

Mireille Calmel

CAMERA BLESTEMATĂ

Seria JOCUL LUPOAICELOR

www.virtual-project.eu

Mireille Calmel

Primul volum din seria
JOCUL LUPOAICELOR

CAMERA
BLESTEMATĂ

rao international publishing company

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CALMEL, MIREILLE

Camera blestemată / Mireille Calmel;
trad.: Alina Beiu-Deșliu. – București
RAO International Publishing Company, 2005
ISBN 973-576-700-7

I. Beiu-Deșliu, Alina (trad.)

821.133.1-31=135.1

RAO International Publishing Company
Grupul Editorial RAO
Str. Turda nr. 117-119, București, ROMÂNIA

MIREILLE CALMEL
La Chambre Maudite
© as per XO Éditions, France, 2003
All rights reserved.

Traducere din limba franceză
ALINA BEIU-DEȘLIU

© RAO International Publishing Company, 2004
pentru versiunea în limba română

Tiparul executat de
ALFÖLDI NYOMDA AG
Debrecen, Ungaria

septembrie 2005

*Tuturor femeilor bătute, violate și umilite,
din toate timpurile și de pretutindeni.
Celor pentru care deosebirea, ca și viața, sînt o povară.
Celor care tînjesc după dreptate,
libertate și iubire.
În sfîrșit, celor care – fie bărbați, fie femei –
se luptă pentru ca speranța să nu moară niciodată.*

PROLOG

Nu era chiar spaimă. Doar o ușoară apăsare, pe care-o simțea coborîndu-i din piept pînă la pulpele lipite de coastele măgarului. Una dintre acele senzații care te cuprind adesea la căderea nopții, cînd luna, rotundă și plină, este ascunsă din cînd în cînd de o ceață întunecată, zdrențuită de briză. Avea impresia că turnurile acelea, a căror formă masivă, neagră și impunătoare se distingea pe stîncă, tocmai la capătul drumului, nu vor reuși să-i ofere un refugiu.

Atunci, ca să alunge acest fior absurd și caraghios, abatele Barnabé își făcu semnul crucii peste pelerină, își coborî gluga și-și rezemă hotărît pumnul de stiletul de argint pe care-l purta la cingătoare.

Se calmă: în jur domnea liniștea, iar cele două ziduri cît un stat de om, înălțate de o parte și de alta a acelei porțiuni de drum, îi opreau pe lupi să-i atace pe trecători. Își îmboldi apoi animalul obosit.

– Aici este, messire¹!

François de Chazeron, seniorul de Vollore și Montguerlhe, se lăsă să alunece de pe cal. Părea nemulțumit. Nu-și descleștase fălcile de cînd comandantul gărzii venise să-l ia, în dimineața aceea, de la reședința sa din Vollore. Fără să comenteze, comandantul, care se ocupa în numele seniorului de împărțirea dreptății, descălecă și el. La cîtiva metri de

¹ Messire – apelativ deferent adresat preoților, medicilor, avocaților etc (n.tr.)

ei, pe drum, doi călugări își făceau de lucru, mormăind printre dinți, înconjurați de o ceață tot mai mare de gură-cască, atrași de cumplita descoperire.

Comandantul nu trebui să-i pună pe soldații din mica escortă care-i însoțea să intervină. Alura impresionantă și arogantă afișată de seniorul ținutului îi făcu pe cei din jur să se împrăstie, reculeși, murmurînd rugăciuni.

Superiorul mănăstirii din Moutier, Guillaume de Montboissier, îi întâmpină salutîndu-i cu o înclinare a capului, gest la care François de Chazeron răspunse în silă. Relațiile dintre cei doi se răciseră de cînd seniorul îi refuzase abatelui fondurile necesare pentru construirea unei noi capele, spunîndu-i că era inutilă și pretențioasă. Abatele se supăraseră, dar lucrurile se opriseră aici.

Arătînd către făptura prăbușită pe pămîntul gol, bătătorit, comandantul gărzii constată cu milă în glas:

– Este a cincea...

– Știu să număr, Huc! i-o reteză scurt François de Chazeron, dînd la o parte cu piciorul lințoliul care acoperea, pudic, cadavrul.

– Un lup, cu siguranță, trase el concluzia.

Huc de la Faye nu comentă. Trupul sfîșiat de gheare, care încă mai păstra o expresie de spaimă în ochii sticloși, spunea totul. Totuși, Huc era nedumerit. Cu siguranță că nici un lup n-ar fi putut să treacă de zidurile înălțate imediat după atacul precedent, care avusese loc cu trei luni mai înainte.

– Se știe cine este? întrebă Chazeron.

– Este un frate exorcist venit de la Clermont, îi răspunse Guillaume de Montboissier. Îi cerusem să elucideze aceste crime, dar se pare că n-a avut mai mult succes decît predecesorul său.

François de Chazeron scrută privirea abatelui din Moutier, care rămase însă neclintit.

– Chiar așa? îl întrebă ironic, cu un surîs ușor plutindu-i pe buzele subțiri.

Huc de la Faye interveni:

– Messire, nu putem ignora zvonurile care circulă, cu toate ciudăţeniile astea... Chiar şi eu sînt nedumerit. De ce numai preoţi şi, de fiecare dată, cînd e lună plină? Sperasem că aceste ziduri vor pune capăt superstiţiilor, dar nu fac decît să le întărească prin lipsa lor de eficienţă.

– Simplă coincidenţă, îl întrerupse François de Chazeron, vizibil enervat.

– Tulburătoare totuşi, nu puteţi nega, întări Guillaume.

– Haide, abate, să fim serioşi...

– Uitaţi-vă, messire de Chazeron, la omul ăsta, porunci Guillaume, întinzînd degetul spre chipul tumefiat al defunctului, priviţi-l şi spuneţi-mi dacă trăsăturile acestui om, a cărui menire era să alunge demonii, nu oglindesc cea mai mare spaimă, aceea de a se fi întilnit în noaptea asta cu Satana!

François de Chazeron stăruie cu privirea nu asupra chipului care-i era arătat cu insistenţă, ci asupra pumnului încheştat. Un singur pas fu de ajuns ca să ajungă acolo; forţa degetele să se desfacă şi descoperi ceva ce-i smulse un strigăt de uimire. În căuşul mîinii cu degetele mînjite de sînge închegat, peri cenuşii de blană de lup se amestecau cu fire lungi şi fine de păr negru omenesc.

De cîteva zile, o undă rece se simţea în aer, deşi pădurea care acoperea munţii din Auvergne nu-şi schimbase înfăţişarea. Abia dacă se vedeau cîteva petice de brumă în umbra făgaşelor săpate de roţi, de la Clermont-Ferrand pînă la Thiers. Pe pămînturile seniorului de Chazeron, luna decembrie se sfîrşea blind în acel an 1500, în ciuda cîtorva averse subite şi reci.

François de Chazeron se instalase la Montguerlhe, ca să fie în centrul activităţii desfăşurate de comandantul gărzii sale. Trista descoperire făcută de Huc de la Faye întărise zvonul superstiţios că un vîrcolac îşi bătea joc de Biserică, ceea ce însemna că acesta nu putea fi decît însuşi Satana. Amploarea pe care o lua această chestiune nu era deloc pe placul lui François.

Orgolios, autoritar și plin de sine, tânărul senior în vîrstă de numai 21 de ani aspira mai degrabă să atragă atenția celor de-un rang cu el, pentru a obține o funcție mai importantă, și să sporească valoarea domeniilor sale de la Vollore și Montguerlhe, decît să se ocupe de nedumeririle oamenilor lui.

Pentru moment, François de Chazeron se îndrepta împreună cu Huc spre ferma de la Fermouly, unde, exact după două săptămîni de la uciderea abatelui Barnabé, o fetiță de unsprezece ani afirmase că a văzut un lup sur dînd tîrcoale pe lîngă ziduri. Cum ferma se afla lîngă drumul dintre Thiers și Montguerlhe, la mică distanță de locul agresiunii, comandantul nu voise să ignore nici o ipoteză, chiar dacă se mai întîmplase deja în cîteva rînduri ca mărturisirile spontane, care-i fuseseră aduse la cunoștință, să nu fi avut la bază decît imaginația țăranilor.

François îl însoțise. Această ipotetică vînătoare de vîrcolaci îi oferea cel puțin prilejul de a fi văzut pe domeniile sale, lucru pe care neglijase să-l mai facă de cînd se apropia începutul de secol, eveniment care deschidea perspective pasionante cercetărilor sale de alchimist. De multe luni, în taina unui turn al castelului din Vollore, alambicurile lui distilau *alkaheist*, piatra filosofală care avea să prefacă plumbul în aur și să-i asigure bogăția.

Era aproape, o știa, o simțea. Mijloacele folosite pentru a-și atinge țelul n-aveau nici o importanță. Satisfacția pe care i-o ofereau experiențele sale merita orice sacrificiu. Iar acum nu va mai dura mult pînă cînd va putea străluci la Curtea Franței.

Astfel că toată povestea asta îl sîcîia, îl îndepărta de prioritățile lui, de atanorul¹ lui și de satisfacțiile sale lubrice.

Cu gîndul la această plăcere de care era frustrat, pătrunse în curtea fermei din Fermouly, unde îl aștepta Armand Leterrier, arendașul lui. În timp ce Huc asculta mărturia copilei, fiica mezină a arendașului, cu ochi de un albastru metalic, Leterrier se apucă să-i prezinte lui François soco-telile fermei.

¹ Alambic mare folosit de alchimiști (n.a.)

Toate acestea reținură un timp atenția seniorului de la Vollore, pînă cînd prin fața ochilor îi trecu o siluetă fină și grațioasă, care, dincolo de fererastră, în curte, le împărțea celor care soseau grăsimi de pasăre. Simți un fior puternic.

– Cine e? îl întrebă deodată pe fermier, întrerupîndu-l.

Armand Leterrier urmări din ochi privirea stăpînului său și, flatat de interesul brusc al acestuia, răspunse simplu:

– Fiica mea cea mare, Isabeau.

– Pe toți dracii, prietene, exclamă François cu o sclipire sălbatică în ochi, e tare drăguță și gingașă! Cum se face că n-am mai văzut-o pînă acum?

– Fără îndoială că ați mai văzut-o, messire, dar s-a schimbat mult de cînd ați fost ultima oară pe aici. La cei 15 ani ai ei seamănă leit cu maică-sa, care a murit, și se poartă ca o adevărată doamnă. Dar n-o să mai stea mult la casa mea, fiindcă o mărit vineri, pe 15, cu Benoît, fiul cuțitarului¹ din Grimardie.

– Spui că o măriți. Fără aprobarea mea?

Tonul devenise dur. Armand începuse să se bîlbîie, răsucindu-și boneta pe care și-o așezase pe genunchi la începutul discuției.

– Ba nu, messire, ba nu! Defunctul vostru tată binecuvîntase logodna copiilor acum doi ani și stabilise data căsătoriei. Nu știam că mai era nevoie și de consimțămîntul vostru.

– Cel al tatălui meu e de-ajuns, se liniști François, fără a-și putea lua ochii de la formele dulci ale lui Isabeau, puse și mai bine în evidență de o rochie de un verde sobru ca migdala. Dar n-ai vrea să-ți superi stăpînul, nu-i așa, arendașule?

– Firește că nu, messire! Nu ducem lipsă de nimic pe domeniile voastre și n-am de ce mă plînge. Ba dimpotrivă, n-am decît laude la adresa domniei voastre, se grăbi să răspundă Armand, fericit că evitase să-l supere pe Chazeron.

¹ Aici, fabricant de cuțite (n.a.)

La aceste cuvinte, seniorul din Vollore catadicsi să-și dezlipească privirea de la fereastră și o aținti asupra bietului nenorocit, dintr-odată mai puțin sigur pe el. Își desprinse de la brîu o pungă de piele și aruncă două monede din argint pe masa în fața căreia stăteau de vorbă. Armand holbă ochii, în timp ce monedele aterizau, cu un clinchet promițător.

– Să le folosești pentru cei doi porumbei, prietene. Ia-le! Hai! Ia-le, insistă François, cu o privire parșivă.

Armand șovăi o clipă, apoi, neputînd să reziste ispitei, înhață cei doi scuzi, îmbujorîndu-se:

– Senioria voastră e foarte bună cu copiii ăștia.

– Tocmai de asta înțeleg să fiu răsplătit de fiica ta, arendașule! O voi aștepta la castelul din Montguerlhe de îndată ce se va sfîrși ceremonia. Pentru banii ăștia, înțeleg să fie încă fecioară, desigur, sfîrși François cu cinism, deloc impresionat de chipul răvășit al lui Armand, care învîrtea acum monedele printre degete de parcă l-ar fi ars.

– Uitați-o pe copila asta, seniore François, altfel, asupra pămînturilor voastre se vor abate mari nenorociri, șopti în spatele lui o voce ștearsă.

François de Chazeron se întoarse furios și zări o bătrîna care, confundîndu-se, în hainele ei de văduvă, cu negrul vetrei, rămăsese neobservată atunci cînd el intrase în bucătărie.

– Cine ești, de cutezi să te împotrivești dorințelor stăpînului tău? tună François, fără nici un respect față de mîinile zbîrcite, încrucișate peste lucrul de mînă neterminat.

– Este soacra mea, messire, interveni Armand, voinđ parcă să o scuze. Nu trebuie să vă sinchisiți de vorbele ei...

– Taci, fiule! Ai uitat ce-mi datorezi?

Timp de o clipă, vocea ei devenise gravă. Armand tremura, prins între autoritatea bătrînei și privirea întunecată a seniorului său.

– Sînt Amélie Pigerolles și mi se spune Turleteuche, ca și mamei mele, Turleteuche, spuse bătrîna, sfidător.

François de Chazeron se strîmbă. Turleteuche, vrăjitoarea aceea pe care niște oameni de vază o omorîseră în 1464, cu 15 ani înainte de nașterea lui. Vinovatul fusese

pedepsit să facă un pelerinaj la Saint-Claude, aducîndu-i sfîntului o lumîinare de 4 livre, dar blestemul nefericitei îl ajunsese cîteve săptămîni mai tîrziu. Murise cu obrazul tumefiat, în chinuri groaznice. François auzise adesea, în copilărie, povestea aceasta. Le ura pe vrăjitoare. Îi ura pe toţi cei care i se împotriveau. Se strădui totuşi să-şi îmblinzească tonul:

– Eşti şi tu vrăjitoare?

– Nici vorbă, messire, nici vorbă! I-am preluat doar porecla. Dar nu luaţi în deşert nebunia unei femei bătrîne...

François izbucni într-un rîs răutăcios. Ar fi fost de-ajuns să pocnească din degete pentru ca nebuna să-şi sfîrşească zilele pe rug. Se ridică şi se proţâpi între ei, mîndru şi aspru:

– Vreau fecioria acestei fete, arendaşule, şi o voi avea! Gindeşte-te la ai tăi, e mai bine s-o am de bunăvoie decît cu forţa!

După aceste cuvinte, seniorul din Vologne ieşi grăbit, întîlnindu-se, fără să-şi aplece privirea, cu Isabeau care intra în casă fredonînd şi îl salută cu o reverenţă.

Isabeau se prăbuşi plîngînd în poala bunicii ei, fără să-şi privească tatăl care, cu capul plecat, tocmai îi poruncise să se supună voinţei seniorului lor. Bunica puse o mîină firavă pe părul castaniu, lung, al fetei, împletit într-o coadă care-i cădea pe sinii semeţi.

– Nu mai suspina, fetiço, murmură ea, Dumnezeu te va scăpa de diavolul ăsta!

Isabeau credea şi în Dumnezeu, şi în ceea ce-i spunea bunica ei, care o crescuse de cînd mama îi murise la naşterea surorii sale mai mici, Albérie. Dar nu reuşea să-şi gonească din suflet o spaimă vecină cu groaza.

Chiar a doua zi, se duse să-l caute pe Benoît, logodnicul ei, pe care-l iubea din tot sufletul. El tocmai ascutea cuţite la tocilă şi se bucură cînd zări silueta lui Isabeau, însoţită de Mirette, o căţeluşă mică şi neagră. Cînd îi văzu chipul înlăcrimat pînă-n verdele de muşchi al ochilor, o duse mai departe de tovarăşii lui. Acolo ascultă, cutremurat, mărturisirea ei.

Rămase o clipă tăcut, apoi, pufnind pe nări cu o furie neîmblinzită, îi luă mâinile între palmele lui fierbinți și aspre. Isabeau se simți încurajată, dar nu pentru mult timp. Benoît respiră adânc, căzu pe gânduri, apoi zise resemnat:

– Trebuie să ne supunem, Isabeau!

Ea vru să se desprindă, ca și cum vorbele lui ar fi ars-o, dar Benoît o strînse mai puternic în brațe și, cu toate că fata se albise la față, continuă cu tristețe:

– Știi la fel de bine ca mine care este obiceiul. Este dreptul lui, Isabeau; dacă-l înfrunți, mori. Dacă-l înfrunți, mori! repetă el, ca și cum ar fi vrut să se convingă singur.

– Atunci prefer să mor! zise Isabeau cu voce stinsă. Este rău și crud, mi-e groază de el, cu toate că este atît de falnic!

– El e stăpinul, Isabeau. Orice am face, îi aparținem. Sîntem supușii lui. Am să te fac să uiți! Copiii noștri te vor face să uiți!

– Copiii noștri, Benoît?

Isabeau își aținti privirea disperată în ochii făurarului de cuțite:

– Cum să uit, dacă ar trebui să-i port și să-i hrănesc bastardul?

– Dacă s-ar întîmpla una ca asta, bunica ta l-ar face să dispară pe copilul acestui diavol, îi șuieră Benoît printre dinți.

Isabeau izbucni în hohote de plîns și încercă din nou să se desprindă, însă Benoît o strînse la piept:

– Te iubesc, Isabeau! Mai mult decît orice pe lume. Dar să-l înfrunți înseamnă să mori! Să mori! repetă el.

Încă din copilărie nu auzise decît aceste cuvinte, această frază de căpătii pe care nici un om simplu nu trebuia s-o uite vreodată, această supunere fără rezerve, pînă la renunțarea la orice demnitate și dorință. Și în fața lui era disperarea lui Isabeau, toată frumusețea ei, toată lumina, rîsul ei care avea să moară probabil pentru totdeauna, inocența ei răpită și, mai ales, încrederea pe care el i-o trăda, lăsînd-o pradă perversității lui François de Chazeron. Atunci, cu buzele umflate de mușcătura urii, spuse dintr-o suflare:

– Vom fugi, Isabeau! Imediat după binecuvîntare, vom fugi. Te voi scăpa de el, dar vom fi pierduți!

François de Chazeron fu cuprins de o furie surdă. O așteptase pe Isabeau, imaginîndu-și cu plăcere dorințele cărora avea s-o supună; adolescența aceasta îi bîntuia zilele mohorîte. Căci, de 15 zile, ancheta referitoare la vîrcolac bătea pasul pe loc. Urma să fie lună plină, iar comandantul gîrzii voia să-i întindă fiarei o cursă. François nu încercase să-l facă să renunțe la acest plan, dar îl prevenise că Satana nu putea fi păcălit și că, indiferent cum vor ieși lucrurile, el se va întoarce la Vollore. Cu toate că îi însoțea, ca să se distreze, pe soldații care băteau ținutul cu torțe în mîini se gîndea mai mult la trupul fraged al lui Isabeau decît la pielea unor lupi de negăsit.

Așteptase deci ca ea să vină să îngenuncheze în fața lui de îndată ce auzise clopotele bătînd. Îi mai acordase timp să stea cu ai ei, la ieșirea din biserică, în fața ospățului plătit din banii lui. Dar trecuseră deja trei ceasuri de cînd îi binecuvîntase pe tinerii căsătoriți și, în locul lui Isabeau, apăruse Huc de la Faye.

– Au dispărut, messire!

– Tatăl să fie ciomăgit! O să spună, pînă la urmă, unde se ascunde fie-sa.

– Și tatăl părea să fie pe cît de mirat, pe atît de speriat. De altfel, chiar el a venit să mă caute cînd a descoperit că tinerii fugiseră. Cred că e prea laș ca să fi avut vreun amestec.

– Ciomăgește-l, totuși! mîrii François, bătînd cu pumnul într-o masă aflată la îndemînă. Și spune-i că, dacă nu reușesc s-o găsesc pe fata lui cea mare, am s-o dau pe mezină gîrzilor de la Montguerlhe. Du-te! Și să nu-ți treacă prin minte să-mi discuți ordinele. Afurisita aia mică o să plătească, și, dacă nu ea, va plăti altcineva din neamul ei!

Huc de la Faye se feri să facă vreun comentariu, dar rupse fără nici o plăcere bastonul pe spinarea lui Armand, în marea sală a corpului de gardă.

Încercase să nu lovească prea tare, dar Armand nu se mai ridică. Huc se îngriji ca trupul să fie dus la Fermouly și se înclină cu respect în fața bătrînei. Ea îl privi fără ură. Poate că simțea cît de scîrbit era el că trebuia să-l servească pe vlăstarul nedemn al precedentilor seniori de Vollore cu același devotament, cu aceeași supunere oarbă.

— Sînt nevoit s-o iau pe Albérie, dar voi veghea să nu i se întîmple nimic rău. Ai cuvîntul meu, murmură el, dregîndu-și vocea.

Bătrîna nu îi răspunse, nici nu se clinti măcar din colțul vetrei. Aștepta să vină și ceasul ei, ceasul cînd monstrul din Montguerlhe va da socoteală.

Huc de la Faye o luă de mîină pe Albérie și-i întinse o batistă, să-și șteargă lacrimile. Copila avu un moment de revoltă, în ochii de un albastru intens îi sclipi o ură violentă împotriva celui care-i ucisese tatăl; apoi, strîngînd din dinți și stăpînindu-și mînia, se lăsă condusă către impunătoarea fortăreață de piatră.

O luaseră întîi pe drumul mare, ca să se ferească de François de Chazeron să schimbe și destinul lor nefericit. Amîndoi evitaseră să se gîndească prea mult, îmbătați de acest parfum de libertate care nu era decît o amăgire, întreținut în ultimele două săptămîni de firava speranță că ar putea scăpa. Benoît sustrăsese cu părere de rău economiile tatălui său și pregătise bocceluțele cu puținele lor lucruri, în timp ce Isabeau avea grijă ca ai ei să nu bănuiască nimic. Sperau să ajungă pînă la Lyon și pentru aceasta luaseră cei mai buni măgari de la fermă, pe care-i istoviră înainte de a-și urma drumul prin pădure, în ciuda lupilor care i-ar fi putut ataca, în ciuda tîlharilor care i-ar fi putut jefui, în ciuda spaimei care-i încerca la fiecare pas.

Timp de două ceasuri avură senzația că sînt singuri pe lume, prizonieri ai nebuniei și iubirii lor, apoi Benoît surprinse un zgomot de copite. Păreau să fie mai mulți călăreți. Se pitiră în șanțul drumului și părăsindu-și animalele, intrară în desiș. Isabeau tăcea, nu se plîngea, chiar dacă

mărâcinii i se agătau de păr și-i zgîriau picioarele, iar crengile rupte o împiedicau. Înainta fără să se gîndească, gîfîind, cu ochii rătăciți. Și mai rătăciți cînd primele lătrături le ajunseră la urechi.

Grăbiră pasul, trecînd prin pîraie ca să-și piardă mirosul de sudoare pe care-l urmăreau cîinii, pînă cînd, sfîrșită, Isabeau căzu și începu să plîngă, masîndu-și glezna. Atunci, Benoît ingenunche alături de ea și-i sărută cu blîndețe buzele uscate.

– Fugi, șopti ea. Pe mine mă vrea. O să te lase în pace.

– Niciodată! Dacă-l sfidezi, mori, rînji el, reținîndu-și un hohot de plîns.

– Atunci nu-l lăsa să mă ia, îl imploră Isabeau, în timp ce strigătele hăitașilor se apropiau tot mai mult, împreună cu lătratul cîinilor.

Benoît înghiți în sec, căută în privirea iubitei vreo urmă de îndoială, dar nu descoperi decît oglindirea dragostei sale puternice și curate.

– Nu-l va avea viu pe nici unul din noi, afirmă el.

Se ridică plin de hotărîre și scoase cuțitul lung pe care-l făurise cu gîndul la această ultimă soluție.

– Închide ochii, murmură.

Isabeau făcu întocmai, dar moartea nu veni. Deschise ochii, auzind clinchetul metalului pe piatră, și-l văzu pe Benoît clătinîndu-se pe picioare, cu o săgeată înfiptă în spate. Isabeau se ridică urlînd. La cîțiva metri în spatele lui Benoît, seniorul de Vollore zîmbea crud și satisfăcut, ținînd în mîna o arbaletă.

Ea încetase să geamă, încetase să se teamă, încetase să mai respire și să mai trăiască, deși inima-i continua, cu hotărîre, să bată, ochii – să vadă, singele – să se amestece cu singele aceluia om.

Ea încetase să mai existe din clipa în care Benoît, deja în agonie, fusese spînzurat sub ochii ei. „Ca să dea un exemplu“, trîmbișase François de Chazeron. Seniorul nu poate fi sfidat. Drepturile seniorului trebuie respectate. Benoît se lăsase ucis, învins de condiția sa. Resemnat. Plătea. Era firesc.

Dar Isabeau nu reușea să accepte. Așa că murise odată cu el. Își oprise răsuflarea odată cu zvîcnirea funiei. Nici o judecată, nici o dreptate. Doar legea celui mai puternic. Legea stăpînului. Legea josnică a orgoliului.

Atunci uitase tot, tot, și chiar mai mult decît atît. Furia lui François, perversitatea lui, ochii de nebun, mîinile lui cînd blînde, cînd brutale; unghiile lui carnivore. Ea nu simțise nimic, nu auzise nimic, nu respirase nimic. Murise în ultima privire a lui Benoît.

– Voiai o momeală pentru vîrcolac. Acoperiți-o cu o mantie de călugăr și aruncați-o sub turnurile de la Montguerlhe, în pădure!

Huc de la Faye își înghiți furia care făcea să-i clocotească sîngele de cînd intrase în camera aceea, unde François de Chazeron o tortura și o viola, de mai mult de o oră, pe Isabeau. O crezuse moartă, pentru că nu țipa, dar de-a lungul obrajilor palizi se prelingeau lacrimi tăcute. Ar fi vrut s-o ducă departe de acolo, s-o îngrijească, amintindu-și de fata veselă și frumoasă care fusese pînă atunci.

Huc înclină capul și tăcu. Dacă-l înfrunta, risca să moară. Înțelesese și el asta. Ea merita odihna veșnică, fiindcă Huc nu-și închipuia că ar fi putut supraviețui după o asemenea experiență.

Apropiindu-se de patul cu cearșafuri însîngerate, ridică în brațe trupul gol. Pe sînul stîng al fetei, tumefiat de fierul roșu, blazonul familiei Chazeron îl sfida ca și cum i-ar fi batjocorit lașitatea. Își mușcă buza ca să nu țipe și ieși din încăpere, rușinat.

După ce le ordonă arcașilor săi postați în vîrfurile turnului de pază s-o ucidă pe Isabeau de îndată ce s-ar apropia de ea un lup, se îndreaptă grăbit către anexe, unde Albérie plîngea cu capul în șorțul lui Jeanne, bucătăreasa cea voinică.

O scoase cu blîndețe de acolo și reuși s-o convingă pe copilă că trebuia s-o pună la adăpost de nebunia seniorului, măcar atîta timp cît acesta va mai întîrzia pe acolo. Cînd să o ducă spre mănăstirea din Moutier, un gînd subit îi tăie

avîntul. Ce se va întîmpla cu bunica? Cu acea Turleteuche pe care François n-o plăcea?

Huc de la Faye își înăbuși o înjurătură. O ridică iute în șa pe Albérie și, pe cînd François de Chazeron supraveghea din înaltul turnului vestic al castelului Montguerlhe umbra vic-timei sale, galopă furtunos spre Fermouly, ca să-și aline remușcările.

Acolo însă trebui să recunoască: nici urmă de bătrînă, de parcă s-ar fi topit, în cele din urmă, în colțul vetrei. Descoperind pe jos împletitura la care lucra ea, în fața scaunului care fusese tras de lîngă vatră, crezu o clipă că François de Chazeron i-o luase înainte, dar renunță repede la această idee. Seniorul nu s-ar fi adresat altcuiva decît lui pentru așa ceva. Și, în afară de asta, François era prea ocupat cu pedep-sirea lui Isabeau ca să-i mai pese de familia ei.

Întrebată, Albérie răspunse doar cu un zîmbet dispre-țuitor, de parcă ar fi fost păstrătoarea unui secret inviolabil. Huc de la Faye nu insistă. Bătrîna era, precis, în siguranță. Nu se mai gîndi decît s-o protejeze pe orfană.

Isabeau n-ar fi știut să spună cînd anume simțise frigul. Fusese o senzație scurtă și, în același timp, violentă, dure-roasă, o, da, nesfîrșit de dureroasă. Înălță capul. În mijlocul norilor negri care se îngrămădeau, gata să cadă peste Auvergne, luna plină surîdea în pelerinajul ei de alabastru.

Isabeau își dădu seama că zăcea întinsă pe burtă într-o mlaștină, dincolo de ultima incintă a castelului, fără altă amintire decît ochii plini de cruzime ai lui François deasupra ochilor ei, în timp ce-i scurma grohăind pîntecele.

Durerea aceasta o readuse la viață. În aceeași clipă, un fulger brăzdă noaptea furioasă, luminînd o deschizătură în peretele muntelui. Și, aproape imediat, aversa se abātu asupra rănilor ei, de parcă ar fi vrut să spele insulta. Avea impresia că este sfîșiată, strivită, rănită peste tot, dar nu-i păsa.

În timp ce degetele ei se agătau de noroi, încercînd să urce spre adăpostul grotei întrezărite, un cuvînt, un singur cuvînt, îi alină rănile.

Răzbunare. Răzbunare.

Atunci cînd un urlet sălbatic îi atrase atenția, François de Chazeron, pe care ploaia îl gonise înăuntrul turnului de pază, se repezi, încercînd să scruteze cu privirea întunericul, dar nu zări decît pădurea biciuită de furia furtunii.

Intră din nou, mulțumit totuși că-și satisfăcuse capriciul. Mîine se va întoarce la Vollore. Își trecu mîna peste veșmintele ude de ploaie și făcu ochii mari. Acolo, în palma lui, printre firele negre de păr ale lui Isabeau – triste vestigii ale cruzimii sale, peri cenușii de lup îl sfidau cu diabolica lor prezență.

1

S-ar fi zis că toată bezna era înghițită într-un vârtej de trosnituri, de gemete, de scurgeri și de ciocniri. De parcă pe acest pământ, năpădit de potop de săptămîni, n-ar mai fi trebuit să rămînă nimic întreg.

Vîntul se întetise pe la vecernie, cînd noaptea își agăța cu seninătate de mantie cîteva stele. Apoi, norii le acoperiseră la rîndul lor și nimeni nu mai îndrăznise atunci să înfrunte mînia Atotputernicului.

Lupii se ghemuiseră în colțul cel mai tainic al muntelui și nici o ființă omenească nu-și mai luase ochii de la rozariu, tremurînd din tot trupul la fiecare sfișiere a cerului.

În noaptea aceea a lui octombrie 1515 domnise furtuna. Trecuseră doar cîteva săptămîni de la bătălia de la Marignan, unde tînărul rege al Franței, Francisc I, îl învinsese pe ducele de Milano.

– Trageți! Hai, trageți, ce dracu'! se înfurie Huc de la Faye.

Își scui pă în palmele bătătorite și le dădu o mîna de ajutor țaranilor și tăietorilor de lemne, care se opintiră din toate puterile, trăgînd frînghia groasă de cînepă petrecută în jurul copacului, în nădejdea de a-l face, în sfîrșit, să se urnească. Erau douăzeci de oameni, cei mai voinici din ținut, care munceau din zori, dînd jos acoperișurile sparte de crengi sau de trunchiuri întregi, dar cu acesta nu le mergea. Bătrînul stejar, care avea mai multe sute de ani, se prăbușise peste un turn al castelului de la Vulture, măturînd de-a valma, cu un zgomot asurzitor, acoperișuri și șarpante. Curățatul crengilor

venerabilului copac le luase toată ziua, iar castelul semăna cu o ruină în care fusese înfipt un țaruș uriaș. Trunchiul trebuia acum ridicat cu vreo treizeci de metri pentru a fi scos din zidărie.

Huc de la Faye înjură și se înhamă din nou la muncă, sub privirile neliniștite ale servitorilor care asistau rugându-se la înspăimântătoarea manevră.

– Vine, messire, Doamne, se mișcă! șuieră printre dinți un Hercule, pe a cărui tîmplă se zbătea o venă albastră.

– Trageți! Trageți! zbiră Huc drept răspuns, roșu la față, în timp ce broboane de sudoare îi picurau în ochi.

Lent, ca un catarg de corabie eliberat în sfîrșit din cabluri, trunchiul se înalță sub presiunea frînghieii trase de cei douăzeci de oameni.

– Trageți-l într-o parte! urlă Huc, în timp ce tăietorii de lemne deviau, cu un elan colectiv, ascensiunea stejarului ca să-l îndepărteze de construcție.

Îi dădură drumul în același timp și strigătele lor se amestecară cu bubuitul lemnului care se izbi de pămîntul mocirlos. Huc de la Faye își trecu peste fruntea umedă mîna învinețită de funiile de cîneapă, apoi îl felicită pe șeful tăietorilor de lemne, îmbrățișându-l:

– Bună treabă, Bérlyl, bună treabă!

– Zău că m-a obosit zdravăn și mi-a stîrnit o sete... îi răspunse acesta plescîind.

– Hei, voi de la castel, strigă vesel Huc, să li se dea de băut oamenilor noștri, repede!

Cîteva slujnice o luară imediat la fugă, suflecîndu-și fustele ca să nu se împiedice în ele, în timp ce oamenii mai trebăluiau dezlegînd frînghiile, mutînd din loc trunchiul și rostogolindu-l alături de altele stivuite în parcul castelului.

– Tristă priveliște! mîrîi Bérlyl, scuipeînd pe jos.

Huc se mulțumi să dea din cap.

În dimineața asta, din splendoarea castelului de la Vologne nu mai rămăsese decît o clădire cu geamurile sparte și cu grădinile strivite de zecile de copaci dezrădăcinați sau rupți. La fel arăta și restul ținutului.

Pădurea semăna cu un morman de lemne de foc și multe clădiri trebuiau reconstruite; fără să mai vorbim de oamenii răniți sau morți care fuseseră transportați la mănăstirea de la Moutier, rămasă întreagă, ca prin minune.

Huc de la Faye merse în întâmpinarea unui paj care aducea pe o tavă pahare și câni și, fără alte fasoane, ridică un urcior, răsfațându-și cu vin gîtlejul uscat. Apoi îi trecu toarta de lut lui Bérȳl, care-l urmăse și privea pofticios șuvoiul purpuriu care curgea, însoțit de gîlgîituri. Își ostoi și el setea în același fel, în timp ce Huc le trimitea ceea ce rămăsese tăietorilor de lemne care nu se odihniseră deloc.

– Trebuie să-mi fac darea de seamă, oftă Huc, cînd tovarășul său coborî mîna în care ținea urciorul golit.

– Te însoțesc. Mai bine să fim amîndoi, observă Bérȳl, cu un zîmbet în silă.

Huc îi mulțumi cu o privire amuzată. Se cunoșteau de atîta timp, încît știau amîndoi ce caracter nesuferit avea stăpînul lor. Un caracter nesuferit care în dimineața aceea era de-a dreptul respingător pînă-ntr-atît, încît François refuzase să-și facă apariția.

– Să mergem, tovarășe, îl îndemnă Huc, mărind pasul către partea intactă a clădirii.

François de Chazeron măsura în lung și-n lat, cu mîinile la spate, singura încăpere cu ferestrele rămase întregi.

– Nu mai scînci, auzi, mă exasperezi! făcu el, furios, întorcîndu-se din nou către Antoinette, tînăra lui soție, înspăimîntată.

În noaptea aceea, crezînd că le-a sunat ceasul, se refugiase împreună cu cameristele sub masa imensă care trona în donjon, țipetele lor de spaimă spărgîndu-le timpanele pajilor ascunși în beciuri și pe ale soțului ei, care înfruntase stihiele la fereastra turnului. Între timp, fusese lovit în față de cioburile geamurilor sparte atunci cînd stejarul se prăbușise, atingînd zidul ce-l adăpostea pe François.

Antoinette își ridică ochii spre soțul ei, al cărui chip era marcat cu dîre de sînge închegat, și, în loc să se liniștească,

izbucni în hohote convulsive de plîns. François simți cum se înroșește de furie. Era sătul de istericalele astea muieresti! Încercă totuși să se controleze.

– Sîntem vii și nevătămați, Antoinette, așa că, pentru numele lui Dumnezeu, vino-ți în fire! șuiera el printre dinți. Trebuie să-ți păstrezi demnitatea, trebuie să-i ții în frîu pe servitori! Crede-mă, nu e timp de văicăreli!

– Nu mă văicăresc, messire, hohoti Antoinette, mă străduiesc să mă rog, oh, da, mă străduiesc... insistă nefericita, cu un nou hohot de plîns.

François se repezi către fotoliul în care stătea ea. Își încheștă miinile pe brațele fotoliului și-și apropie, amenințător, obrazul de al ei:

– Atunci străduiește-te în liniște! Nu pot să judec din pricina ta!

Antoinette își vîrî nasul în batistă și dădu din cap, cu ochii plini de lacrimi. Soțul ei avea dreptate, desigur, dar ea nu reușea să se stăpînească.

Chiar atunci intrară în cameră Huc de la Faye și Bérly. François se întoarse dintr-o mișcare cu fața spre ei. Se așteptau ca el să fie furios, dar, ciudat, la vederea celor doi, se calmă. Veni spre ei cu pas hotărît.

– Ați picat la țanc, se mulțumi el să spună. Urmați-mă!

Și, fără să-i mai arunce vreo privire drăgălașei sale soții, pe care putea acum s-o părăsească în urma acestei diversiuni, ieși și se îndreptă spre camera sa de lucru, cu Huc și Bérly pe urmele lui.

– Vom avea nevoie de cîteva săptămîni ca să refacem șarpanta, după aceea o să ne ocupăm de zidurile dărîmate și de reparațiile interioare, conchise Bérly, după ce enumerase amănunțit stricăciunile și pagubele suferite de castel.

– Să nu uităm că multe drumuri sînt stricate și că va trebui să-i ajutăm pe toți. Chiar dacă-i vom pune la treabă pe cei mai buni meșteri, tîmplari, zidari, șindrilari, dulgheri, mă tem că nu vom reuși să terminăm înainte de venirea iernii.

Seniorul de Vologne clătină din cap. Toate astea îl plictiseau, dar n-avea ce face, trebuia să acționeze împreună cu

acești doi oameni de ale căror servicii nu avusese motive să se plîngă în ultimii 15 ani.

Din moment ce doar Montguerlhe și mănăstirea de la Moutier fuseseră cruțate de furtună, sinistrații trebuiau aduși aici. Dar lui François nu-i plăcea ideea de a-și împărți reședința cu țărani. Se întoarse către Huc.

– Ce s-a întîmplat la Thiers? îl întrebă.

– Basilica pare să fie în stare bună, ca și biserica Saint-Jehan-du-Passet și Saint-Genès, după spusele mesagerilor noștri.

– Bine, bine! Cei mai săraci să fie îndrumați către aceste locuri de azil. Cu cît vor fi mai mulți care să se roage, cu atît mai bine. Păstrez Montguerlhe pentru mine și pentru oamenii mei, așa cum se cade.

Huc de la Faye se aștepta la această decizie și-și anunțase deja soția, pe Albérie, să pregătească apartamentele seniorului. Totuși, nu-și putu stăpîni un fior.

François de Chazeron nu mai pusese piciorul în Montguerlhe de 15 ani, de parcă ar fi vrut să înlătore umbrele sordide ale acelei nopți de iarnă, în care o lăsase pe Isabeau pradă furiei lupilor. În zori, nu mai găsiseră nici o urmă din ea, iar de atunci, Huc ispășea greșeala seniorului său protejînd-o pe Albérie, așa cum jurase, mergînd pînă acolo încît o luase de nevastă, ca s-o pună la adăpost de poftele gărzilor. Cu toate că, începînd din ziua aceea blestemată și pînă acum, ea rămăsese la fel de retrasă și-l privea cu aceeași privire rece și tăioasă, el începuse s-o iubească. Nu-și amintea s-o fi văzut zîbind decît o singură dată, atunci cînd el îi spusese că n-o va obliga să împartă patul cu el și că va hotărî singură consumarea căsătoriei lor. Ea nu i se oferise însă niciodată, așa că el se mulțumise, ca soț, să-i fie doar tutore. Se temuse ca François să nu-și pretindă dreptul de senior, dar, spre deosebire de sora ei mai mare, Isabeau, Albérie era o fată obișnuită, pe care privirea aspră, albastră o făcea și mai puțin atrăgătoare. François de Chazeron le binecuvîntase căsătoria, fără ca măcar să le pună vreo întrebare. Uneori, Huc se întreba

dacă acesta își mai amintea cine era Albérie. François de Chazeron nu era interesat decît de propria persoană:

– Mai e ceva, Huc?

Vocea seniorului îl trezi din visare. Se scutură puternic:

– Nu, messire. Pînă diseară se va face tot ce trebuie pentru asta.

– Bine. Dați-i drumul!

Béryl și Huc se retraseră cu o plecăciune, pornind în pas vioi la treburile lor.

La lăsarea serii, un șir lung de căruțe pline cu bagaje și obiecte casnice părăsi castelul senioral din Vollore, îndreptîndu-se către cetatea de la Montguerlhe. În fruntea convoiului, mergeau François cu soția și oamenii lui.

Albérie se întepă la deget cu acul și-și înăbuși o înjurătură. Alături de ea, tolănită pe un scaun sculptat, cu spătar, Antoinette de Chazeron broda cu gîndurile rătăcite în visare.

Albérie n-ar fi rupt tăcerea pentru nimic în lume. Nu-i plăcea să fie nevoită să converseze cu castelana, cu toate că, trebuia să recunoască, aceasta era o fire deschisă și simpatică. Dar ea hotărîse să urască tot ce avea legătură cu François de Chazeron și o făcea de cincisprezece ani, fără nici o abatere. Își ascundea rîsul și clipele tainice de bucurie, nelăsîndu-i pe ceilalți să vadă altceva decît încruntarea sporită de implacabila ironie a privirii ei metalice. În felul acesta, se apăra de nebunia oamenilor. De altfel, nici n-o interesau. Ca și bunica ei, pe vremuri, Albérie se înțelegea mult mai bine cu lupii decît cu semenii ei.

– Aștept un copil.

Nu reacționează imediat auzind vocea timidă și tremurată a lui Antoinette. Abia cînd aceasta își repetă cuvintele, după ce-și dresese vocea, Albérie înalță capul; inima îi bătea puternic.

– Adevărat? se sili ea să-i răspundă.

– În orice caz, așa cred, adăugă Antoinette, mușcîndu-și buza și regretînd deodată că făcuse această mărturisire.

Uneori, în mod inexplicabil, Albérie îi stîrnea teamă. Totuși, era o bună intendentă și nimeni nu-i putea reproșa

nimic în privința muncii și a serviciului ei în săptămîna scursă de cînd se instalaseră în fortăreață. Antoinette încercase de mai multe ori s-o scoată din muțenia ei, dar schimburile lor de cuvinte erau dominate doar de politeturi, de parcă Albérie s-ar fi forțat în prezența ei. Fără a mai vorbi despre faptul că aceasta se îndepărta ori de cîte ori apărea François în încăperea unde se aflau.

– Seniorul nostru trebuie să fi fost foarte bucuros să afle această veste, comentă politico Albérie, înfigînd în pînă acul agățat de degetele ei înghețate.

– Încă nu știe. E atît de nervos din cauza ultimelor evenimente, încît nici nu îndrăznesc să-i spun.

– Într-adevăr, e mai prudent.

Tonul era dur, prea dur.

– Crezi?

O lucire de panică trecu pe chipul lui Antoinette, iar Albérie își regretă pe dată vorbele. Îmblînzindu-și chipul cu un zîmbet compătimator, rectifică:

– Amîndoi ați trecut prin multe de cînd cu furtuna, poate că senzațiile neplăcute sînt urmarea acestei agitații, a neli-niștii și a grijilor pe care vi le faceți pentru nefericiții pe care-i vedeți pe sub ferestrele voastre. După mine, ar trebui să mai aveți puțină răbdare.

Antoinette o scrută cu privirea, apoi dădu din cap. Nu se gîndise la asta:

– Ai dreptate, așa e. E mai bine să aștept înainte de-a afirma... Mi-aș dori atît de mult să-i dăruiesc un fiu...

Albérie își reținu furia. Refuza să asculte văicărelile acestei femei. Dacă avea să piardă sarcina, vinovat ar fi fost numai soțul ei, cruzimea, orgoliul și trufia lui. Fusesse blestemat, iar ea, Albérie, n-ar fi ridicat nici degetul cel mic pentru a împiedica acest blestem.

Ai ei așteptau de mult răzbunarea, în amintirea lui Armand, asasinat din ordinul lui François, în amintirea familiei lor distruse, constrînse să trăiască izolată, ascunsă.

Albérie înghiți cu noduri, iar tîmplele i se zbăteau de furie. Nu, Antoinette nu era vinovată de această nenorocire, ea nici

măcar nu știa ce se întâmplase atunci, căci era căsătorită cu François abia de trei luni. Numele Leterrier fusese șters din registrele de la Fermouly, tatăl ei fusese îngropat în nămolul amintirilor, omagiu adus măreției seniorului de Vologne. Ca și ai ei, François avea să moară fără urmași, iar Antoinette avea să fie eliberată, odată cu întregul ținut.

Albérie socoti că era momentul potrivit să dispară. Plecarea ei putea fi interpretată ca un gest de pudoare. Își lăsa cusătura pe taburetul de lângă ea și ieși, cu inima mai grea ca niciodată.

Timp de o clipă, își dori să fugă departe, cât mai departe de zidurile acelea care o sufocau, de sarcinile zilnice de intendentă, pe care le îndeplinea împreună cu Huc, de respectul pe care i-l oferiseră numele și titlul lui în sînul garnizoanei și în ținut. Trebui să se sprijine cu toată puterea de zid, după ce închisese poarta grea. Dădu capul pe spate și își înfipse degetele în crăpăturile zidului, respirînd precipitat. La 26 de ani, se simțea deja bătrînă și atît de ostenită!

Înțelese că nu numai din cauza mîniei. La noapte va fi lună plină.

Lacrimile îi înțepau ochii. Cunoștea bine durerea aceea insidioasă care i se furișa în membre, ura copleșitoare care o cuprindea puțin cîte puțin, oră de oră, pînă cînd simțea în gură setea de sînge. Totul începea cu adevărat abia atunci, mai întîi cu abdomenul, care i se acoperea cu blană, apoi, picioarele și mîinile. După aceea va avea dureri cumplite, în timp ce trupul întreg i se va răsuci, se va subția, se va preschimba pînă cînd nu va mai avea nimic omenesc, dar fără ca ea să uite totuși cine era.

Albérie își înfipse și mai adînc unghiile în piatră și se însenină. Astfel transformată în lupoaică, se va întîlni cu ai ei. Era singurul lucru important.

Huc de la Faye se sprijini în coate de pervazul ferestrei cu cercevele cu ochii triști. Amurgul se lăsa încet peste Montguerlhe, împurpurînd balta în jurul căreia pășteau liniștite oile și vacile. Prea ocupat să-i ajute pe Béryl și pe

oamenii lui în ultimele săptămîni, aproape că uitase ce-l aştepta în noaptea aceea, ca în fiecare noapte cu lună plină din ultimii 13 ani, de cînd descoperise groaznicul secret din Montguerlhe şi acceptase să nu-l dezvăluie.

În acea noapte neplăcută din septembrie 1500, după ce i-o încredinţase pe Albérie abatelui din Moutier, Huc se întorsese la Montguerlhe, cu speranţa nebună că, dacă furtuna îi alungase pe lupi, Isabeau ar fi putut supravieţui. Se repezise într-acolo, sub ploaia torenţială, după ce se încredinţase că arcaşii îşi părăsiseră posturile, iar François îşi încuiase uşa. Însă la picioarele meterezelui nu rămăsese decît o mantie mînjită de sînge. După ce scotocise timp de o oră prin tufişurile din jur, Huc se resemnase. În zori, François de Chazeron nu părăsise să aibă nici un fel de remuşcări. Pretextînd că era aşteptat la Vollore, pusese să-i fie făcute bagajele şi refuzase să afle alte amănunte, adăugînd că nu va mai permite sosirea vreunui exorcist pe acolo.

După cîteva săptămîni, îi donase abatelui de la Moutier o sumă importantă pentru construirea noii capele, în amintirea – spuse el – celor care pieriseră în ghearele fiarei.

Odată cu sosirea noului secol, François de Chazeron se izolă într-o muţenie sordidă, dezinteresîndu-se mai mult ca oricînd de pămînturile şi de vasalii săi. Îşi petrecea timpul retras, ieşind doar pentru a se duce la Clermont sau la Curtea regelui, unde familia lui avea acces de mult timp. Nimeni nu ştia ce făcea el în turn sau de ce; adesea, la ivirea zorilor, de acolo ieşea un fum cu miros greţos. Uneori, veneau la el personaje ciudate, care-şi ascundeau identitatea sub o glugă largă şi nu întîrziu mai mult de opt zile.

Huc renunţase să-i mai prezinte socotelile şi administra moşia aşa cum putea, cu ajutorul abatelui Guillaume de Montboissier. De două-trei ori pe an, cîţiva copii dispăreau fără urmă. Abatele de Moutier presupunea că munţii thiernezi erau perfizi cu cei care se aventurau prin pădurile lor, devenind o pradă uşoară pentru lupi, că nu trebuiau căutate alte explicaţii şi că asemenea lucruri se mai întîmplaseră adesea şi în trecut. Dar Huc nu era convins că

asa stăteau lucrurile. Printre țărani, circulau unele zvonuri. Zvonuri care pretindeau că François făcuse un legământ cu diavolul și că-i oferea copiii lor ca jertfă. Lui Huc nu-i prea venea să creadă aceste superstiții ale prostimii totuși ceva îl făcea să nu se simtă în largul lui, ori de câte ori atingea cu privirea zidul înalt al turnului din Vollore, turnul acela încuiat, în care se ascundea seniorul.

În cele din urmă, ajunsese să ridă de spaima lui copilărească și să nu se mai preocupe decît de Albérie. În cea mai mare parte a timpului, în ținut domnea liniștea, iar viața de zi cu zi se desfășura în pace, așa încît legenda vircolacului fusese uitată.

Iar apoi, odioasele crime reîncepuseră. Exact la trei ani de la acea nenorocire, într-o noapte cu lună plină, a doua zi după moartea lui Guillaume de Montboissier, pe drumul care ducea la Montguerlhe. Apoi, din nou, la următoarea lună plină, așa că Huc nu putuse să închidă un ochi cînd fusese iarăși lună plină. Albérie tocmai împlinise 14 ani. Huc îi oferise o brățară din argint filigranat, ca să-și arate afecțiunea față de ea, împreună cu o porție respectabilă de tartă cu alune. Ea îl măsurase cu o privire ciudată, ca și cînd, dincolo de atitudinea ei rece, altcineva s-ar fi înflăcărat. Se încruntă, apoi îi mulțumise reținut și se îndepărtase, lăsîndu-l acolo, nehotărît dacă să-i arate tandrețea pe care o simțea față de ea sau să se facă nevăzut.

Huc n-ar fi putut spune dacă îl iertase, cel puțin, pentru loviturile date pe spinarea tatălui ei, chiar dacă el și le mai reproșa încă. Nu înțelegea, așa cum nu înțelesese nici atunci, de ce îl uciseseră pe Armand Leterrier. Acesta era un bărbat voinic și robust, deprins cu munca grea, iar Huc nu lovise cu forță. Cum să-i explice că nu dorise moartea tatălui ei, ci doar se supusese ordinului stăpînului său, ca să nu fie, la rîndul lui, pedepsit? Nu găsise cuvintele potrivite. Renunțase, spunîndu-și că timpul va șterge durerea și că, dacă o va înconjura cu dragoste, va reuși poate s-o facă să uite. Dar copila nu uitase. Se ferecase în tăcere, achitîndu-se de sarcinile care-i fuseseră încredințate la bucătărie, evitînd să se arate în sala comună,

unde gârziile o tachinau cu simpatie ca să-i intre în voie comandantului lor. Nu-l mai revăzuse pe François de Chazeron, nu întrebasese dacă Isabeau sau bunica ei fuseseră găsite. Numai privirea ei era grăitoare, iar Huc întorcea capul când ochii li se întâlneau, căci n-ar fi putut răspunde acestui veșnic „de ce?” decît prin propria mînie, prin propriile resentimente față de stăpînul său.

Atunci, ca s-o apere și pe ea de așa-zisa fiară, hotărîse să curme zvonurile care deveneau tot mai insistente și să descopere adevărul. Se strecurase afară, înfășurat într-o mantie neagră, confundîndu-se cu umbra norilor pe zidul fortăreței. Întinase cu pași înceți, ținînd arbaleta în mînă, pe lîngă copacii de la marginea drumului pe unde treceau călătorii care mergeau la Clermont, chiar acolo unde lupul atacase de două ori.

Nu trebuise să aștepte prea mult. Animalul apăruse parcă de nicăieri și se proptise în fața lui, arătîndu-și colții, cu spume la gură.

Fără să ezite, Huc întinsese arbaleta spre blana cenușie, hotărît să pună capăt terorii, convins că animalul voia să-l atace. Apoi lăsase brațul în jos, uluit. Acolo, la cîțiva pași, se ivise o siluetă scaldată în lumina lunii, adusă de spate și zbîrcită; se apropiase de animalul care se dăduse înapoi din fața armei, scheunînd.

Cînd fiara și ființa omenească ajunseră una lîngă alta, Huc recunoscuse obrazul ridat al bătrînei Turleteuche schițînd o strîmbătură compătimitoare spre el, în timp ce bărbatul nu-și putea desprinde ochii de la privirea de un albastru tăios al lupului. Apoi, bezna acoperi această imagine și bubuitul unui tunet rupse tăcerea. Cînd luna se ivi din nou printre nori, drumul era pustiu, iar Huc gîfîia, cu gîtul uscat și cu genunchii tremurîndu-i.

Rămăsese nemișcat o vreme, privind fix freamătul frasinilor și al castanilor, pe care vîntul prevestitor de furtună îi făcea să se miște de la vîrful coroanei pînă la trunchi, de parcă ar fi încercat să-și revină după un coșmar îndelungat. Apoi, simțînd primele picături de ploaie, plecase, pe drum de

astă dată, și se întorsese acasă, mohorît și rece, fără să-i spună vreun cuvînt santinelei care își arătase bucuria că-l vede întorcîndu-se viu.

Urcase scările și se oprise în fața ușii lui Albérie, lăsîndu-se cînd pe un picior, cînd pe celălalt. Oare chiar voia să verifice dacă ceea ce își imaginase, plin de oroare, era adevărat? După ce-și răspunse la această întrebare, împinse ușa masivă, convins că era deschisă, și se lasă să cadă pe pat, cu capul în mîini. Odaia era goală și în noapte, prin ferestrele deschise către furtună, se auzea un lup care urla a moarte.

Albérie apăruse dintr-un pasaj care dădea în interiorul șemineului abia cînd primele raze de soare poleiau oglinda măsutei de toaletă, așezată vizavi de fereastră. Huc nu închisese ochii în noaptea aceea. Adolescenta avea chipul tras și ochii încercânați. El își mușcase buzele, amintindu-și de celelalte două dimineți în care o văzuse arătînd la fel. Totuși, de data asta, ochii ei înroșiți dovedeau mai mult decît oboseală. Albérie plînsese. Atunci Huc se ridicase și, pe cînd ea se apropia, își deschisese larg brațele. După o clipă de ezitare, ea îi căzuse la piept, cu un hohot prelung de plîns.

Apoi îi vorbise. Pentru prima dată în acești trei ani, îi povestise istoria tristă a familiei sale. Străbunica, acea vrăjitoare poreclită Turleteuche, pe care cei din oraș o uciseseră, practica în secret, la vremea solstițiului de vară, unele rituri păgîne în timpul cărora se împerechea cu un lup. Bunica, născută în urma acestei uniri împotriva firii, moștenise puterea de a fi în același timp femeie și lupoaică, și le transmisese urmașilor ei cele mai bune însușiri ale ambelor rase. Așa își dusesese viața Amélie Pigerolles, potolindu-și la fiecare lună plină setea se sînge pe seama căprioarelor sau a oilor. Apoi avuseseră loc acele crime puse pe socoteala vîrcolacului cenușiu și greșeala pe care o făcuse ea, copila de la Fermouly, fetița care nu știa de blestem, atrăgînd atenția lui François de Chazeron asupra familiei sale, după ce văzuse animalul. Ea, Albérie, fusese aceea care-i trimisese pe ai ei la pieire. Trăise cu povara acestei vinovații pînă în urmă cu cîteva luni, cînd bunica, pe care o credea moartă, i se arătase

la cotitura unei poteci, în timp ce se ducea să verifice niște capcane pentru sturzi. Turleteuche o dusesse pînă în inima muntelui, unde se aflau sora ei, Isabeau, pe care bătrîna o îngrijise cu răbdare după nenorocirea prin care trecuse, și copilul pe care aceasta îl născuse printre lupi, la 24 septembrie 1501. Turleteuche îi spusese atunci că nu mai avea mult de trăit și că, după ea, Albérie era aceea care-i va moșteni puterile. Isabeau nu căpătase ca moștenire decît un smoc de blană cenușie pe ceafă, la baza capului, și nu se putea transforma, dar Albérie era din rasa bătrînei, o știuse încă de la nașterea ei, și era de așteptat ca, odată cu pubertatea, aceste calități să înceapă să se manifeste. După bucuria de a-și fi regăsit sora, bunica și chiar pe nepoțica Loraline, copila aceea sălbatică, dormind între labelle unui lup numit Cythar, Albérie fu cuprinsă de spaimă, dar Turleteuche o călăuzise. La primele trei transformări, va avea nevoie de sînge omenesc, apoi setea i se va ostoi și se va putea mulțumi cu animale sălbatice sau cu oi. N-avea de ce să se teamă. De-acum avea o familie. În cele din urmă, Albérie se liniștise, în ciuda sclipirii stranii din ochii lui Isabeau, o sclipire care șovăia între ură și nebulie. Apoi, Turleteuche îi dezvălui taina despre pasajul subteran care ducea din încăperea aceea pînă în pădurea din apropiere.

Huc ascultase fără să tresară, dar simți cum îi îngheață sîngele în vine și i se zbîrlește părul pe brațele care înconjurau umerii soției sale. Ea se așezase lîngă el, pe patul acoperit cu blănițe de iepure, iar mirosul puternic de piele tăbăcită îi aduse aminte lui Huc, pentru o clipă, de lupoasca aceea cu botul rînjit.

Ca și cum i-ar fi putut citi gîndurile, Albérie se întorsese spre el și-i aruncă o privire jenată.

– M-am oprit, zise ea, fiindcă ți-am simțit mirosul. Atunci, ceva mai puternic decît instinctul m-a făcut să dau înapoi. În noaptea aceea, am devenit, la rîndul meu, Turleteuche, cîștigîndu-mi această poreclă de femeie-lup, pe care și-o găsise străbunica mea.

Urmă o tăcere în timpul căreia prin mintea lui Huc se perindară o sumedenie de întrebări. Dar nu rostise nici una. Apoi, glăsciorul firav începuse să tremure.

– Omoară-mă, spusese ea, dar nu-i da pe ai mei pe mîna seniorului de Vollore...

Atunci el simțise că i se rupe inima, îi cuprinsese obrajii în palme și, înainte de-a o săruta pe frunte, murmurase, simțind pînă-n adîncul sufletului sinceritatea cu care vorbea:

– Niciodată! Niciodată, cît voi trăi!

– Messire Huc?

Huc tresări. Pierdut în amintiri, nu auzise nici bătaia în ușa, nici tusea prin care slujnica încercase să-i atragă atenția.

– Messire Huc? insistă ea, în timp ce el își alunga amintirile și căuta un zîmbet. Din partea stăpînului François. Vă caută pretutindeni și pare foarte supărat că nu v-ați dus la el, recită ea.

Uimitor, aceste vorbe îl înveseliră pe Huc, care izbucni într-un rîs nervos, în timp ce pornea pe urmele fetei. François de Chazeron se întorsese la Montguerlhe și ceva îi spunea lui Huc că sosise ceasul socotelilor.

2

Antoinette își sucea și răsucea mâinile albe, ca să și le încălzească, fără a reuși totuși să simtă vreun pic de căldură. Ieșise în întâmpinarea săracilor, ajutîndu-i pe Huc de la Faye și pe abatele de la Moutier, Antoine de Colonges, să le împartă pîinile pe care le pregătise, avînd grijă să fie destule. Își îndeplinea cît putea de bine această sarcină de cînd, cuce-rită de frumusețea și răceala lui François de Chazeron, îi per-misese să-i ceară mîna. El se arătase plin de atenție și de tact în perioada cît îi făcuse curte, fără să pară interesat de faptul că tatăl ei era rudă cu ducele de Bourbon sau de averea ei, ci doar de plăcerea de a fi împreună cu ea. Antoinette era o ado-lescentă de 17 ani și era nespus de fericită la gîndul că va fi soția acestui senior falnic.

Cîteva luni fuseseră de ajuns ca să-i piară încîntarea. Ținutul thiernez era sinistru, nu semăna deloc cu fastuosul Paris. Își amintea de trubadurii de acolo, de bîlciuri, de saltimbanci, de poeții damnați aruncînd asupra orașului un vâl de impertinență prin pamfletele care cînd amuzau, cînd enervau Curtea.

Vollore era un loc trist. Și-ar fi dorit să organizeze niște festivități, dar apropiații ei plecaseră la căderea iernii, care izola ținutul în inima vulcanilor din Auvergne. Singurul moment fericit fusese întîlnirea cu mama și surorile ei, căro-ra, sătulă de îndelungatele perioade petrecute de François în donjonul unde ea nu avea voie să intre, le făcuse o vizită.

Totuși, de îndată ce se întorsese, soțul ei îi interzisese să mai plece. Autoritar și pretențios, voia ca ai ei să creadă că Antoinette era mulțumită de traiul pe care-l ducea. Într-o seară, când erau în pat, după o scurtă relație intimă, Antoinette, plângându-se de lipsa lui de interes, își văzuse spulberate și ultimele iluzii.

– Doamna mea, te-am luat de soție din două motive, îi scăpase lui Chazeron. Mai întâi, pentru frumusețea ta, care dă temperamentului meu șansa de a-mi asigura urmași, apoi, pentru averea și relațiile familiei tale. Până acum, nici una din aceste calități nu a fost secătuită. Înțelegi, așadar, că nu te pot reda rudelor tale. Așa încît nu vom mai discuta despre asta.

Și plecase, lăsînd-o mai singură și mai disperată ca oricînd. De atunci, ca să-și umple timpul, se pierdea în rugăciuni și ajutoare pentru cei năpăstuiți, cum făcea și azi, în timp ce pe gluga de hermină i se așeza un strat de promoroacă, iar picioarele ei gingașe striveau sub botinele din piele stratul alb de brumă.

Nu reușea să-și ia ochii de la spinarea masivă a lui Huc de la Faye, în timp ce el se apleca spre bătrîni sau spre copii cu o atenție și o generozitate neprefăcute, și nici să se simtă vinovată pentru dorința care crescuse în ea de cînd se refugiaseră la Montguerlhe. Își pusese adesea întrebări legate de ciudata căsătorie a comandantului. Deși destul de vîrstnic, avea 43 de ani, Huc arăta bine, avea un chip cu trăsături regulate și cu o gură senzuală, umbrit de un păr des, care începuse să încărunțească. Prin împrejurimi, erau destule fetișcane atrăgătoare, și totuși el se însurase cu Albérie, a cărei fire ea nu reușea s-o înțeleagă și față de care simțea uneori o spaimă nejustificată.

Antoinette cea blîndă, cea supusă, cea dragăstoasă. Însușirile acestea i se potriveau de minune. Și totuși, ce n-ar fi dat, în ultimele zile, ca să se poată pierde în mulțimea sărăcimii refugiate la mănăstire și să-l vadă pe Huc de la Faye ocupîndu-se de ea, de necazurile și de sentimentele ei, pe care nici nu mai încerca să și le înăbușe.

Cufundată în gândurile ei adulterine, Antoinette scoase un oftat adînc, la auzul căruia Huc își întoarse spre ea fața zîmbitoare și se scuză:

– E tare frig în dimineața asta. O să mă duc singur de acum înainte.

– Nu!

Răspunsese atît de categoric, încît reluă, îmblînzindu-și vocea:

– Nu, țin la această sarcină, crede-mă! Deplîngeam soarta tristă a oamenilor noștri, nu a mea. François nu prea mă ține la curent cu mersul lucrărilor, ca și cu toate celelalte, de altfel, nu se putu stăpîni să adauge, cu amărăciune, și aș vrea să știu cînd vor putea să se întoarcă la caselor lor.

Huc sărută pe frunte o fetiță costelivă, căreia îi dăduse un măr, apoi se ridică și o conduse pe Antoinette spre grădina devastată a mănăstirii, lăsîndu-i în urmă pe cei cincizeci de nefericiți pe care nici rugăciunile, nici numeroasele pături nu reușeau să-i încălzească.

Cînd se îndepărtară de clădire și ajunseră lîngă un castan bătrîn, smuls din rădăcini, oprindu-se în fața ei, îi spuse grav:

– Iarna bate la ușă, doamnă! Béryl intervine peste tot, punîndu-i pe toți bărbații în putere la treburile mai urgente, dar tare mă tem că nu este de ajuns. Adevărul e că soțul dumneavoastră îi trimite la Vollore pe cei mai mulți dintre lucrătorii aceștia, de teamă că la Montguerlhe va fi lipsit de ocupațiile lui obișnuite. Mă tem că mulți dintre ei – arată el spre spațiul din fața capelei – nu vor reuși să petreacă iarna în condițiile acestea precare. Iar la aprinderea focului în capelă, nici nu ne putem gîndi! Abatele Antoine de Colonges face tot ce poate, dar regula cinului său este strictă și nu le poate oferi acestor amăriți mai mult confort atîta timp cît călugării lui trăiesc în aceleași condiții.

– Dar este vorba despre femei, copii și bătrîni, se indignă ea, cu ochii umezi.

– Este vorba despre cei mai slabi, Antoinette, îi răspunse Huc abia auzit, cuprinzîndu-i mîinile subțiri, înmănușate, care tremurau de revoltă și de milă, și despre nemiloasa lege

a naturii care-i va salva pe cei mai puternici și le va oferi celorlalți odihna și pacea.

Ea îl privi printre lacrimi. De ce oare, deodată, i se păruse că nu vorbea despre refugiați, ci chiar despre ea, despre viața ei distrusă? Uitându-și rangul, Antoinette de Chazeron se rezemă de vesta din piele groasă pe care el o purta sub mantia de lână. Huc aruncă o privire în jur, ca să evite orice martor indiscret, apoi o strînse cu tandrețe în brațe, îmbătat, fără voia lui, de trupul fragil care i se abandona, căci, de cînd se însurase cu Albérie, nu-și potolise dorințele cărnii decît prin plăceri solitare. Dîndu-și seama că nu-și va mai putea ascunde tulburarea, comandantul îndepărtă blînd trupul ei cald și tuși, dregîndu-și glasul.

– Vă implor să vă stăpîniți, doamnă, murmură el apoi zîmbind. Oamenii ăștia nu trebuie să cadă pradă disperării, care i-ar duce în mormînt mai repede decît frigul. Ei își găsesc puterea și speranța în puterea și speranța noastră. Nu vă pierdeți încrederea căci și-o vor pierde și ei. Poftim!

Îi întinse o batistă curată, din pînză, cu inițialele lui brodate pe ea, pe care o scoase din cămașă.

Antoinette o luă, plecîndu-și privirea, simțindu-se vinovată atît de slăbiciunea pe care o dovedise cît și de plăcerea pe care o încercase cînd Huc fremătase la atingerea ei. Își șterse ușor lacrimile, apoi își suflă nasul, întorcîndu-se cu spatele pentru ca el să nu observe că obrajii i se îmbujoraseră.

– Dacă doriți să învingeți legile naturii și să le dați o șansă acestor nefericiți, insistă cu greu vocea gravă din spatele ei, încălcați ordinele date de soțul dumneavoastră în privința reparațiilor de Vollore. Două săptămîni ar fi de-ajuns, dacă Béryl ar dispune de toată forța de muncă.

Antoinette suspină cu amărăciune. Se întoarse către el, cu un rictus trist pe buze:

– Să încalc ordinele lui François? Dar cine crezi că sînt eu, ca să-i impun voința mea? Pînă și cea din urmă dintre servitoare s-ar pricepe mai bine decît mine s-o facă. Prietene, seniorul de Vollore obține tot ce vrea și ține mult mai mult la ceea ce ascunde în donjonul lui decît la viața mea amărită.

Huc își stăpîni furia. Revedea chipul speriat și privirea rătăcită a lui Isabeau pe patul stăpînului, în timp ce acesta, necruțator, îi porunca comandantului s-o arunce lupilor. François de Chazeron nu se schimbaseră de-a lungul acestor ani, în care resentimentele lui Huc nu făcuseră decît să sporească.

– Îl urăști, nu-i așa?

Cînd auzi întrebarea, Huc înțelese cît de elocventă trebuie să fi fost privirea lui. Cercetă o clipă ochii lui Antoinette, dar nu găsi în ei decît o fulgerare de plăcere. Atunci clătină din cap.

– Cred că și eu... adaugă ea, coborînd glasul, iar apoi suspină adînc.

– Hai să ne întoarcem, mai aruncă peste umăr, cu voce ostenită.

Huc o urmă în tăcere.

– Aștept un copil!

Antoinette se așteptase să-i răspundă cu răceală, dar anunțul ei căzu în gol. François de Chazeron nici măcar nu-și ridică nasul din cartea pe care o citea.

„Încă un tratat de alchimie!“ gîndi ea cu amărăciune, îndreptîndu-și privirea către flăcările din vatră, ca să le ascundă pe cele de furie care-i ardeau în suflet.

Oare cum de găsea în ea, în seara asta, atîta îndrăzneală? Poate din pricină că, pentru prima dată în viață, avusese, timp de o clipă, sentimentul că fusese într-adevăr înțeleasă exact de cineva cu care împărtășise aceeași emoție.

La întoarcere, se întîlnise cu Albérie și nu se simțise deloc vinovată față de aceasta, ba chiar o privise în ochi, cerîndu-i un pahar cu lapte cald, doar pentru că i se păruse că Huc era stînjenit. Antoinette își închipuise pe dată că el nutrea mai mult decît o dorință trecătoare pentru ea și la acest gînd devenise, brusc, sigură pe ea. Albérie rămăsese nepăsătoare, ca de obicei, de parcă nimic și nimeni n-ar fi interesat-o.

„Cu ea ar fi trebuit să se însoare François, gîndi Antoinette. E la fel de închisă, insensibilă și egoistă ca și soțul meu!”

Făcînd această constatare, se lăsă să cadă într-un fotoliu, în fața lui François. El n-avea nevoie de ea. Huc însă, da! Așa că insistă să-și ducă pînă la capăt veleitatea de revoltă:

– Ți-am spus ceva, François!

– Te-am auzit. Bună seara! mai adăugă el, pentru a pune capăt discuției, fără să-i arunce vreo privire.

Antoinette respiră adînc și, ignorînd atitudinea lui, continuă liniștită.

– Nu vreau să pierd acest copil.

– Bine.

Tonul era politicos, dar Antoinette desluși în el o urmă de iritare.

„Probabil că citește ceva important“, înțelese ea. Ei, și ce dacă? Și ceea ce avea ea de spus era important. Își adună tot curajul și se forță să-și păstreze vocea fermă:

– I-am cerut lui Albérie să-mi pregătească o altă cameră.

Urmă o nouă tăcere. Apoi François înălță capul. În ochii lui mocneau flăcări mai puternice decît cele din vatră. Antoinette își întoarse privirea. Tremura toată.

– Poftim? o întrebă el.

– Doctorul din Moutier m-a sfătuit să evit relațiile conjugale în perioada sarcinii, zicea că altfel aș putea să pierd copilul și, după cum spuneam, nu vreau să risc un avort, bîigui Antoinette, a cărei inimă bătea atît de tare, încît se întrebă dacă François îi putuse auzi vocea printre bubuiturile acelea.

– Și dacă eu o să am chef de tine?

„Nu! urlă în ea o voce firavă. Nu, nu-ți permit să-i cedezi iarăși, înfruntă-l! Înfruntă-l!” insistă vocea, care împrumută deodată inflexiunile vocii comandantului. Regăsindu-și subit curajul, Antoinette își privi soțul în față, așa cum o privise, ceva mai devreme, pe Albérie.

– Vei aștepta, messire! Vei aștepta pînă ce îți voi fi adus pe lume fiul.

Apoi, îndulcindu-și glasul în fața miniei pe care o vedea crescînd în el, imploră, îngenunchindu-i la picioare:

– Întotdeauna m-am supus dorințelor tale. Nici măcar o dată, François, nu m-am împotrivit toanelor, exigențelor și hotărîrilor tale, încercînd să-ți fiu alături, ca o soție bună și devotată. Astăzi, nervii îmi sînt puși la grea încercare. Copiii aceia înghețați de frig pe care-i întîlnesc în fiecare zi îmi trezesc o nevoie disperată de a fi mamă. Mă simt atît de neajutorată, atît de slabă! Cînd te-ai căsătorit cu mine, François, doreai urmași, lasă-mă să ți-i dăruiesc! Te rog! Cruță-mă pînă cînd voi duce sarcina la bun sfîrșit. Apoi voi ști să mă arăt mai iubitoare ca oricînd.

În tăcerea care urmă, răsufierea precipitată a soțului ei era asurzitoare. Îl înfuriase, știa, dar dacă o refuza, ar fi însemnat să se împotrivescă înseși rațiunii pentru care se însurase cu ea. Seniorul de Chazeron avea nevoie de urmași, iar François nu era atît de mărginit încît să nu-și dea seama de asta.

„Orgoliul lui de cocoș“, își zise ea în gînd, învăluindu-l într-o privire plină de tandrețe.

– Retrage-te în camera ta, îi porunci el, în cele din urmă, oricum, nu mi-ai stîrni dorința cînd te vei îngrășa și va trebui să-ți suport stările proaste și văicărelile. N-aș fi cutezat se te îndepărtez din patul meu, dar, din moment ce chiar tu mi-o sugerezi, ar fi o prostie să refuz. Îți dai seama, firește, că una dintre slujnicele tale îți va ține locul, adaugă el cu cinism.

– Mă voi resemna, messire! În casa asta tu ești stăpîn, sfîrși ea cu o lingușire menită să-și ascundă atît bucuria că obținuse această victorie cît și faptul că stima pe care i-o acordase pînă atunci nu mai exista.

Antoinette se ridică și, cu un surîs grațios, ieși din camera lui François ca să se închidă în camera ei.

Albérie închise cu grijă ușa în urma ei, așa cum făcea de fiecare dată cînd îl găsea pe Huc așteptînd-o, așezat pe pat. El aprinsese focul în șemineul care se afla vizavi de pat, iar încăperea mică și sobră era scaldată într-o căldură dulce și luminoasă. Dincolo de zidurile fortăreței din Montguerlhe,

un vînt tăios venit dinspre nord îngheța băltoacele rămase prin șanțuri.

A doua zi, în zori, un strat gros de brumă avea să înveșmînteze degetele lungi ale crengilor încă nevindecate după furtună, dînd peisajului îndoliat înfațișarea unui balet somptuos de stele. Lui Albérie îi plăcea liniștea care învăluia cerul în perioada aceasta a iernii. Liniștindu-se puțin, căci trebuise să suporte prezența lui François sub același acoperiș, surise blînd și se apropie cu bunăvoință de soțul ei.

Huc îi întinse mîna, iar ea veni să se așeze, ca de obicei, alături, lăsîndu-și fruntea pe umărul lui. Rămaseră un timp așa, legănați de trosnetele focului care zugrăvea pe pereți umbre mișcătoare. Huc se simțea bine. Îi fusese dor de ea, de complicitatea lor, după ce o ținuse în brațe pe Antoinette de Chazeron, deși nu simțea, de fapt, vreo vinovăție legată de dorința care-l cuprinsese. Afecțiunea pe care-o nutrea față de Albérie era de o cu totul altă natură, avea ceva intangibil pe care povara secretului îl făcea să fie absolut unic.

– Te iubesc, Albérie, îi șopti el pe neașteptate mișcat fără să vrea de blîndețea clipei pe care o furau, departe de ochii celorlalți, dar fără să se aștepte totuși în afară de tăcere la un alt ecou al mărturisirii lui.

Albérie nu vorbea niciodată despre sentimentele ei, Huc însă știa că, în ciuda a tot ce se întîmplase, și ea îl iubea.

– Huc, am nevoie de ajutorul tău.

Era pentru prima dată cînd se întîmpla acest lucru. Bărbatul se întoarse spre ea cu o figură surprinsă. Albérie zîmbea încă, un zîmbet trist și tandru în același timp. Neobișnuit. Deși rugămîntea ei îi făcea plăcere, Huc nu se simțea în largul lui.

– Fac orice vrei, se auzi el răspunzîndu-i.

Făcuse pentru ea atîtea lucruri, pe care Albérie nici măcar nu i le ceruse... Dar vestea îi străpunse inima ca un cuțit:

– Isabeau a murit!

Vocea femeii se frînsese. Huc înghiți un nod. În acești 15 ani o văzuse o singură dată pe Isabeau. Plecase în pădure să-și caute un cîine care nu se mai întorsese după o vînaătoare de

mistreți. Niște țărani îi spusese că l-au auzit lătrind nu departe de locul unde îi pierduse urma. Era cel mai bun copoi al lui și nu voise să-l lase pradă lupilor. Auzise deodată un rîset de femeie, prea departe în pădure ca să fi fost vorba de vreo întîlnire amoroasă. Legîndu-și calul de un copac, se apropiase neauzit, cu inima bătîndu-i puternic. La baza falezii, un izvor forma un ochi de apă, înainte de a se vărsa într-un rîu și dus către ogoare. Isabeau se scălda acolo împreună cu o fetiță care rîdea veselă; copila avea plete lungi, castanii și trăsături atît de gingașe care-i trezeau atîtea amintiri, încît Huc fusese tulburat. Dacă fetița de șapte sau opt ani era întruchiparea tinerei violate de François de Chazeron, Isabeau, dimpotrivă, era cu totul alta, fără vîrstă, cu chipul asprît și sîinii vineții, cu trupul deformat din cauza lipsurilor. Pe mal, la cîțiva metri de ele, stăteau lungiți doi lupi, veghindu-le. Nemișcat, Huc le privise cîteva clipe joaca și rîsetele, apoi, temîndu-se ca vîntul să nu ducă spre lupi mirosul lui, se îndepărtase, cu inima grea. Albérie nu-l lăsase niciodată s-o revadă pe Isabeau, nici chiar după ce bătrîna murise, luînd cu ea în mormînt această interdicție. Isabeau se izolase, convinsă că nimeni nu știa că ea supraviețuise și că născuse copilul lui Chazeron.

„Ea nu știe că tu ai aflat“, îl prevenise cu gravitate Albérie în ziua cînd el îi ceruse să meargă s-o vadă. „Isabeau nu mai este cea pe care ai cunoscut-o, Huc!“ El se resemnase fără să discute. Nu-i vorbise niciodată soției sale despre acea imagine a fericirii trecătoare pe care o întrezărise, căci abia atunci înțelesese cîtă dreptate avea. Isabeau nu mai avea nevoie de oameni.

Cu toate astea, vestea morții ei îl durea, așa cum îl duruse atîția ani gîndul că ea supraviețuise.

– Cînd s-a întîmplat? se mulțumi el să întrebe, șovăind între mînia în fața nedreptății și tristețea sinceră care-l învăluia.

– Acum trei zile, după spusele lui Loraline.

– Chiar înainte de luna plină, spuse Huc, cu un nod în gît. O, Doamne! Albérie, ai...

Dar Albérie îl împiedică să-și termine fraza, punindu-i pe buze un deget rece. Privirea ei se umplu de melancolie:

– Am așteptat ca zorii să mă elibereze de înfățișarea aceea pe care o urâsc, apoi mi-am ajutat nepoata să o înmormînteze alături de bunica noastră. A fost o ceremonie stranie. A trebuit să mă ascund în pădure pentru ca Loraline să nu poată vedea transformarea; așa îi făgăduisem surorii mele. Niciodată pînă atunci n-a fost atît de dureros, dar acum sîntem bine, și eu, și nepoata mea. Nu vreau să fii neliniștit, Huc de la Faye!

– De ce nu mi-ai spus nimic alaltăieri, cînd te-ai întors de la peșteră?

– Aveam nevoie să mă gîndesc, iar tu, să-ți revii, ca de fiecare dată cînd știi că devin... altfel, sfîrși ea, căutînd un cuvînt care să-i rănească, cît mai puțin pe amîndoi.

Știa bine ce simțea el. Chiar ea era îngrozită cînd se gîndea la monstrul cu care-și împărțea trupul de femeie. Huc făcea eforturi ca să se apropie de ea, s-o atingă, s-o sărute, ca de fiecare dată în ziua care urma după luna plină, pentru ca Albérie să nu simtă cît de mult ura acea parte a ei, dar tînăra era convinsă că, în clipele acelea, o suporta la fel de greu cum se suporta ea însăși.

– Te-am acceptat așa cum ești, Albérie! Așa cum ești acum și așa cum ești la fiecare lună plină. Aș vrea să fii convinsă de asta. Chiar aș vrea, șopti Huc, înfruntîndu-i privirea albastră pînă cînd ea își coborî ochii.

Ca de fiecare dată, părea atît de sincer, încît, timp de o clipă, fu ispitită să-l creadă; dar cum să creadă că o iubea atît de mult, cînd știa că ea însăși nu se va iubi niciodată?

Nu știi să-i răspundă altceva decît:

– Iartă-mă!

Huc simți că, fără voia lui, se înfurie. Se ridică și începu să măsoare odaia cu pași mari, ca să-și ogoiască sentimentele rănite, apoi ațîță focul:

– Asta-mi spui de fiecare dată, Albérie! De fiecare dată! Nu sînt nici speriat, nici supărat că ești așa, și te iubesc. Ți-am arătat eu vreodată aversiune sau ură, sau macar indiferență?

N-am meritat oare încrederea ta? Nu ți-am cerut nimic, niciodată! N-am avut nici o pretenție! Prin această acceptare îți aparțin mai mult decât i-ar putea aparține orice bărbat din lume iubitei sale. Atunci, ce trebuie să fac? Ce să fac, spune-mi, ca să nu-mi mai ceri iertare pentru că existi?

În tăcerea care urmă după această izbucnire, Huc rămase în fața focului, sprijinindu-și palmele mari pe tabla șemineului. Apoi își dădu seama că Albérie plingea; în tăcere, ca să nu-l deranjeze. Atunci uită tot ce spusese, fiindcă Isabeau murise, iar Albérie avea acum nevoie de el. Străbătu odaia fără să se gîndească și, ridicînd-o în brațe, o duse în fața ferestrei pe care o deschise repede, în timp ce ea își ascundea fața în vesta lui de piele. O lăsă să plîngă, trăgînd cu nesaț în piept vîntul rece, ale cărui rafale pătrundeau nestingherite în încăpere, în fața flăcărilor înviorate de mișcarea aerului, adăpostind la căldura trupului său corpul ei fragil. Apoi se temu ca ea să nu răcească, deși sîngele lui clocotea. Împinse canatul ferestrei și se lăsă să cadă într-un fotoliu, ținîndu-și tînăra soție la piept, ca pe un copil. O legănă duios și-i puse întrebările care-i ardeau sufletul:

– Cum s-a întîmplat? Ce vrei să fac?

Albérie nu îi răspunse imediat. Era atît de blind cu ea, atît de atent! Ce n-ar fi dat să fie o simplă ființă omenească! Doar omenească. Își căută din nou cuvintele, ca să nu îi dezvăluie prea multe. Nu voia să-l amestece în ceea ce avea să se întîmple. Trebuie să-l protejeze, așa cum o protejase el pînă acum. Erau atîtea lucruri pe care el nu le știa încă! Își mușcă buzele cu amărăciune. Ce bine ar fi fost dacă François de Chazeron i-ar fi lăsat în pace pe ai ei! N-ar mai fi fost obligată să-l mintă pe singurul bărbat pe care-l va iubi vreodată. Spuse, cu o voce mai sigură:

– A căzut cînd se întorcea în grotă. Lîngă intrare, s-au prăbușit mai mulți copaci, cînd a fost furtuna, iar crengile s-au încilcit în cădere printre stînci. Îi spuseseam să fie prudentă, dar, după ploaie și după îngheț, locul acela devenise foarte periculos. După cîteva zile de agonie, s-a stins. N-aș fi putut s-o salvez, Huc, chiar dacă aș fi ajuns acolo imediat. Și

nu puteam în ultimele zile, cînd ne aflam sub același acoperiș cu seniorul.

Huc clătină în tăcere din cap. „Ce încurcătură“, gîndi, în timp ce Albérie continuă:

– Cu toate că s-a făcut o slujbă pentru ea acum 15 ani, cînd o credeam pierdută, a murit fără să aibă un preot la căpătîi, fără spovedanie și fără iertarea Bisericii. Isabeau era o catolică înfocată, Huc, și așa și-a crescut și fetița, chiar dacă Loraline n-a fost botezată. Aș vrea să se odihnească în pace!

Huc se întoarse cu dragoste către ea și îi cuprinse blînd umerii:

– Ai dreptate, trebuie să aducem copilul la noi!

– Nu!

Fusese aproape un țipăt.

Nu, el nu pricepuse nimic! Albérie se calmă, dar trăsăturile îi deveniră aspre:

– Nu, Loraline nu mai este copil, Huc, are 15 ani și seamănă leit cu Isabeau, pe vremea cînd François de Chazeron a cunoscut-o. Dacă, din nefericire, ar afla de ea, numai Dumnezeu știe ce s-ar întîmpla. Loraline s-a născut printre lupi, a crescut împreună cu ei și le cunoaște limbajul. Ar fi arsă de vie ca vrăjitoare, așa cum s-a întîmplat cu străbunica mea. Nu, locul ei e acolo, iar eu am să veghez asupra ei, să n-ai grijă! Abatele Antoine de Colonges a întîlnit-o pe Isabeau cînd a murit bunica. L-am rugat să-i vorbească lui Loraline. Mă tem să nu încerce să facă cine știe ce ca să îi răzbune memoria mamei ei. De fapt, o irită prezența lui Chazeron aici, la Montguerlhe. Nu vreau ca istoria să se repete, Huc! Și mie mi-a fost mult prea greu s-o uit. Mi-au trebuit 13 ani ca să învăț să te iubesc, să înăbuș ura din mine și dorința de răzbunare. Ajută-mă! Fă-l pe Chazeron să plece pentru cîteva zile în Montguerlhe, pentru ca abatele Antoine de Colonges să aibă timp să-i aline lui Loraline durerea și furia. Ajută-mă!

Huc se întunecă la față. Prin urmare, abatele de la Moutier știa! O întîlnise pe Isabeau, în vreme ce lui nu i se îngăduise s-o revadă! Gîndul acesta îl întorcea pe dos, chiar

dacă o voce din sufletul lui îi șoptea că abatele nu fusese chemat decît ca să-și facă meseria și atît. Se însenină. Nu, nu fusese trădat și nu trebuia să se simtă lăsat deoparte. El fusese singurul care împărtășise cu adevărat soarta acestor ființe nefericite, suferise văzîndu-le cum își duc crucea și încercase să le ușureze chinul prin iubirea lui pentru Albérie.

– Ai să mă ajuți? insistă Albérie, care-și dădea prea bine seama că mărturisirea ei îl contrariase.

Huc dădu din cap:

– Nu va fi ușor. Ce motiv să invoc? Seniorul de Chazeron nu se sinchisește nici de propria familie, iar de ceilalți oameni din jurul lui îi pasă încă și mai puțin!

Exact asta aștepta Albérie încă de cînd se stîrnise furtuna, de cînd François de Chazeron se întorsese la Montguerlhe și de cînd Antoinette purta copilul lui.

Ea și Isabeau nu încetaseră să-și clocească răzbunarea. Totul devenise deodată atît de simplu, atît de evident! Chazeron avea să plătească, iar înainte de-a muri va suferi, chinuit de teamă, fără nici o speranță de scăpare.

Simțindu-și brusc inima cotropită de o sălbatică sete de sînge, Albérie își aținti privirea profundă, metalică, în cea a soțului ei și își spuse argumentele.

3

Antoine de Colonges își freca miinile de satisfacție, deși își reproșă imediat plăcerea tainică pe care o încerca.

– Stăpîniți-vă, părinte! Nu trebuie să știe nimeni, altfel...

Abatele de la Moutier încuviință, răspunzînd vocii sparte care ieșea de sub gluga neagră de dimie trasă peste un chip ofilit.

– Nu te teme, fiica mea! Aștept clipa asta de atîta vreme, încît, Dumnezeu să mă ierte, nu mai am milă decît pentru mine însumi.

– Atunci, fiți binecuvîntat în numele acestor copii pe care-i veți salva prin tăcerea dumneavoastră!

Antoine de Colonges clătină din cap, întărindu-și cugetul prin această evidență care-l ajuta să nu ia în seamă vocea conștiinței. Pentru prima oară în lunga-i viață închinată celui Atotputernic avea să se abată de la calea cea dreaptă, ba avea să încalce chiar porunca supremă: „Să nu ucizi“. Desigur că nu ucidea cu mîna lui, dar era vinovat fiindcă accepta ca judecata unei femei să se substituie judecății lui Dumnezeu. Luă în mîinile uscățive un crucifix din lemn și o pungă de piele plină cu scuizi de pe o masă tocită de ceasurile îndelungate de lectură, și i le întinse musafirei:

– Fie ca Hristos să te însoțească și să te ajute să-ți afli, în sfîrșit, liniștea!

– Numai după ce el va pieri, părinte! După ce va pieri de mîna celei pe care a zămislit-o. Atunci, da, poate că, dacă

Dumnezeu va îngădui, voi deveni din nou mamă, dacă Dumnezeu va îngădui, părinte! îi spuse ea, gîfîind.

Antoine de Colonges își întoarse privirea cu inima strînsă. Se simțea atît de vrednic de dispreț fiindcă se folosea de ura aceasta ca să scape ținutul de François de Chazeron și de fărădelegile lui. Căci, deși nu avea alte dovezi decît acuzațiile aduse de Turleteuche, era convins – cum fusese, pe vremuri, și Guillaume de Montboissier – că toate disparițiile misterioase înregistrate în ultimii 16 ani erau opera seniorului. Fără a mai pune la socoteală uciderea celor cinci fețe bisericești chemate de predecesorul său ca să cerceteze ciudatele activități nocturne ale lui François de Chazeron. Ce n-ar fi dat să facă dreptate la lumina zilei! Dar, după ce se căsătorise cu o rudă a ducelui de Bourbon, atît de apropiat de regele Francisc I, seniorul de la Vollore devenise puternic. Prea puternic. Și avea, mai mult decît pe vremuri, dreptul de viață și de moarte pe domeniul lui. Orașenii se temeau de el la fel de mult ca și țăranii; mai rămînea, ca să i se opună, doar singura ființă pe care o făcuse să devină mai monstruoasă decît el.

„Numai lupii se sfîșie între ei“, se gîndi, în timp ce-i zîmbea lui Isabeau, a cărei privire limpede căpătase, de-a lungul anilor de furie, o sclipire vecină cu nebunia. „Cînd totul se va sfîrși, va fi timpul să mă ocup de ea și de fiica ei, ducîndu-le pentru totdeauna departe de aici.“

– Du-te acum, șușoti Antoine de Colonges, urmîndu-și firul gîndurilor. La Paris, să întrebi de părintele Boussart. E un prieten vechi de-al meu, te așteaptă și va avea grijă de tine.

Isabeau își ascunse neliniștea, încuviințînd din cap.

„Să-mi regăsesc libertatea după toți anii ăștia!“ gîndi ea. Oare va mai putea să-i savureze gustul?

Fusese nevoie de toată tandrețea lui Albérie ca s-o convingă că era mai bine așa. Grozav ar fi vrut să-l pedepsească pe François cu mîna ei. Dar în 15 ani, nu găsise niciodată curajul să-l înfrunte. Se mulțumise să îndure suferința și să învețe să cunoască puterile ierburilor de leac, bune să vindece sau să ucidă. Sperase, ca și bunica ei pe vremuri, să descopere

secretul transmutației trupurilor, ca s-o elibereze pe Albérie, căci felul ei de a fi o măcina și o umplea de amărăciune. Venise acum momentul să testeze licoarea care era rodul cercetărilor ei, administrînd-o singurului monstru pe care-l cunoștea: François de Chazeron.

Trecuseră 15 ani de cînd privea cum crește copilul diavolului. Micuța aceea care părea oglinda tinereții ei pierdute și care-i zicea „mamă“. Isabeau hotărîse, în cele din urmă, să plece. Să o lase în locul ei, cu ura ei, ca să-și răs-cumpere propriul trecut. Inima i se strînse o clipă cînd își aminti durerea cumplită a fetei la vederea pretinsului ei cadavru.

Dar Isabeau se stăpîni imediat. Trăgîndu-și gluga mantiei pe ochi ca să-și ascundă tulburarea, împinse în zid o piatră ieșită în afară, deschizînd în fața ei un pasaj luminat de torțe pîlpiitoare. Se înfundă cu hotărîre în labirintul subteranelor care legau mănăstirea din Moutier de Montguerlhe, Montguerlhe de Vollore și Vollore de Thiers, trecînd prin inima munților.

Cînd se iviră zorii zilei de 11 octombrie 1515, Isabeau se afla în drum spre Paris, călare pe o iapă sură, avînd sentimentul că, în sfîrșit, scăpa de călăul ei.

Antoinette fredona în timp ce camerista o ajuta să se îm-brace. De ieri, vremea se mai încălzise, și, după îmbră-țișarea tainică de la Moutier, Huc se arăta mai atent cu ea, mai plin de zel, pînă-ntr-atît încît îi băgase în cap ideea să profite de reparații ca să întinerească vechiul castel de la Vollore, ca să-i ofere copilului care avea să vină pe lume mai mult confort. Cînd ea se arătase îngrijorată să nu fie depășite, din această cauză, termenele, el îi răspunsese opti-mist că bătrînii preziseseră o încălzire a vremii, ceea ce va permite grăbirea reconstruirii satelor. „În afară de asta, adăugase el, amenajarea castelului de la Vollore îl va sili pe François să aibă răbdare. Oamenii noștri vor putea fi trimiși și în alte locuri unde avem lucrări urgente, fără ca el să afle,

iar dumneavoastră vă veți putea duce sarcina la termen în liniște, la Montguerlhe.“

Antoinette simți că inima îi bate gata să-i sară din piept. Dacă Huc voia s-o rețină acolo însemna că și el o iubea. Lăsînd la o parte faptul că avea dreptate în privința reședinței de la Vollore și a bunăstării țăranilor, acest din urmă argument îi dădea toate motivele ca să acționeze. François n-avea altă dorință decît să se întoarcă în turnul lui cît mai repede; pînă atunci, ca să-și stăpînească nerăbdarea, citea nenumărate tratate de astronomie, de chimie și de astrologie pe care și le procurase cînd fusese ultima dată la Paris și le luase cu el la Montguerlhe. Dacă în timpul primelor luni de la căsătoria lor, Antoinette se îngrijorase adesea văzîndu-i chipul livid și cearcănele întinse pînă deasupra pomeților proeminenți după nesfîrșitele ore de lectură, acum nu simțea decît o totală indiferență față de toate acestea. Pînă la izbucnirea groaznicei furtuni, ea insista ca soțul ei să facă mișcare, așa încît lui François i se întîmpla să se lase convins și să regăsească unele dintre plăcerile sănatoase pe care le cunoscuse în copilărie, alături de tatăl său.

Acum însă nici vorbă să se mai poată organiza vînători de cerbi sau de mistreți în păduri și Huc trebuise să-și folosească toată puterea de convingere ca să-l facă pe François să ia parte la exercițiile soldaților săi, antrenîndu-și trupul anchilozat prin lupte și mînuirea spadei sau a arbaletului. Rezultatul fusese că seniorul din Vollore devenise mai bine-dispus, chiar dacă i se părea cam obositor să atace cu lancea manechinele, să mănînce carne de oaie sau de găină și să se limiteze la teorie, cînd sîngele lui ar fi avut nevoie de flăcările atelorului¹. Pentru Antoinette însă, atenția acordată de Huc soțului ei n-avea decît un singur ecou, cel al inimii ei. Nu era vorba despre sănătatea seniorului, ci, mai curînd, despre faptul că toanele lui se abăteau asupra ei. Huc o proteja. Huc o iubea. Era, prin urmare, momentul să-l îndepărteze pe nedemnul ei soț, redîndu-i ceea ce îi lipsea atît de mult.

¹ Cuptor special, folosit de alchimiști (n.tr.)

Iată de ce era atât de veselă Antoinette de Chazeron în acea zi de 12 octombrie 1515! Considerînd că imaginea zîmbitoare și radioasă pe care i-o arăta oglinda era cum nu se putea mai potrivită pentru rolul pe care intenționa să-l joace, își expedie camerista și aproape că zbură pe scări pînă la picioarele turnului de vest, unde, ca în fiecare dimineață, François și Huc se antrenau la lupte.

Admiră un timp duelul celor doi protagoniști, avînd grijă să nu fie văzută, ca să se poată bucura în tihnă de spectacol, apoi se apropie pe nesimțite de arena în care se ridicase un nor fin de praf. Huc îl pune pe François la grea încercare, fentînd cu îndemînare atacurile adversarului cu șapte ani mai tînăr decît el, care trecea totuși drept un luptător priceput.

„Ce mult îmi plăcea Huc“, își spuse ea, aplaudînd fără să vrea o eschivă în timpul căreia acesta atinsese cămașa de zale a lui François.

La auzul aplauzelor, martore ale deznodămîntului prea puțin glorios al acestei întreceri amicale, François se întoarse și o aținti cu o privire sumbră.

– Se poate ști cărui fapt i se datorează prezența ta, doamnă? se interesă el fără pic de amabilitate, în timp ce Huc își trecea mîna masivă prin păr, ca să șteargă sudoarea care-i șiroia pe frunte.

Antoinette se strădui să-și ia privirea de la comandant ca să-i surîdă soțului ei, trecînd peste aroganța lui cu o scuză prefăcută:

– Aici sînt puține distracții și este atât de amuzant să vă privesc luptînd! Iertare, dragul meu soț!

Gura lui François schiță o grimasă cam amară. Antoinette nu-l obișnuise cu asemenea sclifoseli și, în mod ciudat, simți înțepătura geloziei. Văzînd-o cum lasă capul în jos, îmbujorîndu-se ușor, François aruncă o otheadă discretă spre Huc, care îi păru total indiferent, ocupat să-și lustruiască spada înainte de a o vîrî la loc în teacă. Liniștit în privința intențiilor comandantului, François care nu tolera adulterul decît dacă avea loc în propriul pat, consideră că această reînnoire a

interesului lui Antoinette i se adresa chiar lui și buna dispoziție îi reveni. Spuse, băgînd spada în teacă:

– Ei bine, doamna mea, fie! De vreme ce-mi simți atît de mult lipsa, însoțește-mă! Huc, să se aducă doi cai înșeuai, i se adresă el, peste umăr, comandantului, care se îndepărtase puțin de arenă. Soția mea are nevoie de emoții puternice în dimineata asta!

Antoinette veni lîngă soțul ei și ocoli propunerea lui:

– Nici chiar așa, messire! Dacă te-aș însoți prin hățisuri și prin tufe pe urmele vreunui cerb, aș tulbura copilul pe care-l port și știi cîtă grijă am de el. Mai bine să facem cîțiva pași, aș vrea să-ți propun ceva ce ar fi de folos intereselor tale. Iar apoi, dacă îți va face plăcere, ne vom putea bucura în voie de această zi minunată.

Incitat fără voia lui de tonul prevenitor al soției lui, François se supuse, spunîndu-și că dispoziția femeilor era grozav de schimbătoare atunci cînd o alta le ținea locul în patul conjugal.

Huc de la Faye îi privi tăcut cum se îndepărtau, ochii lui urmărind o clipă undularea șoldurilor lui Antoinette. Cînd își întoarse privirea ca să se apuce de alte treburi, zări în treacăt fereastra de la primul cat al turnului, de unde Albérie se uita fix, cu o căutătură ciudată, la el. Stingherit, se mulțumi să-i zîmbească. Chipul ei pieri imediat, iar Huc se întrebă dacă nu cumva fusese doar o închipuire. Apoi se încurajă, spunîndu-și că tot ceea ce făcea, era pentru ea. Numai pentru ea. Restul n-avea nici o importanță.

Lovind cu piciorul o piatră care-i stătea în drum, comandantul o luă spre poarta boltită dinspre care se auzeau rîsetele oștenilor lui. Dacă totul mergea așa cum plănuse, peste cel mult o oră vor călări către Vologne.

Loraline se sprijini în mîinile-i mici și albe, care tremurau. Ce singură se simțea, cît de sinistru i se părea totul – chiar și peștera aceea, în care trăise totuși atîtea clipe fericite –, de cînd Isabeau, mama ei, nu mai era.

Își ridică mînele tunicii lungi, peste care o piele grea de lup îi ținea de cald și care îi dădea un aer de siguranță, apoi amestecă în vasul din lut ars fiertura făcută din rădăcini, poame și orz, care avea să constituie prînzul ei. De cînd se născuse, aceasta era hrana ei de bază, însoțită de lapte, vînat și fructe. Acum trebuia să continue. Ce anume să continue? Mătușa ei, Albérie, nu încetase să-i repete că avea îndatoriri față de amintirea mamei ei. Că trebuia să le răzbune pe femeile persecutate din familia ei, pentru a putea duce apoi o viață decentă și normală. Însă Loraline habar n-avea ce voia să însemne „o viață normală și decentă“.

Traia acolo, în inima izvoarelor de lingă Montguerlhe, unde țîșneau vapori de sulf, în mijlocul lupilor, și nu i se întîmplase niciodată pînă atunci să se simtă, fie și o clipă, singură sau tristă. Iar acum, dintr-odată, simțea apăsarea timpului și, continuînd să amestece pasta înmuiată cu apa care curgea la picioarele ei, începu să evoce, cu glas tare, imaginile pe care i le zugrăvea mama ei, întîmplări dinainte de exilul acesteia, dinainte de nașterea ei: mîinile mari și bătătorite ale bunicului care secera grîul copt, chipul lui vesel în bătaia vîntului; sărbătoarea dinaintea secerișului, cînd toți ai casei își puneau straietele de duminică și se frecau cu frunze de izmă creată înainte de a se prinde într-o farandolă¹, în sunetele cimpoaielor și ale violinelor²; genunchii lui Isabeau, așezată în brațele tatălui ei, tresăltînd, și ochii albaștri ai lui Albérie, pe care tot ce vedea o amuza; bunica Turleteuche, ale cărei buze subțiri se întindeau într-un zîmbet știrb pe cînd bătea din palme în ritmul muzicii; glumele lui Benoît, care o făceau pe Isabeau să rîdă în hohote... Glumele lui Benoît. Blîndețea lui Benoît. Tandrețea lui Benoît. Dragostea lui Benoît.

Într-o zi, Loraline întrebuse, cu nevinovăția celor opt ani ai ei, cine era Benoît. Isabeau o privise țintă cîteva clipe, apoi zisese cu răceală, îndepărtîndu-se de ea:

¹ Dans popular din Provence (n.tr.)

² Vechi instrumente populare cu coarde (n.tr.)

– Ar fi trebuit să fie tatăl tău!

Loraline nu cutezase să întrebe cine era tatăl ei, dacă nu era Benoît, pentru că, în clipa aceea, felul cum o privea mama ei o înspăimântase. Și apoi, pînă atunci nici nu se gîndise măcar că trebuia să aibă și un tată, fiindcă avea deja o mamă, și habar n-avea cum era conceput un copil.

Totuși, o văzuse deja de trei ori pe mama ei născînd, ca lupoaicele, niște stirpituri ciudate care nu supraviețuiseră și pe care Isabeau le pusese în niște borcane de sticlă pline cu un lichid gălbui. Isabeau avea o întreagă colecție de borcane în care pluteau membre sau organe de animale și de oameni. Loraline nu știa cum făcea rost de ele. Știa doar că acestea, împreună cu cărțile aduse de Albérie, o ajutau pe mama ei să-și continue cercetările. Ani întregi, Loraline fusese ținută departe de activitățile respective, apoi, pe neașteptate, în vara trecută, Isabeau o inițiase. Fata se simțise deodată investită cu o mare putere. Încetase să mai fie copil. Împlinise 15 ani și devenise demnă să primească moștenirea familiei sale.

Nu i se păruse ceva ciudat. Trăise dintotdeauna în acest fel. N-avea nici o noțiune despre bine sau rău. În universul ei, nu existau decît Isabeau, lupul Cythar, Albérie, străbunica pe care încă n-o uitase, abatele din Moutier, pe care-l văzuse de mai multe ori, și o lupoaică sură care venea la fiecare lună plină. Răspundea la numele de Stelphar, dormea alături de ea și veghea asupra ei și asupra haitei.

Acum, totul se schimbase. Ultimele cuvinte ale lui Isabeau o tulburau:

– Seniorul de Vologne și Montguerlthe este cel care ne-a alungat și l-a spînzurat pe Benoît, logodnicul meu. François de Chazeron e un monstru, Loraline! M-a violat și m-a torturat, dar, mai presus de orice, ne-a furat viețile. Pe a ta, mai cu seamă! Deși ești singura lui moștenitoare...

Rostind aceste vorbe cumplite, Isabeau se stinsese. Tulburată, Loraline o ajutase pe Albérie să transporte cadavrul mamei ei într-o groță alăturată, care, de la moartea bătrînei, devenise cimitirul lor. Albérie deschisese o trecere în camera mortuară unde odihnea Amélie. O convinsese pe

Loraline s-o lase să termine singură treaba și astupase cu grijă gaura din zid, pecetluind astfel mormîntul lui Isabeau. Apoi își conduse nepoata în adîncul pădurii, pînă la un promontoriu care dădea spre vale. Fortăreața din Montguerlhe se profila pe faleza vecină. Fortăreața aceea înspăimîntătoare în care domnea François de Chazeron. Și acolo, în fața acestei priveliști grandioase și în același timp sinistre, Albérie complete-tase destăinuirea lui Isabeau:

– François de Chazeron este tatăl tău, Loraline, și, cu toate acestea, te-ar ucide dacă ar afla de existența ta. Mama ta s-a jertfit, ferecîndu-și tinerețea în taina muntelui în toți acești ani, ca să te protejeze. Ești datoră față de amintirea ei, Loraline! Jurase să se răzbune dacă François va mai pune piciorul în Montguerlhe. Trebuie să moară. Aceasta este pedeapsa cuvenită pentru crimele lui, și numai tu poți s-o duci la îndeplinire acum. Cu asta!

Și Albérie îi întinsese flaconașul pe care Loraline îl văzuse de atîtea ori în mîinile mamei ei. Știa că Isabeau își închinase viața acestei poțiuni pe care o crease, o distilase, o modificase de-a lungul timpului, încercîndu-o, fără șovăială, și ea. „Isabeau se otrăvise tot mai mult în fiecare zi ca să obțină otrava absolută, de nedescoperit“, afirmase Albérie.

Alungînd această imagine înapoi în minte, Loraline duse la gură o lingură din terciul pe care-l frămîntase cu toată puterea durerii ei și o înghiți absentă. Acest gest simplu constituia singura ei certitudine. De acum înainte, trebuia să continue. Pentru mama ei. Trebuia să sacrifice sufletul negru al lui François de Chazeron pentru ca Isabeau să-și poată găsi, în sfîrșit, liniștea. Să sacrifice sufletul seniorului de Vollore Dumnezeuului milostiv pe care abatele de la Moutier o învățase să-L iubească. Astfel, cu siguranță, ea va deveni vrednică să ajungă în ceruri.

Acestea erau gîndurile ei cînd apăru Albérie în intrîndul coridorului subteran, care ducea la fortăreață. Mătușa îi întinse o mînă complice, făcîndu-i semn s-o urmeze. Loraline puse vasul pe o stîncă și, lăsîndu-i lui Cythar, care stătea

tolănit la picioarele ei, resturile sărace ale prînzului, porni după Albérie, în lucirea pilpîitoare a torțelor.

În timp ce înaintau încet prin inima stîncii, ocolind capcanele formate în timp de-a lungul pasajului, Loraline simți urcîndu-i-se un nod în gît.

Străbătuse de multe ori mulțimea de coridoare subterane care alcătuiau un labirint uitat chiar și de seniori, învățînd să cunoască fiecare pericol, fiecare acces, fiecare ieșire, dar Isabeau îi interzisese să intre în acesta și în cel care ducea la Vologne. În cele opt zile care trecuseră de la moartea mamei sale nu încetase să se întrebe cînd va găsi curajul de a încălca această interdicție. Iar Albérie o vizitase în ziua precedentă și-i spusese, strîngînd-o cu dragoste la piept:

– Dacă totul se petrece conform planului, mîine îți vei împlini destinul.

Destinul o aștepta acolo, la capătul coridorului săpat în stîncă roșiatică și, pentru prima oară în viața ei, Loraline se temea. Se temea de adevărul acela pe care ceva nedeslușit din ea nu reușea să-l accepte. Ca și cum i-ar fi simțit tulburarea, Albérie îi cuprinse cu hotărîre pumnul mic, încheștat, îi desfăcu degetele transpirate și, ținîndu-i mîna într-a ei, o încurajă:

– Nu te teme, copila mea! Totul va fi bine.

Loraline voi să-i răspundă, dar din gîtlejul ei nu ieși nici un sunet, așa că își concentră toată atenția asupra drumului, ocolind golurile ce se deschideau în fața ei, putînd să-i înghită piciorul pînă sus, în vreo scobitură întunecoasă. Mai înaintară cîteva minute pe o pantă, apoi, cînd tunelul se îngustă brusc, fură obligate să meargă una în spatele celeilalte, cu capetele aplecate, pînă ajunseră într-o fundătură. Albérie răsuci o piatră ieșită în afară din stîncă și lumina puternică a zilei se revărsă peste pereții jilavi ai subteranei. Apoi pătrunse fără ezitare prin deschizătură, urmată cu pași prudenți de nepoata ei.

Loraline își deschise larg ochii verzi, pe care izbucnirea bruscă a luminii îi ardea pînă la lacrimi, apoi își dădu seama că se afla într-o încăpere mare, pătrată, mobilată cu un pat sobru, un cufăr împodobit cu ferecături de metal și un birou

acoperit de un vraf de cărți legate în piele groasă, altele fiind îngrămădite pe un scaun cu rezemători pentru brațe; pe scaun, mai zăcea o mantie purpurie care degaja un iz pătrunzător de mosc.

Cele două femei pătrunseră în odaie prin tâblia din stînga a unui șemineu impunător, care se adîncea în zid. Loraline observă că flăcările din vatră, deși destul de vioaie, nici măcar nu le atinseseră încălțările, atît de largă era deschiderea șemineului, care ocupa aproape tot peretele. Urmărindu-i privirea, Albérie șopti:

– Nu da atenție acestor amănunte, copila mea! Cel care a construit acest pasaj a dovedit mult bun-simț. Voia să poată pleca și veni fără ca să-și dea seama cineva. Noi sîntem singurele care cunoaștem acest secret. Nu te-ai putea arde, chiar dacă aici ar duduî focul iadului.

– Știu, mătușă. Am văzut și la Fermouly un șemineu asemănător odată, cînd eram mică și bunica Amélie m-a luat cu ea în subterane.

Albérie dădu din cap. Ea nu mai călcase pe la Fermouly din copilărie, de cînd Huc de la Faye o luase de acolo, dar își amintea de pasaj fiindcă o văzuse adesea pe bătrîna trăgîndu-și la o parte scaunul din fața intrării ascunse și dispărînd în spatele flăcărilor. Pe atunci, nu cunoștea încă taina lui Amélie Pigerolles și se mulțumea s-o aștepte să se întoarcă de la destinația ei misterioasă, unde se întâlnea, fără îndoială, cu pitici și zîne. De multe ori, de altfel, bătrîna îi aducea la întoarcere pietricele frumos colorate, pe care Albérie le depunea cu grijă într-un cufăraș de lemn, ca pe niște comori de preț. Comori pe care le lăsase acolo, împreună cu liniștea copilăriei.

Înăbușindu-și un oftat, Albérie alungă cu tristețe acest gînd. În numele acelor amintiri pierdute se afla acolo. Se îndreptă cu hotărîre spre fereastra cu cercevele aflată în fața șemineului.

– Apropie-te!

Loraline se supuse și, urmînd exemplul mătușii ei, se ascunse în faldurile grele ale draperiei, privind afară. Sub

fereastră, în curte, un om călare pe un superb cal negru, care tropăia nervos, părea că abia își stăpînește nerăbdarea. Chipul lui aspru, deși seducător, inspira teamă, în timp ce-i zorea pe cei cîțiva soldați care-și pregăteau caii.

Loraline simți cum ceva îi îngheață sufletul. N-ar fi putut explica motivul, dar știu pe dată cine era omul acela. Dar înainte ca ea să apuce să-i pronunțe numele, Albérie îi spuse în șoaptă, ca și cum el ar fi putut să audă:

– Da, Loraline, este chiar el. Sîngele tău nu te-a mințit. E seniorul de Vollore și Montguerlhe, în toată măreția și trufia lui.

– E... tatăl meu! abia articulă Loraline, cu un nod în gît, simțind că aroma de mosc din odaie îi întoarce stomacul pe dos.

Albérie se întoarce spre ea, cu o sclipire rea în privirea-i metalică. Apucă, fără menajamente, mîna umedă de transpirație a nepoatei ei, lăsînd între ele spațiul prin care se auzea timbrul dur al vocii lui François.

– Da, Loraline, e tatăl tău... Și călăul mamei tale! Uită-te bine la el, fata mea, căci azi inima ta va trebui să facă alegerea. Indiferent ce hotărîre vei lua, de acum înainte ești stăpîna pe viața ta.

Fără să vrea, Loraline lăsă ochii în jos, cu inima bătînd gata să-i spargă pieptul. Ce frică i se făcuse deodată, frică de ea însăși, frică de privirea aceea nemiloasă, frică de lucirea pe care o văzuse de atîtea ori în pupilele dilatate ale mamei ei, cînd se trezea din coșmaruri urlînd. Pe Albérie însă n-o înduioșară degetele care tremurau între ale ei. Vocea îi deveni tăioasă și amară:

– Vezi patul ăsta, Loraline? Aici a violat-o, a bătut-o și a umilit-o după ce îl spînzurase sub ochii ei pe Benoît și înainte de-a o arunca, dezbrăcată, pradă lupilor. Privește bine patul, privește bine și chipul acestui om! Da, privește și alege: ori i te arăți și mori la rîndul tău, ori accepți adevărul și îți răzbuni atît mama, cît și nașterea ta, căci pentru noi nu vei fi niciodată, auzi, niciodată, decît bastarda seniorului!

Afară, Antoinette se apropia de soțul ei, însoțită de Huc de la Faye care, călare, trăgea de frîu catîrul care avea legat în spate cufărul cu lucrurile lor.

Huc zîmbea mulțumit. Antoinette lucrase cum nu se putea mai bine și-l atrăgea pe François spre Vologne, ca să-i expună planul ei de mărire și amenajare a castelului. Huc îi însoțea împreună cu vreo cîțiva oameni, îndepărtîndu-i pentru cîteva zile de Montguerlhe, așa cum făgăduise.

Avînd senzația ciudată că e spionat, își ridică o clipă ochii spre fereastră, dar nu văzu nimic. Închipuindu-și totuși că soția lui era acolo, clipi complice din ochi în direcția ei, apoi trecu hotărît în fruntea cetei, spre marea satisfacție a lui François, care, mohorit, nu se gîdea în clipa aceea decît să se întoarcă, în sfîrșit, cît mai repede acasă.

Caii porniră la pas, iar Loraline urmări cu ochii plini de lacrimi silueta sprintenă a tatălui ei, simțind în inimă o ură copleșitoare. Cînd grupul dispăru după colțul clădirilor care precedau primul grilaj al incintei, fata murmură, cu o voce de nerecunoscut:

– Ceea ce trebuie să se întîmple se va întîmpla. François de Chazeron va muri.

Albérie, ușurată, îi dădu drumul mîinii mici. „Copila asta e sînge din sîngele nostru!“ își spuse ea, mulțumită. O cuprinse pe Loraline și o strînse în brațe cu dragoste.

– După ce totul se va sfîrși, vei fi liberă, îți făgăduiesc, îi șopti la ureche nepoatei sale, dar aceasta nu o auzi.

Ca prin ceață, privea fix, cu minie, spre patul răvășit. Țipetele și rugămințile, pe care le striga mama ei de fiecare dată cînd avea coșmaruri, de abia acum reușea să le înțeleagă, cînd vedea locul acesta. Rămase un timp astfel, încremenită de furia și imaginația ei, apoi o împinse brutal pe Albérie și mîrîi, cu ochii injectați:

– Ce trebuie să fac?

Albérie își simți șalele arcuindu-se la chemarea fiarei care zăcea în ea, iar gura îi fu năpădită de un gust acru. Mulțumită de reacția nepoatei sale, îi expuse planul ei, înainte de-a o conduce prin labirintul subteranelor către Vologne.

Antoinette fredona, călărind la pas. Era binedispusă, pe de o parte pentru că, deși era frig, soarele radios o desfăta

după atâtea zile mohorîte, pe de altă parte pentru că Huc părea destins şi senin cum nu-l mai văzuse niciodată.

„Se îndepărtează de soţia lui şi se apropie de mine“, îşi imagina ea, pe cînd Huc glumea cu oamenii lui sau îi saluta prietenos pe ţăranii care munceau cu toţii să refacă ceea ce distrusese furtuna.

În ciuda atmosferei melancolice pe care o lăsase în urma ei catastrofa, vînticelul tăios cu miresme de pămînt umed şi muşchi putrezit le răsfaţa nările, oferindu-le o plăcere nouă. La urechi le ajungeau cîntecele păsărilor, răspunzînd parcă vocii melodioase care se înălta cu îndrăzneală, enervîndu-l pe François de Chazeron şi făcîndu-l să-i arunce de cîteva ori soţiei sale priviri întunecate. Antoinette se făcuse că nu pricepe şi, convinsă că Huc de la Faye şi tovarăşii săi îi apreciau cîntecul, continuase cu şi mai mult foc, pînă cînd, în cele din urmă, se întîmplase ceea ce spera. François, nemaisuportînd, îşi îmboldise calul şi o luase la galop, lăsîndu-i în urmă pe ceilalţi. Cînd Huc se pregăti să-l urmeze, Antoinette îl opri, poruncindu-i:

– Nu face asta, prietene! L-ai împiedica să se retragă în turn şi, crede-mă, nu-şi doreşte nimic altceva! Hai mai bine să stăm de vorbă, vrei?

Încuviinţînd, Huc îşi apropie calul de al ei. Merseră un timp alături, în tăcere, urmaţi la distanţă de escorta care, la un semn al comandantului, devenise discretă, apoi Antoinette începu din nou să fredoneze, iar Huc se lăsă legănat de vocea ei cristalină. La Montguerlhe, o asemenea plăcere era rară. Uneori, îi ajungeau la urechi cîntecele melodioase ale unor spălătorese, dar ele se opreau imediat ce bărbaţii se apropiau.

– Pe soţia ta n-am auzit-o niciodată cîntînd, remarcă Antoinette, răspunzînd parcă gîndurilor lui.

Ciudat, Huc fu cuprins de amărăciune cînd trebui să îi răspundă:

– Albérie nu cîntă. Cred că vocea ei nu e potrivită pentru aşa ceva.

– O! ce lucru trist, îl compătimi Antoinette, încîntată să aibă un atu împotriva rivalei sale; muzica face ca totul să pară

atît de ușor și de vesel! Bunul meu Huc, e frumos din partea ta că te mulțumești cu atît de puține distracții! Eu, una, oricum s-ar manifesta soțul meu, nu m-aș putea lipsi de ea. Fiindcă tot mergem la Vollore, o să aducem de acolo și harpa mea. Am să cînt pentru tine... Și pentru soția ta, adăugă, ca să-și sublinieze clar preferința, pe un ton atît de blînd, încît părea o mîngîiere.

Fără să vrea, lui Huc începură să-i zvîcnească singele în timples. Dădu din cap și se întunecă la față.

Atracția pe care o simțea față de Antoinette îl sîcîia din ce în ce mai mult. O cunoștea și o respecta de cînd venise la Vollore și niciodată pînă atunci nu fusese atît de tulburat. Se strădui să se gîndească la Albérie și la bucuria ei cînd îi spusese că reușise să-l îndepărteze pe François. „Prin urmare, încheiase el, vei putea să te ocupi în liniște de Loraline.“

Totuși, în clipa aceea se întrebă dacă o făcuse de dragul ei sau ca să-și împace propria conștiință. Cu toate că în acești ani refuzase să recunoască, se învinovătea pentru că fusese destul de laș ca să devină complice la faptele oribile comise de stăpînul lui, chiar dacă, știa bine, seniorul avea dreptul să facă orice.

„În sfîrșit, își spuse, moartea lui Isabeau o va elibera pe Albérie.“ Dar nu cumva, în adîncul sufletului, își dorea să fie eliberat el însuși? Eliberat de ce sau de cine? Gîndul îl îngheță, mai ales că în aceeași clipă, sătulă de muțenia lui, Antoinette se interesă cu toată inocența:

– Ce-a fost, de fapt, povestea aceea cu faimosul lup pe seama căruia au fost puse o mulțime de crime?

Huc se întoarse și o privi cu ochi rătăciți:

– De unde știți...

Dar se opri și se corectă imediat, cu stîngăcie, încercînd să se calmeze:

– Cine v-a spus basmul ăsta de adormit copiii?

Antoinette suspină zgomotos:

– Așadar, ceea ce povestesc țăranii este adevărat – că în trecut, un vîrcolac ar fi bîntuit aceste locuri. Am surprins acum cîteva zile, la mănăstirea din Moutier, o discuție între

doi oameni sărmani. Unul din ei spunea că asupra ținutului nu se mai abătuse o asemenea nenorocire de cînd vîrcolacul îi ucisese pe călugări. Cînd m-am apropiat și le-am cerut amănunte în legătură cu acea întîmplare, au susținut, înnebuniți de spaimă, că habar n-au la ce anume mă refeream. Ciudat, nu-i așa? În aceeași seară, l-am întrebat pe François, dar a evitat să-mi răspundă, explicîndu-mi cu asprime că ceea ce se întîmplase înainte de căsătoria noastră nu mă privește. Înțeleg asta, Huc, dar de-acum, vezi, aparțin acestui ținut și, chiar dacă n-aș crede nici o clipă asemenea istorisiri tenebroase, mi-aș dori totuși să aflu ce s-a întîmplat de fapt. Asta m-ar ajuta să-mi înțeleg soțul. Oare vei tăcea și tu, prietene?

Huc era mai stingherit decît oricînd; depusese un jurămînt în fața stăpînului său. Îi jurase credință și supunere. Îi jurase uitare, chiar dacă nu putea uita. Ca s-o protejeze pe Albérie. Ca să se apere pe sine. Dacă ar fi pretins că nu știe nimic, n-ar fi fost decît încă o minciună printre prefăcătoriile de fiecare zi. Dar gîndul acesta nu-i plăcu. Antoinette, atît de blîndă, atît de credincioasă, merita să știe adevărul despre bărbatul ei. Și totuși, ignoranța și inocența ei o apărau cel mai bine de el.

— Ajungem, doamnă, ocoli el răspunsul, zărind cu ușurare turnurile castelului.

— Nu mi-ai răspuns, Huc! insistă Antoinette, frustrată.

— Nu stă în puterea mea să-ți răspund, doamnă Antoinette. Dar François are dreptate. Amintirile trebuie lăsate în pace, iar fărâdelegile din alte vremuri nu trebuie să întunece un chip atît de încîntător. Uită de toate astea și nu-ți mai face griji decît pentru copilul pe care îl porți.

Antoinette își întoarse capul, simțind că-i ard obraji. Răspunsul n-o mulțumea, dar Huc găsea că e frumoasă și, la urma urmei, asta era de ajuns ca să-i piară supărarea. Va reuși ea, odată și odată, să-i smulgă aceste secret. Se întrebese tot mai des dacă nu cumva soțul ei, cu maniile lui ciudate, avea pe conștiință vreun păcat mai mare decît s-ar fi crezut.

Nu-l credea în stare să comită crime, dar ce secret n-ar fi ascuns el în schimbul vreunui rar și prețios tratat de alchimie?

Se strădui să zîmbească, luîndu-și un aer nepăsător.

– Huc, cochetă ea, ești cel mai devotat și mai amabil dintre prieteni! Îți făgăduiesc să uit totul, cu condiția să-ți regăsești buna dispoziție pe care mi-ai oferit-o pînă adineaori.

Ușurat, Huc îi adresează o otheadă recunoscătoare și, ca să învingă demonii din amintirile sale, începuse să fredoneze un cîntec vechi din Auvergne.

– Așa te vreau, încheie Antoinette, potrivindu-și vocea după a lui, în timp ce treceau pe sub bolta de piatră a porții deschise, intrînd în curtea castelului din Vollore.

În clipa cînd Huc o ajuta pe Antoinette să descălece, după ce-și încredințase propriul cal unui grăjdar ieșit în întîmpinarea lor, Clothilde, supraveghetoarea personalului de la castel, apăruse în prag, răvășită și lividă.

– Pe bunul Dumnezeu, doamnă Antoinette, veniți repede! gîfii ea. S-a întîmplat o nenorocire!

4

Huc se opinti cu umărul în ușa masivă de stejar, ferecată, care oprea accesul la ultimul cat al turnului, dar, deși împingea din toate puterile, nu reuși nici de data aceasta s-o clinească.

– O, Doamne, Doamne! se auzeau hohotele de plîns desperate ale lui Antoinette, care-și frămînta în mîini batista sub nasul înroșit.

– Caută-l pe Bertrandeau! Să-l trimită pe Béryl la Grimardie după niște topoare să spargem ușa. Du-te!

În timp ce valetul căruia i se adresase pornea în goană pe scări, Huc se întoarse către Antoinette.

– Îmi pare nespus de rău, dar trebuie să așteptăm, îi spuse, masîndu-și umărul strivit.

– Și dacă a... O, Doamne, Huc...

Privirile li se întîlniră o clipă cînd pomeniră despre această eventualitate nebunească, obligîndu-l pe Huc să-și întoarcă fața pentru a dezminți plăcerea perversă pe care o încerca doar gîndindu-se la asta.

– Sînt sigur că nu, dar n-ar trebui să rămîneți aici. Clothilde, condu-o pe doamna Antoinette în salon și fă-i un ceai!

– Vreau să stau aici! se revoltă Antoinette, deși nu prea știa ce nădăjduia cu adevărat să afle.

Huc însă insistă, punînd mîna pe umărul care tremura al castelanei.

– Doamnă Antoinette, fă ce-ți cer! Nu știu ce vom găsi dincolo de ușă și ai trecut deja prin multe astăzi. Promit că voi veni să-ți spun, o asigură el cu blindețe.

„Atîta timp cît Huc se îngrijea de ea, își spuse Antoinette, restul nu mai contează prea mult.“ Cît despre nedemnul ei soț, dacă pierise în timpul vreunuia dintre experimentele lui diabolice, Dumnezeu s-o ierte, dar n-o să-l regrete!

– Fii prudent, îi spuse, în semn de încuviințare.

La un semn al comandantului, Clothilde își petrecu brațul pe după umerii stăpînei sale și o conduse în josul scării de piatră.

Rămas singur cu valetul care ținea un sfeșnic cu multe brațe ca să lumineze mai bine ungherul acela întunecat al vas-tului palier, Huc se rezemă de peretele aflat vizavi de ușă care-i sfida cu nemișcarea ei, apoi se lăsă să alunece de-a lungul pietrei, așezîndu-se pe podea.

După ce Clothilde îi adusese brutal la realitate chiar în clipa cînd sosiseră, se repeziseră înăuntru, sorbind între timp frazele sacadate ale intendentei care era moartă de îngrijorare: François de Chazeron ajunsese la castel cu vreo jumătate de oră înaintea lor și, fără să-i pese de reparații sau de oamenii de la castel, se grăbise să urce scara care ducea în turn. Descuiase ușa cu cheia sa grea, apoi îl auzise înjurînd în gura mare, atît de furios, încît Chotilde, pe cînd se grăbea să-i pregătească o gustare, se întrebase ce s-o fi întîmplat.

Nici n-apucase să se gîndească la ceva, cînd, turbat de minie, François intrase în sală și, nici una, nici două, îi trăsese o palmă care-o făcuse să cadă peste masa grea din încăpere. Se repezise apoi din nou la ea și o ridicase cu o mînă, ținînd-o amenințător pe cealaltă în dreptul obrazului ei, cu ochii injectați și cu o expresie necruțătoare pe chip:

– Cine a pătruns în cabinetul meu?

Clothilde începuse să biuguie că, după cîte știa ea, nimeni nu urcase acolo, dar vorbele acestea nu făcuseră decît să-i sporească furia lui François.

– Vorbește sau dau cu tine de toți pereții!

Dar ea nu știuse ce să-i spună și se mulțumise să țipe, atrăgându-i astfel pe lucrătorii aflați în castel. Văzînd scena, Bertrandeau, maistrul șindrilor, ieșise în față vrînd să intervină. François se întorsese spre ei, dîndu-i drumul femeii care profitase de ocazie ca să o șteargă de acolo.

– Care dintre voi mi-a nesocotit porunca? Dacă nu mărturisește, jur pe Dumnezeu că vă spînzur pe toți!

Dar Bertrandeau, cu înfățișarea lui impunătoare, rămăsese impresionant de calm în fața stăpînului:

– Înainte de a-l acuza pe vreunul dintre noi, monseniore, ar trebui să știm ce ne reproșați. Ne facem treaba așa cum se cuvine și la ordinul dumneavoastră, iar dacă se întîmplă ca unul sau mai mulți dintre oamenii mei să vă fi displăcut, atunci, potrivit regulilor breslei noastre, mie îmi revine sarcina să-i pedepsesc.

– Interzisesem să între cineva în cabinetul meu! mîrri François drept răspuns.

– Nici unul dintre noi nu și-a băgat acolo nici măcar un deget, seniore François! În afară de asta, sînteți singurul care are cheia. Dacă încuietoearea ar fi fost forțată, servitorii din casă v-ar fi anunțat imediat.

După aceste cuvinte, mînia lui François se risipi: des-cuiase ușa ca de obicei, cu unica și singura cheie care exista. Seniorul se înmuiase, cu chipul alb ca varul.

– Vă simțiți bine, messire? se speriasse Bertrandeau, văzîndu-i paloarea.

François însă parcă nici nu l-ar fi auzit. Își croise drum printre ei, clătîindu-se, și intrase din nou în birlogul lui, în care se încuiase învîrtind de două ori cheia în broască, după cum auziseră toți cei de față.

Clothilde, obișnuită de mult cu toanele stăpînului ei, deși ele nu se mai manifestaseră niciodată pînă atunci cu atîta violență, plecase, suspinînd încă, să-și vadă de treburi, sușotind, în trecere, cu muncitorii, care încuviințară că seniorul lor era, într-adevăr, un personaj ciudat.

Apoi, explozia îi făcuse să încremenească locului, înainte de a se năpusti cu toții spre ușa masivă, de care se ciocniră fără rezultat, cum avea să facă și Huc ceva mai târziu.

– Messire Huc, messire Huc! gîfii valetul, urcînd treptele patru cîte patru.

Huc se ridică dintr-o singură mișcare.

– Bertrandeau a găsit o soluție. M-a trimis să vă caut.

Cunoscînd ingeniozitatea înnăscută a meșterului șindrilar, Huc se grăbi pe urmele mesagerului pînă la poalele turnului, unde Bertrandeau împreună cu trei dintre oamenii lui așezaseră cap la cap două scări pe care le legau una de alta cu funii groase de cînepă. Huc înțelese pe dată ce urmăreau: voiau să ajungă astfel pînă la fereastra de la etaj, care putea fi deschisă de afară prin geamul spart de furtună.

– Trec primul, hotărî el, în timp ce scara era sprijinită de zid.

– Nu, Huc! îl prinse cu o mînă puternică Bertrandeau, nici unul din noi doi nu va urca. Sîntem prea grei.

Arătă spre valetul în vîrstă de 12 ani, a cărui înfățișare firavă era cea mai potrivită pentru escaladarea fragilului edificiu. Huc încuviință, apoi se apropie de băiat:

– Cînd vei ajunge înăuntru, nu atinge nimic, nu privi nimic. Descuie doar ușa și pleacă de acolo!

– Da, messire Huc, făcu băiatul, mîndru că devenise deodată o persoană atît de însemnată.

– Ai grijă de tine, puștiule, îl încurajă Bertrandeau, ciufulindu-i prietenos pletele negre, prinse la ceafă cu un șnur albastru de mătase.

Huc ar fi trebuit să se întoarcă în turn și să aștepte în fața ușii, dar rămase să urmărească ascensiunea micului Guillaumet, care micșora cu îndrăzneală și agilitate distanța ce-l despărțea de fereastră. Știa și el, ca și cei care țineau scara, că, dacă fie și o singură legătură ar fi cedat, greutatea lui, deși nu era prea mare, l-ar fi făcut să se prăbușească de la cel puțin șapte metri înălțime. Așa că toți își țineau răsufierea, gata să intervină, la nevoie, ca să încerce să amortizeze

impactul. Dar Guillaumet avea grijă să calce pe mijlocul fiecărei trepte, compensînd spontan fiecare dezechilibrare, și ajunsese la destinație înainte ca Huc să-și fi dat seama că încremenise acolo, proptit greoi pe picioare. Așteptă ca băiatul să manevreze închizătoarea ferestrei cu cercevele, strecurîndu-și mîna printr-unul din geamurile sparte, apoi, pe cînd, în strigătele de bucurie ale șindrilarilor, valetul pătrundea în locul interzis, o luă la fugă spre etaj, ca să-l întîmpine.

Guillaumet îl aștepta pe palier, foarte mîndru de isprava lui, fluturînd cheia ca pe un trofeu. Huc îi zîmbi, mîngîindu-i la rîndul său părul des, apoi vîrî prețiosul obiect în punga de la brîu și-i spuse băiatului:

– Du-te acum și cere-i lui Clothilde să-ți pregătească un pahar cu lapte cald. Du-te și la doamna Antoinette să-i spui ce s-a întîmplat, dar insistă ca ea să nu vină aici, ai înțeles?

– Desigur, messire! Ar trebui să treacă peste cadavrul meu.

– Bună treabă ai făcut, puștiule! îl felicită Huc la despărțire.

Apoi, lăsîndu-l să-și savureze triumful, trase în piept o gură de aer încurajîndu-se și intră în încăpere. Acolo era o dezordine cumplită, pe care o puse pe seama exploziei, a cărei cauză n-ar fi putut-o stabili atunci.

Aerul rece gonise, din fericire, miasele emanate de substanțele împrăștiate, dar un iz neplăcut de acid mai înțepa încă nările. Huc îl găsi pe François întins pe burtă la picioarele unei mese pe care se dezagregau resturi calcinate de pergamament, printre retarte și recipiente aruncate de-a valma.

Huc îngenunche repede lîngă stăpînul său și-i căută pulsul la vena jugulară. Cînd îl simți bătînd sub degetele lui, nu-și dădu seama dacă se bucura de asta. În timp ce întorcea trupul inert al lui François, apărî în pragul ușii Bertrandeau. Văzîndu-l îngenuncheat, îl întrebă îngrijorat:

– A murit?

– Nu, spuse cu regret Huc, dar a pierdut mult sînge. O bucată de metal i s-a înfipt în tîmplă. Trebuie scoasă de acolo.

– Te ajut și eu, tovarășe, zise Bertrandeau dînd să se apropie.

Dar Huc îl opri cu un gest:

– Ba n-ai să faci nimic! Deja ai văzut prea mult. Dacă-i vine chef să pedepsească pe cineva după ce-o să se trezească, e mai bine să fiu eu acela.

Un zîmbet larg, batjocoritor, se întinse pe buzele subțiri ale lui Bertrandeau, care, fără să țină seama de amenințarea pe care-o știa reală, veni lîngă Huc. Acesta nu se îndură să-l respingă încă o dată. Nici în doi n-avea să le fie prea ușor să-l transporte pe François pînă jos. Lăsîndu-l pe șindrilar să examineze rana, zări într-un colț o bucată curată de pînză de in, aruncată lîngă un craniu mic omenesc. Stăpînindu-și un fior, Huc luă pînza și începu să elibereze o porțiune a podelei, lîngă François, ca să poată întinde pînza pe jos.

– Nu-mi place cît de palid arată! comentă Bertrandeau.

– Cu atît mai mult trebuie să ne grăbim.

– La semnalul meu! spuse șindrilarul, apucîndu-l pe François de picioare.

Huc îl prinse de umeri, susținînd cu brațul capul care atîrna fără vlagă, apoi mutară trupul pe materialul pus alături. Tocmai voiau să-l ridice, folosind pînza ca pe o targă, cînd privirea lui Bertrandeau întîlni o formă găurită din care cursese o șuviță de lichid auriu care se întărise.

– Ce-o mai fi și asta? nu se putu opri el să întrebe.

Huc îi urmări privirea și înțelese pe dată despre ce era vorba.

– Nu știu – minți el totuși – și cred că e mai bine pentru toată lumea să nu bîgăm de seamă ceea ce se află în această cameră.

Bertrandeau îl privi cu atenție o clipă, dar nu reuși să deslușească pe chipul lui decît o subită și adîncă oboseală.

– Sînt sigur că ai dreptate, Huc! Să ieșim de aici!

Însoțind vorba cu gestul, uniți în aceeași complicitate, cei doi bărbați ridicară targa improvizată și străbătură odaia. Ajunși pe palier, își lăsară jos povara. În timp ce Bertrandeau elibera scara pe care se înghesuiseră atît lucrătorii lui cît și

personalul din castel, așteptînd să afle noutăți, Huc scoase cheia din pungă și o răsuci de două ori în broască.

Antoinette își venise în fire la drăgălășeniile lui Clothilde, al cărei ochi stîng începea să se învinețească, atît de puternică fusese palma dată de François.

Nici una din ele nu-și putea explica această violență neașteptată. Clothilde auzise vorbindu-se despre o fată de prin partea locului, care ar fi fost brutalizată de senior pe cînd era tînăr, dar ea era din Thiers și acolo puțină lume crezuse povestea asta, pentru că reputația seniorilor din Vollore era mai presus de asemenea calomnii. De altfel, nu era decît un zvon pe care oamenii îl infirmau de îndată ce li se punea vreo întrebare. În cei șase ani de cînd venise la castel avusese și ea necazuri, firește, din pricina caracterului îngrozitor al lui François de Chazeron, dar niciodată nu se întîmplase ca el să ridice mîna asupra ei sau a altcuiva din personalul de serviciu. Iată de ce, oricît își muncea creierul încetoșat, nu reușea să răspundă întrebărilor lui Antoinette decît printr-o nedumerire totală, întărită de certitudinea că nimeni din castel nu urcase acolo în lipsa seniorului.

În timpul acesta, își făcu apariția Guillaumet, care intră aproape fugind în odaie și ceru, stîngaci, ca masa aflată acolo să fie golită de tot ce se afla pe ea.

– Va fi adus seniorul meu! adăugă el, cu atîta respect în glas, de parcă ar fi fost vorba despre însuși regele.

Cu mișcări repezi și îndemînatice, Clothilde luă ceașca goală din fața femeii, în timp ce aceasta se dădea înapoi, gata să răstoarne lavița pe care ședea. Ridicîndu-se brusc în picioare, Antoinette se lipi de peretele opus ușii. Sîngele îi înghețase în vine. Inima îi bătea de parcă ar fi vrut să-i sară din pieptul sugrumat de șireturile corsetului. Bertrandeau intră primul prin deschizătura îngustă a ușii, iar după cîteva clipe, într-o tăcere de mormînt, soțul ei fu întins chiar pe locul unde Antoinette tocmai își luase gustarea.

Văzînd chipul mînjit de sînge, cu rana spre ea, îşi stăpîni cu greu o senzaţie de vomă. Văzînd-o răvăşită, Huc se apropie de ea, vrînd s-o încurajeze:

– E doar leşinat. Totul va fi bine.

Privirea ei se pierdu în cea a comandantului, apoi femeia clătină din cap. Apoi, Huc i se adresă intendentei, care deja aţîţase focul din vatră şi pusese la încălzit un vas plin cu apă curată:

– Adu nişte feşe! Am nevoie de lumină, de multă lumină.

Guillaumet dispăru imediat, ca şi cum numai lui i-ar fi revenit această sarcină, şi, în timp ce Bertrandeau îi îndepărta cu o voce autoritară pe cei mai îndrăzneţi dintre curioşi, Huc se întoarse din nou spre Antoinette. Plîngea încet, fără să-şi dea seama că lacrimile îi curg pe obraji, iar Huc se abţinu cu greu să n-o ia în braţe. Îi şopti:

– O să-i curăţ rana. N-ar trebui să rămîi aici!

– Aici este locul meu, Huc, îi răspunse Antoinette destul de nesigură. E de datoria mea să-i fiu alături, din moment ce... trăieşte! adaugă ea, aproape neauzit.

Huc simţi pînă la durere că se rupe ceva în el. Nu putu decît să-şi lase capul în jos, tulburat, fiindcă simţise şi el aceeaşi decepţie cînd îl găsise pe François.

Ce uşor i-ar fi fost să-l strîngă de gît, fără zgomot! Să le răzbune prin acest simplu gest pe Isabeau, pe străbunică, pe Albérie şi pe Antoinette. Dar n-o făcuse. „Bernardeau a sosit prea repede“, îi şopti o voce interioară, ca să-i justifice laşitatea, dar n-o crezu. Ştia că altul era adevărul. El nu era un ucigaş.

– Roagă-te, doamnă! gemu el, simţind cum o ceaţă îngheţată îi cuprindea întreaga fiinţă.

Apoi, îndepărtîndu-se de ea, îşi începu treaba, la lumina sfeşnicelor cu mai multe braţe pe care Guillaumet şi un tovarăş de-al lui le ţineau ridicate; îşi făcea datoria cu toată atenţia, dar cu inima sfîşiată.

După ce curăţă, dezinfectă şi pansă rana, îl transportă pe François, tot cu ajutorul lui Bertrandeau, în camera alăturată,

pe care Clothilde o pregătise în grabă. În timpul reparațiilor, acolo fusese cabinetul de lucru al lui Bertrandeau, iar pe birou se aflau încă planuri și schițe. Nu era, la drept vorbind, un loc demn de seniorul locului, dar majoritatea camerelor din castel nu mai aveau nici acoperiș, nici geamuri. Cîteva șemineuri se prăbușiseră sub rafalele vîntului și zăceau pe parchetele luxoase. Deși cele mai urgente lucrări fuseseră făcute, nici una dintre camere nu era mai potrivită pentru a adăposti un rănit, oricare ar fi fost rangul său, decît aceasta.

François fu așezat pe patul sobru, nu departe de șemineul care, cruțat de furtună, emana o căldură blîndă.

Deși respira regulat, nu-și recăpătase cunoștința, iar Huc se întrebă o clipă dacă nu avea cumva vreun abces și dacă va reuși să supraviețuiască peste noapte. Ideea că Albérie, care moștenise de la bunica ei știința tămăduirii cu ajutorul ierburilor de leac, ar fi putut să-l salveze, îi trecu prin minte, stîrnindu-i un zîmbet. Știa că Albérie nu l-ar fi vindecat pe François. Ar fi găsit în ea curajul pe care el nu-l avusese. Își întoarse capul spre Antoinette, care, cu un șal de lînă pe umeri, se așezase la căpătiul lui François, tăcută, cu mîinile împreunate într-o nesfîrșită și fierbinte rugăciune, al cărei scop Huc n-ar fi putut să-l precizeze. De acum înainte, numai Dumnezeu Atotputernicul putea hotărî ce se va întîmpla cu acest om. Însă Huc nu reușea totuși să-și îndepărteze din minte imaginea camerei din turn, unde se simțea plutind în aer suflarea diavolului.

Oftă în tăcere. Mîine va fi o altă zi. Împreună cu Bertrandeau, care refuzase să plece, și cu Guillaumet, care, în ciuda vîrstei sale fragede, insistase să se ocupe de schimbarea luminărilor consumate din sfeșnic, Huc se instalează într-un colț al odăii, direct pe podea. Astfel începu, la 12 octombrie 1515, o îndelungată noapte de veghe.

Theophrastus Bombastus von Hohenheim era totuși un tînăr de 22 de ani, sprinten, deși avea chipul cam bucălat. Nu se putea spune că era foarte seducător, dar avea un farmec misterios, în mare parte datorită ochilor lui negri, adînci și

care denotau inteligență. Vioi, curios și destul de orgolios, Theophrastus era interesat de toate și, mai ales, de lucrurile pe care le puneau în discuție diverse ramuri ale științei. Tatăl său, medic elvețian, îl educase în acest spirit al curiozității pentru a-și face din el un demn urmaș. Dar, deși Theophrastus moștenise de la părintele său respectul față de medicină, el crescuse de asemenea și mai ales în umbra faimoasei Fecioare Negre de la abația din Schwyz, unde mama lui lucrase ca slujnică. Astfel că rigoarea educației paterne se ciocnise de povestirile despre vindecări miraculoase, despre așa-zisele miracole și tot felul de credințe populare care – deși tatăl său le lua peste picior – găseau un ecou favorabil în sufletul lui de copil.

Toate acestea erau motivele pentru care în acea zi de 12 octombrie 1515 el se afla la Saint-Rémy-de-Provence, atât de departe de Elveția natală, de unde plecase cu trei ani în urmă ca să vadă lumea largă și să-i pătrundă secretele. Tocmai se întorcea de la Ferrara, unde își terminase cu succes studiile, iar titlul de medic avea o rezonanță îndrăzneată avînd în vedere tinerețea lui. Puțini dintre confrății pe care îi cunoscuse dobîndiseră, prin călătoriile sau întîlnirile lor, atîtea cunoștințe ca el.

Așadar, Theophrastus, călare pe un măgar și însoțit de un valet cît se poate de discret, căci era mut din naștere, se apropia de o ulicioară, după ce înfruntase timp de o lună toanele vîntului de-a lungul călătoriei sale.

– Aici trebuie să fie! afirmă el, întinzînd într-acolo un deget pe jumătate acoperit de mitena¹ din lînă.

Încovoiați sub greutatea șubelor, păreau mai degrabă doi sărântoci decît un medic și ajutorul lui. Dar omului nostru puțin îi păsa de asta. Cînd întîlnea disprețul semenilor lui, răspundea tăios: „E mai bine să ai o minte bine garnisită și o pungă goală decît invers. Poate că plapuma ți-e mai subțire, dar visezi mult mai frumos!”

¹ Mănușă care acoperă numai o parte a mîinii, lăsînd descoperite ultimele două falange ale degetelor (n.tr.)

Cît despre visuri, slavă Domnului, avea destule de cînd își plimbase zdrențele prin Egipt, la poalele piramidelor care-și păstrau cu încăpăținare tainele, și la Constantinopol, unde studiasse o mulțime de lucrări. Peste tot în drumurile lui se iniția în misterele și doctrinele societăților secrete și ale sectelor religioase care erau în floare la acest început de secol. Pentru a-și completa cunoștințele academice, își însușea secretele tămăduitorilor, fie că erau oameni din popor, bărbieri, moașe, băieși sau chiar călăi. Nimeni și nimic n-ar fi putut astîmpăra imensa lui dorință de a dobîndi cunoștințe pe care să le pună la dispoziția omenirii.

Luminat de toate informațiile acestea pe care le uita ca să rețină doar chintesența lor, Theophrastus ciocăni cu degetele înghețate în lemnul ușii joase a unei case din inima tîrgului provensal.

O femeie cu trăsături regulate întredeschise cu prudență canatul, iar el se prezentă și, cu accentul său gutural, insistă să-l întâlnească pe fiul ei. Ușa se deschise pe dată și atît stăpînul cît și valetul intrară într-o odaie sobră, înveselită de căldura plăcută a unui foc prietenos și de un miros îmbietor de supă.

Această mireasmă îi abătu pentru o clipă lui Theophrastus gîndul de la scopul vizitei sale, amintindu-i că nu mîncase nimic de dimineață, fiindcă punga îi era goală. Dacă nu-i ieșea curînd în cale vreun bolnav, dispus să plătească îngrijirile pe care le-ar fi primit, avea să fie nevoit, ca de atîtea ori, să încerce să vîneze ceva. Din păcate, pe o asemenea vreme era greu să prinzi prepelițe sau iepuri. Iar de sâpat pămîntul înghețat în căutare de rădăcini, nici nu putea fi vorba. Nu rămînea decît să adune ceva praz sălbatic rămas pe ici, pe colo, care aproape că nu se putea mîncă, așa degerat cum era.

Tuși prefăcut, prea mîndru ca să lase chiorăielile răutăcioase ale stomacului său să ajungă la urechile stăpînei casei, mulțumindu-se să adulmece aromele savuroase care ieșeau din oala de pe foc. Valetul lui însă își ațintise fără jenă privirea asupra pîinii rumene de pe masă, acoperită cu un servet subțire ca să nu se răcească.

Chiar în clipa cînd stăpîna casei se îndrepta către scara de lemn ca să-și cheme fiul, un băiețel coborî în întîmpinarea ei și-i salută de pe trepte:

– Vă așteptam, messire! Mamă, continuă el, pe cînd Theophrastus se încrunta, uimit de această introducere, masa e pregătită pentru musafirii noștri? Le e tare foame și se știe că e mai bine să discuți cu stomacul plin.

– Tocmai voiam să pun masa cînd au sosit, îl asigură femeia, pe al cărei chip se așternu un vâl de mîndrie la adresa copilului-minune, în timp ce acesta, deși avea doar 12 ani, îi arunca lui Theophrastus o privire complice.

Medicul, impresionat și, la urma urmei, încîntat de asemenea primire nesperată, nu putu decît să articuleze cu stîngăcie:

– Prin urmare, povestea asta era adevărată!

– Da, messire, din păcate, adăugă copilul, ajungînd lîngă el și salutîndu-l cu o plecăciune ironică; pentru că mi se întîmplă să prezic necazuri mai mari decît bucuriile, fără să am puterea de a schimba lucrurile. Dar luați loc, expresia lacomă de pe chipul valetului dumneavoastră îmi spune că norocul v-a uitat pe drumul ăsta desfundat care v-a adus la mine. Scoateți-vă șubele, trebuie puse lîngă foc, și veniți să vă încălziți cu vinul ăsta! Nu primim aici pe oricine, dar ne tratăm musafirii ca și cum ar face parte din familie.

Theophrastus își revenise din uimire și-l privea pe tinerele cu chipul luminat de inteligență, dar și de un strop de maliție. Îi întoarse plecăciunea, de parcă s-ar fi înclinat în fața unei persoane de vază:

– Theophrastus Bombastus von Hohenheim, se prezentă el.

– Cel care în curînd va fi numit Paracelsus, da, o știu deja, prietene!

– Dar cine ești, de fapt? îl întrebă Theophrastus, perplex, în timp ce valetul urmărea cu ardoare cum trebăluia femeia în jurul mesei pe care o așternea în tăcere.

– Michel de Nostre-Dame¹, la dispoziția dumneavoastră, gata să vă fiu de folos, cu tot respectul față de Sfintele

¹ Mai tirziu va fi cunoscut sub numele de Nostradamus. (n.red.)

Scripturi și de știință. Nu trebuie să vedeți în asta îngîmfare sau plăcerea de a păcăli lumea, ci doar un dar de la Dumnezeu. Nimic altceva decît un dar al lui Dumnezeu.

– Dar ce altceva aș putea vedea? îi scăpă lui Theophrastus, care deja se simțea cuprins, fără voie, de un profund respect față de omulețul din față lui.

Femeia încremeni brusc vrînd să facă un gest și începu să tremure, în timp ce Michel îi răspundea cu voce scăzută:

– Mîna diavolului, messire, și, în acest caz, asupra acestei case s-ar abate un proces intentat cu rea voință.

Theophrastus dădu din cap, întunecîndu-se la față. De cîte ori nu văzuse Inchiziția lovind cu judecata ei necruțătoare, în Spania și în alte locuri! Nu-i ajungeau degetele de la amîndouă mîinile ca să le numere și nu era destul de cinic încît să poată uita țipetele nefericiților sub mușcătura flăcărilor.

O tăcere de gheață acoperise deodată atmosfera plăcută din casă. Theophrastus se grăbi s-o risipească, dar, ciudat, i se adresă mamei:

– N-avea teamă, femeie sfîntă! Eu sînt un om de știință, nu unul al Bisericii. În această calitate, aplaud miracolele înfăptuite cu ajutorul spiritului. Nenorocirea nu va atinge locuința voastră. Inima îmi este la fel de curată ca și intențiile, pentru că e stăpînită de dorința de a-i sluji pe semenii mei.

– Nu de asta îmi făceam griji, prietene, aprobă Michel, al cărui chip fu luminat de un zîmbet larg; și să știi că-i vei sluji bine, ca și mine, de altfel. Mamă, adăugă el, să păstrezi la căldură mîncarea tatei și a fratelui meu. Clienții îi vor reține pînă tîrziu.

Fără a se minuna prea mult la auzirea acestei prevestiri, cea vizată acoperi cu un șervet încălzit două dintre străchinile de lut și se apucă să le umple pe celelalte cu polonicul care își aștepta rîndul, agățat de un piron bătut în zid.

Nemaiputînd să se abțină, valetul își holbă ochii, apoi își trecu peste buze o limbă exagerat de lungă care-i exprima, mai bine decît orice discurs, mulțumirea, și se așeză la masă, nerăbdător, bătînd cu degetele în lemnul lustruit. Theophrastus

și Michel schimbară o privire complice și izbucniră amîndoi într-un rîs vesel.

Cina aceea a fost pentru Theophrastus cea mai plăcută de care avusese parte de mult timp încoace. O clipă, i se păru că s-a întors în Elveția natală, la ai lui, atît de plină de bucuria de a trăi era atmosfera acelei case modeste, ai cărei locuitori – după cum dovedea mobilierul redus la strictul necesar – n-o duceau prea bine.

Bunicul lui Michel, o personalitate în medicină, care-l îngrijise, odinioară, pe regele René, era cunoscut pentru că lăsase o mulțime de însemnări uimitoare. Auzind zvonul că nepotul acestuia era înzestrat cu darul premoniției, Theophrastus hotărîse să-l viziteze.

Se felicita că o făcuse. În acest cuib călduț, în care vorbele de duh se împleteau cu simplitatea unei inteligențe fără ascunzișuri, Theophrastus uită pentru o clipă de asprimea iernii, de goana îndîrjită după cunoștințe și chiar de propriul rang, redevenind subit un băiețel uimit în fața unui uriaș de abia 12 ani.

Cina se sfîrși cu o tartă cu nuci, după care atît stăpînul cît și valetul își simțiră stomacurile ghistuite. Michel își dresе glasul și se întoarse cu un aer grav și, deodată, răvășit, spre Theophrastus:

– Animalele și valetul se vor adăposti peste noapte în grajd. Cît despre Domnia Ta, messire, vei avea o noapte lungă, căci nu întîmplarea te-a adus la mine. În noaptea aceasta, messire, mă vei salva.

După aceste cuvinte, se prăbuși leșinat peste masă, în timp ce mama lui scotea un țipăt care-i îngheță lui Theophrastus fericirea pe buze. Deși îl tulburase înspăimîntătoarea punere în scenă, nu pierdu timpul și, fără să stea pe gînduri, căută pulsul băiatului livid.

– Corichon, trusa! îi porunci, calm, valetului care, fără să se sinchisească de cele întîmplate, continua să se îndoape cu piine, deși burta stătea să-i plesnească.

La vocea stăpînului său însă se întrerupse pe dată și ieși grăbit.

– Ce boală are? o întrebă apoi Theophrastus pe gazdă, care își privea încremenită fiul, fără să cuteze să se miște.

Ea înalță o privire pierdută:

– Dar nu știu, messire, abia putu să șoptească.

Pentru o clipă, Theophrastus fu cuprins de panică. Apoi își recăpătă singele rece:

– N-a spus nimic? Un cuvânt, măcar un singur cuvânt pe care să mi-l transmiți? Fiului tău îi place să-și dozeze efectele...

Auzind acest argument, ea își clătină capul și încercă să-și limpezească gândurile. În sfârșit, chipul i se luminează. Se repezi la sertarul unui bufet de unde scoase un cufăraș din piele tăbăcită. I-l întinse cu o mână tremurândă lui Theophrastus.

Acesta îl deschise în grabă și descoperi, uluit, un scalpел, ață și un ac înfipți într-o bucată de pergament. Theophrastus despătură pergamentul și citi: „Viscerul din dreapta“.

Theophrastus nu pierdu timpul cu explicații. Ceru să se pună apă la fiert, ridică poalele cămășii lui Michel și-i palpa stomacul întărit. Când ajunse în dreptul apendicelui, chipul băiatului se contractă de durere, deși era leșinat.

– Pe bunul Dumnezeu! mormăi Theophrastus. Trebuie să ne grăbim!

Reținându-l alături de el, ca să-l asiste, doar pe valet, care-i adusese instrumentele din trusă și îi pusese la îndemână cazanul cu apă caldă și niște bucăți curate de pînză, Theophrastus își suflecă mânecile, știind bine ce are de făcut. Mirîndu-se de precizia scalpелului pe care i-l păstrase Michel, începu prima incizie, cu mână sigură și pricepută.

După o oră, operația se termină, iar valetul plecă să curețe instrumentele. Mulțumit de reușita lui, Theophrastus rămase singur cu pacientul. Relaxîndu-se puțin după încordarea care-l stăpînise pînă la ultimul fir al cusăturii, verifică, senin, pulsul și corneea lui Michel, apoi privi de jur împrejurul odăii strîmte.

Un aparat așezat în fața ferestrei îi atrase atenția. Theophrastus se ridică și se strădui să descifreze inscripțiile și

semnele ciudate săpate în inelele încastrate unul în celălalt care înconjurau o mică sferă.

– E un astrolab, șopti o voce în spatele lui.

Theophrastus se întoarse. Michel își revenise și îi suridea. Medicul părăsi o clipă obiectul care-i stîrnise curiozitatea și veni să se așeze lîngă băiat. Îi luă mîna, și, simțind-o umedă, își puse palma pe fruntea fierbinte.

– Nu vorbi, tinere prieten, insistă Theophrastus, cu toate că un val de întrebări îi asalta spiritul. Mîine o să ai tot timpul să-mi arăți aceste lucruri tulburătoare care ție-ți sînt familiare. Deocamdată, e de-ajuns să știi că ai avut dreptate. Dacă nu te-aș fi operat în noaptea asta, acum ai fi fost mort. Și, ținînd cont de febra pe care o ai, nici nu știu dacă primejdia a trecut.

– Viscerul din dreapta, nu-i așa? se strîmbă Michel.

– Mai precis, apendicele. E un fel de pîlnie al cărei rost nu-l știm încă, dar care, din motive necunoscute, se inflamează uneori și, dacă se sparge, face să putrezească intestinele și tot trupul. L-am extirpat în ultima clipă. Acum trebuie să dormi. Am să rămîn la căpățiul tău. Ai dureri?

– De parcă o mie de șoareci mi-ar ronțai intestinele, mes-sire! Dar nu mă tem de durere. Atîta timp cît o simt înseamnă că trăiesc. Noapte bună, Paracelsus!

– Ce poreclă ciudată mi-ai dat! se înduioșă Theophrastus.

– Ea va constitui secretul vieții tale... murmură Michel, după care închise ochii și căzu într-un somn adînc.

– Secretul vieții mele, repetă, cu voce scăzută, Theophrastus, tulburat. Ce omuleț... și totuși, cît de mare este! sfîrși el, dîndu-i la o parte, cu afecțiune, buclele negre care i se lipiseră de fruntea încinsă.

Privirea lui Theophrastus alunecă spre astrolabul care domnea netulburat peste această încăpere plină de cărți și de foi de pergament. Obiectul acela îi amintea de atîtea altele, despre care se pretindea că sînt lucrarea diavolului, încît Theophrastus nu-și putu stăpîni un fior. Inchizitorii erau atît de dornici să curețe totul, ca să nu fie nevoiți să înfrunte adevărul unor cunoștințe pe care nu le puteau nici înțelege, nici interzice... Oare cîte crime aveau să se mai comită din

cauza ignoranței? Simți că-i vine amețea la acest gând. Se ridică în picioare și ieși ca să-i liniștească pe cei din casă.

În josul treptelor, tatăl și Hector, fratele mai mic al lui Michel, stăteau tăcuți în jurul mesei. Theophrastus nu-i auzise intrînd și fu stingherit că era acolo, ca un fir de nisip în angrenajul vieții lor cotidiene. Deși bărbatul nu păru deranjat de prezența lui și-l salută politicos, doar apariția soției lui risipi încordarea. Pesemne că ea îi spusese ce se întîmplase, așa că Theophrastus evită stînjeneala care-l cuprinseseră și le spuse diagnosticul:

– Nu mă pot pronunța pînă în zori, dar dacă adevărurile spuse de fiul vostru sînt ceea ce pretinde el că sînt, puteți să vă păstrați speranța. Va trăi. Acum trebuie să mă întorc să-l veghez.

– Fără supărare, monseniore, suspină tatăl, în ciuda privirii severe pe care i-o aruncase soția lui, nu mă prea interesează ciudățeniile fiului meu mai mare. Aș prefera să mă ajute, ca fratele lui, decît să se dedice acestor visări nefirești. Credeți-mă, dacă maică-sa, în amintirea tatălui ei, nu i-ar fi încuviințat această dorință de a studia medicina, l-aș fi pus la punct.

– Michel vrea să fie medic? se miră Theophrastus.

– Păi de ce credeți ca are trusa aceea de chirurgie? E greu să-l faci să se gîndească la altceva!

În timp ce tatăl își vărsa amărăciunea asupra lui Theophrastus, mama, care se îndepărtase de ei, reveni plină de încredere:

– Luați asta!

Theophrastus luă recipientul din lut pe care i-l întinsese femeia și-l deschise, plin de curiozitate:

– Cristale de sare? o întrebă, perplex. La ce servesc?

– Nu știu, messire. Michel a spus doar să vă dau vasul cînd veți veni să ne liniștiți.

– Cînd s-a întîmplat asta?

– Acum cîteva clipe, cînd a apărut pe scară, chiar înainte să coboriți.

Theophrastus o privi atent, întrebându-se dacă nu i se făcea cumva o farsă. Nu numai că nu se dezlipise de la căpătiul copilului, dar acesta n-ar fi putut în nici un caz să se ridice din pat, în starea lui. Expresia senină și încrezătoare a mamei îl convinge însă că trebuia să caute altă explicație. Necutezînd să mai facă vreo presupunere, se mulțumi să zîmbească și se întoarse la patul bolnavului.

Michel dormea, respirînd precipitat și neregulat. O examinare sumară îi permise lui Theophrastus să constate că febra creștea. Încercă să-i dea de băut copilului, dar acesta vomită imediat apa pe care o înghițise.

Descumpănit, Theophrastus își rezemă obrazii în palme. Dacă febra nu scădea repede, copilul era pierdut.

Theophrastus își munci un timp creierul parcă golit de toată știința acumulată, într-atît de prețioasă i se părea viața acestui copil, mai prețioasă decît oricare alta. Deodată, privirea i se opri asupra crucifixului de lemn atîrnat la capul patului și în minte începură să-i vină reminiscențe din alte vremuri. Mai auzise despre acest fenomen al dedublării. Desigur, în general, erau doar legende, însă Michel era atît de ciudat! Din moment ce pretindea că este înzestrat de Atotputernicul, nu trebuia să caute vreo apropiere întîmplătoare între el și Hristos? „Nimic nu este întîmplător“, afirmase deunăzi, la masă, Michel. Și atunci? Care era cheia?

Lîngă el, copilul gemea și transpira abundant, udînd cearșafurile din in. Dacă organismul lui nu putea să absoarbă lichide, trebuia să-l păstreze pe cel aflat în organism. Dîndu-și seama de acest lucru, un gînd îl luminează. Încă din cele mai vechi timpuri, pentru asta se folosea saramură! Theophrastus deschise gura băiatului și o umplu cu sare. Repetă operațiunea, la intervale regulate, pînă în zori, învelindu-l în același timp cu cearșafuri stropite cu apă rece.

Atingerea unei mîini pe tîmplă îl făcu să își deschidă ochii. Un soare lăptos intra în cameră prin fereastră. Theophrastus își ridică puțin capul îngreunat de somnul care-l

doborîse așa, așezat lângă pat, pe unicul scaun cu rezemătoare din cameră.

Michel zîmbea, cu chipul senin. Theophrastus îi puse o mîna pe frunte și spuse satisfăcut:

– Iată-te sănătos! Febra a cedat!

– Mulțumită Domniei Tale!

– Mulțumită doar lui Dumnezeu, care ți-a oferit acest dar fără pereche.

– E ceva mult mai complicat, cred, îi răspunse Michel, clipind enigmatic din ochi. Dar de acum înainte vom avea tot timpul să vorbim despre aceste mistere. Pînă una alta, mi-e foame și sete, și, cu toate că nu știu nimic despre tratamentul pe care mi l-ai aplicat, abia aștept să-mi alung din gură gus-tul acesta neplăcut, de parcă aș fi ronțait sare toată noaptea.

– Mă reped să-i anunț pe ai tăi și-ți aduc ceva de mîncare, încheie Theophrastus, într-un hohot de rîs.

În timp ce cobora grăbit scările, simțindu-se ușor și vesel, începu să-și spună că viața era frumoasă. Din moment ce-și cîștigase un merit atît de mare în ochii Domnului prin intermediul protejatului său, fără îndoială că îl aștepta un destin măreț, nobil și minunat.

5

Antoine de Colonges își lăsă capul pe spate, cu un suspin de plăcere. Tolănit lasciv în fotoliul întors din fața biroului, cu picioarele desfăcute, cu rasa ridicată pe pîntecele rotunjit, se lăsă în voia spasmelor trupului său satisfăcut. Scăpat de acele umori diavolești care-i împovărau spiritul, căzu într-un somn greoi, sperînd că la trezire, Dumnezeu, în marea Sa milă, îi va fi umplut sufletul și inima cu vorbele cele mai nimerite pentru a alina suferințele celor din parohia sa.

Un zgomot neobișnuit îl smulse din toropeală. Se întrebă o clipă unde se afla, căci nu mai era pe drumul acela paradiziac, înconjurat de flori și de lumină. Își înălță cu greu ceafa anchilozată și deschise pleoapele. În fața lui aștepta Albérie, ironică, cu o strîmbătură de dezgust pe buze, sprijinindu-se ușor de chenarul pasajului secret din care ieșise.

Dîndu-și subit seama de poziția ridicolă în care se afla, își acoperi repede cu rasa partea de jos a pîntecelui, roșind fără să vrea la vederea zîmbetului de pe buzele musafirei.

– Pe Dumnezeu cel Atotputernic, Albérie, ai putea să-ți cobori privirea, mormăi el, furios, așezîndu-se cu stîngăcie într-o poziție mai cuviincioasă.

– Sforăi, părinte! se mulțumi să răspundă Albérie, fără să se cîntească.

– Chiar despre asta era vorba, mîrîi Antoine printre dinți.

– Hai, părinte, vino-ți în fire, exclamă Albérie, izbucnind într-un rîs ușor.

Era prima dată cînd o vedea rîzînd. Uitînd brusc tot ce se petrecuse, Antoine o privi fix, cu inima bătîndu-i puternic. Albérie dădu din cap, cu o sclipire sălbatică și veselă pe chip, de parcă ar fi putut să-i citească gîndul:

– Totul e distrus, anunță ea.

– Slavă Domnului! oftă abatele, simțîndu-se și el cuprins de o veselie copilărească.

În clipa aceea, ușa se trînti de perete și un novice se repezi în încăpere cu răsufierea tăiată, făcîndu-i pe abate și pe vizitatoarea lui să rămînă încremeniți.

– Messire abate, sughiță novicele, fără să remarce măcar intrarea încă deschisă a pasajului, pe care Albérie o ascundea cu trupul ei, trebuie să veniți cu mine cît mai repede. La Vologne s-a întîmplat o nenorocire, iar seniorul François e pe ducă!

Abatele se ridică dintr-o săritură, o întrebă din priviri pe Albérie care părea și ea perplexă, apoi îl urmă pe novice care continua să explice că la mănăstire sosise un mesager care cerea ajutor.

Clopotele capelei se puseră în mișcare, bătînd pentru prima slujbă, ca o invitație la căință. Abatele de la Moutier se cutremură. Nu așa voiseră să se întîmple, dar ce însemnau ei, cu toții, în fața voinței Domnului? Cînd ajunse în curtea interioară, cerul senin încă mai distila aburii trandafirii ai răsăritului. Scutierul lui François de Chazeron se plimba nervos, în aerul rece, în timp ce, în fundul cămăruței în care-și ținea leacurile, fratele Etienne își aduna în grabă cele necesare.

Albérie observă, un moment, prin fereastră zarva de afară, năpădită de o mulțime de întrebări fără răspuns. Ce i se întîmplase oare lui Chazeron după plecarea lor?

După ce terminaseră ceea ce aveau de făcut, ea și Loraline se grăbiseră să dispară de îndată ce-l zăriseră pe François la porțile castelului. Trebuia să afle. Închise cu un gest hotărît

pasajul din spatele ei și porni cu pas sigur și vioi de-a lungul coridorului de piatră.

Antoinette își șterse obrazul buhăit după o noapte agitată. Se afla într-o odăiță întunecoasă care, de când începuseră lucrările, servea drept cabinet de toaletă. Încercase să-și îmbogățească fața tamponând-o îndelung cu comprese îmbibate în apă de melise, dar oglinda reflecta imaginea ochilor ei umflați. În fond, înfățișarea ei era normală în împrejurările acestea. Era soția seniorului, iar zorii nu aduseseră nici o schimbare în starea lui.

Își împreunase mâinile și se rugase mult timp, dar nu reușea să-și dea seama dacă Dumnezeu avea să-i asculte inima sau rațiunea. Îi era milă de François, însă perspectiva de a-l pierde n-o îngrozea. Puse, oftând, compresa lângă ligheanul în care camerista ei turnase apă caldută. „Ziua care începe se anunță însoțită, indiferent ce s-ar întâmpla“, își spusese ea, făcându-i semn cameristei s-o îmbrace.

Între timp, gândul îi hoinărea printre imagini liniștitoare: mîna blindă a lui Huc, care o trezise în timpul nopții, când ațipise lângă patul soțului ei, îndemnînd-o să se întindă într-un pat improvizat, în timp ce el avea să vegheze în locul ei; atunci, privirile li se căutaseră cu o tandrețe nesfîrșită, iar Antoinette își simțise inima zbatîndu-i-se în piept.

Se supusese, cu un nod în gît, convinsă că, dacă în clipa aceea ar fi fost singuri, Huc n-ar fi putut rezista dorinței de-a o săruta. Îl urmărise prefăcîndu-se că doarme. El îi ștersese fruntea lui François, îi cercetase albul ochilor, apoi se așezase cît se putea de comod, ca nu cumva să-l trezească mișcîndu-se prea mult. Dormise iepurește. La doi pași de ea, Bertrandeau sforăia liniștit, avînd certitudinea că, la nevoie, cineva se va gîndi să-l scoale din somn. Fără ca Antoinette să-și dea seama de ce, toate acestea o calmaseră și nu se mai trezise decît în zori, cînd auzise niște șoapte. Huc și Bertrandeau discutau cu voce scăzută. Amîndoi păreau să fie de acord în privința a ceea ce trebuiau să facă și era vorba și

despre un preot. Ea se sprijinise într-un cot, dezmeticită deodată din somn, și întrebasese tremurînd:

– S-a dus, Huc?

Cei doi se întoarseră spre ea, apoi Bertrandeau își plecase cuviincios fruntea, salutînd-o, și se făcuse nevăzut. Huc, la rîndul lui, își întoarse privirea, lăsîndu-i timpul necesar să se ridice din pat într-o poziție mai convenabilă. Își netezise veșmintele șifonate și părul răvășit după somn, în care se agățaseră cîteva fire de paie din saltea. Pesemne că arăta ca o vagaboandă, dar puțin îi păsă:

– Poți să te întorci, Huc, trebuie să știu!

El schițase un suris, dar privirea îi rămăsese plecată. Antoinette era soția seniorului, iar dezordinea hainelor ei avea ceva indecent care-l tulbura, în ciuda împrejurărilor, mai mult decît dac-ar fi fost gătită ca o prințesă. Huc îi răspunse, cîntărindu-și cu grijă cuvintele:

– Seniorul François, doamnă Antoinette, încă nu și-a recăpătat cunoștința. Competența mea se oprește aici. Trebuie să trimitem după un medic și după un preot. Aș crede că fratele meu Etienne, care este călugăr la Moutier, poate îndeplini ambele funcții. Dar vom face așa cum veți dori.

– Așadar, crezi că e pierdut, șopti ea dintr-o răsufare.

– N-aș putea să spun, dar Etienne se pricepe bine la leacuri...

– Ai dreptate, Huc, încuviințase ea. Dacă nu-l va putea vindeca, îi va da ultima împărtașanie. Dar, oricum ar fi, nu pot să apar în fața slujitorilor mei în ținuta asta. Fii bun și rămii la căpătiul lui!

– Voi sta cît e nevoie, nu trebuie să vă grăbiți, se simțise el obligat să adauge, în timp ce Antoinette ieșea, atingîndu-l cu poalele rochiei, pe care le ridicase cu mîinile ei fine ca să nu atingă podeaua.

Pe cînd camerista îi lega șireturile corsajului, își spuse că de fapt voise să-și îmborsățească nu atît tenul, cît mintea. Se rușina deodată. Ce se întîmplase cu ea? Oare nu mai avea pic de demnitate, de-și dorea atît de mult să se poarte ca o desfrînată? Se cufundă în nefericire ca și cum ar fi vrut să se

pedepsească, și, gata să-l întâmpine pe fratele Etienne, ieși din cabinet să ia micul dejun.

Huc rămase singur cu François, în lumina zilei care intra printr-o fereastră de lângă ei. O sudoare înghețată accentua gustul amar, tot mai pronunțat, care-i stăruia în gură. Nu-și putea lua ochii de la gîtul seniorului său, dezgolit ca să-i ușureze respirația. Și, într-adevăr, respira regulat, iar tenul își recăpătase culoarea. François părea că doarme. Huc își îndreptă spatele, luptîndu-se cu sentimentele contradictorii care-i tulburau, necruțătoare, întreaga ființă. Se gîndea ba la Albérie, ba la Antoinette, asupra căreia, în dimineața aceea, s-ar fi năpustit ca și cînd ar fi fost o slujnică, apoi din nou la Albérie, și iarăși la Isabeau și la copilul ei.

Toate astea îl reduceau la ura lui. Ura aceea pe care și-o înfrunta de atîția ani și căreia i se împotriva încă și mai mult începînd de ieri. Se frămîntase toată noaptea, rugîndu-se cerului să nu rămînă singur cu stăpînul lui, atît de vulnerabil în această postură. Cînd tentația deveni atît de puternică, încît n-o mai putu stăvili, încercă să iasă din încăpere. Dar amintirea chipului lui Isabeau îl făcu să se așeze din nou alături de bolnav. Își văzu mîinile apropiindu-se inexorabil de gîtul lui François. Încercă să mai lupte cu conștiința lui, însă ispita era prea mare. Degetele lui atinseră pielea umedă. Avu impresia că nu le va putea împiedica să strîngă, să tot strîngă pînă cînd se vor împreuna, zdrobind între ele trecutul, dar gestul îi îngheță înainte chiar de a fi început.

François își deschisese larg ochii și îl privea. În acea clipă, Huc fu cuprins de teamă, în timp ce instinctul de supraviețuire îl obliga să fie calm. Dorința de a ucide îi pierise brusc, cedînd locul unui alt fapt evident: François înțelesese că Huc îl ura. Oare de cît timp își revenise? Se jucase cu ei ca să le ghicească intențiile cele mai ascunse?

Toate acestea îi trecură prin minte într-o fracțiune de secundă, conducîndu-l la concluzia că nu trebuia, în nici un caz, să-și retragă mîinile. Se mulțumi să aștepte, deplasîndu-și degetele de parcă ar fi vrut să verifice pulsația sîngelui

de o parte și de cealaltă a gîtului, ca și cum gestul său ar fi fost bine intenționat.

– Ei bine, Huc, am să trăiesc pînă la urmă?

Vocea lui François părea că vine de departe, guturală, acuzatoare și provocatoare. Dar Huc își redobîndise stăpînirea de sine, palpîndu-l. În sufletul lui, o voce batjocoritoare îi repeta că nu era un ucigaș. Se strădui să-i zîmbească stăpînului său și nu încercă să se justifice.

– Cred că da. Am fost foarte îngrijorați, monseniore, afirmă el, retrăgîndu-și abia acum mîinile.

– Îmi dau seama. Acum însă mă simt bine. Trebuie să-ți spun, prietene, că mi-e tare foame.

Și, fără să mai aștepte, se ridică în capul oaselor. Huc se dădu la o parte, ar fi vrut să protesteze, să-l convingă să rămînă culcat ca să nu i se facă din nou rău, dar se abîtinu. Simțea în el ceva care-i oprea orice inițiativă, ceva care prevestea acut o primejdie.

Așa că François se așeză fără probleme pe marginea patului, își întinse cu un aer satisfăcut trupul anchilozat, apoi deschise brusc ușa ca să iasă din încăpere.

Se trezi nas în nas cu Antoinette, care se întorcea să-și reia locul la căpătiul lui. Văzîndu-l așa, vioi și binedispus, lăsă să-i scape un țipăt și se prăbuși cu un zgomot surd pe podea. François izbucni într-un rîs sălbatic, apoi trecu, făcînd un pas mare, peste trupul căzut chiar în fața lui. Huc încremeni pe loc, îngrozit, în timp ce François îi arunca peste umăr:

– Du-o în pat și cere să i se aducă sărurile, bunul meu Huc; e clar că nevastă-mea este prea emotivă.

Și, lăsîndu-i în urmă, intră în salonul de recepții, urlînd la servitori că nu mîncase nimic de ieri și voia să i se aducă pe loc de-ale gurii.

Huc își înghiți furia care i se urcase din nou la cap. Luînd-o în brațe pe Antoinette, o întinse pe patul de unde tocmai se ridicase François, apoi luă un flacon cu săruri.

Se așeză lingă ea, era atît de vulnerabilă acum! „Cît de frumoasă și de blîndă este“, își spuse el, apropiindu-i de nări

flaconul. Antoinette gemu ușor, întorcînd capul, apoi deschise ochii. Nu-și dădu seama de ce era Huc aplecat asupra ei, privind-o cu tandrețe. Lăsîndu-se cuprinsă de această senzație intensă de siguranță, își petrecu brațele în jurul gîtului comandantului, trăgîndu-l spre ea.

Huc nu reuși să-i reziste și sărută cu toată puterea disperării gura care i se oferea. Un sărut lung. Cît să uite de tot restul lumii. Îmbrățișarea lor fu întreruptă de o tuse ușoară în spatele lor. Huc se întoarse dintr-o mișcare.

În pragul ușii se afla Antoine de Colonges, care-i privea cu un aer încurcat și dezolat.

Michel de Nostre-Dame mîncă lacom, deși, între două îmbucături, pretindea că are o senzație de greață. Mamei lui, care nu înțelegea cum se face, în acest caz, că o bucată de carne de găină poate s-o împingă în jos pe cealaltă, îi răspundea că, după părerea lui, mîncatul era singurul mijloc de a scăpa de gustul de sare care-i stăruia în gură.

Cînd o văzu ridicînd din umeri, Michel îi făcu vesel cu ochiul lui Theophrastus care se ospăta alături de el, la fel de binedispus.

– Și cît timp va trebui să stea la pat fiul meu? se interesă femeia, văzînd cu disperare cearșafurile pe care așezase tava plină cu bunătăți umplîndu-se cu pete de grăsime.

– Aș zice că vreo cinci zile, ca să înlăturăm orice pericol de infecție și să lăsăm intestinelor timp să se refacă în jurul cusăturilor...

– Cinci zile... repetă ea, cu o expresie dezgustată și dezolată.

– Și încă zece pînă cînd va putea scoate firele cu care m-a cîrpit, adăugă ca s-o necăjească Michel, arătînd spre cusătura lungă de 20 de centimetri acoperită de un pansament gros, pătat cu sînge, care-i separa burta în două porțiuni inegale.

– În pat? se lamentă mama, vizibil mai îngrijorată în acel moment de soarta așternuturilor decît de cea a ștenegarului ei.

– Nu vă temeți, doamnă Reynère, glumeam, n-a fost prea frumos din partea noastră. Vă promit că, începînd de mîine, Michel va mânca la masa asta.

Arată cu degetul spre masa împinsă la perete, încărcată, deocamdată, cu tratate masive de astronomie.

– În ceea ce mă privește, nu am alte pretenții și, dacă-mi oferiți ospitalitate în schimbul îngrijirilor mele, mi-ar face plăcere să luăm masa împreună.

Discursul îi fu răsplătit cu un zîmbet de ușurare. „Același zîmbet sincer și generos ca al fiului ei“, se gîndi Theophrastus.

– Așa să fie, messire, îmi convine. N-avem destui bani ca să plătim, dar...

Theophrastus o opri cu hotărîre:

– Credeți-mă, nu e vorba despre galbeni! Cîștig mult mai mult dacă stau în preajma lui Michel și îmi sporesc cunoștințele decît aș face-o bătînd drumurile. Nu vă cer decît casă și masă pentru mine, pentru valetul meu și pentru bietele noastre animale, pînă cînd băiatul nu va mai avea nevoie de asistența mea.

– Dumnezeu să vă binecuvînteze, messire! exclamă femeia, luîndu-i apoi mîinile mînjite cu grăsime și sărutîndu-i-le.

După care ieși în grabă din cameră, aruncîndu-i peste umăr un „Dumnezeu să vă binecuvînteze!“

– A și făcut-o, nu se putu stăpîni să răspundă Theophrastus, adresîndu-i-se lui Michel, care mușca vesel din cel de-al treilea copan de gîină; a și făcut-o, cînd m-a îndrumat încoace.

– Haide, prietene, îl tachină băiatul, doar n-o să devii habotnic, renunțînd să mai fii omul de știință de acum!

– Nici pomeneală de așa ceva! Nici pomeneală!

– Ia mai bine tava asta de aici! Începe să fie prea grea pentru digestia mea, dacă nu cumva o fi invers, se strîmbă copilul, împingînd platoul cu carne.

– Slavă Domnului, rîse Theophrastus. Niciodată, dar absolut niciodată n-am mai văzut un bolnav de-al meu înfulecînd așa, imediat după o intervenție. Începusem să cred

că mi-a alunecat scalpul prea adânc și ți-a găurit stomacul asta de nu se mai umple. Acum însă m-am liniștit, băiete!

– E bine dacă te-am liniștit pe ziua de azi, aprobă Michel pe un ton care nu-i păru însă lui Theophrastus prea glumeț.

Se descotorosi repede de tavă, punînd-o pe covorul colorat din lînă, care acoperea parchetul ceruit.

– Ce vrei să spui, Michel? îl întrebă îngrijorat. Ai avut vreo viziune nefericită în legătură cu mine?

Michel îl fixă îndelung cu privirea, de parcă i-ar fi căutat ceva în adîncul sufletului, dar Theophrastus nu se simți nici stingherit, nici iritat. Așteptă cu răbdare răspunsul la întrebare. Michel zise, ridicînd din umeri:

– Doar un nebun ar putea pretinde că știe ce va aduce ziua de mîine.

Theophrastus se simți tras pe sfoară:

– Îți bați joc de mine, prietene! După ce mi-ai demonstrat ieri că nu există hazard, ai vrea să cred acum în el? Adevărul este altul, și te pune în încurcătură.

– Deloc, Paracelsus, deloc, poți să mă crezi. Pur și simplu, sînt epuizat și mi-e jenă să recunosc că, de fapt, premonițiile mele nu trec de propriile intestine gîlgiitoare, pentru că sufăr de o boală și mai primejdioasă. O boală pe care cred că o avem amîndoi: acest jalnic orgoliu.

Se strîmbă întorcîndu-se pe o parte, apoi continuă:

– Ar trebui să dorm puțin, n-ai vrea să mă lași singur?

Simțind cită nevoie de odihnă avea, într-adevăr, pacientul lui, Theophrastus nu insistă. Ștregarul asta avea dreptate. Îl credea la fel de încăpățînat și de mîndru ca și el, și asta îl încînta, pînă la urmă, mai mult decît orice altceva.

– Trebuie să-ți examinez urina. După aceea poți să dormi.

– Sub pat, îi indică Michel.

Theophrastus se aplecă și descoperi acolo o oală de noapte din porțelan. O ridică la nivelul patului și dădu la o parte cearșafurile, înclinînd recipientul.

– Roagă-te lui Dumnezeu să nu intre mama tocmai acum, glumi Michel, îndreptînd ușor jetul de urină spre interiorul vasului.

Theophrastus își reținu hohotul de rîs ca să nu-l tulbure pe copil, căruia știa că acest gest simplu îi cerea un efort, pentru că trebuia să preseze vezica și să forțeze zona tăieturii.

Michel reuși să ducă operațiunea la bun sfîrșit, scoțînd comic vîrfurile limbii, și-l sfătui pe Theophrastus ca, după terminarea examinării, să se ducă să deșerte vasul în latrina de la capătul coridorului.

– Totul este în regulă, afirmă doctorul, ridicîndu-și privirea de la vasul pe care îl dusesese în fața ferestrei. Urina e limpede. Nu există nici un semn de hemoragie postoperatorie. În curînd vei țopăi ca un iepure.

– În cazul acesta, du-te să te odihnești! Sau mai bine nu, se răzgîndi Michel, ale cărui pleoape grele se închideau deja, du-te la hanul care se află la două străzi mai încolo, cel a cărui firmă pretinde că este Visul Regelui. Acolo te așteaptă cineva. O femeie tinărară... Mulți bani...

La această ultimă imagine, pe care Theophrastus o luă drept o viziune, Michel căzu într-un somn adînc, legănat de un sforăit ritmic.

Theophrastus șovăi o clipă, gîndindu-se ce să facă. Trebuia să urmeze și acum sfatul copilului sau să renunțe? Ce înțelegea oare Michel prin „mulți bani“?

Stăpînit de o curiozitate care-i stîrnea mintea, ieși fără zgomot din cameră. La capătul coridorului de-a lungul căruia erau înșirate cele trei camere ale membrilor familiei se afla un cotlon a cărui intrare era ascunsă de o perdea. Un jgheab din piatră se deschidea sub o gaură săpată în podea. Theophrastus fu plăcut surprins simțind mireasma de lavandă care plutea acolo. În alte case, lipsa de igienă făcea ca locul acela să fie dezgustător. Aici totul părea proaspăt curățat, așa că nici o miasmă nu supăra nările. Theophrastus constată chiar că într-un ciubăr plin cu apă erau bucăți de pînză pentru șters. De acolo venea aroma de lavandă.

În timp ce golea oala de noapte a lui Michel în gaura care dădea în canal, își aminti rușinat că deunăzi se dusese să se ușureze în rigola unei ulicioare din spatele casei, ca să nu-și deranjeze gazdele. Cîțiva șobolani mari îi fugiseră printre picioare. De cîte ori fusese nevoit să gonească rozătoarele care i se furișau prin bagaje de cînd era pe drumuri? Nu știa, dar era limpede că numărul lor avea să crească de la zi la zi, atîta timp cît va continua să ducă această viață aventuroasă. Cuprins deodată de nostalgie, se gîndi la tatăl lui, rămas în Elveția natală, la copilăria lui plăcută, așa cum era și a lui Michel între aceste ziduri. Aceeași pasiune, același vis: să-și ajute semenii.

În Italia, ar fi dorit să-l întâlnească pe acel Leonardo da Vinci care era pictor, ghicitor și inventator genial. Născocise niște mașinării extraordinare; ceea ce auzise despre ele îl lăsase cu gura căscată. Dar respectivul nu catadicsise să-l primească. Ușa lui nu se deschidea decît în fața celor puternici. Iar Theophrastus n-avea nici un ban. N-avea nimic altceva, după cum bine spusese Michel, în afara acestui jalnic orgoliu. Michel mai spusese: „mulți bani“. Nu, hotărît, stabili Theophrastus, trăgînd la loc în urma lui perdeaua latrinei, nimic nu-i întîmplător. Și, înarmat cu această certitudine, coborî scara, își luă cu el trusa și ieși din casă.

Soarele puternic de afară îi stînjea privirea. Se întrebă o clipă dacă n-ar trebui să-l caute pe Corichon, pe care nu-l mai zărise de-aseară, apoi își spuse că se va descurca mai bine de unul singur. Scutură punga prinsă cu un șnur de mătase pe sub vesta uzată. În ea nu mai era decît o monedă amărîtă de un sol, abia cît să-și poată cumpăra o cană cu vin. Dar era suficient ca să poată intra în han. Dacă acea femeie exista și-l aștepta, o va găsi el repede. Sau poate că îl va găsi ea pe el...

În ușa dughenei sale, un cizmar tocmai se tîrguia cu un client care voia să cumpere o pereche de șireturi ca să repare o tolbă pentru săgeți. Theophrastus așteptă ca meșterul să-și ia banii, apoi îl întrebă încotro s-o ia. Omul duhnea a bălegar. Îl puse să repete de mai multe ori întrebarea, pînă să

deslușească sub accentul gutural al lui Theophrastus sensul frazei, apoi îl îndrumă, plin de amabilitate. Theophrastus fu bucuros să se îndepărteze de dugheană. Pesemne că omul își tăbăcea chiar el pieile pe care le folosea, din moment ce putea în halul acela; Theophrastus știa bine că bălegarul era folosit în mod curent pentru înmuierea pielii. Avea dreptate, fiindcă, după ce coti pe lângă clădire, așa cum i se spusese, văzu două butoaie în jurul cărora roia un nor de muște mari, negre. Theophrastus grăbi pasul, mulțumit că venea iarna, și nu vara. Deprins cu obiceiurile orașelor și ale satelor, ajunse curînd în dreptul firmei pe care scria Visul Regelui, fiind adesea nevoit să se lipească de zidurile caselor ca să facă loc trăsurilor și calăreților.

Un iz de vinături și de bere îi înveseli nările. Îi plăcea mediul ăsta. Pretutindeni, de la tejgheaua lată pînă la mese, se auzeau rîsete. Theophrastus privi în jur. Singurele femei tinere pe care le văzu în bîrlogul acela erau niște fete de moravuri ușoare, ai căror sîni aproape dezgoliți se ofereau fără fasoane mîinilor și buzelor îndrăznețe. La o masă, un grup de oșteni purtînd culorile seniorului locului cîntau cît puteau de tare un cîntec soldătesc, pe care-l relua cu voce stridentă o brunetă pe jumătate beată, așezată pe genunchiul unuia dintre ei. La un moment dat, fata se dezechilibra, gata să cadă pe spate, și începu să rîdă proteste cînd bărbatul, ca s-o sprijine, o prinse de corsaj, lăsînd-o cu bustul voluminos gol.

Toate astea îl desfătau pe Theophrastus. Se așeză la o masă de unde putea vedea toată sala și-i comandă hangiului care se apropiase vin de un sol. Între timp, oșteanul o pusese pe brunetă călare pe coapsele lui și-i lîngea cu lăcomie sfîrcurile întărite, în aclamațiile tovarășilor săi, ale căror pahare se goleau și se umpleau într-un ritm susținut. Theophrastus își dădu repede seama că, de fapt, fata nu era beată, ci-și juca doar rolul de curvă, făcîndu-i mereu semn hangiului să mai aducă băutură. Pînă diseară, oamenii aveau să-și bea mica soldă, însă nimănui nu-i păsa. Așa mergeau lucrurile. Ultima monedă a lui Theophrastus dispăru în buzunarul din

șorțul hangiuului, care nu-i acordă nici măcar o privire. Consumația aceea prăpădită nu însemna nimic pentru afacerea lui.

Theophrastus savură pe-ndelete poșirca din cană, fără grabă, observînd isprăvile brunetei care cocheta fără să cedeze cu adevărat. Medicul știa că scopul jocului era să-i îmbete pe ceilalți destul de tare ca ei să nu-i mai poată face nimic. După ce-i va vedea căzuți sub masă, cu buzunarele goale, va căuta altă pradă.

Theophrastus își termină vinul, cu senzația că Michel se înșelase. „Ei, își zise, măcar m-am desfătat cu acest spectacol.“ Tocmai cînd voia să se ridice ca să plece, în sală intră în fugă un bărbat. Avea vesta plină de sînge.

– Stăpîne Luc, gemu el, adresîndu-i-se hangiuului care se albi la față cînd îl văzu. Niște tîlhari, stăpîne, niște tîlhari!

În acest timp, sosi încă un valet. Purta în brațe trupul inert al unei femei din ale cărei plete picura sînge.

Theophrastus se ridică dintr-o săritură și ajunse lîngă femeie în același timp cu hangiuul livid. În sală, se făcuse liniște. Soldații, beți turtă, nu știau dacă era mai bine s-o ia la goană sau să treacă neobservați.

– Sînt medic, spuse Theophrastus, în timp ce mătura cu dosul mîinii tot ce se afla pe cea mai apropiată masă.

– Cum s-a întîmplat? îl întrebă apoi pe bărbatul care o lăsa cu grijă jos din brațe pe tînără.

– Ne-a cerut s-o însoțim. Voia să culeagă cimbru, mult cimbru, înainte să-l strice gerul, dar au dat peste noi niște tîlhari. Ne-au gonit caii și l-au ucis pe messire Olivier care a rămas în urmă ca să ne acopere fuga și a încrucișat spada cu ei. Eu m-am împiedicat, stăpîne! M-am împiedicat și m-am lovit la cap. N-am putut să-i opresc...

Hangiuul asculta și el spusele valetului, împreună cu Theophrastus. La aceste ultime cuvinte, fu cuprins de mînie și-i trase nefericitului o palmă care-l făcu să se rostogolească pe podea.

Fără să le dea atenție, Theophrastus sfârși de examinat bolnava, ridicându-i apoi delicat volanele juponului. Cîrciumarul îl prinse de braț:

– Ce faci?

– Fac ce trebuie, jupîne Luc, îi răspunse medicul, fără să arate vreun semn de tulburare.

– Voi de-acolo, ieșiți afară! Ieșiți cu toții! zbieră hangiul, răsturnînd scaune și mese, și zorindu-i cu lovituri de picior în spate pe mușterii beți.

Înainte de a continua, Theophrastus așteptă să se golească sala. Fata părea să fi leșinat din pricina unei lovituri de pumnal care-i creștase pielea capului. Rana sîngera, dar nu era gravă. După ce hangiul închise ușile, Theophrastus ridică fustele fetei. Sîngele de pe coapsele ei îi confirmă bănuiala.

– Nemernicii! mîrîi jupînul Luc peste umărul lui. Nemernicii, repetă vizibil zguduit. Au violat-o! Mi-au violat și mi-au ucis copila!

Theophrastus se întoarse spre el și-i puse prietenește mîna pe umăr. Hangiul avea ochii plini de lacrimi.

– N-a murit, prietene!

Jupînul Luc însă părea să nu-l audă. Theophrastus insistă:

– O s-o îngrijesc. Totul va fi bine.

Abia terminase de vorbit, că fata întoarse, gemînd, capul spre ei. Tatăl se apropie și-i luă drăgăstos mîna:

– Nu te mișca, nu vorbi! Am eu grijă de tine, frumoasa mea!

– Tată, murmură ea. Mă doare rău capul. Unde sînt? Ce s-a întîmplat?

– Erai în pădure, începu jupînul Luc, dar Theophrastus interveni, dîndu-l ușor la o parte.

– Cine ești? șopti tînăra, văzînd că mîinile mari ale lui Theophrastus se apropie de capul ei.

– Sînt medic. Te voi îngriji. O să fie bine.

Îi controlează ochii, apoi o întrebă cu voce scăzută:

– Îți amintești ce s-a întîmplat?

– Erai în pădure, cu Olivier și cu La Pendaille, începu tatăl ei.

Theophrastus se încruntă la el, iar hangiuul rotofei amuți.

– Da, eram în pădure, repetă fata, căutînd să-și adune amintirile. Culegeam cimbru, cînd... O, Doamne! Bandiții! Ne-au înconjurat niște bandiți. Olivier mi-a spus să fug. La Pendaille m-a urmat. M-am afundat în hățîș și cred că mi-am pierdut echilibrul. După aceea nu mai știu.

– Mai gîndește-te!

Tînăra se încruntă, într-un efort de concentrare, dar...

– Nu, chiar nu-mi amintesc.

Theophrastus scoase un suspin de ușurare. Mai întîi fusese lovită în cap sau poate căzuse pe muchia unei stînci. Așadar, probabil că nu avea nici un traumatism cu adevărat grav.

– Dar Olivier? murmură ea. A scăpat?

– Messirul Olivier a murit, domniță, spuse cu blîndețe Theophrastus. Și asta nu e tot. Au profitat de faptul că erai leșinată.

– Ce vrei să spui? Tată, ce vrea să spună? întrebă ea, pîlînd.

În loc de răspuns, tatăl se apropie și o cuprinse în brațe. Tînăra izbucni în hohote de plîns. Theophrastus încercă să nu se lase afectat de situație, dar era furios. Știa, firește, că violurile și crimele erau lucruri obișnuite în codrii din Europa, dar îi venea să urle de fiecare dată cînd o femeie era torturată astfel. Simțea cum clocotește de ură în fața acestor oameni fără nimic sfînt. „Dacă nu poți împiedica un lucru, trebuie să-l accepți...” De cîte ori auzise aceste cuvinte spuse de femei care-și hrăneau bastarzii cu laptele urii lor! Se întreba de cît timp mai aveau nevoie oamenii ca să nu se mai comporte ca niște animale.

Cînd ieși din hanul Visul Regelui, locuitorii orașului Saint-Rémy-de-Provence se pregăteau de culcare. Tînăra Ameline se odihnea liniștită în odaia ei. La cererea tatălui ei, Theophrastus îi dăduse o fiertură de mac, ca să-i amortească durerile, înainte de a-i pansa rana de la cap. Apoi îi curățase vaginul și îi introdusese în uter o pietricică albă, care avea să cadă odată cu avortul. Nu va exista nici un copil. Învățase metoda aceasta de la o vrăjitoare, pe cînd era în Egipt.

Onoarea fetei rămânea nepătată în ochii lumii. Hangiul voise să-i cumpere tăcerea pe bani grei. La început, Theophrastus refuzase, după aceea însă primise banii.

Nimic nu era întâmplător. Trebuia să accepte această lege, precum și avantajele pe care i le oferea destinul.

Se întoarse în pas vioi acasă la Michel, bucurându-se, fără să vrea, la auzul zornăitului pungii din sân pline cu scuzi de aur.

6

François de Chazeron era prost dispus. Fratele Etienne, care sosise la castel împreună cu Antoine de Colonges, voise să-l examineze, dar François îl trimisese imediat la plimbare, pretinzînd că singurul leac de care avea nevoie era mîncarea și poftindu-l să aștepte pînă avea să termine masa. Și, într-adevăr, devorase tot ce i se pregătise de parcă n-ar fi mîncat de săptămîni întregi.

Auzind de la Clothilde că Antoinette nu se simțea bine, abatele de la Moutier îl părăsise fără remușcări pe seniorul de Vollore ca să se intereseze de starea soției sale. Regreta că o făcuse. Nu că i-ar fi păsat de onoarea lui François mai mult decît de buna sau proasta lui dispoziție! Era întristat doar din pricina lui Albérie. Știa cît de mult ținea la Huc și nu se putea împiedica să-și spună că reacția ei, dacă ar fi descoperit ce se întîmpla, ar fi fost teribilă. Oftă atît de adînc, încît François de Chazeron îi aruncă o privire și mai furioasă.

Sfîrșindu-și dejunul – o omletă din cincisprezece ouă, felii groase de jambon, patru prepelițe și trei feluri de dulciuri, totul stropit cu vin – François porunci să vină de îndată la el abatele, Antoinette, Clothilde și Huc. Nu știa sau se prefăcea a nu ști că la salvarea lui participaseră, de asemenea, Bertrandeau și Guillaumet, iar Huc se feri să-i amintească.

Astfel că se aflau cu toții în aceeași încăpere unde cu cîteva săptămîni mai devreme îi prezentaseră – fiind de față și Bérlyl – lui François situația în urma furtunii. François își liniștise stomacul, dar nu și mintea. Prima întrebare căzuse brutal:

– Care dintre voi are cheia?

În loc de răspuns, Huc o scosese din buzunar și o pusese pe masă, în fața stăpînului său. Ședeau tăcuți în jurul mesei. Doar lui Clothilde i se zbătea pleoapa ochiului învinețit într-un tic nervos care-i trăda teama. Se așezase între Huc și abate, gîndindu-se că, dacă stăpînul ar fi vrut din nou să dea în ea, aceștia ar fi intervenit. Cît despre Antoinette, pe care Huc evita s-o privească, părea absentă, ca și cum toate astea n-ar fi avut nici o legătură cu ea.

Afișa o expresie senină, aproape veselă, pe care unii ar fi putut să o pună pe seama faptului că soțul ei se însănătoșise. Antoine de Colonges însă nu făcea parte dintre aceștia, și nici Huc, care în clipa aceea se simțea stingherit cum nu mai fusese în viața lui. Știa că abatele nu-l va trăda, însă își făcea reproșuri că în cele din urmă cedase impulsului. Își dădu seama cît de mult se schimbase și el în cincisprezece ani. Pe vremuri, se culca fără vreo remușcare cu orice fetișcană care-i plăcea. Era faimos în această privință, așa că, de multe ori, nu trebuia decît să întindă mîna, iar fructele cele mai frumos pîrguite cădeau singure în ea. De cînd se căsătorise cu Albérie, trăia ca un călugăr, cu toate că ea nu-i cerea nimic. Astăzi, în ciuda locului în care se aflau și a amenințării care plutea asupra lor, nu se putea împiedica să se întrebe de ce se retrăsese astfel în sinea lui. Se temuse oare că și-ar fi putut pierde, în fustele altei femei, iubirea față de soția sa? Sau încercase, prin castitatea lui, să se apropie de ea și s-o facă să înțeleagă, în cele din urmă, cît de devotat îi era? Nu putea răspunde la aceste întrebări, dar știa că acum se schimbase ceva, chiar dacă nu-și dădea seama ce anume; ceva îl împinsese către singura femeie pe care ar fi trebuit s-o ocolească. Dorința pe care o simțea față de Antoinette depășea cu mult o simplă nevoie sexuală.

– Ai intrat acolo?

Huc auzise întrebarea fără să priceapă că lui îi era adresată. Cînd își veni în fire, văzu că François își plimba ochii plini de furie de la unul la celălalt. Erau așezați în fața lui, ca înaintea unui judecător într-un tribunal care, inițial, nu fusese

aşa ceva. Totuşi, aveau cu toţii atitudinea unor vinovaţi, iar ideea că îi scăpa ceva îl înnebunea pe François.

Huc tresări:

- Cineva trebuia să te ajute, aşa că am făcut-o!
- Cum anume? insistă François.

Huc minţi. Nu voia să-l pună în pericol pe Guillaumet, chiar dacă-şi dădea seama că, pînă la urmă, François va descoperi adevărul.

– Trecînd prin fereastră şi scoţîndu-te de acolo. Am încuiat cu grijă uşa la loc după mine.

– Ce ai văzut în cameră?

– Nimic, messire. Nimic care să mă privească. Afară de cazul în care ai dori ca, în calitate de comandant, să întocmesc un raport precis şi amănunţit.

– Nu-i nevoie, replică François, care nu ţinea să rămînă vreo urmă oarecare a incidentului.

– Dar tu, nevastă, ai intrat, deşi îţi interzisesem?

– Ba nu, bărbate! Doar ştii că treburile tale nu prea mă interesează, îi răspunse cu sinceritate Antoinette. Totuşi, mi-ar plăcea să aud din gura ta ce anume a provocat acest dezastru şi să-mi făgăduieşti că, oricare ar fi activităţile acestea, vei renunţa la ele, dacă riscurile la care te expui ar putea să mă lipsească de prezenţa ta.

„Ce bine ştie să mintă! Îşi spuse Huc, fără să vrea, remarcînd totuşi tonul ei schimbat. Îl ia peste picior, iar el pare să nu-şi dea seama.“ Huc simţi un fior pe şira spinării. „Ea nu înţelege care este adevăratul pericol.“

Înainte ca François să poată răspunde, Huc interveni:

– Am sfătuit-o pe doamna Antoinette să nu încerce să ne ajute, messire, deşi a insistat, fiind foarte îngrijorată. Cred că toate acestea nu o privesc şi că ar fi bine să nu le amestecăm, nici pe ea, nici pe Clothilde, în treburile noastre.

Clothilde îi strecură o privire plină de recunoştinţă, dar Antoinette se mulţumi să-şi încrunte sprîncenele. Huc nu se sinchisi. Puţin îi păsa de supărarea ei! Făcuse ce trebuia să facă şi acesta era singurul mijloc prin care putea să o protejeze, cu sau fără voia ei.

François nu răspunse imediat, gîndindu-se în grabă cum era mai bine să procedeze pentru a-și păstra secretul. Apoi emise sentința:

– Pleacă, Antoinette! Huc are dreptate: din moment ce nu mi-ai înșelat încrederea, trebuie să rămîi departe de toate acestea. Ia-ți și intendentă cu tine, moaca ei mă scoate din fire! se enervă el, văzînd picăturile mari de sudoare care se prelingeau pe fața bieteii femeii înspăimîntate.

Antoinette voi să protesteze, dar privirea lui Huc o opri. Pentru nimic în lume n-ar fi vrut să-l supere. Oricum, pînă la urmă va afla ea ce se întîmplase. De acum înainte, Huc nu va mai putea să-i reziste. Așa că ieși din încăpere fără să spună nimic, iar Clothilde o urmă ca un cățel speriat.

François tăcu o bună bucată de vreme. Lui Huc i se păru că, dincolo de furia lui, se ascundea altceva. Dacă nu și-ar fi cunoscut atît de bine seniorul, ar fi crezut, cu siguranță, că era vorba despre teamă. Deși îndepărtă această ipoteză, o parte din el se agăța de ea. Odată plecată Antoinette, simțea că redevine el însuși. În calitatea lui de comandant, întreba:

– N-ar fi timpul, messire, să ne dezvăluim adevărul?

Antoine de Colonges înclină și el capul în semn de încuviințare. Era nerăbdător să afle de ce dăduse greș planul lor. François își dresе vocea, apoi spuse:

– Huc, adevărul este că nu știu nimic. Nimic, în afară de faptul că tot ceea ce s-a petrecut a fost lucrarea diavolului!

Huc se ghemui pe scaun. François de Chazeron era speriat, cu adevărat speriat. Constatarea îi făcu plăcere, dar se strădui să nu lase să se vadă acest lucru. De altfel, Antoine de Colonges, care nu scosese o vorbă pînă atunci, tocmai îi sugera lui François să nu se grăbească să amestece lucrurile. Adăugă sobru, cu mîinile împreunate:

– Eu sînt singurul îndreptățit să stabilesc rolul lui Dumnezeu sau al diavolului în orice împrejurare. Ai încredere în noi, fiule! Unind judecata oamenilor cu aceea a lui Dumnezeu, poate că vom reuși să-ți alungăm temerile.

– Nu mă tem, părinte! obiectă François, furios că lăsase să i se vadă slăbiciunea.

Antoine își plecă privirea, muștrător. Văzînd că nu mai are nici o portiță de scăpare, François își începu istorisirea.

Intrase în turn, după ce răsucise cheia în broască și încuiase ușa în urma lui, ca de obicei. Mai întîi, i se păruse că toate erau așa cum le lăsase cu trei săptămîni mai înainte, apoi, după cîtiva pași, ceva neobișnuit îi atrăsese atenția: căldura care domnea în încăpere, cu toate că aerul rece de afară intra nestîngherit prin fereastra cu geamurile sparte. Înăuntru era cald, ca atunci cînd ținea atanorul aprins. Or, își amintea foarte limpede că la plecare lăsase focul din cuptor să se stingă. Cînd se apropiase de atanor, constatasese stupefiat nu numai că în vatră era cenușă proaspătă, caldă, ci și că în locul barei de plumb pe care o lăsase acolo să se răcească se afla o bucată de aur curat.

Asta îl adusese în pragul nebuniei. De peste cincisprezece ani încerca să descopere fabulosul secret al alchimiștilor. De cincisprezece ani făcea parte din tot felul de societăți secrete, al căror unic țel era realizarea Marii Opere, iar acum, nu numai că un intrus îi violase sanctuarul, dar acesta și reușise să obțină ceea ce toți ceilalți căutau în zadar. Avea nevoie de niște răspunsuri. Se repezise cu furie la Clothilde, apoi se întorsese împotriva lui Bertrandeau. Știa, firește, că ei n-ar fi fost în stare să realizeze transmutația, însă cineva din casă era complicele făptașului, din moment ce-i deschisese ușa. Dar toate presupunerile se prăbușiseră atunci cînd Bertrandeau obiectase, spunînd că nimeni în afara seniorului nu deținea cheia acelei odăi.

François urcase din nou, ca să constate ceea ce știa deja. Ușa nu fusese forțată. Se gîndise la fereastră, dar era prea sus și era tot timpul blocată din interior. De altfel, constatasese că nu existau nici un fel de urme în preajma ferestrei, ceea ce-i sporise nedumerirea. Dacă un intrus ar fi pătruns înăuntru pe fereastră, noroiul din jurul turnului ar fi lăsat urme vizibile. Dar nu se zărea nimic. Începuse să cerceteze metodic încăperea, în căutarea vreunui indiciu oarecare. Atunci își dăduse seama că jurnalul lui fusese citit. De cincisprezece ani, își nota pe foi de pergament fiecare experiență pe care o

facea, rezultatele ei, greșelile și propriile comentarii. Așa că progresa încet, dar sigur. Foile de pergament erau întinse și așezate una peste alta, alcătuiind un teanc impresionant; cineva așezase pe fiecare colț câte un sfeșnic greu, avînd în el câte o luminare de ceară, ca să le împiedice să se ruleze la loc.

Așa obișnuia și el să procedeze, însă își amintea foarte clar că le pusese, făcute sul, pe un colț al mesei, ca să nu se depună pe ele praful care intra prin geamurile sparte. După ce aprinsese luminările, constatasese că ultimele sale adnotări fuseseră completate, dar nu cu cerneală, cum ar fi fost firesc. Literele neregulate păreau alcătuite dintr-o masă maronie care le făcea să iasă în relief, îngreunînd citirea lor. Multe dintre rîndurile precedente erau acoperite cu aceeași substanță, iar toată foaia era împestrițată cu adnotări. Curiozitatea și nerăbdarea îi alungaseră teama. Nereușind să descifreze ciudatul mesaj scris în acest fel, îi venise ideea să rescrie cuvintele cu cerneală. Abia sfîrșise de scris primul cuvînt, trecînd cu penița peste literele ieșite în relief, cînd acesta se aprinsese, cu un trosnet, focul întinzîndu-se peste tot rîndul, ca pe urma unei dîre de praf de pușcă. Apucase să citească inscripția incandescentă: „Am venit să caut ceea ce-mi aparține: sufletul tău!”

— Am fost cuprins de spaimă, părinte, adăugă François de Chazeron, a cărui privire dovedea sinceritatea spuselor lui. Am luat un vâtrai și, împins de un reflex cu neputință de învins, am aruncat foile în atănor. Credeam, pesemne, că acolo îmi va fi cel mai ușor să le sting. Pe masă, alături de ele, se aflau acizi și diverse preparate care, dacă erau atinse de flăcări, ar fi incendiat cu siguranță toată camera. Nu știu ce s-a întîmplat după aceea. Am luat un urcior în care știam că e apă și l-am golit peste foile de pergament aruncate deasupra bucății de aur. Eram mulțumit că salvasem o parte din însemnările mele mai vechi și speram că prin acest gest le voi salva și pe celelalte. Îmi aduc aminte de o explozie. Apoi totul s-a întunecat.

Cînd tăcu, cu fruntea acoperită de o sudoare rece doar la amintirea celor petrecute, în odaie se așternu o tăcere apăsătoare.

Antoine de Colonges, gînditor, dădea cînd și cînd din cap, încercînd astfel, sub pretextul analizării celor auzite, să-și ascundă profunda satisfacție în fața reacției seniorului de Vollore. Albérie avusese dreptate. Distrugîndu-i munca, loviseră în carne vie și îl împinseseră către pierzanie. Va fi de-ajuns să-i întărească temerile. Omul acesta avea prea multe pe conștiință, ca să nu fie convins că însuși diavolul va veni acum să ia ce era al lui.

Antoine privi spre comandant, care părea dezorientat. Dincolo de ceea ce ar fi putut să-și închipuie, o mulțime de lucruri îi erau necunoscute lui Huc, de exemplu, existența pasajului care urca, prin mijlocul zidului, pînă la ultimul etaj al turnului. Subterana care lega castelul de cetatea de la Montguerlhe data din perioada Războiului de 100 de Ani. O veche legendă pretindea că în ea se adăpostiseră pe atunci cei mai buni meșteri făurari. Săbiile lucrate acolo ieșeau din forjele iadului, asigurînd izbînda celor care le mînuiau. Tot pe vremea războiului fusese ascuns acolo aurul englezilor.

Abatele n-avea de gînd să-i dezvăluie comandantului aceste informații, pe care urma să le ia cu el în mormînt. Așa îi jurase lui Isabeau. Era conștient că o parte din el se îndepărtase de menirea lui și de regula cistercienilor. În sfîrșit, François de Chazeron avea să dea socoteală pentru aceste crime inutile, jertfe odioase aduse unei cauze demne de dispreț, în timp ce singura lui rațiune de a trăi, aurul acela a cărei putere o dorea, zăcea îngropat sub picioarele lui.

Antoine ridică dîrz bărbia și vorbi rîspicat, apăsînd pe fiecare cuvînt. În acea clipă, François de Chazeron se transformase din judecător în acuzat. Un acuzat care nu-și putea stăpîni neliniștea pe care i-o stîrniseră faptele sale montruoașe.

– Mă tem, fiule, că, într-adevăr, cel care a vrut să te sfideze e Satana însuși. Nu cumva ai pe conștiință vreo faptă care te-a îndepărtat de Dumnezeu și de iertarea Sa? Vreo

faptă nemărturisită la spovedanie și pentru care, după cum arată acele cuvinte de flacări, ai renunțat la credință? Dacă e așa, numai căința și postul ar putea, eventual, să te apere; la adăpostul rugăciunilor noastre, sufletul ți-ar putea fi mântuit. Dacă nu este deja prea tirziu, adăugă, cu un aer dezolat, bucurându-se, în sinea lui, la vederea chipului livid al lui François.

Huc de la Faye interveni:

– Oricare ar fi adevărul, trebuie să cercetăm înainte de a ne grăbi să tragem concluzii. Lăsați-mă să fac o anchetă! Dacă este vorba de o farsă, voi găsi vinovatul și-l voi pedepsi. Dacă este opera diavolului, vom aduce un exorcist. Pînă una, alta însă, ești sănătos, ceea ce înseamnă că făptașul, om sau diavol, a dat greș; dacă nu cumva a fost doar un avertisment.

„Sărman nebun“, își spuse Antoine de Colonges, privindu-l compătimator pe Huc, adevărul te-ar distruge și pe tine odată cu stăpînul tău...”

– Acționează cum crezi de cuviință, comandante, i se adresă Antoine, întinzîndu-și buzele subțiri, dar nu uita că diavolul se află de mult timp în această clădire asupra căreia apasă blestemul lui și că, pe vremuri, un vîrcolac l-a ucis pe exorcistul venit să-l trimită înapoi în iad. După mine, e preferabil ca unele mistere să fie adormite prin rugăciuni decît să li se acorde prea multă importanță...

Huc își făcu ochii mari. Deslușise deodată înțelesul ascuns al acestei fraze banale și evidența îi străpungea sufletul. „Albérie! Albérie pusese la cale totul“. N-ar fi putut spune cum anume, dar aluzia la vîrcolac era clară. Antoine de Colonges știa ceva ce el, Huc, nu aflase...

Fără să dea atenție stărilor lor de spirit și limbajului lor cifrat, François de Chazeron nu reușea să-și regăsească echilibrul într-o realitate fantomatică. Vorbele comandantului îl satisfăceau, căci ele readuceau faptele în limitele rațiunii. Dar prin fața ochilor îi treceau chipurile tumefiate ale copiilor jertfiți ca ofrandă necuratului, ca să-l ajute să obțină piatra filosofală. În urechi, îi răsunau țipetele lor atunci cînd le

despica pieptul ca să le smulgă inima care mai palpita încă și o arunca apoi în vasele cu soluții din plumb și sulf. De câte ori îi luase în zeflema pe marii maestri care-i spuneau că Marea Operă nu era transmutația metalelor, ci aceea a ființei înseși într-un suflet perfect. Știa că mințeau. Toți mințeau, doar ca să-i descurajeze pe imbecili.

Singurul care-l îndrumase în cercetările lui fusese un preot negru, care ținuse slujbe satanice și-i deschisese adevărata poartă către adevărurile primordiale. Avea să descopere *alkaheist*-ul, solventul absolut, piatra vindecării și a puterii. N-avea nici un motiv să se teamă. Satana era stăpînul lui. Știa asta de mult. I se amintise, pur și simplu, că trecuse prea mult timp de cînd nu-l mai slujise, arătîndu-i-se, în același timp, că încercările lui erau pe calea cea bună.

Piatra filosofală nu era o păcăleală, dar avea un preț. Îmbărbătat de aceste gînduri, François înălță o privire de gheață spre cei doi bărbați:

– Am să postesc și am să fac penitență, atîta timp cît va dura să reconstruiesc ceea ce a distrus explozia; rugăciunile dumitale vor fi de folos pentru alungarea necuratului din casa asta. Nu știu ce anume l-a atras aici, dar nu mă tem de el. Sufletul meu este curat, părinte, și, dacă după el a venit și a vrut să mi-l răpească, n-a reușit. Incidentul e închis. Vreau să-l uit.

Se întoarse către Huc, care, de fapt, era foarte mulțumit să-l audă vorbind altfel, de cînd începuse să presupună că Albérie nu era străină de ceea ce se întîmplase:

– Trimite chiar acum după doi zidari de încredere. Vom rămîne la Vologne trei zile, ca să discutăm planurile de mărire a castelului cu arhitectul din Thiers, pe care l-am chemat deja. Nu vreau ca soția mea să plece de aici nemulțumită. Te vei ocupa, așadar, împreună cu ea, de amenajările pe care le dorește, în timp ce eu voi superviza lucrările în biroul meu. Ai să mă informezi asupra costurilor, de îndată ce vor fi stabilite. Dacă banii de care dispun nu sînt suficienți, soția mea n-are decît să trimită o scrisoare de creanță rudei sale, ducele de Bourbon. Funcția pe care o îndeplinește el pe lîngă bunul

nostru rege ne va permite, fără prea multe greutate, să obținem niște înlesniri. Voi coborî să mîncăm împreună și în timpul mesei vom putea discuta punctele în litigiu. În afară de asta, pînă la plecarea spre Montguerlhe, nu vreau să fiu deranjat sub nici un motiv. Nici ziua, nici noaptea. Iar în turn nu vor pătrunde decît lucrătorii special desemnați și plătiți să păstreze liniștea. Ai timp pînă diseară să pui la punct toate acestea. Din acel moment, voi considera începute cele trei zile. Ne-am înțeles, bunul meu Huc?

– Totul se va face așa cum doriți, messire François, afirmă Huc, mulțumit că i se dădea mîna liberă.

Va apăra cît se putea de bine interesele lui Antoinette și va grăbi plecarea. Astfel, Albérie putea sfîrși ceea ce zicea că vrea să facă în lipsa lui, iar el, la întoarcere, își va lua libertatea să-i ceară lămuriri asupra incidentului. Doar ca să aibă conștiința împăcată.

În timp ce François se îndrepta spre bîrlogul lui din susul scării, Huc puse o mîna hotărîtă pe brațul abatelui Antoine de Colonges, reținîndu-l, și-i șopti:

– Mi se pare că deținem amîndoi un secret împovărat.

Antoine dădu afirmativ din cap. Ar fi fost caraghios să-i mai ascundă comandantului mica fărîmă de adevăr pe care-o aveau în comun.

– Albérie e de vină?

Întrebarea țîșnise dintr-o suflare. Abatele știa deja ce-i va răspunde.

– Nu, fiule, murmură el la urechea lui Huc. Explozia n-a fost decît un accident regretabil.

Celălalt îl scrută gînditor cu privirea. Nu-l credea. Abatele ridică din umeri, în semn că puțin îi păsa de părerea lui Huc.

– Părinte, nu diavolul a făcut inscripțiile acelea! Vreau să înțeleg. Cine a fost?

– Ești sigur că vrei să știi, Huc? Dacă da, voi schimba bucurios acest secret cu al tău.

Huc se încruntă:

– La ce te referi?

– La slăbiciunile tale, prietene, și la cele ale doamnei Antoinette.

Huc înghiți în sec. Aproape că uitase ceea ce se petrecuse puțin mai devreme. Simți de-a lungul șalelor un val de căldură. Antoine de Colonges îi puse prietenește mîna pe umăr:

– Ca om al Bisericii, am puterea de a ierta, precum și pe aceea de a nu vedea și a nu auzi nimic. Dacă pot conta pe discreția ta, o vei avea și tu pe a mea. Cred că avem aceleași interese.

– Voi uita totul, părinte, de îndată ce curiozitatea îmi va fi satisfăcută.

– În acest caz, fiule, mulțumește-te cu numele și nu căuta să afli nici motivele, nici mijloacele. Altfel, ai pune în primejdie ceea ce iubești mai mult ca orice.

Huc încuviință. Antoine se înclină spre el și murmură, atît de încet, încît vocea lui se auzi la urechea lui Huc ca susurul unui izvor:

– Loraline.

Loraline. Era de-ajuns să pronunțe în gînd acest nume ca să-l treacă un fior rece. De două zile, Huc lucra alături de Antoinette și de arhitect ca să împlinească dorințele castelanei în privința amenajărilor. De fapt, se străduia mai ales s-o împiedice să-și schimbe mereu părerile, ceea ce-l enerva atît pe el cît și pe jupînul Patelier, deși acesta din urmă spunea că era deprins cu lipsa de consecvență a femeilor. Huc menținea discuțiile în cadrul unei logici financiare, avînd însă grijă să n-o jignească pe Antoinette. Aceasta încercase de mai multe ori să se apropie de el, dar Huc o evita, pretextînd vreo treabă urgentă ori de cîte ori se profila eventualitatea de a rămîne între patru ochi cu ea. Huc regreta sărutul acela și, în același timp, dorea s-o țină din nou în brațe. De la discuția cu abatele, se simțea încă și mai sfîșiat. Nu se putea împiedica să caute răspunsuri, dar nici unul nu-l mulțumea, căci nici unul nu excludea complicitatea lui Albérie, nici unul nu-l asigura că

soția lui fusese sinceră cu el. Abia aștepta să se întoarcă la Montguerlhe și să lămurească lucrurile.

Cît despre rolul lui Antoine de Colonges, Huc nu știa ce să creadă. Oare abatele era la curent cu întreaga poveste? Ce câștiga el de pe urma morții lui François? Și, dacă ceea ce se întîmplase fusese doar un accident, ce voia Loraline, dacă nu răzbunare? Huc nu dorea să-și ia rolul de judecător, ba dimpotrivă, o parte din el se bucura văzînd distruse prețioasele documente ale lui François. Voia doar să știe adevărul. Întregul adevăr. Ca să scape de senzația aceea frustrantă că era dat la o parte.

– Ești visător, bunul meu Huc, oare te gîndești, ca și mine, la acea clipă furată?

Huc tresări și înălță capul. La cîtiva pași de el, în micul budoar pe care voia să-l modifice, Antoinette îi zîmbea tandru și complice. Erau singuri. Simți un fior trecîndu-i pe șira spinării. Pierdut în gînduri, nu urmărise discuția și nu-l văzuse pe arhitectul Patelier îndepărtîndu-se. Fu cuprins de panică atunci cînd Antoinette își puse mîna delicată pe brațul lui, cu o privire încărcată de promisiuni.

– N-avea grijă, prietene! O să dureze ceva timp pînă cînd meșterul Patelier își va găsi sfoara de măsurat pe care crede că a uitat-o în salonul de recepții.

Rîse ușor, extrăgîndu-și obiectul respectiv din mîneacă, apoi se apropie de el, aproape atingîndu-l.

– Doamnă Antoinette, blîgui Huc pe un ton de reproș, de parcă numai vocea lui ar fi putut pune o stavilă între el și ceea ce era, o știa, ineluctabil.

Luată pe nepregătite, simțind cum rațiunea îi era înecată într-un val irezistibil de dorință, Antoinette își puse mîna pe obrazul lui nebărbierit, peste țepii bărbii care începeau să se simtă la atingere. „Nu trebuie!“ protestă cu stîngăcie o voce în mintea lui, dar chemarea plină de tandrețe din privirea castelanei îi atrăgea întreaga ființă. Huc își petrecu brațele în jurul soldurilor care se arcuiau, apoi o atrase într-un colț de unde putea observa în voie orice mișcare din preajma încăperii. Abia atunci cuprinse gura aceea fremătîndă, fără să

mai încerce să stăpânească imperiosul chin al sexului său flămînd. Antoinette se lăsă în voia mîngîierilor lui ca o pisicuță fascinată de chemarea primilor masculi.

– Ia-mă! Aici! Acum! suspină ea, apăsîndu-și palma pe prohabul lui umflat.

O întoarse dintr-o singură mișcare și-i ridică fustele de-a lungul coapselor. N-avea nici dorința, nici timpul necesar pentru mîngîieri mai tandre. Voia doar s-o posede. Să se bucure de trupul acela care i se oferea, în timp ce Albérie i-l refuza pe al ei.

O pătrunse cu o mișcare suplă și imperioasă a șoldurilor, punîndu-i o mînă peste gură, ca să-i înăbușe geamătul de plăcere. Se dezlănțui cîteva clipe, apoi își slobozi sămînta în ea, eliberîndu-se, cu aceeași grabă, de 15 ani de viață călugărească. Abia după aceea își dădu seama că s-a purtat ca un bădăran, deși Antoinette, care se întorsese din nou cu fața spre el, îi contempla încîntată chipul tulburat, marcat încă de flacăra plăcerii.

– Iertare! gemu el, pe cînd ea își netezea delicat fustele și își aranja cîteva șuvițe blonde răvășite.

Antoinette îi aruncă o privire încărcată de tandrețe:

– Iertare, dragul meu prieten? Pentru că m-ai făcut mai fericită ca oricînd? Nu. Te iubesc, Huc! Nu mai fugi de mine! Am atîta nevoie de tine!

I se ghemui la piept, în timp ce ultimele clocote ale trupului se linișteau încet. Ar fi vrut să o împingă la o parte, cum ar fi făcut cu o servitoare sau cu o cameristă prea înflăcărată, dar nu putea. Era vasalul ei și o făcuse să fie a lui. De acum înainte, Antoinette avea putere de viață și de moarte asupra lui, în mult mai mare măsură decît netrebnicul ei soț.

– Acum trebuie să fim rezonabili, zise el, timid. Arhitectul n-o să mai întîrzie mult.

– Nu-i așa că încă te mai tulbur? insistă ea, încîntată.

– Da, îi răspunse repede Huc, fără să știe dacă mințea sau nu.

– Atunci ne vom revedea curînd, frumosul meu iubit!

Huc se mulțumi să dea din cap, îndepărtîndu-se de ea. Era amantul ei. Și nu va mai putea evita acest lucru decît atunci

cînd ea nu îl va mai dori. În timp ce trupul lui frustrat își savura izbînda, inima îi era cuprinsă de o mare oboseală. Mai avea oare dreptul de a-i cere lui Albérie adevărul, cînd el nu-i mai va putea oferi de-acum decît minciuni? Fără să țină seama de vocea dulce care voia să-l rețină, ieși din odaie, scîrbit de propria slăbiciune și de consecințele acesteia.

A doua zi, François anunță că era gata să se întoarcă la Montguerlhe. Îl chemă pe Huc în turn. Era pentru a doua oară cînd comandantul trecea de ușa interzisă.

François de Chazeron îi arată două trupuri cu chipurile învinețite, întinse pe jos. Erau zidarii însărcinați cu repararea turnului.

— Știau prea multe! se justifică François, ridicînd din umeri. O iau înainte, împreună cu soția mea. Fă tot ce trebuie și dă asta familiilor lor. Și-au meritat banii, fiindcă m-au servit bine.

Huc luă punguța din piele, fără să mai poată spune ceva. Era încă o dată obligat să acopere cruzimea stăpînului său. O clipă, simți imboldul să-i spună că era amantul lui Antoinette. François ar fi scos atunci spada sau ar fi poruncit să fie spînzurat. Huc ar fi fost liber. Liber ca și Isabeau. Dar nu putea s-o facă, pentru că le-ar fi osîndit astfel și pe Albérie, și pe Antoinette.

— Îmbătrînești, Huc, mîrîi François, văzîndu-i expresia nemulțumită. Devii sentimental!

După aceste cuvinte ironice, îi făcu semn să părăsească încăperea, ceea ce Huc făcu bucuros.

La cină, François discută cu arhitectul ultimele amănunte și hotărî că lucrările vor fi terminate pînă în vară, cînd avea să se nască fiul lui. Își sărută soția pe frunte, apoi anunță că va trebui să organizeze o mare petrecere cu prilejul acestui eveniment. Vulture nu mai văzuse de foarte mult timp turniruri sau trubaduri. Antoinette bătu din palme ca un copil. Părea fericită. François parcă uitase incidentul care fusese cît pe-aci să-l coste viața și în care își pierduse însemnările. Era ceva schimbat la el, Huc nu-și putea da seama ce anume. Oricum, nu era a bună.

Dimineăta, cînd François, Antoinette și escorta lor se puseră în mișcare spre Montguerlhe, Huc îi privi îngrijorat cum se îndepărtau. Înainte de a pleca, François îi încredințase cheia turnului.

– Să mi-o aduci înapoi imediat ce te descotoresești de cadavre. Nu vreau ca soția mea să aibă nici cea mai mică bănuială.

Tăcuse o clipă, apoi adăugase, cu o privire amenințătoare:

– Am încredere în tine, Huc! Acum ești la curent cu unele dintre secretele mele. Nu încerca să descoperi și altele!

– Ar trebui să fiu nebun ca să te trădez, messire!

François nu-i răspunsese. Lui Antoinette, neliniștită văzînd că Huc rămîne la Vologne, soțul ei îi spusese senin că acesta trebuia să mai pună în ordine niște treburi și că îi va ajunge din urmă fără întîrziere.

Huc se grăbi să-i confirme spusele. „Transformă“ otrăvirea în accident de muncă și duse trupurile la familiile zidarilor, adăugînd la banii lăsați de François o parte substanțială din solda lui. Restul i-l dădu lui Bertrandeau, cerîndu-i să-i adeverească versiunea privitoare la decesul lucrătorilor. Maistrul șindrilar nu arătă în nici un fel că n-ar fi fost de acord cu această soluție. Îi era dator lui Huc, care trecuse sub tăcere participarea lui la accidentul din turn. Vederea celor doi nefericiți lucrători îl făcuse să înțeleagă, fără îndoială, că Huc avusese dreptate să tacă. Îi datora viața. Așa încît se achită de datorie, simțind față de comandant un respect cu atît mai mare, cu cît era și garanția unei vechi prietenii și a unei încrederi frățești.

La căderea serii, Huc își îndeplinise misiunea și sosea la poarta fortăreței, în purpura unui apus smălțuit cu aburi înghețați. Peste puțin timp, iarna avea să ajungă în Auvergne. Ținutul va semăna atunci cu sufletul lui și nu va fi decît o mare de chinuri.

Theophrastus Bombastus nu se putuse opri să-l felicite pe Michel de Nostre-Dame pentru viziunea lui, de îndată ce se întorsese de la hanul Visul Regelui, dar băiatul manifestase

o uimire neprefăcută cînd auzi istorisirea. Nu-și amintea nimic, decît că dormise mult timp și se trezise mahmur, cu puțin timp înainte de sosirea noului său prieten.

– Mi se întîmplă adesea, sfîrșise el, cu un rîs ușor. De multe ori, cînd adorm, am impresia că aș putea schimba lumea, iar la trezire mă simt mai prost decît pînă atunci. Ajung să mă întreb dacă n-ar fi mai bine să pun un servitor deștept să ia notițe cînd mă duc la culcare. Dar, din păcate, prietene, n-am mijloacele necesare ca să-mi permit astfel de servicii, și, chiar dacă le-aș avea, unde să găsesc un servitor știutor de carte?

– Cu toate astea, nu toate viziunile tale dispar la ivirea zorilor.

– Vai, nu, căci vezi tu, Paracelsus, cele care rămîn sînt adesea încîlcite și purtătoare de primejdii. Nu le pierd decît pe acelea care ar putea face din mine și din familia mea persoane bogate și respectate. Crede-mă, sînt încîntat că ai știut să-mi prinzi din zbor fantezia și să-ți umpli buzunarele datorită ei.

– Am făcut-o din curiozitate. Mă voi întoarce acolo din respect față de meseria pe care mi-am ales-o...

Apoi conversația se prelungise pînă la o oră înaintată din noapte, învîrtindu-se în jurul astrelor și a rolului lor în echilibrul Marelui Tot pe care îl constituie universul. Theophrastus îi împărtășise lui Michel ceea ce învățase în Egipt, unde cultul zeului soarelui se întîlnea, în multe privințe, cu știința astrologilor. Adormiră unul lîngă altul, cu ochii îndreptați către noaptea smălțuită cu stele scînteietoare.

A doua zi, Theophrastus o vizită pe tînăra sa pacientă. O găsi liniștită și se bucură de asta. Nu-și amintea de nimic altceva în afară de versiunea oficială a tristei întîmplări prin care trecuse. Apăruseră niște tilhari, ea fugise în timp ce Olivier se lupta cu ei, apoi acesta fusese ucis cu o săgeată. Ea se împiedicase și leșinase din cauza căzăturii. Și bunul La Pendaille o găsisse zăcînd acolo. Cu ajutorul lui Bergeon, un tînăr sărac cu duhul care hoinărea nu departe de locul acela, o adusese acasă.

Theophrastus se felicită din nou pentru cele învățate de la vrăjitori și pentru elixirul uitării, care ștergea din amintire evenimentele întâmplate în cele douăsprezece ore care precedau administrarea lui. Nu șovăise să-l folosească după ce o operase. Nimeni nu va ști că fata fusese dezvirginată, așa că se va putea mărita și va duce o viață onorabilă. Asta era tot ce dorea tatăl ei, care strîngea cu recunoștință mîna medicului. Pe cînd acesta se pregătea să plece, hangiul spuse că avea o surpriză pentru el și-l conduse pînă în pragul unei odăi.

– Distracție plăcută, messire! îl încurajă omul, făcînd o plecăciune, în timp ce ușa se deschidea, lăsîndu-l pe Paracelsus s-o zărească înăuntru pe bruneta care-i ațîțase, pe el și pe soldați, cu o zi înainte.

Nu apucă să refuze oferta, căci hangiul îl împinse înăuntru, rîzînd, și închise ușa în urma lui.

Fata zîmbea cu bunăvoință, iar Theophrastus își simți trupul reacționînd fără întîrziere. Îi plăceau de mult timp asemenea îmbrățișări fără consecințe și trecuseră deja cîteva săptămîni bune de cînd, din lipsă de bani, nu-și mai permisesese vreo prostituată. Se gîndi o clipă că hangiul, șmecher, îl atrăsese acolo ca să-și recupereze o parte din bani. „Ei, își spuse el, la ce altceva mi-ar folosi banii dacă nu i-aș cheltui ca să mă bucur de viață?”

– Apropie-te, messire! O să te fac să te simți bine, i se adresă bruneta, scoțîndu-și corsajul.

– Și cît o să mă coste? se interesă Theophrastus, care spera totuși să-i mai rămînă ceva bani.

– În seara asta, e cadou, răspunse ea.

– Dar de ce? insistă Theophrastus, neobișnuit cu acest gen de comerț.

– Cum crezi că am ajuns să mă vînd, messire? Din milă creștinească?

Avu un rîs amar care-l făcu pe Theophrastus să se apropie, instinctiv, de pat.

– Unei fete care a fost dezonorată nu-i rămîne altă soartă decît să continue cum a început. Mi-ar fi plăcut să facă și pentru mine cineva ceea ce ai făcut tu pentru ea. Totul îți va fi

dăruit, messire, dar fă-mi și tu o favoare, îi șopti ea, cuprinzându-și în palme sînii grei. Fă dragoste cu mine așa cum ai face cu o femeie onorabilă! Aș vrea să uit și eu, pentru cîteva ore, că sînt un nimic.

Mișcat de mărturisirea ei, Theophrastus întinse mîna și-i mîngîie fruntea. „Trebuie să fi fost frumoasă“, își spuse. Era greu să-i apreciezi vîrsta, dar în jurul ochilor fardați puternic se întindea un păienjenis de riduri fine. O strînse la piept cu o tandrețe de care nu s-ar fi crezut în stare, avînd în vedere violența reacției trupului său, de cum intrase în cameră. O mîngîie îndelung, dezbrăcînd-o cu blîndețe înainte de a-și scoate și el veșmintele.

Abia după aceea o iubi pe îndelete, voluptuos, așa cum nu mai făcuse niciodată. O iubi în numele tuturor femeilor pe care nebunia, sălbăticia și poftele soldaților le aruncaseră în mocirlă.

Theophrastus rămase la Saint-Rémy-de-Provence două săptămîni, timpul necesar ca să fie sigur că Michel era pe de-a-ntregul vindecat. Dezbătură împreună o mulțime de teorii și se apropiară și mai mult unul de celălalt, într-o complicitate nemaisîmțită. Theophrastus află cum funcționa astrolabul și se încumetă să emită unele remarce pertinente privind mișcarea astrelor și influența planetelor asupra universului lor. Adesea, Michel vorbea în parabole, cu ochii rătăciți, iar Theophrastus, din reflex, îi nota febril cuvintele. Uneori, viziunile băiatului erau incoerente, ba chiar caraghioase, ca atunci cînd descria, de exemplu, o imensă ciupercă albă care se înălța deasupra unor pămînturi galbene și răspîndea moarte și teroare. Alteori, prevedea că un cîine vagabond va șterpeli un șir de cîrnați din vitrina mezelarului și că omul îl va urmări țipînd, cu cuțitul în mînă, agățînd în trecere și trăgînd după el rufelee puse la uscat de spălătorese.

Uneori, în urma acestor valuri de imagini nu rămînea nimic, alteori – cîte o criză de rîs sau de lacrimi. Theophrastus nu știa cum să-l ajute. În cele din urmă, Michel se liniștea și

facea haz pe seama acestor viziuni, cu o strîmbătură, iar Theophrastus îl îmbrățișa.

Era fericit, iar valetul său pe care-l lăsase să-și vadă de ale lui era și el fericit, pentru că slujnica, o orfană cam prostuță pe care stăpînul casei o luase din milă la ei, îl răsfața.

Theophrastus se ducea adesea la han, unde se bucura de un „credit nelimitat“ din partea brunetei, al cărei nume adevărat era Magali. Hangiul refuzase să-l lase să plătească.

– Atîta vreme cît asta nu dăunează afacerilor mele... mai adăugase el, morocănos, ca să-și ascundă generozitatea reală, pe care Theophrastus o descoperise dincolo de simțul afacerilor.

Lucrurile ar fi putut rămîne astfel la nesfîrșit, dar Theophrastus știa că trebuie să plece. Erau deja în noiembrie și, ca să ajungă în Elveția natală, unde-l aștepta familia, va trebui să înfrunte zăpezile.

Într-o dimineată, hotărî că venise timpul plecării. Cicatricea lui Michel era atît de subțire, încît nu se putu stăpîni și-i ceru băiatului să-i vîndă scalpelul pe care-l folosisese.

– Nu e al meu, se lamentă Michel. Unchiul meu mi l-a lăsat, spunîndu-mi: „O să fie al tău, cînd vei deveni medic“. Dacă l-aș înstrăina, aș încălca angajamentul pe care mi l-am luat atunci.

– În cazul acesta, îl anunțase cu hotărîre Theophrastus, voi trece prin Thiers ca să-i fac o vizită acestui nemaipomenit fabricant de cuțite și voi comanda două bisturie, unul pentru mine, celălalt pentru tatăl meu.

Michel pâlise brusc la aceste cuvinte și spusese, șovăind:

– Se zice că e greu să ajungi în Auvergne pe vreme rea.

– Tocmai de asta nu trebuie să mai zăbovesc. Instrumentele astea fac minuni și nu m-aș mai putea lipsi de ele acum, că am avut norocul să le cunosc și am dobîndit și mijloacele necesare ca să le cumpăr. Nimic nu-i întîmplător, nu-i așa?

Michel zîmbise trist, dînd din cap.

– Îți promit că ne vom revedea. Curînd.

– Știu, prietene, încuviințase Michel, dar bucuria de pe chipul lui se prefăcuse brusc în tristețe profundă.

Nici Theophrastus nu se bucura de despărțirea lor. Aveau să-i lipsească veselia mamei, atmosfera primitoare a casei, glumele tatălui și ale fiului mezin, lăcomia minții lui Michel. Totuși, simțea că, dacă nu pleca, această viață tihnită și plăcută l-ar fi moleșit de tot.

În dimineța senină a zilei de 25 octombrie 1515, Theophrastus încălecă pe măgar, cu valetul în urma lui. Amândoi aveau ochii în lacrimi și inima grea.

Cînd se pierdură în depărtare, Michel, nemaiputîndu-se stăpîni, se aruncă plîngînd în brațele mamei sale care rămăsese și ea în prag, făcîndu-le cu mîna la despărțire.

– Haide, micuțule, îl consolă ea, timpul îți va alina durerea.

– A mea, da, mamă, dar nu și a lui! Nu, nu și a lui! Ar fi trebuit să-l rețin. Îmi pare atît de rău, mamă, atît de rău că știu, dar nu pot schimba destinul.

– Ce destin? îl întrebă ea, îndepărtîndu-l cu blîndețe ca să-i dea o batistă.

Michel își suflă nasul și ridică spre ea o privire disperată:

– Destinul lui, mamă.

Theophrastus privi în urmă, pentru ultima dată, orașelul mărginit de măslini centenari, apoi își mîna cu hotărîre măgarul înspre Avignon. În urma lui, ca un ecou al tristeții lui Michel, valetul plîngea, suflîndu-și zgomotos nasul.

Isabeau privi îndelung catedrala care se înălța spre cerul plumburiu. Degeaba își lăsase capul pe spate, mai-mai să-și rupă gîtul, stînd în josul scîrilor, abia dacă reușea să zărească vârful turnurilor Catedralei Notre-Dame din Paris. N-ar fi știut să spună cît timp stătuse acolo, pierdută în contemplarea ferestrei mari, colorate, de pe fațadă sau a chipurilor grotești ale himerelor; o parte din ea parcă se recunoștea în rana pietrei; o rană sublimă, magistrală, care se înălța ca un munte, constituind un loc de adăpost.

Era 30 octombrie 1515. Isabeau simțea că osteneala adunată după o călătorie lungă și obositoare se dizolva, de parcă simplul fapt că se afla acolo, atît de mică față de acest edificiu uriaș, sculptat, o făcea să uite disperarea și furia pe care le simțea în fiecare zi.

– Bănuțul căzut e un bănuț pierdut. Bănuțul pierdut e un bănuț găsit pentru strachina cerșetorului, ricană o voce la picioarele ei.

De cînd intrase în Parisul cu străduțe strîmte și murdare, era înconjurată de un vacarm continuu. Oare de ce-i atrăgea atenția tocmai această voce, atunci cînd totul o uimea, în acest murmur neîncetat, aproape muzical? N-ar fi putut spune, dar își aplecă privirea spre voce, de parcă s-ar fi așteptat ca aceasta să iasă chiar din piatră.

Îi scăpă un strigăt de surprindere. La nivelul genunchilor ei, o ființă diformă își înfigea dinții într-o monedă, ca să-i

verifice autenticitatea. Făptura ridică spre ea un chip de maimuță și îi zîmbi, arătîndu-și dinții negri și rari.

– Bănuțul căzut e un bănuț pierdut! repetă el, ascunzînd repede moneda în mîneacă.

Isabeau nu-și putea lua ochii de la omuleț, iar acesta părea bucuros de atenția care i se acorda, căci își îndreptă spinarea și își ridică fruntea ridată, acoperită de un ciuf plin de păduchi:

– Doamna s-a pierdut? E frumoasă, o s-o ia cineva ca pe un ban căzut pe jos, fredonă, dîndu-și ochii peste cap.

Vorbele lui o amuzară pe Isabeau.

– Ești un copil sau o ciudățenie a naturii? îl întrebă ea în cele din urmă, zărind un rid care-i brăzda fruntea.

– Sînt pitic, dar bine făcut, crede-mă, frumoaso! o asigură el, făcîndu-i cu ochiul. Mi se zice Bau-Bau!

Isabeau izbucni într-un rîs sincer. Omulețul îi plăcea. Era cît se poate de slut și putea, dar chiar urîtenia lui o liniștea. Scoase din pungă un sol și-l flutură prin aer, intrînd în jocul lui:

– M-am pierdut, ca și banul ăsta. Mă poți ajuta ca să-l găsesc pe acela pe care-l caut? Trebuie să-l întîlnesc pe părintele Boussart, îl informă Isabeau, răscolindu-și amintirile ca să nu stîlcească numele celui care o aștepta la Paris, în urma recomandării abatelui de la Moutier.

Bau-Bau rînji și zîmbetul îi semăna cu o semilună pe chipul cu ochi bulbucăți și cu nasul turtit.

– Vino cu mine, zise el simplu, strecurîndu-și o mîna durdulie ca de copil în mîna ei.

Isabeau îl urmă. Piticul mergea repede, în ciuda picioarelor scurte și strîmbe, pe lîngă zidurile catedralei, înconjurînd-o. O clipă, Isabeau se întrebă dacă nu voia s-o atragă în vreo capcană, căci, la adăpostul teilor care mărgineau clădirea, se vedeau tot mai mulți vagabonzi ghemuiți și indivizi cu înfățișare dubioasă.

Ciudat, simțea față de omuleț o simpatie care-i risipea neliniștea. Cu atît mai mult cu cît i se păru, în timp ce-și urmau drumul, că atunci cînd treceau pe lîngă ei toți amărății

aceaia o priveau cu bunăvoință și chiar își înclinau capul, într-un fel de salut.

Cînd Bau-Bau se opri în fața unei uși joase, al cărei aspect sobru contrasta cu restul edificiului, Isabeau își dădu seama că respira greu. Niciodată n-ar fi crezut că o asemenea clădire putea exista. Vitraliile și dalele de piatră nu se mai terminau. Renunțase să le mai numere, în timp ce mergea în urma lui Bau-Bau cu un pas mult mai vioi decît obișnuia, alergătură care o făcea să transpire.

– Iată-te regăsită, Isa, făcu piticul, lovind de trei ori în lemnul masiv.

Isabeau tresări.

– De unde știi... începu ea, dar poarta se deschise, iar piticul plecă în fugă, fredonînd:

– Isa e frumoasă, e o Isabelle¹!

Mută de uimire, Isabeau îl privi cotind pe o străduță care se deschidea la colțul clădirii și dispărînd. Cînd își îndreptă din nou atenția asupra locului în care se afla, văzu în pragul ușii un preot, îmbrăcat sobru într-o rasă peticită, care o privea cu un aer prietenos.

– Sînt...

– Știu; intră, domniță, ești bine venită aici. Eu sînt părintele Boussart, adăugă el, dîndu-se la o parte ca să-i facă loc să intre.

Renunțînd să mai încerce să înțeleagă, Isabeau îl urmă pe abate. Acesta părea cu puțin mai în vîrstă decît ea și înainta grăbit pe coridorul în care lumina pătrundea prin mici vitralii. În depărtare, se auzeau vocile călugărilor psalmodiînd rugăciuni, iar Isabeau se simți cuprinsă de un sentiment de liniște și siguranță. În timp ce preotul se opri să deschidă o ușă aflată în calea lor, se întrebă dacă nu cumva tot Parisul îi cunoștea deja numele, ca și Bau-Bau...

Antoinette afișă un aer triumfător ori de cîte ori se afla împreună cu Albérie într-o cameră și se întîmpla să apară

¹ Joc de cuvinte: Isa-belle = Isa-frumoasa (n.tr.)

acolo comandantul. Asta-l făcea să se simtă stingherit, chiar dacă soția lui nu părea deranjată în vreun fel. Ba chiar s-ar fi zis că nu observă nimic. Cu toate astea, Huc nu reușea să pară binedispus, cum ar fi cerut împrejurările, căci, trebuia s-o recunoască, în el se trezea ceva mai profund decît simpla dorință pentru Antoinette. Nu-și dădea seama însă dacă era iubire sau teamă. Nu că i-ar fi fost frică de Antoinette de Chazeron, nu, mai degrabă presimțea în el însuși un pericol serios. Dacă s-ar fi dat de gol într-un fel sau altul, ar fi nimicît ceea ce apăra de atîția ani. Iar gîndul acesta i se părea insuportabil.

Cînd se întorsese la Montguerlhe, încercase să discute cu soția lui, ca să pună capăt îndoielilor sale. O așteptase toată noaptea, așezat pe patul ei, dar Albérie nu apăruse. Huc înțelese că ea rămăsese probabil în peșteră, cu nepoata ei. A doua zi, cînd coborî, după o noapte groaznică, o găsi servindu-i micul dejun unei Antoinette radioase și trufașe, care ridica în slăvi îndrăzneala și amabilitatea comandantului în timpul ceasurilor îngrozitoare petrecute la Vollore. Netulburată, Albérie îl întîmpinase cu un aer vesel și îi propusese să ia loc la masă. Dar Huc se eschivase, mormăind că se grăbea și că nu-i era foame. Adevărul era că n-ar fi putut suporta s-o vadă pe Albérie servindu-i pe el și pe castelana care manifestase o bucurie ostentivă cînd intră el în cameră.

Frigul se întetise. Primii fulgi de zăpadă aveau pătura thierneză cu un vâl de liniște imaculată. Huc ținuse să se asigure personal că majoritatea celor rămași fără adăpost în urma furtunii se puteau întoarce la casele lor. Din fericire, lemnele de foc n-aveau să lipsească în acest an. François de Chazeron plecase de o săptămînă la Clermont-Ferrand. Voise și el să profite de ultimele zile de toamnă ca să obțină credite de la ducele de Bourbon, al cărui vasal era. Deși Antoinette renunțase la multe pretenții în privința renovării castelului, factura era încărcată. Aveau nevoie de bani, iar François găsise că ar fi fost plăcut să evadeze pentru cîteva

zile de la Montguerlhe, din moment ce ducele de Bourbon se afla în Auvergne.

Începînd de atunci, Huc n-o putuse împiedica pe Antoinette să vină cu el cînd mergea să-i ajute pe sârmani. Nimeni n-ar fi avut nimic de zis. Ea făcea asta de mult timp. În ochii celorlalți, nu se schimbase nimic. Încă de la prima lor ieșire, Huc înțelesese că nu i-ar fi folosit la nimic să se lupte cu el însuși. Felul cum îl atingea cu fustele, privirile insistente ale castelanei ar fi atras atenția gărzilor, dacă el ar fi stăruit să aibă o escortă în deplasările lor. Cu atît mai mult cu cît François luase cu el jumătate din efectivele fortăreței, adică vreo treizeci de soldați. Huc își dăduse seama că aceștia trebuiau să vegheze nu atît asupra lui, cît asupra misteriosului cufăraș de piele pe care François îl pusese între bagaje. Huc era sigur că înăuntru se afla bucata de aur pe care o văzuse în atanorul distrus. Desigur că François voia să profite de sejurul la Clermont ca să-l cerceteze. Lui Huc puțin îi păsa de asta. De la plecarea lui François, atmosfera la Montguerlhe era mult mai liniștită și mai plăcută. Ba chiar o surprinsese într-o zi pe Albérie rîzînd împreună cu Jeanne cea grasă și cu o spălătoreasă.

Renunțase, așadar, la escortă, lăsînd-o la castel, și călărea avînd-o alături pe Antoinette, veselă și pusă pe glume. În prima zi, după ce-și terminase „turneul“, ea îl condusesese către o cabană din pădure pe jumătate dărîmată. La dus, îl întrebase cine locuia acolo, iar Huc îi răspunsese că era părăsită de mult. Cînd ea descălecăse în fața cocioabei aproape ascunse din cauza ierburilor și a ciulinilor, comandantul își mușcase buza, spunîndu-și că ar fi fost mai bine dacă tăcea.

Antoinette, care își legase calul de un copac, începuse să rîdă văzîndu-i chipul neliniștit:

– Nu mai e nimeni cale de cîteva leghe, Huc! Hai, vino...

Venise, ca un cîine la chemarea stăpînei. Și, în ziua aceea, o posedase cu brutalitate, rugînd cerul ca gemetele de plăcere ale victimei sale să nu atragă vreun martor aflat prin împrejurimi.

După aceea, nu mai scosese o vorbă tot restul drumului. După cină, se refugiase din nou în odaia lui Albérie, ca s-o aștepte, dar n-o văzu nici în noaptea aceea. Se enervă. La urma urmei, de ce ar fi trebuit el să se simtă vinovat, din moment ce nu-și putea întâlni nevasta nici măcar ca să stea de vorbă cu ea? Chiar dacă înțelegea că-și petrece mult timp cu nepoata ei, ca s-o îmbărbăteze, de când abatele Antoine de Colonges pronunțase numele lui Loraline, Huc nu se putea stăpîni să nu le bănuiască pe amîndouă de alte uneltiri.

În ziua următoare, el fu acela care o conduse pe Antoinette la cabană și o ajută să se dea jos de pe cal. Cînd o ridică în brațe ca s-o treacă pragul, Antoinette izbucni într-un rîs cristalin, încolăcindu-și brațele subțiri în jurul gîtului puternic al comandantului.

Interiorul cabanei era mohorît și întunecos. Mărăcinii țesuseră în jurul ferestrelor șubrede o rețea deasă, printre spinii căreia abia reușea să pătrundă cîte o rază de lumină. O saltea veche, acoperită cu excremente de șobolani, putrezea într-un cotlon, printre obiecte din lut ars, sparte sau ciobite. Era de departe cel mai jegos loc pe care-l văzuse Huc vreodată, dar mizeria care domnea acolo părea să excite simțurile femeii. În prima zi, măturase cu mîna găinațul și resturile de pe masa care ocupa restul încăperii, apoi se așezase, ca o tîrfă, de-a dreptul pe lemn. Cu privirea arzătoare, își dezlegase șireturile corsajului, apoi își ridicase fustele pînă deasupra coapselor desfăcute, cu un aer sfidător. Huc o posedase așa cum dorise ea. Și le plăcuse amîndurora.

Totuși, Antoinette de Chazeron merita mai mult decît astfel de îmbrățișări sordide, chiar dacă Huc se îndoia că ea avusese vreodată parte și de altceva. În acea zi, o întinse, goală, pe masa acoperită cu mantaua lui. Antoinette dîrdii de frig, în timp ce el se dezbrăca, la rîndul său; se apropie apoi de ea și-i șopti:

– Nu te teme, am să te încălzesc eu.

O mîngiie îndelung, cu mîini pricepute, stînd în picioare pe pămîntul înghețat. Antoinette i se oferi fără nici o rețineră, pînă cînd, beată de dorință și de nerăbdare, îl imploră

s-o posede. Abia atunci se întinse deasupra ei, sprijinindu-se în brațe ca să nu vatăme copilul care se forma încet în trupul ei.

O iubi mult timp, cu o tandrețe nesfârșită, încercînd, prin amînarea plăcerii lui, să-și răscumpere grosolănia de pînă atunci. Cînd se abandonă în ea, își mărturisi că nu mai cunoscuse nicicînd o asemenea împlinire.

Noaptea următoare, dîndu-și seama că nici acum soția lui nu-și va face apariția în camera ei, merse hotărît la ușa lui Antoinette, avînd grijă să nu fie văzut de nimeni. Antoinette îi deschise, buimacă de somn, iar el o împinse încet spre pat, încuind ușa în urma lui. Doamna de Vollore se lăsă în voia tuturor îndrăzelilor comandantului, dînd frîu liber celor mai senzuale instincte.

La cîntatul cocoșilor, Huc o lăsă, mulțumită și adormită, în așternutul răvășit. Constată că, în loc să-l epuizeze, noaptea aceasta îl revigorase, de parcă și-ar fi ieșit pentru totdeauna din vechea lui piele. O piele pe care o purta de cincisprezece ani.

– Trebuie să-ți vorbesc! În seara asta!

Tonul fusese mai rece decît ar fi vrut și Huc se grăbi să-și desfacă mîna care, pentru a-și opri soția din drum, îi încheștase brațul într-o strînsoare de oțel.

Albérie îl aținti cu ochii ei metalici, în care el nu putu să deslușească nici măcar bunăvoință.

– În seara asta, îi mai repetă Huc.

– După prînz. Voi fi în camera mea.

Huc nu îndrăzni să mai insiste. De fapt, momentul ales nu avea importanță.

Își văzu de treburi, nereușind să-și scoată din minte amintirea trupului perfect al amantei, răspunzîndu-i fiecărei respirații, fiecărui gest al lui. „Dacă Albérie ar fi acceptat măcar o dată, o singură dată, toată dragostea asta!“ Oftă din greu și-și continuă munca.

În ziua precedentă, pe cînd Huc era la cabană, o bandă de hoți atacase moara și furaseră optsprezece saci cu făină. Se așteptase la astfel de lucruri. Vijelia nu distrusese numai

locuințele, ci devastase și recolta aflată sub cerul liber. Huc făcuse tot ce trebuia pentru oamenii lui, dar nu știa care era situația în împrejurimi. Foamea îi împingea întotdeauna pe mercenari să înainteze fără fereală. Așa se întâmpla în fiecare iarnă, iar anul ăsta va fi, probabil, și mai rău. Regretă că nu fusese acolo; dar ce-ar fi putut să facă, avînd doar treizeci de oameni? Nici nu se putea gândi să organizeze o razie ca să-i găsească pe vinovați. Iar dacă punea străji în punctele strategice – singura soluție care putea fi aplicată rapid – nu era bine, fiindcă, astfel, Montguerlhe ar fi rămas fără apărare. Chiar în miezul unei ierni grele ca aceea, nimic nu-l împiedica pe vreun senior arțăgos să dea iama prin ținutul thiernez dacă i se terminau proviziile. Furtuna făcuse ravagii peste tot în Auvergne.

Regretă că-l lăsase pe François să plece cu o escortă atît de mare. Unde-i fusese capul? Și-și răspunse imediat: „Sub fustele lui Antoinette!“

La micul dejun află că Antoinette, pretinzînd că e bolnavă, dorise să rămînă în camera ei. Acest gînd îl umplu de mîndrie. Nu credea în așa-zisa boală a castelanei; pur și simplu, voia să doarmă. Își făgădui să renunțe la vizitele nocturne, pentru ca personalul să nu se neliniștească mai mult decît era cazul. Oricum, nu peste mult timp, trebuia să înceteze orice relație, ca să nu-i facă rău copilului. Pînă atunci însă, era hotărît să nu lase să-i scape nici o ocazie.

După cîteva clipe, intră în cameră Albérie. Veni, zîmbind, să i se agațe de gît. Huc o sărută, ca de obicei, pe frunte.

– Iartă-mă, începu ea, privindu-l drept în ochi. N-am stat nici un minut cu tine de cînd te-ai întors. Ai dreptate să-mi reproșezi.

– Nu ți-am reproșat nimic, Albérie, protestă Huc, dar și de data asta își auzi vocea sunînd fals.

Albérie își desfăcu brațele și chipul ei luă o expresie gravă:

– Gesturile tale, chiar vocea ta sînt un reproș. N-are rost să negi. Aș vrea să schimb ceea ce s-a întîmplat, Huc, dar nu pot. Încerc, în schimb, să fac în așa fel încît să nu se mai întîmple așa, gemu ea, așezîndu-se pe pat.

În odaie era frig. Albérie nu mai dormise acolo de o săptămînă, focul nu fusese aprins în șemineu, iar un vînt șuierător se strecura prin horn pînă la podeaua din lemn.

– Ce s-a întîmplat, Albérie? o întrebă Huc, așezîndu-se lîngă ea.

Tînăra își lăsă capul pe umărul soțului ei, cum făcea de obicei, dar de astă dată Huc trebui să facă un efort ca s-o cuprindă cu brațul pe după umeri. N-avea chef s-o îmbrăbăteze. Se simțea trădat. Trădat de tăcerea ei. Iar ceva din sufletul lui striga că acesta era unicul motiv care-l împinsese s-o înșele.

– Știi bine, Huc. Antoine de Colonges mi-a povestit.

Lui Huc i se puse un nod în gît. Oare abatele îl dăduse de gol?

– Am nevoie să aflu, se bîlbîi el, ce știi tu despre asta?

Albérie scoase un suspin adînc, iar Huc simți cum o picătură de sudoare i se prelinge printre omoplați. Și dacă Albérie lipsise de acasă din cauza legăturii lui cu Antoinette? Dacă îl evitase ca să-l lase să fie fericit? O strînse mai tare cu brațul. Albérie îi adulmecă mirosul. Instinctul fiarei ascunse în ea o învățase să se îmbete cu acest amestec animalic de transpirație și de mosc. Cît de mult îi lipsise atingerea lui!

„Și totuși, gîndi ea, n-am de ales.“

– A fost un accident. Loraline voia doar să-l pedepsească, nu să-l ucidă.

– Cum a intrat acolo? o întrebă Huc, pe care această problemă nu înceta să-l obsedeze.

– Pe fereastră, îi răspunse Albérie.

Huc avu certitudinea că aceasta era o minciună. Nu-și exprimă părerea și insistă:

– Dar fereastra era închisă!

– Geamurile sînt sparte, e ușor să intri și să ieși pe acolo. Așa a făcut și Guillaumet.

– El avea o scară!

– Ea avea magia!

Huc simți că i se oprește respirația.

– Ce avea? sughiță el.

Albérie își îndreptă spinarea. Era lividă, iar buzele îi tremurau:

– Știu ce gîndești, Huc de la Faye! Și, din păcate, ai dreptate! Loraline are anumite puteri. Le-a descoperit de puțin timp. Cînd a ajuns la pubertate, ca și mine. E în stare să vindece, atingînd cu mîna locul dureros, citește viitorul fără alt instrument decît o băltoacă, vorbește cu animalele – cu lupii, ca și cu șerpii – pe limba lor. Și poate să... să leviteze.

– Refuz să cred asemenea născociri!

Huc se ridică în picioare. Era furios.

– De ce, Huc? Ți se par mai absurde, mai greu de crezut decît faptul că trupul meu se alungește, își schimbă forma și mă umilește la fiecare lună plină?

Huc nu-i răspunse. Nu, nu era mai incredibil sau mai ciudat. Și atunci, de ce-l înfuriau toate acestea? Căci era furios. În ciuda tuturor lucrurilor posibile cu care se confruntase în ultimii cincisprezece ani, ceva din spovedania ei suna fals, și asta-l înnebunea.

– Îți spun adevărul, Huc de la Faye! Cum altfel ar fi putut intra în turn? Numai François are cheia, o știi la fel de bine ca mine.

Huc tresări. Și de data asta, Albérie îi citise gîndurile. Se strădui să se liniștească. Printre gîndurile lui existau unele pe care ea nu trebuia să le afle, nu putea risca să se expună mai mult decît atît.

– Foarte bine, Albérie, te cred. Și ce s-a întîmplat după aceea?

– Loraline a folosit un amestec pe bază de sulf, var nestins și praf de pușcă. Voia ca François de Chazeron să creadă că diavolul însuși a venit să-l pedepsească. A acționat de una singură, știind că eu aș fi împiedicat-o. Cred că singura mea greșeală a fost să-i spun că François va pleca la Vollore, așa că-l puteam primi aici, fără grijă, pe abatele

Antoine de Colonges. Iar ea a profitat de ocazie. Regret că n-am înțeles ce hotărîre luase.

– Și explozia?

– E un mister. Dar anumite substanțe devin periculoase în contact cu focul. Probabil că atunci cînd François a aruncat foile de pergament în atănor, a avut loc o reacție chimică. Aceasta e singura explicație. Aș fi preferat să moară atunci, se strîmbă Albérie, fără să-și scape din ochi soțul. Nu simt nici un pic de milă față de el, după cum știi, dar nici Loraline, nici eu n-am fi în stare să comitem o crimă. Poate doar Isabeau... Dacă seniorul ar fi trebuit să plătească cu moartea răul pe care ni l-a făcut, ar fi pierit de mult, de foarte mult timp.

Huc făcu un pas înainte. Dintr-odată, nu mai era sigur de nimic. Albérie avea în ochi sclipirea aceea care-l atrăgea irezistibil. Ea se lăsă să cadă pe pat.

– Sînt atît de ostenită, Huc, murmură. Loraline se căiește în fiecare zi pentru fapta ei și eu n-am față de ea tandrețea unei mame. Totuși, are nevoie de mine. La fel de mult, probabil, cît am eu nevoie de tine.

În colțurile ochilor îi străluceau două lacrimi. Inima lui Huc se strînse. Se apropie de ea și o cuprinse în brațe. Albérie nu încercă să se elibereze. Dimpotrivă, își petrecu brațele osoase pe după umerii lui, strîngîndu-l de parcă s-ar fi temut să nu-l piardă. Fără să vrea, Huc simți urcînd în el un val de dorință. Nu era prima oară cînd o dorea, dar acum fu cuprins de panică. Trupul său, prea mult timp neglijat, dăduse din nou de gustul vieții. Își cerea acum, insistent, tainul.

Albérie își dăduse și ea seama de asta, dar nu se clinti. El îi ridică blînd părul lung, împletit într-o coadă, și-și plimbă buzele pe ceafa ei. O simți înfiorîndu-se. Revăzu o clipă în minte imaginea lui Antoinette în timp ce se abandona plăcerii, dar o goni cu violență, apoi căută cu tandrețe gura soției sale. „Este pentru prima dată“, își spuse el. Prima dată cînd o săruta astfel, iar Albérie nu se împotriva.

Încurajat de propria îndrăzneală, o culcă pe pat și vru să-i descheie corsajul.

În clipa aceea, Albérie îl împinse la o parte. Obrazul lui era deasupra feței ei. Văzu că plîngea. Huc își simți singele pulsîndu-i puternic în tîmple. Partea de jos a pîntecelui îl dorea, dar nu insistă. Își luă cu părere de rău mîna de pe sînul ei, care palpita în ritmul dezordonat al dorinței.

– Aș vrea și eu, Huc. O, da, aș vrea, dar nu pot, suspină ea, întorcîndu-și capul.

– Niciodată nu mi-ai spus de ce... se mulțumi Huc să îi răspundă, înăbușindu-și speranța nesăbuită stîrnită de îmbrățișarea lor.

– Chiar trebuie?

Fusese doar o șoaptă, însă Huc dorea, mai mult ca orice, o explicație.

– Nu voi fi brutal, Albérie, crezu el potrivit să adauge, de parcă frica singură ar fi putut constitui pentru ea o barieră de netrecut.

Domnea o tăcere întreruptă doar de hohotele de plîns ale femeii. Își căuta cuvintele. De mult timp ar fi vrut să i le spună. Dar adevărul o dorea mai mult decît dorința aceea pe care nu-și permitea să o împărtășească și ea.

– Spune-mi, te rog! Spune-mi!

– Ce ai putea să faci, Huc, ce-ar trebui să faci dacă am avea un copil care ar fi la fel ca mine...?

Huc rămase cu gura căscată. I se tăie răsufierea. Era evident! Niciodată, absolut niciodată nu-i trecuse prin minte că el și Albérie ar fi putut da naștere unui monstru, și cu toate astea... Imaginîndu-și un nou-născut cu cap de lup îi veni să vomite. Se îndepărtă de soția lui și-și îndreptă spatele. Avea nevoie de aer curat.

Se îndreptă spre ușă, dar vocea ei sfișietoare îl țintui locului:

– Nu mă părăsi, Huc! Nu acum! Te iubesc!

De cincisprezece ani aștepta s-o audă spunîndu-i aceste cuvinte. Inima îi tresări în piept, dar, în clipa aceea, nu simțea decît minie și dezgust.

Se auzi răspunzându-i cu o voce tulburată:

– Nu te neliniști. Și eu te iubesc.

Apoi ieși din cameră și coborî în fugă scările, fără să privească înapoi.

Isabeau mîncă mult, cu poftă. Drumul făcut în grabă o epuizase, căci de prea mult timp nu mai călătorise călare pe un măgar. Dormise prin hanurile și popasurile întîlnite în drum, străbătînd în fiecare zi cît mai multe leghe, alături de grupurile de pelerini sau negustori care veneau dinspre Clermont și se îndreptau spre Paris. Evitase astfel primejdia atacurilor tîlharilor. De multe ori, pe drumurile principale, printre călători se amestecau și soldați, așa încît temutele bande care trăiau din jafuri și se ascundeau la marginea pădurilor se arătau prudente atunci cînd vedeau grupuri mai mari de douăzeci de persoane. Isabeau ținuse seama de acest lucru și se felicita că o făcuse. Cînd poposeau seara, auzeau mereu istorisiri despre oameni care se aventuraseră singuri, sperînd că vor trece neobservați. De multe ori, trupurile lor ciugulite de vulturi erau găsite la marginea drumului.

Pentru moment, părintele Boussart îi spusese că era în siguranță la Notre-Dame. Înainte ca ea să apuce să-i pună toate întrebările care-i stăteau pe buze – inclusiv cele legate de Bau-Bau – preotul o invitase să meargă în camera ei, să se odihnească. Isabeau se lăsase călăuzită într-acolo, ținîndu-și pe umăr bocceluța înfășurată într-o bucată de pînză, care fusese cîndva a bunicii ei. În legătură avea o perie îngălbenită de vreme, cu mînerul din lemn de merișor, și un pieptene asortat la o oglinjoară cu ramă dintr-un fir de argint. Acestea erau unica ei comoară, dar ținea la ele mai mult ca la orice pe lume. Le avea de la Benoît, care i le dăruise cu cîteva luni înainte de logodnă, stîngaci, lăsîndu-se de pe un picior pe celălalt, cu un aer stingherit.

Le făcuse cu mîinile lui, iar Isabeau le luase cu ea cînd fugiseră. Albérie le găsise în camera blestemată după plecarea lui François la Vologne și i le dăduse înapoi surorii sale.

Numai ele îi mai rămăseseră din fericirea lor pierdută. Numai ele o ajutaseră să trăiască. Ele și răzbunarea ei.

Deocamdată, nu se gîdea decît la noul ei univers. Avea o cămăruță îngustă, la mansarda unei clădiri învecinate care aparținea catedralei. Ca să ajungă acolo, fuseseră nevoiți să traverseze catedrala și să urce o scară. Isabeau nu mai văzuse atîta frumusețe, iar blîndețea curbelor, opulența vitraliilor, sobrietatea și, în același timp, exuberanța detaliilor își făcuseră efectul, străpungînd carapacea sordidă pe care i-o făuriseră atîția ani plini de ură și de nefericire. Aproape fără să-și dea seama, se oprise radioasă în fața ușii joase a camerei. Patul era simplu, vegheat de un crucifix atîrnat de un cui, dar era un pat adevărat, avea o saltea umplută cu paie proaspete și era acoperit cu pături groase.

Îi venea să bată din palme ca un copil. Pe lîngă mizeria din vizuina ei, locul acesta părea camera unei regine.

– Aici vei fi în largul tău. Nimeni nu-ți va controla plecările și sosirile. De altfel, aici nu vine nimeni. Camera aceasta i-a servit drept refugiu unei doamne de rang înalt, acum cîțiva ani, pe cînd încerca să scape de avansurile prea insistente ale fratelui regelui. Nu mai e un secret pentru nimeni, de cînd ea s-a aruncat din capătul coridorului.

După aceste cuvinte, preotul o condusesese pînă la balustrada de piatră, ca să-i arate priveliștea. Isabeau făcu ochii mari, văzînd atîta frumusețe. La picioarele ei, bătrînul oraș părea un covor maiestuos, care-și desfășura străduțele în jurul insulelor trepidînd de activitate ale Senei.

După cîteva minute, se întoarseră în cameră. Pe masă aștepta o tavă, adusă discret de cineva. Abatele își luă rămas-bun, urîndu-i poftă bună, și-i făgădui că, după slujbă, va trimite după ea ca să discute despre șederea ei acolo.

– Paris, murmură ea, între două înghițituri, sînt la Paris...

– O să-ți placă aici, domniță!

Surprinsă, Isabeau își întoarse capul. În fața ei, se afla o femeie foarte scundă, pe care, furată de atîta încîntare, n-o auzise intrînd. „Ca să vezi, gîndi ea imediat, aici e regatul piticilor!“

– Sînt Bertille, la dispoziția ta, o salută cu amabilitate musafira, făcînd o reverență aproape grotescă.

Lui Isabeau însă nu-i veni să rîdă. N-avusese niciodată pe cineva la dispoziția ei. Era stîmjenită, dar, nereușind să scoată nici un sunet, se mulțumi să dea din cap în timp ce înghițea.

Pitica izbucni atunci într-un hohot răsunător de rîs:

– Am să te slujesc, doamnă Isabeau, dar nu pentru că asta mi-ar fi îndeletnicirea, zise ea în cele din urmă, recăpătîndu-și seriozitatea. Am să te slujesc fiindcă-mi placi și fiindcă îi placi regelui meu.

Isabeau simți că i se taie răsufierea. Oare ce știa regele Franței despre viața ei?

– Nu, nu, reluă musafira, ca un ecou al gîndurilor ei, nu regele ăla, ci al meu, al nostru, regele vagabonzilor și al infirmilor, al schilozilor și al cerșetorilor!

Isabeau nu pricepea nimic. În cele din urmă, deschise gura și articulă, dezorientată:

– Dar despre cine vorbești?

Bertille începu din nou să rîdă cu atîta poftă, încît trebui să se așeze pe marginea patului ca să își scoată din mîneacă o batistă și o folosi:

– O, da, cotcodăci ea, îmi placi, îmi placi. Odihnește-te, îi mai spuse, o să vin să te caut mai tîrziu.

„Nebună, își zise Isabeau, biata fată e nebună!“ Dar înainte de a trece pragul, Bertille întoarse capul și-i azvîrli, cu ochii sclipind glumeț:

– Știu de ce te place regele! Ești frumoasă, Isa!

Apoi ieși, cu un hohot de rîs care stărui, din ce în ce mai îndepărtat, în auzul lui Isabeau. Perplexă, termină de mîncat, apoi se lungi pe pat. Cînd era gata să adoarmă, peste vocea lui Bertille se suprapuse o altă voce care cînta. Isabeau se ridică în așternut, înăbușindu-și o exclamație de surpriză. „Piticul! Piticul era regele nebunilor!“

– Da, cam așa stă treaba, dar lucrurile sînt ceva mai complicate, încuviință părintele Boussart, la cîteva minute după

ce, instalați comod în cîte un fotoliu, începuseră să discute. De fapt, continuă el, la Paris există un fel de regat în regat, care-și are propriile reguli, legi și ierarhii. E numit Curtea Miracolelor. Armata regelui Francisc I știe unde-i poate găsi, dar sînt imposibil de prins, pentru că ei cunosc mai bine decît oricine orașul, pasajele secrete și ascunzătorile. Oamenii din popor îi susțin, îi informează, îi ascund, căci ei îi reprezintă și nu-i jefuiesc decît pe cei puternici, de care-și bat joc fără scrupule. În fiecare an, e încoronat un nou rege. Adesea este ales pentru puterea lui, dar nu întotdeauna. De doi ani, rege este piticul Bau-Bau, pentru că este isteț, drept, rapid, vioi și de o inteligență neasemuită. Nu cunosc prea multe minți așa de luminate ca a lui. Este iubit, ba chiar adulat, de toată lumea. Pînă și regele a început să țină la el, de cînd Bau-Bau a refuzat să-i fie bufon. „Nu pot accepta, sire, i-a declarat, domnia voastră mă distrează pe mine mult mai mult decît aș putea s-o fac eu, astfel că n-o să reușesc să vă amuz în veci! Așa că, nu peste mult timp, veți dori să vă schimbați tronul cu al meu!“ Bourbon a sărit, vrînd să pună gărzile să-l prindă și să-l spînzure, dar regele s-a mulțumit să rîdă, apreciind că Bau-Bau nu numai că avea curaj, dar avea și dreptate. A interzis, sub pedeapsa cu moartea, ca vreo persoană să-i facă și cel mai mic rău și i-a acceptat hotărîrea, pe motiv că atîta deșteptăciune justifică un cap atît de mare la niște picioare atît de scurte. Și l-a angajat pe Triboulet, vărul lui Bau-Bau.

– Regele Francisc I are umor, zîmbi Isabeau, căreia nu-i era greu să-și imagineze scena.

– Este un om jovial, încuviință preotul. Dar toate acestea ne-au îndepărtat de motivul venirii tale, copila mea! Vechiul meu prieten, abatele Antoine, mi-a povestit trista întîmplare prin care ai trecut – Isabeau, stînjenită, se întunecă la față în timp ce sta în fotoliul ei; fii liniștită, nimeni în afară de mine nu-ți cunoaște secretul și așa va rămîne. A venit vremea să îți schimbi viața, să întorci pagina, lăsînd în urmă toți anii aceștia. Ești o femeie drăguță și Parisul te-ar putea duce la pierzanie. Va trebui, așadar, să ai încredere în mine. Voi

veghea asupra ta și, dacă e să o cred pe Bertille, Bau-Bau îmi va da o mînă de ajutor în această privință. Știi să coși și să brodezi?

– Pe vremuri, știam, îi spuse Isabeau, amintindu-și cu amărăciune de trusoul pe care și-l făcuse cu atîta dragoste, împreună cu bunica ei, în așteptarea nunții.

– Vei ști și acum, crede-mă! Trebuie doar să-ți recapeti încrederea în tine. Regele Francisc I lansează o nouă modă, creată de tinerele talente din Italia, iar atelierele de croitorie au nevoie de mînă de lucru. Doamna Rudégonde, care este una dintre preferatele regelui, caută o ucenică sîrguincioasă, în stare să învețe repede și să muncească din greu. Dar va trebui să nu spui în gura mare că ai fost măritată, pentru că regula breslei este strictă: nici o ucenică nu poate fi femeie căsătorită sau văduvă. Însă doamna Rudégonde e o persoană generoasă, a considerat că nu ai fost căsătorită destul de multă vreme ca să încalci această regulă. Dacă nu spui nimic, va păstra și ea secretul. Vrei să încerci, Isabeau?

Isabeau ascultase tremurînd fiecare cuvînt, ca pe o sentință. Va mai fi, oare, în stare, după atîția ani, să regăsească măcar plăcerea de a trăi fără să se ascundă? Venise la Paris ca s-o lase pe Loraline să-și îndeplinească răzbunarea, dar nici nu se gîndise ce se va întîmpla cu ele după ce François de Chazeron va muri. Brusc, își dădea seama că nu mai avea un loc, un rost al ei. Pentru toți, ea era moartă. De două ori moartă.

Preotul o privea tăcut, dorind să-i lase timp de gîndire. Antoine îi dezvăluise și intențiile sale în privința lui François, și motivele pentru care fugise ea. Amîndoi urmăreau același scop. Abatele Boussart era exorcist.

Isabeau își ridică spre el ochii mari, plini de speranță:

– N-am să te dezamăgesc, părinte!

– Foarte bine. Bertille te va însoți mîine la un croitor și la o lenjereasă, la două străzi de aici. Prețurile lor sînt acceptabile și ai nevoie de niște haine prezentabile; cred că ai cu ce să plătești.

Isabeau încuviință cu un gest și scoase două mici lingouri din aur dintr-o pungă de piele bine legată la brâu.

Abatele își miji ochii, surprins, dar nu îi puse nici o întrebare. Luă aurul și, ridicînd colțul unei tapiserii care ilustra Patimile lui Hristos, scoase cîțiva scuți din creuzetul aflat în spatele ei.

– Cu ăștia o să-ți fie mai ușor să faci cumpărături. Aurul ăsta reprezintă o mică avere. Va trebui să-l duc la un aurar să-l evalueze. Te-ar putea scuti de muncă, dar cred sincer că ți-ar prinde bine să-ți ocupi mintea și mîinile lucrînd. În plus, ai avea posibilitatea să cunoști persoane importante. Ești inteligentă, Isabeau, ai să-ți găsești un rost, dacă dorești asta cu aceeași înverșunare care te-a ajutat să supraviețuiești.

– Iar în ce privește casa și masa, părinte? îndrăzni Isabeau, îmbărbătată de vorbele lui.

– Nu-ți face griji! Străduiește-te să devii din nou frumoasă, Isabeau, să-ți recapeti frumusețea sufletului, și atunci vom fi chit.

Emoționată, Isabeau luă mîna pe care i-o întindea preotul și se ridică. Genunchii îi tremurau.

– Oare voi fi în stare s-o fac, părinte? șopti ea, dintr-o răsufare, în timp ce el o conducea pe coridor.

– Numai tu îți poți răspunde la această întrebare, și pentru asta vei avea nevoie de timp. Nu te grăbi! La Paris nu ai dușmani.

Spontan, Isabeau se înclină și sărută cu respect mîna abatelui, așa cum ar fi sărutat mîna unui arhiepiscop. Cînd se ridică, la îndemnul preotului pe care acest gest izvorît din inimă îl stingherise, văzu mutrița veselă a lui Bertille.

– Aș avea o rugămintă, părinte, spuse Isabeau înainte de a se despărți de el.

– Te ascult, Isabeau!

– Regele lui Bertille a ales pentru mine un nume nou, cel al noii mele vieți. Dacă ești de acord, părinte, de acum încolo mă voi numi Isabelle!

Abatele Boussart rîse, în timp ce Bertille aplauda, zîmbind cu gura pînă la urechi.

– El este mai mult decît regele ei, doamnă Isabelle, îi mărturisi preotul, consfințindu-i astfel alegerea, este și – sau mai ales – soțul ei.

Apoi, Bertille o luă cu hotărîre de mîna și o trase spre scări, decretînd:

– Doamna Isabelle a avut destule emoții pe ziua de azi. E și mîine o zi! Isa, te așteaptă baia, precum și somnul, haide, vino...

Isabeau se lăsă dusă, cu inima tulburată. Bertille avea dreptate. Era epuizată. Epuizată de faptul că se simțea din nou vie.

8

François de Chazeron mîngiee calul pe gît, apoi descălecă. Era mulțumit. Petrecuse opt zile la Clermont și obținuse tot ce-și dorise. Pe de o parte ducele de Bourbon îl asigurase de sprijinul său moral și financiar, dîndu-i de înțeles că intenționa să îl ajute și mai mult oferindu-i o slujbă la Curte. Pe de altă parte, un aurar îi confirmase că avea în cufăr o bară confecționată din cel mai curat aur. Toate acestea îi permiteau să organizeze la nașterea fiului său o petrecere somptuoasă. O petrecere la care Bourbon îi făgăduise că-l va aduce și pe rege.

Așadar, la 1 noiembrie 1515, Chazeron primi cu bunăvoință plingerile comandantului gărzii și hotărî să nu-și mai facă griji din cauza furturilor și a jafurilor care sărăciseră ținutul în lipsa lui. Garnizoana de la Montguerlhe era din nou completă, iar străjile ar fi observat acum vreun atac în forță. De pe pîntenul stîncos pe care fusese construită, fortăreața își domina vecinii și nu avusese de înfruntat vreun asalt serios decît în timpul Războiului de o sută de ani. Dar și atunci, poziția ei strategică îi îngăduise să blocheze intrarea în ținutul thiernez.

François se duse să-și sărute soția și, la masă, anunță cu bucurie că va pleca la Vollore chiar în ziua următoare și că va rămîne acolo pînă la terminarea lucrărilor. Antoinette își încleștă degetele pe fustă ca să nu strige de bucurie și reuși să articuleze, cu ochii plecați, un jahnîc:

– Nu știu ce anume te îndeamnă să te întorci acolo, mes-sire, dar ai să-mi lipsești.

– Te vei deprinde repede cu lipsa mea, doamnă, îi răspunse François cu un rîs vesel. Copilul pe care-l porți îți va distra atenția. Totul e stabilit. Huc știe unde să mă găsească, la nevoie. În rest, nu voi tolera nici o vizită. De alt-fel, zăpada cade fără oprire și în curînd călătoriile vor deveni periculoase.

Antoinette dădu din cap. Hotărîrea lui îi făcea cum nu se poate mai multă plăcere. De fapt, se așteptase la asta. Era sigură că François nu va putea sta atît de mult timp departe de cercetările lui. Strecură o privire complice către Huc care era așezat la aceeași masă cu ei. Cînd își întoarse capul, de frică să nu se trădeze, întîlni chipul lui Albérie care stătea în pragul ușii. Expresia ei o făcu să înghețe de spaimă. Albérie era toată numai ură și îl fixa pe François de Chazeron, cu un surîs rece.

A doua zi, la Montguerlhe, soarele era deja sus cînd François se trezi cu un gust acru stăruindu-i în gură. Toată noaptea fusese bîntuit de coșmaruri în care vedea un chip aplecat deasupra patului, un chip care-i amintea vag de cine-va, dar n-ar fi putut spune de cine anume. Apoi trăsăturile acestuia se alungeau, se întindeau și erau înlocuite de un cap monstruos de lup, a cărui gură se deschidea să-i cuprindă fața speriată. Își îndreptă o clipă ochii deschiși spre fereastră. În dimineata aceasta, cerul era încă senin, dar nori deși se îngrămădeau încet în jurul muntelui. Mîine sau cel tîrziu poimiine, avea să ningă. Era timpul să se întoarcă la cup-toarele lui. Dacă diavolul îi oferise aurul acela, o făcuse, fără îndoială, ca să-l asigure că se apropia de reușită. François era decis să-și continue cercetările începînd de la însemnările pe care flăcările le cruțaseră. Desigur că acolo făcuse o greșeală. Dădu cu hotărîre la o parte păturile și voi să se așeze pe mar-ginea patului. Dar abia pusese picioarele jos, cînd ameți, iar genunchii îi fură cuprinși de un tremur care îi cuprinse apoi

întregul trup. Avu senzația că un pumnal îi străpungea pîntecele și începu să vomite, fără să se mai poată opri.

Isabeau se răsuci de cîteva ori în fața oglinzii care-i oferea o imagine a ei atît de îndepărtată, încît aproape uitase că fusese cîndva frumoasă. Alături, Bertille bătea din palme ca un copil, dar Isabeau nu-i acorda nici o atenție, într-atît se obișnuise s-o vadă mereu pe pitica asta generoasă și spontană făcînd așa.

— Sînteți superbă, doamnă Isabelle, încuviință croitoreasa, ingenunchind la picioarele ei ca să-i potrivească tivul fustei. De-a dreptul superbă...

Și chiar era, în pofida sobrietății îmbrăcămînții ei. Bertille o însoțise mai întîi la un coafor, ca să-i aranjeze părul care, lipsit de îngrijiri atîția ani, devenise aspru și uscat. Alifiile lui făcuseră minuni, iar firele de mătase și șirurile de perle care-i țineau cocul din care ieșea o șuviță lungă îi puneau în valoare chipul ușor fardat. Astfel împodobită, Isabeau se văzu cu cincisprezece ani mai tînără, de parcă cineva ar fi șters brusc din viața ei urmele violențelor pe care le îndurase. O clipă, peste chipul ei din oglindă se suprapuse obrazul lui Benoît. Inima i se strînse. Știa că lui i-ar fi plăcut s-o vadă așa, dar era timpul să meargă înainte.

N-avea nici o veste de la Montguerlhe. Refuza să admită că i-ar fi putut fi dor de Loraline, așa cum refuzase, încă de la nașterea fetei, ideea că ea era fiica ei. Auvergne era departe, acoperită probabil de zăpadă și înghețată, din moment ce și aici, la Paris, era aceeași vreme. Pentru nimic în lume n-ar fi vrut să se întoarcă acolo. Orice s-ar fi întîmplat, ea era Isabelle de Saint-Chamond — își luase numele după locul unde se născuse străbunica ei.

Cînd ieși pe stradă, după ce-și aruncase pe umeri haina garnisită cu blană de hermină, toate privirile se îndreptară spre ea. Cu ochii verzi ațintiți drept înainte, porni cu pași ușori, urmată de Bertille și de un valet care-i ducea cumpărăturile.

În după-amiaza următoare, îi fu prezentată doamnei Rudégonde, într-un magazin care purta firma Firul Regelui,

de pe strada Lingerie. Rudégonde era o femeie dolofană cu o fire deschisă, cu un zîmbet sincer și plin de căldură sufletească. Părintele Boussart o prevenise pe Isabeau că sub aceste aparențe se ascundea o persoană foarte oportunistă. În numai trei ani, aceea care fusese amanta onorabilului messire La Palice dobîndise un atelier cu vedere spre stradă și confecționa cele mai pretențioase toalete pentru personajele de vază din regat. Cum averea și renumele ei sporeau, continuase pînă cînd curajosul La Palice se săturase. Proaspătul mareșal al Franței, investit de tînărul rege Francisc I în luna ianuarie a aceluiași an, se întorsese la iubirile trecătoare pe care trupul său seducător la atrăgea fără greș. Rudégonde nu se supăraseră, ba chiar îi rămăsese profund recunoscătoare pentru statutul privilegiat pe care-l avea acum, astfel încît nu numai că rămăseseră buni prieteni, ci el îi sporea mereu clientela trimițîndu-i noile sale cuceriri.

Rudégonde se arătă încîntată de noua ucenică și începu să-i povestească ultimele noutăți de la Curte, ca ea să poată răspunde la întrebările pe care aveau să i le pună, în curînd, domnișoarele și domnișorii. Regele Francisc I se instalase, de la începutul lui octombrie, la Pavia, unde îl cunoscuse pe Leonardo da Vinci, renumitul artist, care îi oferise fără întîrziere serviciile sale. Acolo, regele primise numeroși ambasadori, în special pe cei ai Papei, care se temea ca nu cumva victoria de la Marignan să-i inspire lui Francisc niște pretenții nejustificate asupra Romei. Pentru a înlătura pericolul, Sfinția sa Léon al X-lea semnase un tratat cu regele Franței; tratatul prevedea asistență mutuală. Francisc făgădui să apere Florența și să sprijine familia Medici, iar Léon se angajă să-l ajute să păstreze Milanul, oferindu-i, în plus, Parma și Piacenza.

La Pavia se declanșase o epidemie; regele era, pentru moment, în drum către Bologna și îl delegase pe cancelarul Antoine Duprat să aibă grijă ca ducatul Milanului să fie alipit Franței.

Isabeau ascultă totul cu atenție. Prea ocupată cu propria supraviețuire, nu-i păsase pînă atunci de soarta Franței.

Aflase despre moartea lui Ludovic al XII-lea doar fiindcă îi spusese Albérie, așa încît toate aceste nume i se învîrteau în minte, fără ca ea să poată mărturisi că-i erau necunoscute. Se minuna văzînd cît de bine cunoștea Rudégonde tot ce se întîmplă, știind pînă și ce se petrecea în Italia, atît de departe de ea.

Cînd îndrăzni să-i pună o întrebare în legătură cu acest fapt, Rudégonde o conduse într-o cămaruță din fundul prăvăliei, înțesată cu suluri de materiale strălucitoare, cu fir de aur și argint. Două fete coseau, a treia broda, lîngă ferestrele largi.

Rudégonde o prezentă pe Isabeau celor trei fete – Ameline, Blanche și Françoise –, insistînd asupra faptului că, începînd din ziua următoare, li se va alătura ca să învețe meserie, apoi ieșiră amîndouă în curte. În celălalt capăt al curții, o hulubărie din piatră adăpostea vreo douăzeci de porumbei.

– Iată secretul meu, îi spuse Rudégonde. Corespundez în mod regulat cu domnul La Palice. Așa că sînt, fără îndoială, cel mai bine și mai repede informată. Și acesta este unul dintre motivele pentru care nobilimea vine la mine. Astfel, află înaintea altora ce face regele și care sînt tendințele modei. De fapt, influența italiană se va face curînd simțită în toată țara și vreau să fiu prima, da, prima, care să-i înfățișeze regelui, de îndată ce se va întoarce la Paris, ceea ce el va dori să lanseze a doua zi.

Rudégonde rîse, plină de mîndrie, în timp ce mergea ținînd-o de mînă pe Isabeau. Într-un colț al atelierului de confecții, splendide stofe moarate, țesute cu fir de aur, erau făcute sul pe o masă bine lustruită, ca să nu se agațe cumva materialele.

– Astea au sosit ieri. Regele le-a privit insistent, iar trimișii mei s-au grăbit să încheie afacerea în numele meu, așa cum ne era înțelegerea. Iată de ce am nevoie de tine, Isabelle! Părintele Boussart nu mi-a spus povestea ta, dar m-a asigurat că dorești mai mult ca orice să-ți faci o situație și să-ți regăsești rangul. N-am idee ce nenorociri te-au făcut

să decazi. În ce mă privește, știu prea bine în ce măsură sîntem noi, femeile, jucării; în mîinile bărbaților. Așadar, n-am să te întreb nimic și nu aștept să-mi faci confidențe. În cîteva luni, poate cîțiva ani, vreau ca aici să fie locul prin care vor fi obligați să treacă toți cei care înseamnă ceva în regat. Am nevoie, prin urmare, de o persoană de încredere, pe care să mă pot baza. Despre tine am auzit numai lucruri bune, și, zău așa, aerul tău inocent îmi place, adăugă ea, făcîndu-i, complice, cu ochiul.

– N-am să vă dezamănesc.

– Bine. Vei primi cinci soli pe zi. Nu e mult, dar te vor motiva să înveți. De îndată ce vei învăța să brodezi, să tîghelești și să asamblezi la fel de bine ca ele – arată ea spre cele trei lucrătoare – vei primi mai mult. Salariul îți va spori treptat pînă la trei scuzi pe săptămînă, plus casă și masă. Dar asta nu se va întîmpla, probabil, decît peste cîteva luni. Va trebui să muncești din greu, și, chiar cînd mîinile-ți vor fi obosite, degetele să-ți fie sprintene și împunsăturile egale. Eu mi-am cîștigat locul cu sînge și sudoare. Trebuie să-l meriți și tu pe al tău! N-am să-ți fac niciodată favoruri, Isabelle, căci, înainte de a putea să mă încred cu totul în tine, cîndva, o să trebuiască să-ți dovedești curajul, stăruința și, mai ales, da, mai ales, abnegația. Meseria asta îți va oferi bogăție, glorie și respect dacă-i vei sacrifica totul, ca să renaști în umilînța ei. Indiferent ce ți s-a spus despre mine, e adevărat, dar nu în aceeași măsură ca munca pe care a trebuit s-o depun ca să-mi ating scopurile.

Isabeau dădu din cap. Înțelegea cu ușurință ce voia să spună Rudégonde. Ei înseși nu-i trebuiseră cincisprezece ani ca să-și atingă scopul? Se simțea în stare de orice sacrificiu ca să recapete o viață normală; cele mai mari suferințe rămăseseră în urma ei. De-acum înainte, nu exista nimic ce n-ar fi putut suporta.

– Mă voi conforma acestor exigențe, doamnă Rudégonde, afirmă ea, cu fruntea sus, chiar de-ar fi să cad lată și să mă tîrăsc, dar, cît de curînd, jur că veți putea să aveți încredere în mine ca în dumneavoastră înșivă.

Rudégonde o privi cu respect:

– O să ne înțelegem bine, Isabelle de Saint-Chamond, sînt convinsă de asta! Providența mi te-a scos în cale, prin intermediul părintelui Boussart, un om sfînt, fără îndoială; îmi pare rău că trebuie să-și ascundă gîndurile în fața colegilor lui. Isabeau nu înțelegea, dar Rudégonde continuă: Desigur că nu știi nimic despre ceea ce cred semenii noștri. În provincie, nu se prea vorbește despre ele.

Isabeau înghiți cu noduri. Oare de ce avea deodată impresia că toate amabilitățile astea ascundeau ceva? Avea să fie folosită din nou pentru interesele altora?

Simțindu-i parcă tulburarea, Rudégonde o învălui pe dată într-un surîs cald:

– Toate acestea nu au nici o legătură cu tine, Isabelle! Abatele Boussart este unul dintre clericii care nu sînt de acord cu bogăția anumitor prelați, printre care se numără și superiorul lui. Această preoțime dominantă nu folosește cuvîntul Domnului decît ca să-și păstreze propriile privilegii, fiind stăpînită de trufie și de dorința de înavuțire. Părintele Boussart îi ajută pe săraci; de asta e sprijinit de Bau-Bau și de doamna Bertille. Poporul îl iubește și îl respectă. Generozitatea lui e fără cusur, dar trebuie să fie prudent, fiindcă, în timpurile noastre, e la modă să nu-ți faci griji decît pentru cei sus-puși, așa încît el își ajută în taină aproapele. Aș putea pune rămășag că nimeni în afară de el n-are habar că ești și că locuiești la Notre-Dame. E important s-o știi, chiar dacă, după cum spuneam, toate astea nu trebuie să te sperie. Sîntem de partea ta, Isabelle, cu toată sinceritatea! Du-te acum! Te aștept miine!

Isabeau îi mulțumi și-și luă bun-rămas. Ultimele cuvinte ale acestei femei o liniștiseră. Toate astea n-aveau mai multă importanță decît restul. Ar trebui doar să-și ascută mintea ca să priceapă jocurile politice, dacă voia să evolueze la fel ca lenjereasa asta în acea lume care nu era a ei. Lumea care o strivise și pe care trebuia să învețe s-o domine, ca să nu-i mai suporte niciodată mînia.

A doua zi, adică pe 3 noiembrie 1515, la trei săptămîni după ce plecase din Thiers, inaugură prima zi din noua sa viață, cu sufletul ușor și inima împăcată.

Theophrastus își îndemnă măgarul să își grăbească pasul; animalul se arăta la fel de nemulțumit să iasă din grajd pe cît era și valetul cînd veni vorba să părăsească hanul. Cele trei mîrtoage – cum le numea el cu afecțiune, incluzînd și catîrul care-l purta în spate pe Corichon – credeau, pesemne, că și-a pierdut mințile și că ar fi fost mai bine să se adăpostească pînă la sfîrșitul iernii la vreo mănăstire.

Cu o zi înainte fusese pe punctul s-o facă, dar pînă la urmă se hotărîse să înfrunte viscolul care biciuia peste Auvergne. Ceva îl atrăgea spre Thiers. Avea certitudinea că cineva îl aștepta acolo, așa cum se întîmplase și la Saint-Rémy-de-Provence.

Înainte de căderea nopții, va ajunge la destinație, chiar dacă încă nu știa care va fi aceasta. Va cere adăpost seniorului, apoi, dimineata, îl va căuta pe fabricantul de cuțite al cărui nume era scris în interiorul cutiei lui Michel de Nostre-Dame. După aceea, va vedea el ce va mai face.

Pentru moment, pe drumul care ducea de la Compostelle la Thiers nu erau prea mulți pelerini. Și chiar dacă ar fi fost totuși vreun alt nebun pe drum, ningeă atît de dens, încît nu i-ar fi putut zări însemnele de pe stindard. Pe alocuri, animalele se înfundau în nămeți pînă la jumătatea picioarelor, iar încălțările călăreților atingeau zăpada. Cînd animalele refuzau să mai înainteze, erau obligați să coboare și să le tragă după ei. Erau uzi pînă la piele. Singura grijă a lui Theophrastus era să nu se îndepărteze de drumul care se contopea cu peisajul nins. Trebuia să-și înfigă mereu bastonul în șanț, ca să găsească reperele care jalonau drumul – de multe ori, grămezi de pietre, alteori mici ziduri sau cîte o pancartă arătînd direcția. Atunci înlătura zăpada cu degetele înghețate în mitenele de lînă, ca să poată citi indicațiile.

Mergeau astfel de trei zile, iar drumul părea fără sfîrșit. Cînd treceau prin păduri – și asta se întîmpla tot mai des, Corichon se lipea de el, gemînd, însă Theophrastus nu-l băga

în seamă. Vremea rea îi ținea departe de ei și pe lupi, și pe bandiți. Trebuia să fii nebun ca să te încapățînezi să călătorești în asemenea condiții.

Cînd seara întunecă și mai mult contururile norilor joși, înțelese că trebuia să-și urmeze orbește calea pînă cînd vor găsi un adăpost. Erau înconjurați de munți. Theophrastus grăbi pasul, încovoidindu-și umerii. Dacă nu găseau un loc unde să poposească, pînă dimineată, aveau să moară de frig. Îl auzea pe nefericitul său însoțitor cum clănțanea din dinți, în timp ce animalele de pe care descălecaseră, fornăiau speriate.

„De data asta, categoric, urlă o voce în mintea lui, dacă Dumnezeu îți scoate în cale un adăpost, căposule, o să rămîi acolo pînă s-o îmblinzi vremea!“

Chiar în clipa aceea, valetul îi atinse brațul, apoi întinse un deget tremurător către o fereastră dintre nori. Theophrastus scrută orizontul, scuturînd din cap. Era imposibil să distingă ceva prin furtună, dar Corichon insistă. Și, în cele din urmă, Theophrastus văzu ceva. Era doar o luminiță, dar străpungea beznă, atunci cînd norii mînați de vînt îi îngăduiau. Inima îi tresări de bucurie. Era, fără îndoială, unul din acele focuri aprinse în vîrfurile turnurilor ca să-i călăuzească pe călătorii rătăciți. Îl băt看 afectuos pe umăr pe valet, scuturîndu-i stratul de zăpadă gros de cîteva degete, care i se depusese pe haină.

– Haide, prietene, îi strigă, am ajuns la liman!

Încurajați de acest gînd, se așternură din nou la drum.

O oră mai tîrziu, erau în fața zidului de piatră, care avea cîte un foc aprins în vîrfurile fiecăruia dintre turnurile aflate în cele patru colțuri exterioare ale incintei. Pesemne că străjile îi văzuseră, căci grilajul de la intrare se ridică, lăsîndu-i să intre. Trecură zîmbitori și de a doua poartă și ajunseră în curtea castelului.

După cîteva minute, Theophrastus, descotorisit de șubă și de mitenele care, la căldură, se dezlipiseră, în sfîrșit, de mîinile lui umflate, se înclina cu respect în fața lui Antoinette de Chazeron, cerîndu-i adăpost.

Theophrastus se prăbuși pe patul pus la dispoziție de amabila lor gazdă. În șemineul încăpător trosnea focul,

împrăștiind în beznă roiuri de scînteii. Întins pe o saltea pusă direct pe podea, valetul lui sforăia de-a binelea, după ce se ghiftuise, ca și stăpînul său, cu hrana care li se oferise. Theophrastus simțea mîncărimi la extremitățile trupului său înțepenit de frig, dar asta nu-l deranja. Adormi îndată, epuizat, mulțumindu-I Domnului pentru îndurarea Sa.

În dimineata zilei de 5 noiembrie 1515, ninsoarea nu se oprise. Theophrastus aprecie că urmele lor dispăruseră sub un strat de zăpadă gros de doi coți, pe puțin. Intuiția îi spunea că avea să rămînă aici, probabil, mult mai multă vreme decît și-ar fi închipuit. Ciudat, dar acest gînd nu-l supăra. În cele trei săptămîni cît umblaseră prin ceață, ger și viscol, visase, nu o dată, la căldura unui cămin care, în gîndul lui, se identifica de cele mai multe ori cu locuința lui Michel.

Theophrastus se întinse îndelung, apoi pași peste trupul valetului său, care sforăia în continuare. Ieși cu pași vioi din cameră. Călăuzit de sunetul unor voci, ajunsese în pragul sălii comune și intră, binedispus.

Pe masa care constituia principală piesă de mobilier a încăperii, fusese adus micul dejun. Așezați pe lavite, trei bărbați grași și îndesați discutau aprins, fiecare dintre ei revendicîndu-și competența și aruncînd-o în obrazul celorlalți ca pe o insultă, ca să-și dea importanță. Theophrastus le puse fără zăbavă diagnosticul: cei trei erau doctori. În fața lor, Antoinette de Chazeron părea că-i aude fără să-i asculte cu adevărat. Avea un aer obosit, iar Theophrastus își spuse că, nu peste mult timp, discuția lor o să-l calce pe nervi și pe el. La un capăt al mesei îl răcunoscă pe comandantul gărzilor, care-l întîmpinase la sosire și căruia i se prezentase, după cum era obiceiul. Părea la fel de îngîndurat ca și în ziua precedentă. Albérie se învîrtea în jurul lor, tăcută și trebăluind, turnînd lapte cald în căni din lut ars, pictate cu măiestrie. Theophrastus o răcunoscă imediat. Ea îi însoțise aseară, pe el și pe valet, pînă în camera lor. Le urase noapte bună și Theophrastus se înfiorase vîzîndu-i privirea stranie care stăruia asupra labei de lup pe care o avea prinsă la brîu. Ar fi vrut să-i explice că găsisese animalul prins într-o capcană cu doi înainte. Era o femelă.

Avea trei pui care sugeau cu lăcomie, în ciuda nenorocirii căreia îi căzuse pradă mama lor. Căzuse, pesemne, în capcană ducându-și puii la prima lor vînătoare. Era epuizată și își rose-se pe jumătate laba ca să se elibereze. Theophrastus nu ezitase. Fără să țină seama de propria teamă sau de mîriitul animalului, deschisese fălcile de fier. Lupoica se îndepărtase fără să-l lase s-o mai ajute în vreun fel. Laba ei nu mai era decît un ciot, partea de jos, cu osul secționat, rămăsese în capcană. Theophrastus o luase cu el nu ca să-și amintească de gestul pe care-l făcuse, n-avea nevoie, ci ca să illustreze zicala: „O binefacere nu este niciodată o pierdere“. Și confirmarea venise după cîteva săptămîni; pe cînd se afla în apropierea aceluia loc, culegînd plante medicinale, îi ieșiseră în cale doi lupi flămînzi. Înainte de-a apuca să-și întindă arcul, lupoica aceea, mergînd în trei picioare, se așezase între el și lupi și-i gonise. Apoi plecase, fără să se uite înapoi. Își plătise datoria. Theophrastus nu se temea de lupi. Îi respecta, știind, spre deosebire de mulți alții, că nu-i atacau pe oameni decît de foame sau dacă erau încolțiți și nu aveau altă scăpare. În rest, preferau să-i evite. Da, ar fi vrut să-i povestească femeii această întîmplare, dar se abținuse. Era prea obosit, așa că-și spusese: „Rămîne pe altă dată...”

Acum se întreba de ce oare i se păruse atît de important să-i dea explicații. Cînd Albérie, descoperindu-i prezența în vacarmul acela făcut de medici, se întoarse spre el, înțelese: privirea ei era aceeași cu a lupoicei rănite.

Se măsurară cu privirea o clipă, apoi Huc, urmărind mișcarea soției sale, îl zări și pe el. Le porunci cu voce puternică medicilor să tacă. Pe dată, toate privirile se îndreptară către Theophrastus, care, jenat că-i întrerupsese, înaintă bîiguind niște scuze banale.

Antoinette se ridică imediat și-l întîmpină cu un zîmbet încîntător care-i lumină chipul tras:

– Nu-i nevoie să te scuzi, messire! Ești oaspetele nostru. Ai dormit bine? Aș fi vrut să locuiești în condiții mai bune, dar, după cum poți să constăți acum, Montguerlhe nu este un castel construit dintr-un capriciu al vreunui senior. Cred că

fortăreața asta n-a mai adăpostit niciodată atîția oameni în același timp, iar singurele odăi decente pe care vi le puteam oferi sînt foarte modeste pe lîngă frumosul nostru castel de la Vologne, care a fost însă afectat recent de o furtună.

– Am dormit mai mult decît bine, zău așa, decît în ultimele cîteva săptămîni și, ca să fiu sincer, doamnă, nu-mi doream nimic pe lume mai mult decît această călduroasă ospitalitate.

– Bine, bine, încuviință Antoinette. Albérie, adu mai repede o gustare pentru messirul Theophrastus – permite-mi să te numesc astfel, căci mă tem că ți-ai stîlci mereu numele.

– Desigur. Aș fi mîguit, afirmă Theophrastus cu sinceritate, pe cînd lua loc, salutîndu-și confrății cu un semn din cap.

Antoinette făcu prezentările. Cei trei erau Jean Tournon de l'Aiguille, Vaquemont du Puy și Albéric de Lyon, al cărui nume Theophrastus îl auzise de mai multe ori și care trecea drept un medic foarte bun de cînd îl salvase de cangrenă pe răposatul rege Ludovic al XII-lea care suferea de gută. Lui Theophrastus i se păru că prezența acestuia aici nu era întîmplătoare.

În același timp, i se păru la fel de evident că nici el însuși poate că nu se afla întîmplător la castel. Își spuse și el numele, dar, instinctiv, nu-și dezvălui nici titlul, nici motivele reale ale sosirii în ținutul thiernez.

Mîncară un timp în tăcere, apoi, nemaiputînd să se abțină, medicii își reîncepură duelul oratoric.

– Trebuie să-i luăm sînge!

– *Stupidum!* se revoltă Vaquemont du Puy contra lui Albéric, care sări drept în picioare.

– Prost ești domnia-ta! Cei mai mari nobili apelează la mine și nici unul nu s-a plîns!

Jean Tournon îi replică sarcastic:

– Cei care-ar fi vrut să se plîngă n-au mai putut s-o facă fiindcă au murit în urma punctiilor pe care le-ai făcut.

– De-ajuns! urlă Albéric de Lyon, n-am să mai suport atîtea calomnii și tîmpenii!

Își flutură degetul dolofan deasupra mesei, iar obrajii grași și rotunzi i se împurpurară.

Huc se ridică și el în picioare și le ceru, încă o dată, să facă liniște. Însă Albéric de Lyon, jignit, își părăsi locul de pe laviță șuierînd că avea să plece de îndată și că onorariul lui va fi pe măsura nemulțumirii sale.

În timp ce el se îndrepta, tunînd și fulgerînd, către ușă, Antoinette scoase un suspin obosit. După ieșirea lui, îndreptă o privire plictisită spre celelalte două persoane, care-și sorbeau laptele fără să-și ascundă satisfacția.

– Nu știu, domnilor, în care dintre domniile voastre ar trebui să mă încred, îi anunță ea, dezolată. Mă bazasem pe faptul că sînteți niște medici renumiți și speram că veți ști să lucrați împreună ca să dezlegați această enigmă. În loc de asta, faceți tot felul de încercări, fără să-mi lăsați impresia că vă străduiți să acționați cum e mai bine pentru pacient.

Jean Touron tuși ușor, punîndu-și cana pe masă. Avea un aer rușinat, ca și confratele lui, care lăsă capul în jos:

– Adevărul este, cred eu, doamnă Antoinette, că în fața acestei boli sîntem neputincioși. Nici unul dintre noi nu știe ce are soțul Domniei Tale. Nici un tratament cunoscut n-a avut efect; ba, dimpotrivă, starea i s-a agravat cu fiecare zi. E adevărat că ne-am complăcut în aceste dispute ca niște copii mari, însă Vaquemont și cu mine sîntem convinși că o nouă luare de sînge i-ar fi fatală. Ne opuneam – e adevărat, în mod exagerat – lui Albéric în această privință. E singurul lucru de care sîntem convinși, așa că-l susținem. Trebuie totuși să vă mărturisesc, în ciuda științei pe care o reprezentăm, că numai Dumnezeu îl poate salva.

– Din păcate, așa e, doamnă Antoinette! În starea lui, cred că seniorul François are de-acum nevoie de un preot. De îndată ce viscolul se va potoli, vom pleca. Alți bolnavi așteaptă îngrijirile noastre. În ceea ce-l privește pe cel de aici, mă tem că nimeni nu mai poate face nimic.

După care se ridicară, salutînd-o pe Antoinette, apoi pe Huc și pe Theophrastus, care îi ascultasera în tăcere, și ieșiră din încăpere.

Deși constatase, ca și ei, că diagnosticul acesta era corect, Antoinette nu reușea, de astă dată, să se bucure. Își amintea

prea bine de accidentul din luna trecută, cînd François înviase în timp ce totul arăta că e pe moarte. Nu-și putea permite să-l considere mort prea devreme, mai ales că, în pofida slăbiciunii fizice, era conștient și dădea încă porunci.

Asupra mesei se așternuse o tăcere tulburată doar de mer-sul lui Albérie, care aduna vasele. Theophrastus se lăsă în voia gîndurilor. O parte din el rîvnea să se repeadă asupra acestui caz disperat, în timp ce alta îl îndemna, în mod inexplicabil, să fie prudent, iar lui Theophrastus nu-i plăcea să-și contrazică instinctul.

– Regret nespus, messire, i se adresă deodată Antoinette, conversația aceasta nu vă privea și îmi pare rău că v-am obligat să asistați la ea.

– Nici o problemă, scumpă doamnă, îi răspunse Theophrastus, zîbind. Dimpotrivă, ar fi de înțeles dacă, în asemenea împrejurări, ați fi refuzat să adăpostiți un musafir.

– Doar nu era să te lăsăm să mori de frig, se indignă Huc, ieșind din muțenia sa. Totuși, adăugă el încruntîndu-se, în ce mă privește, aș fi bucuros să-mi spui adevăratele motive pentru care ai ajuns la noi.

Theophrastus șovăi. Omul acela i se părea energic și inteligent. Fără îndoială că ar fi reușit să afle adevărul, iar atunci, poate că gazdele lui s-ar fi dovedit mai puțin primitive. Împotrivindu-se instinctului său, hotărî să mărturisească totul, fără întîrziere.

– Pe legea mea, messire, tocmai voiam să v-o spun, dar, din respect față de nenorocirea care vi s-a întîmplat și față de diagnosticul pus de colegii mei, n-am îndrăznit, mărturisesc, să îmi spun părerea. Antoinette vru să-l întrerupă, dar el se grăbi să continue: Într-adevăr, scumpă doamnă, sînt și eu medic, mai exact, chirurg, și mă întorceam din Ferrara, unde am absolvit, cînd, trecînd pe la un prieten, am găsit adresa unui făurar de cuțite specializat în instrumente chirurgicale. Am venit aici ca să-l găsesc și să-i comand cîteva lucruri înainte de a ajunge în Elveția mea natală, unde mă așteaptă ai mei.

Huc se așază pe scaunul aflat la capătul mesei largi. Intuiția nu-l înșelase. Observase, fără ca Theophrastus să-și dea seama, interesul cu care acesta urmărise conversația medicilor și văzuse cum i se aprinde privirea. Fusese de ajuns ca să-și dea seama că el înțelegea foarte bine jargonul lor. Se mîndri cu perspicacitatea lui, mai ales că, de cînd François de Chazeron căzuse la pat, iar pe la căpătiul său se perindaseră tot felul de farmaciști și doctori, presupunea că și acesta, ca toți ceilalți, se va confrunta fără mai mult succes cu această boală misterioasă, despre care îi vorbise lui Albérie, temîndu-se să nu fie vorba despre vreo altă ispravă de-a nepoatei ei, dar soția lui îl asigurase că Loraline n-avea altă grijă decît să se apere de frig. De altfel, François căzuse la pat imediat după ce se întorsese de la Clermont, iar totul părea să arate că se molipsise acolo cu o boală care obligase personalul medical să-l izoleze.

Tresări totuși cînd Antoinette îi spuse pe un ton ferm:

– Vă oferim cu dragă inimă casă și masă, messire Theophrastus; în schimb, în ciuda diagnosticului acestor doctori eminenți, aș dori să veniți să-l vedeți pe soțul meu.

Theophrastus încuviință cu însuflețire. Solicitarea ei satisfacea acea parte din el care sfida fără încetare breasla medicală. Așa că goni fără păreri de rău scînteia prudenței pe care instinctul său o aprinsese acum.

După cîteva minute, precedat de Albérie, care-i aducea de mîncare seniorului, Theophrastus pătrunse în odaia ale cărei perdele fuseseră trase din cauza migrenelor bolnavului.

François de Chazeron se supuse în silă unei noi examinări. Accentul gutural al lui Theophrastus îi zgîria auzul și ar fi vrut să fie lăsat în pace, convins că toți proștii aceștia vor sfîrși prin a-l ucide, mai repede decît o va face boala în sine. Theophrastus acceptă fără proteste și cu diplomatie proasta dispoziție a pacientului și-l examinează cu atenție. Ar fi putut să se consulte cu confracții lui, dar ideea asta nu-l atrăgea. Orgoliul îl îndemna să descopere singur cauza simptomelor bolnavului. Căci, încă de la început, căpătase certitudinea că

acestea erau neobișnuite. Îi stîmiseră curiozitatea și hotărîse că va rezolva misterul.

Pînă seara, viscolul se liniști. Cînd Theophrastus se duse la culcare, era deja sigur că François de Chazeron fusese otrăvit. Păstră însă pentru el această concluzie, în ciuda insistențelor soției, care, la cină, îl copleșise cu întrebări, în prezența confrăților săi; ei îl priviseră de sus, cu o expresie sfidătoare. Se mulțumi să spună că va trebui să verifice urina de dimineață a bolnavului și că nu era bine să tragă prematur o concluzie, iar vorbele lui au stîrnit bucuria medicilor.

A doua zi, cerul se limpezise și soarele care se ridicase în înaltul cerului transforma florile de gheață de pe geamuri în adevărate curcubee. Cea de-a doua noapte de somn adevărat îl eliberase pe Theophrastus de toată oboseala acumulată pe drum. Acum era pregătît să înfrunte misterul care înconjură acest castel.

Se simți ușurat cînd îi văzu prin fereastră pe confrății săi că se pregătesc de plecare. „Fără acești încurcă-lume am să-mi pot demonstra nestingherit talentul“, gîndi el, cuprins de bucurie.

Loraline își perie cu grijă părul lung, negru, întinzîndu-și din cînd în cînd mîinile ostenite. În jurul ei, în căldura grotei, lupii dormitau, amorțiți de gerurile care, în ultimele zile, îi făcuseră să se înverșuneze împotriva puținelor animale prinse de fată în capcane. Nu-i plăcea deloc să pună capcane pe teritoriul lor, temîndu-se ca nu cumva să cadă în ele și vreunul din animalele ei. Chiar dacă lupii învățaseră de la ea și de la mama ei să se ferească de fâlcile de fier, se întîmpla cel puțin o dată pe an ca unul dintre ei să-și prindă laba sau coada.

Cu ajutorul lor își descoperise Loraline puterile. Deseori, o simplă atingere cu mîna era de ajuns ca să le înlătore durerea; fără îndoială, pentru că ea însăși suferea, văzîndu-i bolnavi sau muribunzi. Lupii împreună cu Albérie alcătuiau familia ei. Singura familie pe care urma s-o aibă pînă la sfîrșitul zilelor. Se obișnuise pînă la urmă cu gîndul acesta, chiar dacă refuza să se împerecheze cu animalele. Nu-și putea

stăpîni un fior, ori de cîte ori trecea prin fața etajerei pe care erau aliniate borcanele cu embrioni de monștri, pe jumătate oameni, pe jumătate lupi.

Își iubea lupii, însă nu reușea să înțeleagă cum și de ce își oferise mama ei pîntecele adăpostind acești monștri care, evident, n-ar fi putut supraviețui. Albérie o asigurase că Isabeau spera să aducă pe lume un copil-lup care s-o răzbune, devorîndu-l pe François de Chazeron, dar ei îi venea greu să creadă în astfel de povești cu vîrcolaci, chiar dacă avea și ea, ca și mama ei, un smoc cenușiu de blană pe ceafă.

Fata își prinse părul într-un coc cu o așchie ascuțită de os, ca să nu se desfacă. Trupul o durea, fiindcă activitatea ei nocturnă o ținuse încordată. Intră dezbrăcată în bazinul natural format de un braț al râului subteran, nu departe de izvorul cald din care curgea fără întrerupere apă sulfuroasă.

De cîtva timp, nu se mai gîndea decît la țelul ei și la sala în care aurul englezilor aștepta să-i sosească ceasul. Albérie îi arătase cum proceda mama ei ca să topească monedele și să le transforme în mici lingouri. Aceasta era comoara ei, comoara cel mai bine păzită din lume și, cînd simțea c-o apasă singurătatea, își spunea că, de îndată ce va putea să se întoarcă printre oameni, averea ei o va ajuta să aibă toată lumea la picioare. Desigur după ce va termina cu François de Chazeron. Iar asta era acum o chestiune de zile.

Huc atinse cu gingășie pîntecele puțin încordat al Antoinettei. Însărcinată în două luni, se străduia să-și ascundă sub cămașă rotunjimile abia vizibile. Nu că ar fi regretat, dimpotrivă, acest copil era pentru ea simbolul unei noi vieți, dar se jena să-i ofere iubitului ei imperfecțiunea unui trup de viitoare mamă. Totuși, asta nu-l deranja pe Huc. Atitudinea lui se schimbaseră în cursul ultimelor săptămîni, devenise nespuse de blînd și de tandru, ba chiar își așeza uneori, cu delicatețe, urechea pe abia simțita rotunjime a abdomenului ei, de parcă ar fi încercat să surprindă cea mai mică mișcare a făpturii de acolo.

În asemenea momente, Antoinette se gîndea, fără să vrea, că Huc ar fi un tată minunat pentru micuțul ei. Dacă François i-ar face serviciul să moară, de astă dată, ar ști ea s-o înlătore pe Albérie și s-ar căsători cu Huc, care era de singe nobil, chiar dacă ai lui decăzuseră după ce-și pierduseră averea în timpul Războiului de o sută de ani.

O singură dată îl întrebaseră de ce nu avea copii, cu toate că era căsătorit de mult timp. El strînsese din dinți și mormăise că Albérie era stearpă, după care îi bîguise niște scuze și plecase. Antoinette trăsese concluzia că, fără îndoială, aceasta era drama căsătoriei lor. Acum înțelegea mai bine unele reacții ale lui Albérie, melancolia și rezerva ei, ca și faptul că Huc se îndepărtase atît de ușor de soția lui. Venea tot mai des noaptea în odaia ei, fiindcă vremea urîta nu le mai permitea ieșiri în natură. N-o pierdea din ochi, se alarma la cel mai ușor suspin

al ei, preocupându-se de plăcerea ei așa cum nimeni n-o mai făcuse. Antoinette era fericită, atât de fericită încît încetase s-o mai sfideze din priviri pe Albérie. N-o mai pizmuia pentru statutul ei, din moment ce Huc îi oferea mult mai mult decît soției lui. Puțin îi păsa că, la cîtiva pași de patul în care ea avea parte de atîta voluptate, François trăgea să moară. De el se ocupau medicii. Dimineța, Antoinette avea chipul tras și ochii încercânați, așa cum îi stătea bine unei persoane îndurerate. Pentru asta nu putea decît să-i mulțumească lui Huc. Lui Huc și îngrijirilor lui.

Deocamdată, noaptea era liniștită. De cînd încetase viscolul, cu două zile în urmă, cerul era senin, oferind o vreme geroasă și o liniște luminoasă. Huc își desprinsese brațul de sub capul femeii care dormea, și își ridică ochii spre fereastră. Luna plină împrăstia o lumină de culoarea opalului, sub care peisajul de un alb imaculat părea ireal și fantomatic. Huc își simți inima bătînd mai puternic. În noaptea aceea, venise la Antoinette ca să uite. Dar nu putea. N-ar fi putut spune cît era ceasul, dar știa că se apropia clipa aceea pe care ajunsese s-o presimtă și el cu toată ființa. Simțea un fior care-i străbătea pielea, iar picioarele îi tremurau.

Fără voia lui, trupul i se încordă, atent la cea mai mică adiere, chiar dacă murmurul liniștitor al respirației castelanei se auzea alături de el. Și, dintr-odată, o auzi. Era primul urlet. Cel al animalului surprins, înspăimîntat, apoi ucis. Probabil că fusese una dintre oile castelului. Așa se întîmpla în fiecare iarnă. Nimeni nu înțelegea cum și de ce erau găsite animale ucise în interiorul celei de-a treia incinte, doar la cîtiva pași de staul. Huc dăduse de înțeles că François s-ar înfuria dacă ar afla despre acest nou mister și că era mai bine să lase lucrurile așa cum erau, să nu cerceteze și să nu-i expună pe alți oameni pericolului. Mulți își aminteau încă de ceea ce se întîmplase în 1500. Nimeni nu dorea să mai treacă o dată prin așa ceva. Legea tăcerii le învinsese pe toate celelalte.

Fără să-și dea seama, Huc își încheștă pumnii. Oare de ce se simțea atât de rău de cînd Albérie îi încredințase temerile ei? Auzi apoi al doilea urlet, cel al lupoaicei, care-i pătrunse

pînă în suflet. Îi veni să urle împreună cu ea, dar nu reuși să scoată nici un sunet. Simțea durerea aceea din pîntece mai sfîșietoare ca oricînd. Ca să uite de ea, zăbovi asupra pîntecelui lui Antoinette, rotunjit, cald, plin de făgăduințe. Ce mult ar fi dorit ca acel copil să fie al lui! Din ziua aceea, nu mai rămăsese niciodată singur cu Albérie. Nu putea. Își reproșa acest lucru, fiindcă avea impresia că ea avea nevoie de el, în pofida celor întîmplate. Singurele vorbe pe care le schimbase cu ea se refereau la François, însă Huc i se adresase fără căldură, nu ca un soț, ci ca un comandant care face o anchetă. Da, și-o reproșa. Poate fiindcă și ea îi mărturisise, în sfîrșit, că-l iubea.

Lupoanca urlă din nou. S-ar fi zis că suferea. Huc știa bine de ce. Își dădu seama că plîngea, văzînd lacrima care-i căzuse pe pielea castelanei. Se ridică și se îmbracă tăcut. Orice-ar fi, trebuia să fie acolo cînd Albérie se va întoarce.

Theophrastus se trezi brusc și ciuli urechile. Era sigur că auzise, în somn, un urlet. Își întinse picioarele amorțite din cauza poziției incomode în care se afla, prăbușit într-un scaun cu spetează, lîngă patul lui François de Chazeron. Privi spre pacientul său și constată că-i mergea mai bine. Respira mai regulat decît în ziua precedentă și aproape că nu vomitase. Ceea ce făcea ca misterul să fie și mai profund.

După prima examinare, în cursul căreia își făcuse o părere, verificase urina din cursul zilei. Cea de dimineată era tulbure. În cursul zilei, devenea tot mai limpede, ca să fie aproape normală spre seară, cînd și starea pacientului se ameliora. Delira mai puțin, nu mai avea grețuri, ba chiar voia să mănînce. Dimineata, totul reîncepea, iar Theophrastus observase o dungă subțire, întunecată, care ținea buzele bolnavului.

Ideea otrăvirii era pentru el o certitudine: cutreierînd lumea și văzînd tot soiul de boli, ajunsese să-și dea seama de natura lor. Totuși, acest caz îl nedumerea. Otrava ucide, asta este scopul ei, mai lent sau mai repede, însă fără să depășească termenul de 24 de ore. Aici părea să fie vorba despre altceva. Cineva dorea moartea seniorului de Vologne,

era evident, din moment ce starea lui se agravase fără încetare pînă la venirea lui Theophrastus, dar s-ar fi zis că scopul ucigaşului – sau al ucigaşilor – era să-şi prelungească plăcerea cît mai mult posibil. De parcă suferinţa seniorului l-ar fi satisfăcut mai mult decît moartea acestuia. Theophrastus oftă. Avea de-a face cu nişte indivizi perversi. Indivizi pe care era evident că prezenţa lui îi deranja, căci, de cînd îşi anunţase intenţia de a-l veghea pe François de Chazeron zi şi noapte, bolnavul părea că-şi recapătă puterile.

„Pare să fie vorba despre cineva dintre ai casei“, îşi spuse. Dar, ca şi înainte, îşi scutură capul, dezorientat. Nu putea fi vorba despre Albérie, deşi era cam ciudată şi în ciuda faptului că ea era aceea care-i aducea seniorului supă. O urmărise în prima seară. Cînd Albérie venise cu tava, François era conştient. Nu i-ar fi putut pune ceva în cană fără ca el să observe. Ar fi trebuit s-o facă înainte de a intra. Or, ea n-avea de unde să ştie că Theophrastus era medic şi că se va apropia de François. El gustase supă înaintea bolnavului, imediat după plecarea ei. Nu simţise nimic neobişnuit. Ba, dimpotrivă, petrecuse o noapte excelentă, cum rar i se mai întîmplase. Cu toate acestea, în dimineata următoare, François de Chazeron îşi vărsa şi mâtele şi se ţinea de burtă, deşi Theophrastus pusese un paznic la uşa lui cînd ieşise. După plecarea lui, nimeni nu mai intrase şi nu mai ieşise. Oricît îşi storcea creierii, Theophrastus nu reuşea să înţeleagă ce se petrece.

Cu toate acestea, în cele două zile de cînd dormea în odaia pacientului său, starea acestuia, chiar dacă nu se îmbunătăţise, nici nu se agravase. Se întrebă o clipă dacă nu era vorba de nişte farmece, mai curînd decît de otravă. Hotărî să-i verifice chiar a doua zi aşternutul. Se așeză apoi la loc pe scaun şi se înveli cu pătura care-i căzuse la picioare. Îşi aruncă privirea spre şemineu, unde flăcările înalte menţineau o căldură plăcută. Buşeanul din vatră era ars doar pe jumătate, desigur că avea să ţină pînă dimineata. Atunci auzi urletul lupoaicei. Privi spre fereastră. Deşi perdelele erau trase, luna proiecta o lumină sinistră. Theophrastus se cutremură. Ştia destule lucruri despre lupi, ca să-l îngrijoreze strigătul

acela. În glasul animalului, ar fi putut jura că auzise și un vaiet omenesc. Dar, în pofida legendelor răspândite în Europa, știa bine că nu existau vîrcolaci. Așa cum nu exista nici o asemenea otravă... Perplex, închise ochii, îndepărtîndu-se de aceste mistere, făgăduindu-și că nu va părăsi Montguerlhe fără să le dezlege. Chiar cu riscul propriei vieți.

Albérie se lăsă cadă în patru labe pe zăpadă. Se afla încă la hotarul între două lumi, cu sudoarea și sîngele picurîndu-i de pe chipul de femeie pe pieptul de lupoaică. Durerea era de nedescris, de parcă i s-ar fi smuls o parte din ea, de parcă i s-ar fi furat memoria. Deși era obișnuită cu asta totuși de fiecare dată se simțea și mai murdărită. Acea forță malefică o înfrîngea și o zdrobea de fiecare dată, pretinzîndu-și tributul, în timp ce ea gîfîia ca un animal care nu reușește să moară. Și totuși, era vie, prea vie, scîrbos de vie. Revăzu o secundă ochii măriți de spaimă ai oii, atunci cînd înțelesese că nu mai putea să scape. Gustul singelui care țîșnea sacadat în gura ei deschisă îi întoarse stomacul pe dos. În clipa aceea, începu să vomite, cu spasme puternice, pe stînga acoperită de zăpadă, sperînd, împotriva oricărei logici, să lepede afară din ea lupoaica furioasă și ucigașă. După ce scăpă de tot dezgustul, se tîrî în genunchi pînă la malul rîului. Frigul iernii o cuprindea treptat, însă n-o deranja. I se părea chiar prietenos, după căldura intensă care-i mistuise rațiunea după transformare.

Zăpada acoperea totul. Albérie o înlătură cu mîna de pe două stînci, apoi aruncă o piatră, spărgînd pojghița de gheață care acoperea apa. Murmurul apei se auzi, blînd și continuu, în tăcerea din jur. Albérie scoase bucățile de gheață, ascuțite ca niște cioburi de sticlă, apoi își vîrî mîinile în apa limpede. Se întinse, goală, pe zăpadă și-și afundă obrazul în mîini. Apa se coloră în roșu purpuriu. Își cufundă fața încă o dată, și încă o dată, pînă cînd își curăță trăsăturile năclăite de sînge. Nu mai rămăsese nici o urmă a faptei ei. Apa curgătoare ascunsese totul sub gheață. Atunci se tăvăli prin zăpadă, de parcă ar fi vrut să se îngroape în ea. Apoi începu să plîngă, cu

privirea îndreptată către luna rotundă, pe cînd un simulacru de soare arunca o rază de lumină deasupra munților înveșmîntați în straie de sărbătoare. Începu să dîrdie de frig, dar zăbovi pînă cînd simți că trupul învinețit o îndeamnă la somn, fiind din nou la limita între două lumi, între viață și moarte. De fiecare dată aștepta această clipă, rugîndu-și sufletul să se lase dus de val. Încă vreo cîteva minute și ar fi scăpat de animalul pe care-l detesta. Dar se ridică și de data asta, pentru că instinctul ei de supraviețuire era mai puternic decît al altora și nu-i acorda dreptul de a pieri. Frigul avea avantajul că adormea suferința trupului, chiar dacă membrele ei înțepenite abia se mișcau. Își luă hainele din tufișul în care le ascunsese din timp, ca să nu fie sfîșiate în timpul transformării, apoi și le puse, clătănind. Ca în fiecare iarnă, abia reuși să-și lege șireturile corsajului, pentru că degetele înghețate refuzau s-o asculte, și, în sfîrșit, își aruncă pe umeri mantaua groasă. Intrarea în pasaj era aproape, la cîtiva pași, pe care-i făcu tîrîndu-și picioarele. Un singur gînd o obseda. Huc. Huc o aștepta. Ca întotdeauna. Va fi acolo, o va cuprinde în brațe și o va legăna drăgăstos, pînă cînd o va face să creadă că nu se întîmplase nimic. Da, Huc va fi acolo. Se agăța de această certitudine. Era singura certitudine care-o ajuta să trăiască. În timp ce înainta încet de-a lungul coridorului din piatră care urca pînă la fortăreață, și-l închipuia zîmbitor și atent, încurajînd-o. Îi va masa degetele amorțite cu un unguent, la fel și picioarele, pînă cînd degerăturile nu vor mai fi decît o amintire dureroasă, ca și tot restul. N-aveau nevoie să-și vorbească. Tăcerea era, mult mai mult decît cuvintele, universul lor complice. Huc o înțelegea. Huc o iubea. Huc o aștepta.

Și totuși, cu fiecare pas care o apropia de el, o neliniște surdă îi zguduia certitudinea. De cînd i se refuzase ultima oară, se schimbase. Credea că dragostea soțului ei este de neclintit, dar dacă lucrurile nu stăteau așa? Oare mărturisirea ei nu-i spulberase lui Huc și ultimele speranțe? Nu va avea niciodată urmași. Pentru el, era un lucru important. Albérie atinsese inelul. De cealaltă parte a zidului era camera ei.

De obicei, peretele era încălzit de flăcările șemineului din încăpere. Acum era rece. De atîta timp nu mai dormise acolo, încît nu mai aprindea focul. Își petrecea de obicei noaptea în peșteră, cu Loraline, ca să o ajute și să aibă grijă ca fata să nu șovăie. Îi promisese acest lucru surorii sale. Ezită, cu inima bătîndu-i puternic, cu buzele strînse. Și dacă Huc uitase acum de ea? Dacă nu-l va mai găsi acolo? Epuizată, răsuci inelul. Panoul de piatră se răsuci. Îl văzu de îndată la flacăra lumînării, iar inima ei dezorientată tresări de bucurie. Huc era acolo. Albérie îi zîmbi, intră în cameră și se ghemui la pieptul lui.

În timp ce Huc o strîngea în brațe, inspiră în piept mirosul lui familiar ca să-și regăsească identitatea și reperele. Și atunci simți că singele încins îi îngheță în vine. Adulmecă din nou, ca să fie sigură că nu se înșela. Trupul lui era învăluit de alt miros. Îi veni să-l împingă, să-l palmuiască și să fugă, dar nu se clinti. Nu, nu se clinti. Huc o înșelase. Cu Antoinette de Chazeron. Încă o dată, acești oameni furaseră, distruseseră ceva ce-i aparținea ei și familiei ei.

Huc o legăna blînd, mîngîindu-i părul încă umed și aspru. Albérie se lăsă în voia lacrimilor care-i curgeau fără să le poată opri. Știa că n-o va întreba nimic. Nu-i punea niciodată întrebări cînd se întorcea. Plînsese, căutînd zadarnic pe gîtul acestuia un loc în care mirosul lui să nu fie amestecat cu acela al rivalei ei. Apoi, încet-încet, se liniști. Huc o înșelase, însă acum era aici. Așadar, încă nu era prea tîrziu. Gîndul acesta o îmbărbătă. Se ura la fel de mult ca înainte, dar acum o ura cu toată ființa ei pe Antoinette de Chazeron.

Dimineata trecu în liniște. În timpul slujbei oficiate de fraatele Bertin, mobilizat în fiecare iarnă pentru ca Montguerlhe să nu fie uitat de Dumnezeu, Albérie îndrăzni s-o examineze mai atent pe Antoinette. În capela mică, lipită de donjon, se adunau cu toții, rugîndu-se cu și mai multă ardoare de cînd se îmbolnăvisese François. Albérie își mușcă buzele. Ce proastă fusese! Cum putuse să nu observe nimic? Sub masca prefăcută a durerii, Antoinette radia de bucurie. Pîntecele îi era ușor rotunjit, iar Albérie își încleștă pumnii deasupra

propriului pîntece, pe care se încapătina să-l dorească sterp. Dar privirea era aceea care o trăda cel mai mult pe Antoinette. De cîte ori o îndrepta asupra comandantului, i se lumina de parcă s-ar fi aprins o luminare în ochii ei. Era clar că-l iubea pe Huc de la Faye. Oare și el o iubea? Albérie n-ar fi putut răspunde. Huc era încruntat, avea aerul acela îngrijorat, pe care Albérie îl cunoștea bine, din diminețile tragice de după nopțile cu lună plină.

Știa că medicul acela tînăr, Theophrastus, discutase cu el în dimineata aceea, după ce plecase din camera ei. Se întîlniseră pe coridor, iar Albérie le auzise conversația. Theophrastus întrebuse dacă prin ținut erau mulți lupi, afirmînd că fusese trezit în toiul nopții de un urlet. Huc îl asigurase că se mai întîmpla uneori, cînd lipsea hrana, dar că el, unul, nu auzise nimic. Albérie avusese impresia că nu mințea prea bine, însă Theophrastus nu insistase. Huc schimbase vorba, pomenind de François care părea să se simtă mai bine, din moment ce-l trimisese să ceară pentru el un mic dejun. Albérie se enervă. Din pricina omului ăstuia, Loraline nu-i mai putuse administra lui François doza obișnuită, în ultimele două nopți.

În timp ce abatele își sfîrșea predica, Albérie își concentra atenția asupra lui Theophrastus. Stătea în fața ei, așadar nu-și putea da seama că ea îl observa. Deși avea fruntea plecată, totuși Theophrastus își furișa privirea în toate părțile.

„Dacă surprinde legătura dintre Huc și Antoinette, îi va crede vinovați, își spuse ea deodată. Spre deosebire de ceilalți, ăsta nu e prost, a observat, cu siguranță, că boala lui François nu este naturală.“ Dacă s-ar fi apucat să-i dezvăluie seniorului de Vologne observațiile sale și ar fi pomenit de Huc, François l-ar fi spînzurat, așa cum l-a spînzurat pe Benoît. Albérie înghiți cu noduri, în timp ce cînta împreună cu toți cei aflați în capelă, ceea ce o făcu să scoată o notă falsă, atrăgînd privirile pe jumătate amuzate, pe jumătate indignate ale celor două cameriste ale lui Antoinette, aflate lîngă ea. Dar Albérie nu se sinchisi de ele. Dedicîndu-se pe de-a-ntregul misiunii sale, își neglijase atît de mult soțul, încît îl împinsese în brațele alteia. Iar această altă femeie îl

punea într-un pericol mai mare decît l-ar fi pus faptele lui Albérie. Cu sau fără Theophrastus alături de el, François de Chazeron își va primi la noapte porția de otravă. Înainte de sfîrșitul săptămînii, va fi mort. Chiar dacă Theophrastus avea bănuieli, nu va putea obține dovezi. Huc nu va fi vinovat de moartea seniorului, ba mai mult, nu va voi să creadă nici că Loraline ar putea fi autoarea asasinatului. Albérie fusese suficient de convingătoare. Dacă Huc accepta ipoteza otrăvirii, va ști ea să facă în așa fel încît răspunderea pentru moartea lui François să cadă numai și numai asupra soției acestuia. Castelana avea un motiv. Acum, François îi stătea în cale! Și astfel, s-ar fi sfîrșit și legătura ei cu comandantul; Albérie era sigură că, oricît de mult l-ar fi urit Huc pe François, n-ar mai fi putut s-o iubească pe asasina lui.

Albérie se însenină. În definitiv, n-ar fi trebuit să se neliștească. Totul se va termina curînd.

Ca în fiecare seară, Albérie turna supa consistentă în bolurile largi, cu mîna sigură și cu un aer distant. Apoi se întoarse în colțul încăperii și așteptă. Huc și Antoinette mîncau la un capăt al mesei, iar cele trei doamne de companie ale castelanei, la celălalt capăt. Albérie abia dacă le cunoștea. Erau tinere, de o inteligență înrudită mai degrabă cu a bovinelor decît cu a vulpilor și se plectiseau la Montguerlhe, așa că, în indiferența totală a personalului, jucau zaruri, brodau, torceau, coseau și le bîrfeau pe alte fete de vîrsta lor, plasate în alte case ca să-și facă educația. Antoinette nu prea se ocupa de ele și le încredințase sarcina să se ocupe de trusoul copilului, ca să nu se împiedice tot timpul de ele. Singura lor preocupare era să învieze puțin serile. Una dintre ele recita admirabil versuri ale unor poeți pe care nu-i înțelegea, dar a căror melancolie o impresiona, iar celelalte două își uneau vocile cu glasul cristalin al lui Antoinette care acompania cîntecele la harpă. La atîta se mîrginea rolul și chiar existența lor la Montguerlhe.

Oricum, Albérie fu mulțumită să constate că toată lumea își golea cu plăcere farfuria. Puse pe altcineva să servească

mai departe masa și plecă să-i ducă mîncarea lui Theophrastus, care-l veghea în continuare pe François de Chazeron, zi și noapte, fără să se miște de acolo decît pentru a asista la numeroasele slujbe de la capelă.

Albérie trebuia să-și țină firea atunci cînd trebuia să se aplece asupra seniorului, simțindu-i răsufierea fetidă, ca să-i pună tava la îndemînă. De fiecare dată, își închipuia, fără să vrea, răsufierea asta deasupra chipului surorii ei. Și, de fiecare dată, era nevoită să se agăte de gîndul morții lui iminente, ca să nu termine chiar ea cu el, străpungîndu-l cu un pumnal.

Nu însă și în această seară. Poate că teama insidioasă de a nu-și pierde soțul îi schimba perspectiva. În clipa aceea, nu se gîndea decît la un singur lucru: François și Theophrastus trebuiau să înghită supa pe care le-o adusese.

Trei ore mai tîrziu, toți ai casei dormeau buștean, din pricina esenței de mac cu care condimentase Albérie bucatele. Verifică totuși, ducîndu-se chiar la Antoinette, ca să se convingă că era singură. Ieși ușurată din camera castelanei. Antoinette, care dormea adînc, părea o floare fragilă. „Ce ușor ar fi de secerat!“ își spuse Albérie, aproape triumfătoare. Totuși, o lăsă fără remușcări să-și continue visurile adulterine. Va veni și rîndul ei. Își aruncă ochii și spre patul lui Huc. Soțul ei sforăia. În noaptea asta, măcar, n-o va înșela.

Așa cum sperase Albérie, paznicul de la ușa lui François nu se afla sub efectul somniferului. Astfel, el va putea să afirme că nimeni nu intrase în odaie. Nici el, conform ordinului primit, n-avea voie să tulbure odihna seniorului. După cîteva ore, avea să fie înlocuit de alt paznic, iar Theophrastus nu va putea decît să constate faptele. Albérie intră în camera ei și trase zăvorul. Acționă mecanismul pasajului secret și se duse, cu inima ușoară, la nepoata ei.

În noaptea aceea, Theophrastus avu niște vise ciudate. Cînd se trezi, își aminti un chip uimitor de frumos și trist. Un chip de femeie, care se apleca asupra lui François de Chazeron; el întindea mîna spre ea, ca să-i oprească gestul nedeslușit, iar ea se ridica, se apropia pînă cînd aproape îl atinge, apoi îi

surîdea blînd. El se liniştea şi închidea ochii. Dimineata, rămăsese cu impresia că totul fusese doar un vis. Trupul îi era amorţit, iar limba, încleiată. O privire îndreptată către seniorul de la Vologne îi confirmă temerile. Acesta era livid şi transpira abundant. O dungă subţire, maronie îi stăruia în colţurile gurii. Theophrastus se ridică. Trupul îl durea din cauza poziţiei în care dormise. Hotărîse să schimbe lipsa de confort a fotoliului cu o saltea pe care doamna Albérie i-o adusese de cu seară, dar n-avusese timp să se întindă pe ea. Adormise aşezat pe fotoliu şi se pare că nu se mişcase de acolo toată noaptea. Se întinse fără grabă, apoi se îndreptă spre uşă. O deschise brusc, făcîndu-l să tresară pe paznicul postat în faţa ei.

Theophrastus îl salută şi se interesă dacă existase vreo tentativă de vizită nocturnă. Paznicul afirmă cu hotărîre că nici el, nici tovarăşul care fusese de serviciu în prima jumătate a nopţii nu adormiseră. Coridorul fusese tot timpul pustiu. Auzind că François vomita, Theophrastus se întoarse în cameră. Vasul peste care stătea aplecat castelanul se umplea, între două spasme, cu bilă amestecată cu sînge. Theophrastus fu cuprins de mînie. Dacă nu intrase nimeni, fusese înşelat. Trebuie să fi existat vreun pasaj în zid. Aceasta era singura explicaţie! Cineva îi drogase, şi pe el, şi pe François. Făptaşul putea fi orice persoană care avea acces la bucătărie.

După ce François îşi goli, horcăind, stomacul, Theophrastus împinse lingă el un lighean plin cu apă de melise, care fusese aşezat lingă vatră la căldură.

– Clăteşte-te, messire! îl îndemnă, întinzîndu-i un prosop.

François clănţanea din dinţi, scuturat de frisoane, cu ochii pierduţi, iar Theophrastus fu nevoit să-l ajute să se cureţe cît de cît. Dar, de îndată ce se întinse din nou pe spate, spasmele reîncepură. Accesele de vomă nu conteniră timp de două ore, aşa încît Theophrastus începu să se întrebe dacă nu cumva, de data asta, doza fusese mortală. Totuşi, în cele din urmă bolnavul se linişti. Cînd Antoinette apăru în prag, ca de obicei, înainte de micul dejun, mirosul fetid care domnea în cameră o deranjă. Theophrastus era ostenit, pentru că trebuise să-l

sustină pe François care, din ce în ce mai vlăguit, risca să cadă în hîrdăul deasupra căruia icnea.

– Credeam că se simte mai bine, se înduioșă Antoinette în fața soțului ei, moale ca o cîrpă, care adormise epuizat, cu gura căscată și trupul zgîlțit intermitent de frisoane. Ce s-a întîmplat, messire Theophrastus? întrebă ea cu sinceritate.

Dar Theophrastus preferă să nu-i dezvăluie nimic. Se mulțumi să afirme că, în acest stadiu al bolii, se puteau aștepta oricînd la recidive. Îi suspecta pe toți cei din casă și remarcase că doamna era mai interesată de comandant decît de soțul ei. Se mărgini s-o întrebe dacă gemetele bolnavului n-o deranjaseră peste noapte, însă Antoinette îi spuse că nici nu-și amintea bine cînd se culcase, fiindcă adormise instantaneu și nu se mai trezise pînă dimineața. Adăugă că dormise, pesemne, prea mult, căci avea gura amară cînd se sculă. Theophrastus bănuie că fusese drogată, ca și el, dar se feri să tragă vreo concluzie pripită. Dacă avea vreun amestec în ceea ce se întîmpla aici, i-ar fi spus orice ca să-l deruteze. O conduse pînă la ușa, insistă să nu fie deranjat de nimeni și se scuză că nu va coborî la masă. François avea nevoie de odihnă, iar Theophrastus prefera să rămînă lingă el, în cazul, foarte probabil, că va mai avea și alte crize.

Antoinette îi dădu dreptate, bucuroasă că poate ieși din odaia aceea împutită. Theophrastus îl puse pe paznic să scoată hîrdăul și să-l spele, apoi începu să inspecteze metodic încăperea, pipăind fiecare piatră ieșită în afară sau suspectă, dar nu descoperi nimic. Se strădui să-și păstreze calmul.

După vreo cinci ore, François se trezi. Părea să se simtă mai bine, iar Theophrastus îi puse cîteva întrebări. Visase ceva în timpul somnului?

– Un vis care revine adesea de cînd m-a lovit boala asta. O umbră se apleacă deasupra patului și mă asigură că pot dormi liniștit, fiindcă veghează asupra mea.

Theophrastus încercă să ascundă bucuria care-l cuprinsese:

– Ți se pare cunoscută?

– Cine?

– Zîna asta bună.

– Pe bunul Dumnezeu, habar n-am, messire! Am impresia că trăsăturile ei nu-mi sînt necunoscute, deși mi se pare o străină. Ca și cum ar fi fost dintotdeauna acolo, în umbră, urmărindu-mi fiecare pas. De fapt, mai mult o ghicesc și o aud, decît o vîd. N-aș putea spune de cine-mi amintește și cu atît mai puțin dacă doresc să-mi aduc aminte de ea. Dar de un lucru sînt sigur: nu e o zîină bună.

Theophrastus deveni atent:

– De ce spui asta, messire?

François rîse amar:

– Mi-ai mărturisit că împărtășești pasiunea mea pentru alchimie. În cazul acesta, messire, ar trebui să știi că aurul nu curge din topitoriile Domnului. Sub patul meu e o lădiță. Scoate-o!

Theophrastus se aplecă și luă lădița incrustată. François duse mîna spre lăntîșotul ce-i atîrna la gît și scoase de pe el cheia, pe care i-o întinse medicului. Theophrastus descuie lădița și fluieră de surpriză văzînd șuvița de aur întărită într-o formă ciudată. Cu vorbe măsurate, François de Chazeron îi povesti tragicul episod. Theophrastus îl ascultă în tăcere, mîngîind gînditor cu un deget suprafața netedă și mată a metalului.

– M-am întrebat multă vreme ce îmi evoca forma aceasta neobișnuită. Acum știu. Întoarce-o!

Theophrastus făcu întocmai: era limpede ca lumina zilei. Hazardul schițase acolo un profil. Un profil monstruos, cu fruntea străjuită de un corn.

– Cînd mesajul mi-a devenit limpede, am simțit nevoia unei dovezi. Am pus să fie analizat aurul, n-am crezut în „el“. Acum, messire, plătesc pentru asta! Sufăr ca ultimul amărît, iar trimisul lui vine să se asigure că nu mor. Că nu mor pînă cînd va considera că m-a pedepsit destul.

Theophrastus se feri să facă vreun comentariu. Nu credea nici în lucrătura diavolului, nici în puterea divină a rugăciunii. Colindînd prin lume, învățase că răspunsurile se află la îndemîna omului, cu condiția să fie dispus să le caute. Cunoștea acest gen de discurs. Mulți alchimiști pretindeau că au făcut un pact cu Satana ca să ajungă la Marea Operă. Și chiar

credeau cu adevărat acest lucru, cel puțin aceia dintre ei pentru care descoperirea pietrei filosofale nu însemna decît bogăție și putere. Întîlnise însă și înțelepți al căror singur țel era desăvîrșirea sufletească, iar în asta credea și el.

În jurul lui François de Chazeron fusese țesută o mașinație abilă. Poate că era opera unui nebun. Totuși, o parte din istorisirea castelanului era adevărată. Plătea pentru ceva. Dacă nu pentru cercetările sale, oare despre ce putea fi vorba?

– La Montguerlhe există subterane? întrebă, în timp ce liniștea înconjura respirația sacadată a lui François.

Însă discuția îl epuizase pe acesta. Răspunse dintr-o suflare, cu ochii închiși:

– Nu. Sînt sigur de asta. Pe cînd eram copil, o veche legendă pretindea că, în timpul Războiului de o sută de ani, la Montguerlhe veneau prin niște pasaje secrete nobili cavaleri care voiau să-și comande săbii sau să-și ascută cuțitele la făurarii de cuțite refugiați aici. Mi-am petrecut copilăria, ca și tata, înaintea mea, colindînd pe dealuri ca să găsesc intrări și cercetînd zidurile, așa cum ai făcut și Domnia Ta. Nimeni din familia mea, mergînd pînă la a patra generație, n-a descoperit nimic, iar în registre nu există nici un indiciu care să confirme aceste legende. Boala de care sufăr, messire Theophrastus, n-are altă cauză decît aceea pe care v-am spus-o, sînt sigur de asta.

Theophrastus încuviință. Nu conta ce credea François de Chazeron. Era mai bine să-l lase acum să se odihnească.

În ceea ce-l privește pe el, își făcuse un plan. În noaptea următoare, misterioasa apariție avea să revină și atunci își va da seama cît era vis și cît era realitate. Încuie lădița cu un gest precis, o împinse la loc, sub pat, și puse cheia la gîtul proprietarului. Era gata să se confrunte cu adevărul.

Trecuse deja ceva timp de cînd Isabeau simțea apăsarea unor ochi care o fixau prin fereastră, dar asta o amuza. Se încapățîna să nu își ridice ochii de pe cusătura ei. Orele după-amiezii se scurgeau, una după alta, în căldura odăiței din spatele magazinului, unde ea își obliga, de cîteva zile, creierul, mai degrabă decît degetele, să-și regăsească îndemînarea de a coase cu împunsături egale. Rudégonde o pusese să coasă o cămășuță din pînză de in adusă din Flandra, care costase foarte mult. La început, Isabeau fusese cuprinsă de panică, aflînd că haina îi era destinată mamei regelui. Acele erau atît de subțiri în mîinile ei stîngace! Dacă greșea, dacă strica totul și greșea cusăturile? Sugerase că ar fi fost mai bine să înceapă cu vreo batistă, dar Rudégonde nici nu voise să audă.

– Nu te mai gîndi la regină, uite cît de fină și plăcută la atingere e pînza! Trebuie s-o tratezi cu respect. Străduiește-te, Isabelle, nu te grăbi, și astfel vei reuși să-ți învingi teama!

O ascultase, după ce obținuse permisiunea de a exersa mai întîi, o oră, pe un material obișnuit, din bumbac, ca să-și aducă aminte cum să lucreze ceea ce i se cerea. De necrezut, dar i se păruse ușor, așa încît trăsese concluzia că Rudégonde avea dreptate.

Încă din clipa cînd sosise, se simțise cuprinsă de o spaimă care venea de undeva dinăuntru ființei ei. În prima noapte nu înțelesese motivul, acum însă știa. Își petrecuse ultimii ani încercînd să uite tot ce fusese și tot ce știuse,

pentru a nu simți lipsa acestor lucruri. Pentru că nu credea că le va mai regăsi vreodată. Iar acum trebuia să facă drumul invers, și asta o înspăimînta. Negarea îi stinsese durerea. N-ar fi vrut, pentru nimic în lume, s-o trezească. Cu toate acestea, era nevoită s-o facă. Împlinise treizeci de ani. Nu era prea tîrziu ca să înceapă din nou să trăiască și să iubească.

Își continuă, cu grijă, munca. Auzea convorbirile și rîsetele tovarășelor ei, așezate în cerc lingă ea, dar nu le asculta. Nu voia să le lase să-i abată atenția, căci cusăturile din cele două părți ale cămășii trebuiau să fie fine, ca să nu irite pielea. Nu-și permitea să pălăvrăgească decît în pauze. Prima pauză era cea de la dejun, celelalte două, în cursul după-amiezii. De fapt, lenjeresele munceau pînă la căderea nopții, atîta vara cît și iarna, afirmase Rudégonde, pe care n-o prea vedeau, însă o auzeau agitîndu-se în prăvălie, unde se înghesuiau nobilii. Uneori, cerea cutare sau cutare sortiment de material, iar una dintre fete i-l aducea în grabă. Isabeau auzea toate aceste lucruri, dar nu își ridica privirea. Lucra pentru mama regelui și era conștientă că Rudégonde îi făcuse o favoare încredințîndu-i comanda aceea.

În pauză, hotărî că era timpul să-și surprindă misteriosul admirator, dar, întorcînd capul spre fereastră, constată că acesta dispăruse. Regretă o clipă, apoi dădu din umeri și se întinse, după care li se alătură celorlalte fete, care ronțiau biscuiți, glumind, cu cîte o cană cu lapte cald în mînă. Rudégonde se purta bine cu ele. În timp ce se servea și Isabeau, patroana intră, binedispusă, în atelier.

– Bătrîna ducesă de Blois este o adevărată pacoste, dragele mele! exclamă ea, trîntindu-se pe un scaun. Mă trec toate sudorile cînd o vîd că intră pe ușă. N-are pic de gust, crede că le știe pe toate, numără de două ori fiecare cot de pînză, se răzgîndește la orice amărîtă de broderie și declară, pînă la urmă, că materialul nu e potrivit, și totul trebuie luat de la început.

– Nici n-ar putea fi altfel, rîse Blanche, căreia îi plăcea grozav să-și bată joc de clienți cînd n-o auzeau, e așa de

vînătă și de zbîrcită, încît ai impresia că îmbraci una dintre fantomele de pe streășina catedralei...

Rîsul tovarășelor ei o molipsi și pe Isabeau. Ce plăcut i se părea să intre și ea în complicitatea lor lipsită de griji! Rudégonde le certă în glumă, malițioasă, apoi dispăru, cînd auzi clopoțelul de la intrare, care anunța o nouă vizită.

Ridicîndu-se pe vîrfuri, Blanche, curioasă să știe cine venise, se uită prin vizorul ușii. Apoi imită un mers greoi și împiedicat, umflîndu-și obrajii într-o grimasă și privind sașiu. Françoise și Améline încercară să ghicească, spunînd pe rînd diverse nume, în timp ce Blanche mima noi indicii, pînă cînd ajunseră, în cele din urmă, la porecla Inimă-de-Bou. Blanche bătă din palme, rîzînd, iar celelalte două fete izbucniră și ele în rîs.

– Despre cine este vorba? le întrebă Isabeau.

Scena o amuzase, dar se simțea puțin stingheră.

Françoise o luă de braț și o îndemnă să privească, la rîndul ei, prin vizor. În prăvălie, un personaj tras la față, gras și îmbrăcat în culori țipătoare, își pusese un genunchi în pămînt, întinzîndu-și rugător mîinile spre Rudégonde.

– Inimă-de-Bou este starostele breslei măcelarilor, îi șopti Françoise. De șase luni o curtează cu înfocare pe Rudégonde și-i trimite în fiecare zi dulciuri sau bucăți de carne de cea mai bună calitate. E caraghios, însă e un om de treabă, iar Rudégonde nu știe cum să scape de el fără să-l jignească. E într-o situație tare neplăcută!

Celelalte ucenice pufniră iarăși în rîs. Isabeau își dezlipi ochiul de vizor. Îi dăduseră lacrimile. Văzîndu-i chipul, fetele se opriră din rîs. Isabeau trecu printre ele și ieși în curte. Era lividă și plîngea de-a binelea, fără să se poată stăpîni.

După o clipă, Blanche, Françoise și Ameline ieșiră după ea, încurcate. Isabeau se așezase pe un butoi, fără măcar să fi scuturat zăpada care-l acoperea. Fetele se ghemuiră în fața ei, iar Françoise îi întinse o batistă. Isabeau înălță capul și le zîmbi cu tristețe:

– Iertați-mă, abia reuși să articuleze, înainte de a-și sufla nasul în pătrățelul de în care avea niște inițiale brodate pe el.

– Nu, tu să ne ierți dacă te-am necăjit, chiar dacă nu cunoaștem motivul, îi răspunse Ameline, strângînd-o prietenește de braț.

Isabeau își scotoci prin amintiri.

– Voi n-aveți nici o vină, spuse. Însă ceea ce am văzut mi-a amintit un lucru pe care ar trebui să-l uit.

– Nu ești obligată să ni-l povestești, remarcă Blanche.

– Cu mult timp în urmă am fost logodită, începu totuși Isabeau, iar Benoît al meu s-a lăsat într-un genunchi la fel ca Inimă-de-Bou, cînd mi-a cerut mîna. Știți, aceea a fost cea mai frumoasă zi din viața mea!

Isabeau își scoase din decolteul rochiei lăntîșorul și le arătă verigheta ei. Fetele, așezate lîngă ea, tăceau, ținîndu-și respirația, tulburate de chipul ei îndurerat. Isabeau mîngîie inelul.

– A murit, spuse ea. Chiar în ziua nunții.

– Oh, Doamne! exclamă Ameline, ducîndu-și mîinile la gură.

Isabeau își întoarse spre ea ochii de culoarea migdalei. Nu spusese nimănui pînă acum povestea ei. Privirea i se umplu de ură, iar degetele i se încleștară. Înalță fruntea și adăugă:

– A fost asasinat fiindcă a încercat să mă apere de seniorul care rîvnea la mine. „Cine-l înfruntă moare“, așa zicea Benoît. Avea dreptate.

Isabeau scoase un suspin prelung și-și goni din amintire aceste imagini, frecîndu-se la ochi cu pumnii.

Începuse să ningă liniștit; fulgii mărunți împodobeau cu valul lor imaculat cele patru glugi ale fetelor.

– Acum trebuie să ne întoarcem, hotărî Ameline, întinzîndu-i mîna cu afecțiune.

Isabeau prinse fără șovăire mîna întinsă. Pe cînd Ameline și Blanche intrau în atelier, Françoise o reținu pe Isabeau, prinzînd-o de braț:

– Seniorul acela te-a violat, nu-i așa?

– Da, mărturisi Isabeau, fără să-și plece ochii în fața privirii ei limpezi și directe.

Un vâl de ură se țesu parcă în jurul lor.

– Atunci, sper că a plătit pentru asta, îi șuieră Françoise, înainte de a trece pragul atelierului.

Deodată, Isabeau se simți mai bine. Când intră în încăperea spuse:

– Da, a plătit!

9 noiembrie 1515. Theophrastus stinse lumînarea, cufundînd camera în beznă. Lumina lunii îi era de-ajuns ca să poată repera pasajul secret. Își petrecuse ziua întrebîndu-se cum ar trebui să procedeze atunci cînd agresorul își va face apariția. Mai întîi, se gîndise să îl blocheze în cameră și să cheme paza, dar își dădu seama că nu era o idee bună. Era limpede că femeia pe care o întrezărise, toropit de somn, cu o zi înainte avea complici în interiorul casei; poate că nu era decît o simplă executantă. În acest caz, reținerea ei nu l-ar fi salvat pe François de Chazeron. Trebuia să descopere întregul adevăr, oricît de cumplit ar fi fost el. De fapt, îl interesa nu atît vinovatul, cît misterul care se ascundea aici. Iar Theophrastus nu rezistase niciodată ispitei de-a dezlega o enigmă.

Seara, Albérie le adusese, ca de obicei, cina în odaie. După douăzeci de minute, cînd venise să ia tăvile, totul părea să arate că Theophrastus și François mîncaseră tot ce li se adusese. În ceea ce-l privea pe castelan, chiar așa era; Theophrastus însă aruncase neobservat mîncarea într-o pungă din piele, ascunsă după un fotoliu.

Theophrastus se instală comod pe fotoliu, trăgîndu-și pătura pînă la umeri, așa cum făcuse și în serile precedente. Nu departe de el, François de Chazeron adormise. Sforăia, șuierînd la fiecare răsufflare, cu gura deschisă emanînd un iz acru.

Theophrastus avusese grijă să-și întoarcă fotoliul în așa fel încît să cuprindă cu privirea întreaga încăpere. Se gîndise să procedeze prin eliminare. Unul dintre pereți era blocat de

o masă și un cufăr pe care se aflau diverse obiecte. Dacă cineva ar fi vrut să treacă pe acolo, ar fi trebuit să le deplaseze pe toate. Peretele din fața lui, cel pe care se deschidea și fereastra, era prea apropiat de patul bolnavului. În el ar fi putut exista o intrare ascunsă, dar Theophrastus înlăturase această ipoteză, căci necunoscuta din noaptea trecută stătea de cealaltă parte a patului, și ar fi fost nevoită să-l ocolească pentru a ajunge acolo. Cel de-al treilea perete era unul interior, care dădea spre coridorul păzit de gârzi, unde ieșea trecînd pe ușă. Nu era suficient de gros ca să conțină vreo ascunzătoare. Mai rămînea șemineul larg și adînc. La stînga lui, un sfeșnic cu picior umplea restul spațiului, la dreapta, era căpățiul patului, lipit de perete.

Theophrastus mai văzuse și în alte case șeminee care se deschideau astfel, direct din zid, și era convins că de acolo va ieși tînăra.

Afară, vîntul se întetise și șuiera prin horn, înviorînd flăcările înalte care împrăștiau jerbe de scînteii.

Theophrastus se lăsă să alunece într-o somnolență odihnitoare. Stomacul îi chiorăia de foame, dar era obișnuit să-l ignore. Îl aștepta o noapte lungă. Își ascuți simțurile, ca atunci cînd dormea în vreun han cu faimă îndoielnică sau prin adîncul pădurii, moțîind, dar fiind sigur că se va trezi la cel mai mic zgomot.

De fapt, mai degrabă senzația unei prezențe decît scîrțîitul ușor care se auzi îl scoase din toropeală. Întredeschise pleoapele, dar nu se clinti.

Silueta înfășurată într-o mantie largă îl atinse în timp ce se apropia de victima sa. Acolo, scoase din mîneacă un mic flacon și-și umezi degetul. Instinctiv, Theophrastus fu cît pe ce să se repeadă ca s-o oprească, dar se stăpîni. Dacă otrava exista, trebuia să existe și un leac pentru ea, era convins de asta. Își ținu răsufllarea, în timp ce vizitatoarea își plimba degetul pe buzele lui François, care mîrii prin somn. Apoi se îndepărtă încet de pat. Theophrastus își lăsă pleoapele să cadă peste privirea curioasă, lăsînd să-i pătrundă printre gene doar

o zare imperceptibilă de lumină, suficientă însă ca să-i permită să admire trăsăturile perfecte ale chipului care-l cerceta.

Fără voia lui, inima începu să-i bată puternic. Femeia aceea stătea nemișcată în fața lui, privindu-i somnul prefăcut, cu un zîmbet tandru în colțul gurii. Theophrastus se întreba dacă și în noaptea trecută îl privise la fel. Pesemne că de aceea se trezise pe jumătate. Se cutremură la gândul că ea l-ar fi putut otrăvi la fel de ușor și pe el. De ce oare n-o făcuse, din moment ce era clar că prezența lui îi încurca socotelile?

Femeia se apropie și mai mult de el. Theophrastus închise ochii, temîndu-se ca ea să nu-i descopere subterfugiul. Sîngele îi gonia nebunește prin vene, dar n-ar fi putut spune dacă era speriat sau tulburat; ființa aceea degaja o mireasmă piperată, aproape animalică, totuși uimitor de stăruitoare și de plăcută. Așteptă. Buzele fin cizelate îi atinseră cu nesfîrșită blîndețe gura, după care se retraseră, lăsîndu-i o senzație de frustrare. Apoi, necunoscuta se îndepărtă fără nici un zgomot. Theophrastus întredeschise din nou pleoapele și își reținu un strigăt de bucurie. Spre deosebire de multe alte mecanisme, acesta nu era acționat printr-un sistem din zid, ci direct din interiorul vetrei. Văzu clar lespeda acoperită cu funingine retrăgîndu-se în gol, în stînga vetrei, și apariția misterioasă aproape atingînd flăcările înainte de a se face nevăzută. Theophrastus nu se mișcă din loc decît după ce lespeda reveni la locul ei.

Se întreba o clipă dacă nu cumva necunoscuta îi oferise sărutul morții, fiindcă se simțea foarte slăbit, însă alungă repede acest gând. Adevărul era cu totul altul și ar fi văzut oricine, dacă i-ar fi privit prohabul proeminent al pantalonilor. Theophrastus era, de fapt, excitat cum nu mai fusese în viața lui. Se rușină și încercă să revină la o stare decentă. Oare era pervers, din moment ce resimțise o astfel de atracție? Se ridică de pe fotoliu și se apropie de François, a cărui față se contracta deja sub efectul otrăvii. Nu se putu opri să se întrebe dacă nu cumva, pînă la urmă, bolnavul avea dreptate.

Fata aceea avea frumusețea și mireasma interzise ale diavolului. Era oare posibil ca ea să fi fost pedeapsa trimisă de Satana?

Isabeau ieși din atelier cu inima grea. Sfirșitul zilei fusese trist, deși tovarășele ei făcuseră tot ce le stătea în puteri ca să-i abată gândurile de la durerea ei.

Se simțea istovită; istovită și zdrobită. Și, ca s-o istovească și mai mult, ninsoarea se așternea mereu peste oraș. Trebuia să pășești cu atenție ca să treci prin mîzga care acoperea străzile înguste, îngroșată de bălegarul cailor, al porcilor și al celor cîțiva boi înjuțați la căruțe grele.

Isabeau își ridică puțin fustele și o luă pe strada Lingerie. Trecînd pe lîngă cimitirul Saints-Innocents ca să ajungă pe podul Notre-Dame și să se întoarcă la catedrală, trebui să se lipească de zid ca să facă loc unui echipaj bogat împodobit. Ocupa toată strada și Isabeau îl înjură în gînd. În trecere, o stropise din cap pînă în picioare. Se lăsă o clipă în voia sorții, sleită de putere și de tensiunea nervoasă, rezemîndu-se cu toată greutatea de zid, și-și închise ochii iritați de încordarea la care-i supusese migala lucrului cu acul.

Faptul că vorbise despre Benoît o făcuse să se simtă ușurată, într-un fel, fără îndoială pentru că era prima oară cînd cineva străin, din lumea din afară, îi asculta povestea și o înțelegea atît de bine, încît reacționa la fel ca ea. Răscolirea acestor amintiri îi sporea senzația că-i lipseau atît Benoît, de care-i era dor, cu toate că trăsăturile lui aproape că se dizolvaseră în mintea ei, cît și Loraline. După ce-și reluasе lucrul, nu încetase să se gîndească la ea, deși se convingesese că o făcea dintr-un singur motiv, și anume acela că Loraline era aceea care va pune în practică răzbunarea.

Își făgădui să trimită un curier la mănăstirea din Moutier. Aștepta cu nerăbdare vestea morții lui Chazeron. Gîndul că, atunci, Loraline va putea veni la ea o ungea la inimă, cu toate că eventuala lor întîlnire ar fi întîmpinat un obstacol serios: oficial, Isabeau era moartă. Oare o va ierta

vreodată Loraline pentru această păcăleală și pentru durerea pe care i-o pricinuise? Cum va reacționa, descoperind că nu fusese decît un instrument în mîinile mamei ei? Isabeau goni acest gînd. În fond, n-avea nici o importanță. N-avea nevoie de iubirea fiicei sale, și nici ea n-avea dragoste de oferit. Ar fi vrut doar ca Loraline să aibă o viață mai bună decît fusese a ei.

Cineva o apucă de mîină, făcînd-o să se întoarcă și să își deschidă ochii. Era Bau-Bau. Piticul îi surise cu bunătate și, timp de o clipă, o complicitate evidentă îi uni, în tăcere. Apoi, Bau-Bau își dădu ochii peste cap, cu glumele lui de maimuță, ca de obicei:

– Isa părea pierdută. Bau-Bau îi găsește întotdeauna pe cei pierduți. Bănuții, dar și oamenii. Te-am găsit de două ori, frumoasă Isa, a treia oară o să te păstrez!

Isabeau nu-și putu reține un hohot de rîs. De la sosirea ei, nu-l mai văzuse pe Regele nebunilor. Se bucură să constate că piticul n-o uitase. Îi răspunse zîmbind:

– De data asta nu eram pierdută, ci doar sfîrșită. Dar sînt încîntată să te revăd. Atunci n-am avut timp să-ți mulțumesc.

Bau-Bau ridică ironic din umeri:

– La ce bun? Serviciu contra serviciu, asta-i regula! Fără îndoială că într-o zi o să-i dai și tu o mîină de ajutor lui Bau-Bau. Așa stau lucrurile, frumoasă Isa!

Isabeau dădu din cap. Cîte o rafală de vînt îngrămădea fulgii pe hainele lor, acoperindu-le cu un strat subțire de cristale de gheață. Isabeau simți că o pătrunde frigul. Se cutremură.

– Vino, îi zise Bau-Bau, trăgînd-o după el.

Făcură cîțiva pași de-a lungul zidului, apoi Bau-Bau se opri în fața unei uși atît de joase, încît Isabeau trebui să se aplece ca s-o observe. Piticul scoase dintr-un săculeț prins la brîu o cheie mare și o introduse în broască. Isabeau zări un coridor strîmt care se adîncea în podeaua unei odăi atît de mici, încît un om n-ar fi avut loc să se întindă în ea. Bau-Bau nu-i lăsă timp de întrebări.

– Intră repede, altfel secretul meu se va afla.

Isabeau coborî scara de metal luminată de o lampă așezată aproape de deschizătura tunelului și-l auzi pe Bau-Bau încuind ușa. După o clipă, îi văzu picioarele apărînd deasupra căpșorului ei. Isabeau se trezi într-un tunel care mirosea a mucegai. Bau-Bau coborî ultima treaptă și lumină cu lampa locul în jurul ei.

– Nu-ți fie frică, frumoasă Isa! o îndemnă el, făcîndu-i complice cu ochiul.

– Nu mi-e frică, se amuză Isabeau.

Ar fi vrut să-i spună că, dimpotrivă, hruba aceea umedă și urît mirositoare o făcea să se simtă în largul ei. Petrecuse atîția ani colindînd subteranele de la Montguerlhe, singură sau întovărășită de lupii ei, încît se simțea mai bine în tunelul lui Bau-Bau decît pe străzile aglomerate ale Parisului. Mulțimea, agitația ei neconținută și vorbăria o speriau. Nu liniștea sau întunericul. Nici șobolanii pe care-i auzea mișunînd la picioarele ei. După cîtiva metri, zări flacăra pîlpitoare a unei alte lămpi așezate în scobitura unei pietre. Ajungînd în dreptul ei, desluși niște nișe în care erau stivuite schelete. Nu-și putu reținu o tresărire de uimire. Bau-Bau izbucni într-un rîs zgomotos:

– Morții sînt mai puțin de temut decît cei vii, frumoasă Isa! Țștia stau aici de secole. Se zice că sînt din vremurile cînd Galia era stăpînită de romani, iar Parisul se numea încă Luteția. Chiar e adevărat. Deasupra noastră se află cimitirul Saints-Innocents. Dar am ajuns la destinație.

Într-adevăr, în fața lor se profila o altă ușă. Bau-Bau trase zăvorul. În fața lui Isabeau explodă un val de lumină, de muzică și de culori.

– Bine ai venit la Curtea Miracolelor, spuse vesel piticul, făcîndu-i loc să intre.

În vasta sală de piatră care se întindea în fața privirilor ei uimite, vreo patruzeci de schilozi, cerșetori și vagabonzi își făceau de lucru într-o dezordine uimitoare. Pe cîteva sicrie transformate în mese erau sticle și străchini cu mîncare spre

care se întindeau mâinile unsuroase ale înfometaților, serviți de cîteva matroane șleampete, care rideau în timp ce mesenii le pipăiau fesele. Într-un colț dormeau, claie peste grămadă, pe niște saltele desfundate, cîtiva copii.

Așezat pe jos, un tip înalt, cu părul roșcat, juca arșice cu un infirm fără picioare, care stătea pe o scîndură cu rotile. Într-un colț, niște muzicanți cîntau o sarabandă, iar o brunetă voluptuoasă drapată în văluri viu colorate își mlădia crupa într-un dans ațîțator, sub privirile unor bărbați care băteau din palme în ritmul muzicii. În altă parte, o tinerică hrănea la sîn un sugar dolofan, în timp ce alta fugărea un derbedeu care arunca în ea cu bulgări de lut.

Privirea lui Isabeau se plimba dintr-un colț în celălalt, fără să se oprească nicaieri, dar înregistrînd totul; descoperea acolo o sărăcie veselă, glumeață, jengoasă și uimitoare.

Apoi, brusc, muzica încetă: făcînd una din mișcările ei suple, țiganca observase apariția lui Bau-Bau. Se apropiase cu un șir de piruete pe care le încheiase ingenunchind într-o reverență plină de respect. Acest simplu gest fu de-ajuns pentru ca toate privirile să se îndrepte către Regele nebunilor, plecîndu-se în fața lui.

Bau-Bau păru că nu remarcă atenția de care se bucura. Își trecu afectuos mîna prin părul de abanos al fetei, care înalță spre el o privire atît de arzătoare și de sălbatică, încît Isabeau se simți stînjinită. Bau-Bau rupse tăcerea:

– Prieteni, iat-o pe Isa, frumoasa despre care v-am vorbit!

Cuprinse cu palmele mîna lui Isabeau, care tremura. De îndată, cu un singur elan, bărbații, femeile, copiii, începură cu toții să lovească puternic cu mâinile sicriele, podeaua, pereții, producînd un vacarm asurzitor. Isabeau păli. O înspăimîntau fețele lor descărnate, cu dinți negri, îngălbenind în rînjete. Se ridicară și se apropiară, superbi în mizeria lor, înfricoșători în ansamblu. Isabeau privi spre Bau-Bau. Țiganca îl cuprinse cu brațele și-l săruta cu nesăț pe gură. Isabeau simți că i se taie picioarele. Se dădu înapoi pînă la ușă, sigură că trăiește un nou coșmar.

La țipătul ei incremeniră toți, dar Isabeau nu mai vedea nimic în jur. Alunecă într-o noapte fără sfârșit.

Theophrastus tamponă cu o batistă muiată în apă curată pata care tivea buzele lui François, sperînd să atenueze astfel efectul otrăvii. Se asigură că pulsul acestuia era regulat, deși rapid, apoi luă o hotărîre.

N-avea nici o armă în afară de cuțitul lui. Se gîndise la un moment dat să-și ia pumnalul cu el în camera lui François, dar se temuse că va da de bănuît. Se presupunea că, alături de castelan, nu-l pîndea nici o primejdie, așa încît, dacă ar fi venit înarmat să-l vegheze pe muribund, poate că i-ar fi pus în alertă pe ucigași.

Ascultîndu-și instinctul, acționă mecanismul care deschidea intrarea în pasaj și privi piatra înfundîndu-se în peretele șemineului. În spatele lui, trosneau flăcările aspirate și înviorate de aerul stătut care trecea prin deschizătură. Le simți căldura prin vestă, în timp ce răcoarea care venea din întuneric îi izbi pieptul.

Aprinse torța pe care și-o pregătise din timp și coborî treptele. Cînd pîși pe a treia, auzi zgomotul dalei de piatră care se răsucea la loc, deși el nu făcuse nimic pentru a închide trecerea. Simți un fior rece, pe care-l alungă imediat. De-acum nu se mai putea întoarce. Era prizonierul îndrăznelii sale.

Pasajul era îngust, scobit direct în zid, iar treptele erau alunecoase. De fapt, existau două ziduri, iar Theophrastus presupune că acest interval dintre ele fusese lăsat cu intenție, încă de cînd fusese construită fortăreața. Dar nu înțelegea cum de rămăsese necunoscut proprietarilor castelului.

Își concentrează întreaga atenție asupra coborișului. Din cînd în cînd, simțea pe față o adiere de vînt, iar flacăra torței pîlpîia. Din loc în loc fuseseră prevăzute răsufletori înguste, atît de bine mascate de îmbinarea pietrelor încît nu puteau fi observate din exterior.

În curînd, pietrele de rîu care alcătuiau zidul fură înlocuite de un perete de stîncă, iar sub picioare, Theophrastus descoperi lutul alunecos al unei peşteri. Şobolanii mişunau în jurul lui, chiţâind, iar tunelul ba se lărgea, ba se îngusta. Merse aşa mult timp, căutînd să se orienteze după eventuale urme de paşi de fiecare dată cînd galeria în care se afla traversa altă galerie, pierzîndu-se în beznă. Dar nu găsi nici o urmă care ar fi putut să-l ajute.

O clipă, îi trecu prin minte că labirintul acela avea să-i înfrîngă curajul, că se va pierde şi va fi osîndit să rătăcească fără să mai găsească vreo ieşire. Fu ispitit să se întoarcă din drum, dar se forţă să-şi recapete calmul şi hotărî să reflecteze. Gîndirea îl ajutase întotdeauna să găsească soluţii, ca şi instinctul său. Nu-i plăcea deloc senzaţia că e îngropat de viu.

Se aţeză şi încercă să-şi amintească drumul parcurs. Toate galeriile care se întretaiau cu a lui păreau să urce. Prin urmare, probabil că duceau în diverse ascunzători ale castelului, sau, dacă nu mergeau spre Montguerlhe, ajungeau în alte locuri. Din moment ce nu ştia de unde venea femeia aceea, trebuia să-şi urmeze drumul în sensul logic al pantei. Toate galeriile dădeau în acest coridor. Aşadar, mergea în direcţia cea bună. Rămînea de văzut unde va ajunge.

Se ridică greoi în picioare. Umezeala îi pătrunsese prin încălţări şi începu să tremure de frig. Grăbi pasul, ca să se încălzească. La o cotitură a drumului, se împiedică de o piatră proeminentă şi fu gata să cadă pe burtă. Se agăţă de peretele stîncos, dar scăpă din mînă torţa, care se rostogoli pe solul îmbibat cu apă şi se stinse. Theophrastus trase o înjurătură, masîndu-şi glezna lovită. În jurul lui, era o beznă adîncă. Începu să înainteze orbeşte, cît mai prudent, sprijinindu-şi mîna de perete, ca să se orienteze. Pe alocuri, întîlnea cîte o deschizătură în stîncă; pe măsură ce avansa, acestea deveneau tot mai rare, lucru care-l îmbărbătă, chiar dacă solul pe care călca era acum drept. Se relaxă puţin. Ochii începuseră să i se deprindă cu întunericul şi acum putea ghici direcţia galeriei.

Apoi, dintr-odată, călcă în gol și-și pierdu echilibrul. Încercă să se agăte de perete, să-și scoată piciorul care alunecase pînă la șold în gaura aceea, dar nu reuși. O durere intensă îi smulse un țipăt de animal speriat și se prăbuși cît era de lung de-a curmezișul galeriei, iar capul i se izbi, cu un zgomot surd, de perete. Nu mai avu timp să-și spună că era pierdut. Lovitura îl afundă într-un leșin adînc.

Cînd Isabeau își reveni în simțiri, văzu chipul țigăncii agitîndu-se deasupra capului ei, în timp ce îi puneă comprese pe frunte. Spaima o cuprinse din nou și începu să tremure. Lilvia îi puse pe frunte o mînă răcoroasă, împodobită cu inele, murmurînd:

– Ușor, ușor, frumoasă Isa! Ești în siguranță aici. Nimeni nu vrea să-ți facă nici un rău. Liniștește-te!

Vocea blîndă, dar horcăită îi transmise, puțin cîte puțin, căldura ei, ca și mîna care i se plimba de la frunte pe păr într-o mîngiere afectuoasă. Isabeau își închise din nou ochii, așteptînd ca inima ei să-și potolească bătăile. Țiganca intonă, cu voce senzuală și liniștitoare, un cîntec ale cărei cuvinte Isabeau nu le desluși, dar care îi evocă imagini din trecut. Revăzu chipul bunicii aplecat asupra ei, în timp ce degetele lungi îi ciufuleau părul rebel atunci cînd, copil fiind, se lăsa alintată de bătrînă. Își aminti cîntecul de leagăn care-i alina necazurile, retrăi clipele neasemuite cînd, culcată pe genunchii deja slăbiți de vîrstă, își vîrî degetul mare în gură înainte de-a adormi. Același cîntec de leagăn i-l îngînase și ea lui Loraline.

Puțin cîte puțin, spaima închipuie încetară să-și mai găsească ecou în imaginația ei. Cînd deschise iarăși ochii, calmă de astă dată, țiganca îi surise blînd și matern.

– Unde mă aflu? o întrebă Isabeau.

– În odaia regelui, îi răspunse Lilvia. Camera asta și sala pe care ai văzut-o sînt ascunzătorile noastre de sub biserică. Cerșetorilor le pare tare rău, nu voiau să te sperie, ci să-ți ureze bun venit. Ascultă! adăugă ea.

Isabeau își încordă auzul, dar liniștea i se păru deplină:

– N-aud nimic.

– Exact. Toți tac și pîndesc, de asta e liniște. Pariez că unul dintre ei stă cu urechea lipită de ușă, pe cînd ceilalți își țin răsufllarea. Așteaptă să te întorci la ei, Isa! Frumusețea îi fascinează, este ceva ce ei nu vor avea niciodată. O tratează cu tot respectul. Iar tu ești foarte frumoasă.

Isabeau se îmbujoră sub privirea insistentă a țigăncii, care-o cerceta cu de-amănuntul.

– Unde este Bau-Bau? întrebă ea ca să-și ascundă jena.

– Pe-ici, pe-colo, peste tot, rîse țigancă. Doar e rege!

Se îndepărtă de pat și o prinse pe Isabeau de mînă, ca s-o facă să se ridice. Isabeau se așeză în capul oaselor și se uită în jur, curioasă. Totul era numai bogăție și splendoare. Oriunde îți opreai privirea, dădeai de vase prețioase din aur, argint și pietre prețioase, de tapiserii și covoare luxoase, de tablouri superbe.

Țigancă o trase ușor de mînă.

– Acum îți mai este frică, Isa? o întrebă cu dragălașenie.

Isabeau îi răspunse printr-un zîmbet neprefăcut. Nu, nu-i mai era frică. Ce proastă fusese!

Se ridică de pe pat și Lilvia o conduse spre ușă. Țigancă își lipi ochiul de gaura cheii, apoi o privi pe Isabeau cu un aer șăgalnic și-i făcu semn s-o imite. Isabeau se aplecă și ea spre gaura cheii și zări în fața ei alt ochi care o iscodea. Făcu un pas înapoi, cu o exclamație de surpriză:

– E exact așa cum ți-am spus, Isa! Toți te așteaptă.

Își puse mina prelungă, împodobită cu inele, pe zăvor, vrînd să deschidă ușa, dar Isabeau o opri:

– Stai puțin! Trebuie să știi.

Țigancă se opri și își înclină capul:

– Ce anume vrei să știi, Isa?

– În legătură cu tine. Tu și Bau-Bau... L-ai sărutat, adăugă, rușinată.

– Da, și ce-i cu asta?

Vorbea de parcă s-ar fi referit la un lucru cît se poate de firesc. Isabeau înghiți în sec, apoi reluă:

– Și doamna Bertille?

Țiganka dădu din cap cu milă:

– Habar n-ai de legile Curții Miracolelor. Aici, căsătoria nu are același înțeles ca acolo, sus. Dacă soția regelui nu-i poate dărui un copil, atunci el își alege încă una, care i-l va oferi. Bertille nu poate avea copii. Eu, da, o asigură ea, așezîndu-și mîna pe pîntece.

Isabeau își înăbuși un strigăt de surprindere. Prin materialul fustelor, sub palma rotunjită se contura o umflătură.

– Iar Bertille a fost... repudiată? insistă Isabeau, pe care acest gînd o neliniștea, fiindcă ținea mult la pitică.

– Nu, Doamne, sigur că nu! Vom crește împreună copilul. Așa-i la noi. Împărțim tot ce e bun și sănătos. Numai burghezii gonesc și umilesc o femeie stearpă. Aici, dacă o mamă moare, îi creștem noi micuțul, iar dacă o femeie nu poate fi mamă, alta își împarte copilul cu ea.

– Ca lupoaicele, spuse cu admirație Isabeau.

– Da, ca lupoaicele. Cam asta sîntem și noi, Isa, o haită de lupi cu colți feroși, de care burghezii se tem.

– Dar tu nu ești la fel precum ceilalți, ești frumoasă, deșteaptă...

– Țigarii sînt hărțuiți din cauza libertății depline de care se bucură. Ai mei au fost măcelăriți cînd aveam doar patru ani. Oamenii aceștia m-au adăpostit. Acum sînt una de-a lor. Nu există printre ei nici măcar unul la care să nu țin.

– Cum te cheamă? o mai întrebă Isabeau, minunîndu-se cît de mult semăna povestea țigăncii cu povestea vieții ei.

– Elvidara, dar toată lumea de aici îmi spune Lilvia. Fă la fel și vom fi mereu prietene.

– N-am să uit, Lilvia, o asigură Isabeau.

Și, luîndu-i-o înainte țigăncii, trase chiar ea zăvorul ușii. În mijlocul sălii, pe un scun cu brațe aflat pe un postament înalt, trona morocănos Bau-Bau. La picioarele lui, în fața lui Isabeau, întreaga Curte a Miracolelor aștepta în tăcere verdictul ei.

Privirea lui Isabeau zăbovi îndelung, oprindu-se în cele din urmă asupra Regelui nebunilor. De data asta îi privise cu mintea și cu inima. Cînd se apropie, zîbind, de tron, toate

fețele se înseninară. Își lipi buzele de fruntea lui Bau-Bau, al cărui chip se luminează, și un imens „Ura!“, strigat într-un glas, țîșni din piepturile tuturor.

În clipa următoare, se înghesuiau lângă ea, urîndu-i, fiecare în felul lui, bun venit. Își găsisese, încă o dată, semenii. Se întoarse către Lilvia și-i făcu semn să vină lângă ea. Țigancă însă nu se clinti din loc. Se mulțumi să-i zîmbească, mîngîindu-și pîntecele.

Atunci, Isabeau se contopi cu haita, vrînd, poate, să uite că, timp de o clipă, îi revenise în minte propria imagine, cu pîntecele proeminent, în fața peșterii de la Montguerlhe, unde o așteptau lupii, și, printre ei, bunica, urlînd la lună, în blana-i sură.

Cînd Antoinette trecu pragul camerei soțului ei, în ziua de 10 noiembrie 1515, absența lui Theophrastus o tulbură mai puțin decît vederea lui François zăcînd într-o baltă de vomă, cuprins de un somn greu care-l făcea să sforăie cu gura căscată. I se întoarse stomacul pe dos și ieși imediat, fără să aibă măcar curajul să deschidă fereastra ca să iasă duhoarea din încăpere.

La întrebările ei, paznicul care stătea în fața ușii, pe coridor, răspunse că, de cînd se afla el în post, medicul nu părăsise camera. Intrigată, Antoinette hotărî să-l întrebe pe valetul lui Theophrastus ce motive îl făcuseră pe acesta să-și neglijeze astfel pacientul. Porunci, mai întîi, ca François să fie spălat, așternutul schimbat, iar camera, curățată și aerisită.

În timp ce se îndrepta către încăperea pusă la dispoziția lor, își aminti că nu-l văzuse pe medic nici la micul dejun. Pe Antoinette o durea capul încă de cînd se trezise, ceea ce ar fi trebuit s-o îngrijoreze, dar nici nu se sinchisise de asta. Își făcu reproșuri, spunîndu-și că era posibil ca și Theophrastus să se simtă rău. Cînd bătu la ușă, supărarea ei fusese înlocuită de compătimire.

Corichon deschise ușa, căscînd, și făcu ochii mari cînd o auzi cerîndu-i vești despre stăpînul lui. Cum infirmitatea lui nu-i permitea să dea răspunsuri exacte, se mulțumi s-o invite, cu un gest larg, înăuntru.

— Parc-ar fi dispărut, Huc! sfîrși ea, lăsînd brațele în jos într-un gest de neputință.

Comandantul ascultase povestirea castelanei cu o strângere de inimă. Când o văzuse năvălind, răvășită și cu sufletul la gură, în sala gărzilor, crezuse mai întâi că François murise, dar Antoinette ținuse să-l ia personal la întrebări pe cel care fusese de serviciu în prima parte a nopții. Apoi, lividă, îl luase la o parte și-l pusese la curent cu misterul.

Theophrastus nu ieșise din cameră și totuși nu era acolo. Ca să se simtă cu conștiința împăcată, Huc se duse pînă la poalele turnului, căută urme în zăpada căzută peste noapte, apoi își înălță ochii spre fereastră, fiind convins că nici o făptură omenească nu trecuse pe acolo. Dacă, din cine știe ce motive, Theophrastus ar fi sărit pe fereastră, urmele lui ar fi fost ușor de văzut.

În timp ce Antoinette se cutremura lîngă el, afirmînd că aici era mîna diavolului, o furie surdă îi urca în tîmple cînd își aminti întrebările puse de medic. Era clar că, așa cum presupusese Theophrastus, acolo exista un pasaj asemănător cu acela care pornea din camera lui Albérie și ajungea în pădure. După întîmplarea de la Vulture, intrase și el în pasajul subteran, profitînd de faptul că Albérie avea treabă la bucătărie, fiindcă nu putea să creadă că Loraline se evaporase, pur și simplu. Își închipuisese că avea să descopere în pereții galeriei alte tunele care să ducă la peșteră și la Vulture, dar revenise dezamăgit și fusese nevoit să admită versiunea soției lui. Pasajul cioplit în stîncă era dintr-o bucată, așa cum îi spusese ea.

În timp ce se gîndea la toate acestea, Antoinette își puse mîna tremurîndă pe brațul lui, făcîndu-l să-i arunce o privire distantă.

– Huc, șopti ea cu o voce albă.

Îi răspunse mîrîind ceva, apoi îi zări ochii scâlțați în lacrimi.

– Mi-e frică, gemu ea.

O cuprinse în brațe, legînd-o ușor. Dintr-odată, i se făcu și lui frică. Nu de Satana, ca lui Antoinette de Chazeron, ci de adevăr.

După o clipă se îndepărtă de ea, ca nu cumva îmbrățișarea lor să fie văzută de cineva prin ferestrele turnului. Hotărî să discute cu soția lui.

O găsi la bucătărie, curățind împreună cu Jeanne cea grasă legume pentru supa de la prînz. Imediat ce Huc trecu pragul, Albérie se ridică și-i ieși în întîmpinare.

– Trebuie să-ți vorbesc, Huc, îl anunță ea cu voce gravă, luîndu-l pe nepregătite.

Îl conduse într-o odaie alăturată care servea drept cămară și magazie. Închise ușa și se rezemă de ea, cu mîinile la spate, de parcă ar fi vrut să-l țină prizonier.

– Huc, în castel se întîmplă ceva ciudat.

– Știu. Messirul Theophrastus a dispărut într-un mod cum nu se poate mai ciudat.

La aceste cuvinte, Albérie se albi la față, cu o surprindere neprefăcută pe chipul răvășit, așa încît Huc nu se putu stăpîni și o întrebă:

– Nu știi?

– Nu, m-am trezit tîrziu și mă doare capul, așa cum mi se întîmplă de cîteva zile. N-am coborît la dejun și am venit direct la bucătărie. Ce s-a întîmplat?

– Am să-ți povestesc mai tîrziu. Ce voiai să-mi spui?

Îi vorbise pe un ton sec. Albérie veni lîngă el și se așeză, gînditoare, pe un butoiăș. Părea tulburată. Mînia lui Huc se topi. Îngenunche în fața ei și-i luă cu blîndețe mîinile într-ale lui:

– Uită-te la mine, Albérie! Aș vrea să fiu sigur că n-ai nici un amestec în toate acestea.

Ea îl privi drept în ochi:

– Ce-ți mai trece prin cap, bărbate? Oare nu e de-ajuns blestemul care mă apasă, trebuie să-i mai adaugi și bănuielele tale? Nu știu nimic despre ceea ce mi-ai spus, știu însă altceva; poate că, pînă la urmă, există o legătură între ele!

– Hai, spune, o încurajă Huc, aranjîndu-i o șuviță de păr care-i cădea în ochi.

– Mai întâi, trebuie să aflu ceva: nu cumva, de câteva zile, ți se întâmplă să fii obosit și confuz dimineața, când te trezești?

– Ba da.

– Am întrebat tot personalul de serviciu și se pare că toți sau, cel puțin, toți cei care trebuie să se apropie, mai mult sau mai puțin, de camera seniorului François, au același simptome. Toți, cu excepția gărzilor care, după cum știi, iau masa separat.

– Unde vrei să ajungi?

– Am impresia că sîntem drogați, Huc! În ce scop, n-aș putea spune, dar cred că messirul Theophrastus avea dreptate. Boala de care suferă François nu este una obișnuită.

– Loraline? cuteză să întrebe Huc, descumpănit de spusese ei.

– Așa am crezut și eu, de aceea am plecat ieri, după prînz, de la castel. M-a asigurat că nu știe nimic despre asta, și, cu atît mai puțin, despre efectele otrăvirii, căci, după cum desigur că ți-ai dat și tu seama, dacă este vorba de otravă, așa cum credea Theophrastus, e o otravă care ucide lent victima. Loraline e tinără, nevinovată și singură. Iarna o sechestrează în peșteră, împreună cu lupii, și, pentru prima oară în viață, trebuie să înfrunte greutățile fără sprijinul mamei ei. Eu încerc s-o înlocuiesc, pe cît posibil, și, dacă în mintea ei ar fi încolțit vreun gînd de răzbunare, l-aș fi deslușit, Huc, crede-mă! În plus, nu mai există nici o subterană care să permită accesul în castel, în afară de aceea care dă în camera noastră, pe care ea nu o cunoaște, din motivele pe care le știi. Ea crede și acum că vin la ea călare pe un catîr, pe care-l las mai departe din cauza lupilor. Totuși, am scotocit toate cotloanele peșterii, fără să găsesc nimic.

– Și totuși, acest pasaj există. Desigur că Theophrastus a intrat pe el din odaia lui François și n-a mai ieșit de acolo!

– Atunci trebuie să-l găsești, Huc! Doresc moartea lui François mai mult decît oricine altcineva, dar nu pot suporta ca privirea ta să mă acuze, pe mine sau pe rudele mele. Omul ăsta e destul de ticălos, ca să fi stîrnit ura multora. Senioria de

la Vologne este departe de a fi săracă; dacă François moare, mulți vecini se vor grăbi să și-o însușească. Loraline este vinovată ideală, Huc! Eu, la fel! Tu ești un bun comandant și, de asemenea, cel mai drept om pe care l-am cunoscut vreodată. Nu lăsa negurile trecutului să-ți întunece judecata! În ceea ce mă privește, voi avea grijă să gust fiecare fel înainte să fie dus la masă și voi sta în bucătărie în timp ce gătește prânzul. Poate că neîncrederea mea îi va descuraja pe răufăcători, căci aceia care atentează la viața seniorului nostru și-au găsit printre noi un complice. Găsește-l, Huc! Nu ca să-l salvezi pe François, ci ca să demonstrezi nevinovăția noastră. Nu vreau să-ți pierzi încrederea în mine! E de-ajuns că am pierdut iubirea ta.

Huc clipi. O ascultase în tăcere, urmîndu-i firul logic al gândirii, care se potrivea cu al lui. O crezuse vinovată, dar ea avea dreptate: aceasta fusese soluția cea mai ușoară și comodă pentru conștiința lui. Poate că greșea. O prinse de bărbie. Tremura. Nu-și amintea s-o fi văzut mai chinuită, nici măcar cînd îi vorbise despre transformarea ei.

– Dar te iubesc, Albérie, afirmă el.

Ea avu un surîs palid. Privirea ei rănită deveni crudă atunci cînd îi zise cu tristețe:

– Dar pe ea o iubești, Huc de la Faye?

– Nu înțeleg... începu el, încurcat, dar Albérie îl întrerupse, punîndu-i un deget pe buze.

– Te rog să nu mă minți. Nu-ți pot reproșa că ți-ai cules din altă parte fructele pe care eu nu ți le ofer; cînd te-am cunoscut, știam că-ți plac fetele și nu meritai atîția ani de abstenență în numele unei căsătorii niciodată consumate. Dar dacă François de Chazeron moare mîine, care va fi alegerea ta?

– Nu știu, mărturisi el, jalnic, lăsîndu-și ochii în jos.

– Atunci aș vrea să mai trăiască mult timp.

Albérie ieși din odaie, clătînîndu-se. Oricît de dureroase ar fi fost aceste cuvinte, ele erau sincere.

Trecînd pe coridorul care ducea la etaj, auzi glasul lui Antoinette care le dădea spălătoreselor poruncă să curețe și să

întindă cearşafurile mînjite ale lui François, în ciuda gerului de afară. O ură cumplită îi încleştă gîtlejul, aşa încît trebui să se sprijine cu amîndouă mîinile de perete ca să se stăpînească.

Glasul se apropia. Râsuflă adînc şi îşi forţă picioarele să se mişte mai repede. Animalul din ea cerea sînge. Cerea grăbirea pedepsei. Ea trebuia să-l stăpînească, să-şi păstreze cumpătul. Cînd ajunse la palier gîfîia, ceea ce o făcu să-şi dea seama, abia atunci, că alergase. Coridorul era pustiu. Uşa lui François nu mai era păzită. Fără să se gîndească, o deschise şi dădu buzna înăuntru. François sforăia, epuizat de spasme. Albérie îngenunche lîngă pat şi trase cutia în care se afla bucata de aur. François nu se mişcă. După o clipă, Albérie se arunca pe patul ei, după ce încuiase uşa, şi, în ciuda îndrăzelii ei, îşi înfundă obrazul în pernă, pe care-i venea s-o sîrtece cu dinţii, apoi, cedînd brusc, izbucni în lacrimi.

Timp de trei zile, Huc răscoli camera centimetru cu centimetru, deşi François de Chazeron pretindea că văzuse cu ochii lui cum diavolul îl luase, în locul lui, pe medic. După spusele lui, amîndoi dispăruseră în flăcări. Prin urmare, căută mai ales acolo. Zadarnic. Degeaba cercetase pereţii vetrei, încercase să mişte fiecare piatră, nu obţinuse nici un rezultat.

Atunci făcu lucrul care i se părea cel mai indicat. Puse să fie scoase lucrurile aflate într-o cameră care servea drept debara, apoi îl transportă acolo pe bolnav, în pofida protestelor lui. Albérie se încuiase în camera ei după convorbirea pe care o avuseseră, pretinzînd că nu se simte bine. Nu-l lăsa să intre şi numai Jeanne venea să-i aducă de mîncare. Huc simţea că el era de vină. Refuza ideea de a alege între iubită şi soţie, dar înţelegea cîtă dreptate avea aceasta din urmă. Antoinette era sincer îndrăgostită de el. Nu i-ar fi fost greu să-şi îndepărteze rivala. Şi atunci, totul s-ar prăbuşi. „Nu! hotări el. Doamna-cu-Coasa nu-l va avea pe François de Chazeron! Nenorocirile întunecaseră destul casa aceasta!“

O evita politicos pe Antoinette, amintindu-i de îndatori-rile lui față de senior, și se instalează, cum făcuse mai înainte Theophrastus, la căpătiul lui François.

Antoinette își stăpîni mînia. Chiar dacă motivele îi scăpau, avea deja certitudinea că soțul ei căzuse victimă magiei negre sau chiar mai rău decît atît. Or, împlinirea pe care i-o dăruia iubitul ei s-ar fi împăcat foarte bine cu moartea lui François. Iar faptul că Huc își consuma energia încercînd s-o împiedice i se părea o trădare îngrozitoare. Așa că se închise și ea în camera ei. O săptămînă trecu astfel la Montguerlhe, într-o tăcere morbidă, plină de tensiuni și reproșuri.

Semeată pe pîntenul ei de stîncă, împresurată de zăpadă și ger, întreaga fortăreață părea să-și aștepte, mai mult ca oricînd, eliberarea.

Simțea o zvîcnire. Aproape o succesiune de lovituri, atît de dureros îi pulsau tîmplele. Ar fi vrut să-și deschidă ochii, dar pînă și gîndul să miște pleoapele îl durea. Tot trupul îi era numai durere, iar singurul gest de a respira făcea imposibil orice efort de gîndire. Așa că se lăsă toropit de un somn greu, convins că se afla în pragul morții.

Totuși, puțin cîte puțin, durerea pe care o simțea în tîmple scăzu. În răstimpuri, trupul i se încingea; alteori, clănțaneau de frig. După un timp pe care n-ar fi fost în stare să-l evalueze, începură să i se perindă prin minte întîmplările care îl aduseseră în starea aceasta.

Deschise ochii.

O femeie tînără, aplecată asupra lui, îi tampona tîmplele. Cel puțin așa își închipui, căci, în ritmul mișcărilor ei, tresăltau deasupra lui doi sîni albi și rotunzi, pe care-i zărea prin deschizătura unei mantii din blană de lup.

Fără să vrea, răsufierea i se accelerează. Închise ochii în fața acestei imagini indecente, apoi îi redeschise. Sîni fuseseră înlocuiți de doi ochi verzi ca migdala, cu luciri aurii, ațintiți

asupra lui. N-ar fi putut explica ce anume trezeau în el, dar avu senzația că privirea aceea îl făcea să renască.

Se priviră astfel un timp; chipul de deasupra lui se mări, apoi se îndepărtă. Întorcându-și capul ca să urmărească silueta ce se îndrepta către un colț al peșterii, Theophrastus constată că nu erau singuri și că nu se aflau la castelul din Montguerlhe, așa cum crezuse. În lumina pîlpîitoare a lămpilor, zări zeci de perechi de ochi strălucitori. Inima îi bătu mai puternic atunci cînd una dintre ele se apropie de el, detașîndu-se din penumbră, cu un mîrîit. Își reținu un strigăt de surprindere și de teamă. Lupul își lipi botul de obrazul lui și-l adulmecă. În clipa aceea, o voce scoase un sunet scurt, iar animalul se retrase și se lungi docil la căpățiul lui.

Theophrastus începu să tremure. Era la discreția unei haite de lupi flămînzi din cauza iernii cumplit de grele. Tînăra se apropie și-i săltă capul cu o mîină hotărîtă.

– Nici ei, nici eu nu-ți vom face nici un rău. Bea! îi porunci, ducîndu-i la buze o oală de lut.

Theophrastus se supuse fără murmur, căci gîtul i se uscasc dintr-odată. La teama lui se adăuga o tulburare din ce în ce mai pronunțată. Aceeași pe care o simțise în camera lui François, înainte de a se arunca în urmărirea necunoscutiei, căci, deși încerca să se stăpînească, nu reușea să-și ia ochii de la sinii aceia dezgoliți care vibrau deasupra capului său.

Loraline îi luă cana de la gură și o puse jos, apoi își aplecă obrazul gingaș spre cel al lui Theophrastus. Privirile li se întîlniră din nou și frica lui Theophrastus dispăru brusc, lăsînd în locul ei doar o dorință brutală, animalică, de nestăpînit.

– Eu... începu el, dar buzele fetei se contopiră cu ale lui.

Simți din nou zvîcnindu-i tîmplele, dar nu se sinchisi. Buzele lipite de ale lui aveau gust de fructe de pădure și de ierburi de leac. Auzi haina ei de blană căzînd pe jos, cu un zgomot surd. Trase instinctiv spre el trupul acela, pe care-l ghicea gol. Loraline se întinse cu grijă peste el. La contactul corpului ei cu bărbăția lui care se trezise își dădu seama că și el era dezbrăcat. În timp ce se bucura de această senzație, Loraline se și așezase călare pe el, suplă și felină, scoțînd un

strigăt ușor de durere, pe cînd tot trupul ei se cabra într-un dans languros, călăuzit doar de instinct. Theophrastus se abandonă, forțîndu-se să-și controleze dorința ca să se poată bucura în voie de priveliște. Niciodată nu văzuse un corp și un chip mai perfecte și nu auzise vreun cîntec mai frumos decît acel imn înălțat plăcerii pe care i-l oferea fără pudoare, fără rețineri. Cînd nu se mai putu reține și ejaculă, Loraline se lasă să alunece lîngă el, zîmbind, își sprijini capul împodobit cu bucle lungi, mătăsoase și sălbătice de umărul lui, și adormi.

Abia atunci își dădu seama Theophrastus că a făcut dragoste cu o criminală.

Nu îndrăznea să se miște, nici măcar să respire adînc, de teamă să n-o trezească, străduindu-se să-și reconstituie în minte fragmentele aventurii pe care o trăise de cînd sosise în Auvergne. Și, pe măsură ce se scurgeau minutele, în ritmul respirației regulate a fetei sălbătice, cu atît mai mult avea senzația că nu era în regulă ceva. Avea nevoie de răspunsuri. În ochii ca migdala care-l scrutaseră nu deslușise decît blîndețe, lumină și tandrețe. Nu păreau să fie ochii unei ucigașe. Nu, în ochii ei se citea altceva. Avea o privire rînită care-l chinuia mai mult decît propriul corp, care-și făcea simțită prezența, din ce în ce mai intens, prin durere. Îl chinuia prin misterul ei.

Mîngîie cu tandrețe sinii frumoasei. Avea pielea atît de mătăsoasă și de fină, încît atingînd-o, Theophrastus zîmbi și se calmă. Își plimbă mîna pînă ajunse la ceafa ei, răsfirîndu-i pletele printre degete. Nu, fata n-avea nimic ireal sau diabolic. Era însă cea mai frumoasă femeie pe care-i fusese dat s-o vadă vreodată și Theophrastus nu reușea să priceapă ce căuta ea acolo, printre lupii aceia al căror grai părea să-l cunoască.

În cele din urmă, o cercetă cu o privire însuflețită atît de emoție cît și de curiozitate. Și ea îl scruta în tăcere, trezită, fără îndoială, de mîngîierea lui. Își apăsă capul pe umărul lui, de parcă asta ar fi fost de ajuns ca s-o facă să adoarmă la loc, frustrat că ea încetase să-i mai aparțină. Fata își mișcă omoplatul sub mîna lui, într-un îndemn tăcut. Theophrastus

începu să-și plimbe din nou degetele pe trupul ei, făcînd-o să se relaxeze și să suspine de satisfacție, cu obrazul luminat de o fericire neprefăcută. El își luă inima în dinți:

– Aș vrea să-ți pun atîtea întrebări!

Dar ea se desprinsese dintre coapsele lui.

– Mai tîrziu, îi răspunse, mîngîindu-i partea de jos a pîntecelui.

Îl privi lung, cu o sclipire sălbatică în ochi, iar el simți că sexul i se învîrtoșă din nou.

– Încă o dată? îl întrebă ea, știind dinainte răspunsul.

– Da. Încă o dată.

Theophrastus își închise ochii, copleșit de voluptate, și se iubiră pentru a doua oară.

Apoi trebui să înfrunte realitatea.

– Ți-am amorțit piciorul și l-am imobilizat, îi explică Loraline, după ce-i dezvăluise numele ei. Aveai o fractură deschisă și pierduseși deja mult sînge cînd te-am găsit. Cythar m-a ajutat să te scot din crăpătura aceea, adăugă ea, mîngîindu-l ușor între urechi pe lupul care venise mai devreme să-l adulmece pe Theophrastus.

– De unde ai știut? Cine ești? De ce nu-mi pot vedea piciorul? Sînt medic, aș...

– Sst! Liniștește-te! Îți voi răspunde la toate întrebările. Nu mă zori, bine?

Se așezase lîngă el, goală, în ciuda frigului, și zîmbea, incredibil de senină. Theophrastus se resemnă, cu un suspin. Da, voia să știe și, mai mult decît atît, voia să înțeleagă. Nu numai secretul acestei femei, ci și cum era posibil ca el, Theophrastus von Hohenheim, să se simtă, în pofida împrejurărilor, fericit și lipsit de griji cum nu mai fusese niciodată.

Ea îi povesti: Isabeau, Benoît, François de Chazeron, Huc de la Faye, abatele de la Moutier, Albérie. Îi spuse tot ce știa sau ce bănuia, pînă la faimoasa noapte în care-l văzuse pentru prima dată, adormit, prin grija matusii ei, în fotoliu. Loraline n-ar fi putut să-și explice motivul, dar în clipa aceea toată ura ei dispăruse.

În nopțile următoare, nu îndrăznise să se mai întoarcă în camera lui François. Nu-și putea lua gîndul de la Theophrastus, iar această obsesie o înspăimînta. Apoi venise la ea Albérie, furioasă că François se simțea mai bine. Loraline nu cutează să-i dezvăluie că nu frica de a nu fi descoperită o împiedicase să-și îndeplinească sarcina, ci faptul că, dintr-odată, aceasta i se părea lipsită de sens.

Îi promisese mătușii sale că-și va sfîrși treaba. Fusesse destul ca Albérie să evoce amintirea lui Isabeau și Benoît. Pînă atunci, Loraline dorise doar să răzbune moartea mamei ei. Datorită lui Theophrastus, înțelegea acum ce distrusese seniorul de Vologne. Pentru prima oară, dădu un nume sentimentelor ei: se îndrăgostise de Theophrastus. Nu înțelegea cum anume se întîplase asta, dar tulburarea care-i răscolea pîntecele și inima cînd se gîndea la el era neîndoielnică. Albérie le administrase somniferul. Dîndu-și seama că el se prefăcea că doarme, Loraline lăsase special pasajul descuiat, sperînd că el o va urmări.

Așteptase toată noaptea și pînă la mijlocul zilei următoare. În cele din urmă, își spusese că s-a înșelat. Apoi apăruse Albérie, răvășită, tremurînd, cu ochii roșii de plîns, și-i spusese că Theophrastus dispăruse, că, probabil, o urmărise, că toată casa era întoarsă pe dos și că planul lor era compromis.

– N-am văzut și n-am auzit pe nimeni în urma mea, mătușă, sînt sigură de asta.

– Înseamnă că s-o fi rătăcit prin subterane. Nu contează! Trebuie să-l găsești, Loraline, înainte ca el să ne descopere și să ne trădeze secretul. Ia lupii cu tine și scapă-ne de el!

– Dar nu-l pot omorî pe omul ăsta! se indignase fata.

Atunci, mătușa ei ridicase tonul și o înșfăcase fără menajament de braț:

– Cred că nu înțelegi bine, nepoată! De acum înainte, ori el, ori tu! I-am îndepărtat bănuielile soțului meu, dar va scoți camera lui François. Dacă Theophrastus a putut să pătrundă în pasaj înseamnă că trecerea nu era bine închisă. Întoarce-te acolo și blochează intrarea, ca să nu ajungă la tine și Huc...

– Și ce dacă ar ajunge? Doar știe că există.

– Chiar că nu înțelegi nimic, proasto! L-am îndrumat pe altă pistă. Trebuie să fie convins de nevinovăția noastră și să-și îndrepte bănuielile spre Antoinette de Chazeron, ca să plătească și ea împreună cu soțul ei pentru tot răul pe care ni l-au făcut. Crede-mă și fă ce-ți spun, oricât de greu ți-ar veni, altfel sîntem pierdute, și eu, și tu.

În cele din urmă, Loraline se supusese, ca de obicei, în timp ce Albérie mai adăuga:

– Deocamdată nu te mai apropia de François de Chazeron. E prea periculos. Scapă de medicul ăsta! Lupii sînt flămînzi. Nu trebuie decît să le dai drumul pe urmele lui.

Loraline nu îndrăznise să-i mărturisească ce simțea pentru Theophrastus. Sentimentele ei erau atît de confuze! Știa că Albérie avea dreptate, dar, pe de altă parte, se gîndea că Theophrastus ar fi putut foarte bine s-o prindă, să cheme gărzile și atunci ar fi fost pierdută. Instinctul ei se agăța de acest lucru. Theophrastus ar fi putut și ar fi trebuit să procedeze astfel, dar n-o făcuse.

Se întoarse în subterane și-l găsisese. Zăcea fără cunoștință, cu piciorul vîrit pe jumătate în crevasă, cu fruntea însingerată. Loraline simțise că totul în jurul ei se prăbușea. Apoi îl examinase și, simțindu-i pulsul, se liniștise. Îl trimisese pe Cythar să-i caute pe ceilalți lupi, în timp ce ea plecase în fugă spre camera lui François. Un singur gînd o obseda: nu cumva să-l găsească pe medic cineva din castel înainte ca ea să-i îngrijească rănilor. Urcase scările patru cîte patru și blocase trecerea, astfel încît să nu poată fi deschisă din interior.

„De asta n-am descoperit pasajul în primele zile“, își spusese Theophrastus.

Dar Loraline își continua istorisirea, frămîntîndu-i degetele între ale ei, tot mai însuflețită la aceste amintiri.

– Erai inconștient și gemeai. Atunci am improvisat o targă, iar lupii te-au tras pînă aici. Au trecut șapte zile de cînd te îngrijesc. Te-am ținut adormit tot timpul, ca să-ți alin durerile. De șapte zile mă cert cu mătușa mea ca să te țin în

viață, pentru că te iubesc, Theophrastus, ești prima mea dragoste, și am vrut să cred că și tu mă iubești.

Și Loraline îi sărută cu înflăcărare degetele. Theophrastus era emoționat. Această mărturisire îl făcuse să uite de orice altceva. Toate cunoștințele lui, tot ce învățase, cercetase, încercase să descopere își pierdeau rostul când îi văzu ochii. Ar fi vrut să nege acest gând, dar toată ființa lui se opunea. Niciodată nu se simțise atât de împlinit:

– Da, Loraline, te iubesc. Împotriva oricărei rațiuni.

În ochii ei se aprinse un fulger sălbatic, luminându-i. Se aplecă spre buzele lui și se desfătă sărutându-le. O sărută și el, înfocat.

„Sînt nebun, își spuse, dar ce nebunie frumoasă și plăcută!“

Nu-l mai simpatiza pe François de Chazeron. În lumina celor pătimate de Loraline și de familia ei, înțelegea mai bine dorința lor de răzbunare. Era timpul ca toate acestea să ia sfîrșit. Era timpul să întoarcă foaia. Fata asta merita ceva mai bun decît locul acela sordid. Se simțea gata să-i ofere o identitate, o existență, o realitate. Era pregătit să devină perechea ei. Chiar dacă nu știa cum să procedeze.

– Cum stau lucrurile cu rănile mele? Nu simt nimic, întrebă el, ca să revină la realitate.

Cînd Loraline făcuse dragoste cu el, Theophrastus nu încercase să-și schimbe poziția, îmbătat de îndrăzneala ei spontană și de plăcere. Dacă simțise vreo durere în timp ce se mișca, fusese una difuză, îndepărtată, ștersă de valul dorinței.

Loraline se ridică de lîngă el.

– Ridică-te și sprijină-te de perete! îi porunci.

Se conformă, cu senzația că picioarele îi erau grele și inerte. O sudoare rece îi trecu pe șira spinării. Era posibil să fi paralizat? Loraline se aplecă și începu să desfacă pansamentul din ierburi pe care îl legase de picior.

– Știu că ești medic, deci nu ești obișnuit cu leacurile mele; totuși, sînt eficiente, zise ea, ca să-l încurajeze, în timp ce curăța stratul de secreție albicioasă de pe rană. Ți-am redus dimensiunea fracturii. Totul e în regulă.

Theophrastus se uită și el la rană. Deși era adîncă, văzu că părea curată și pe cale de vindecare. Inima i se umplu de admirație. Tînăra făcuse o treabă excelentă, dată fiind gravitatea leziunii.

– Mai aveai luxații la genunchi și la umărul stîng, fără să mai vorbim despre lovitura de la cap.

Theophrastus își duse la mîna la umăr, mișcîndu-l ușor:

– Ar trebui să mă doară, o asigură el.

Loraline izbucni într-un rîs cristalin:

– Am descoperit de curînd cît de mari sînt puterile mele, ca și cele ale mamei. Fiertura de mac pe care ți-o administrez regulat te amortește, dar vor mai trece cîteva săptămîni pînă vei putea să te miști ca înainte. Tare mă tem că va trebui să rămii cu mine, doctore Theophrastus, și să suporti tratamentul meu neobișnuit.

– Și după aceea? întrebă el, cu inima bătîndu-i puternic.

– După aceea am să-ți dau înapoi viața ta, iar tu vei hotărî ce se va întîmpla cu a mea.

Theophrastus dădu mulțumit din cap. Avea nevoie de timp ca să cugete la această poveste de necrezut pe care destinul i-o hărăzise.

– Comandantul va lua măsuri să fiu căutat, desigur...

– Nu mult timp. Păru încurcată, apoi zise repede: Am avut grijă să-ți găsească hainele lîngă un hoit pe care lupii l-au sfîșiat destul de mult ca să nu mai poată fi recunoscut. Chiar dacă vor crede că ai ieșit printr-un pasaj secret, atîta timp cît nu vor găsi trecerea, nu vor avea dovezi. Dacă te-ai întoarce la Montguerlhe, ar trebui să le povestești totul, iar matusa mea nu ar permite să se întîmple asta, înțelegi?

Theophrastus se gîndi o clipă la devotatul său valet, singurul om din ținutul acela care avea să plîngă după el. Își spuse că, în cel mai bun caz, Corichon avea să capete vreo slujbă la castel și va fi fericit acolo, iar în cel mai rău caz, la sosirea primăverii va porni din nou la drum ca să ducă trista veste familiei lui Theophrastus, și acolo își va regăsi stăpînul, fericit împreună cu soția pe care o va fi adus cu el.

– Ai făcut cum era mai bine, o asigură el.

Cuprinse miinile calde și aspre ale iubitei într-ale lui. „Doamne, cât e de frumoasă“, gîndi, pierzîndu-se în ochii ei străjuți de genele negre și lungi.

Suspinînd de fericire, o lăsă să-i schimbe pansamentul. Deși peștera era lipsită de confort, iar el era dezbrăcat, nu-i era frig. Dimpotrivă, totul i se părea numai căldură și lumină. Cea pe care-o emana Loraline înnobila locul acela.

De data asta, nu-i mai fu teamă cînd Cythar veni și-și trecu limba aspră peste obrazul lui. Îmbătat de plăcerea acestei apropieri a lupului – el respecta lupii – își puse mîna pe spinarea animalului și-l mîngîie. Lupul se așeză ca un cîine în fața stăpînului, cu privirea ageră și inteligentă a unei ființe care-și cunoaște semenii.

„Sînt cel mai norocos om din lume“, își spuse Theophrastus. Atunci, de ce oare prietenul lui, Michel de Nostre-Dame, nu-i spusese nimic despre asta?

Montguerlhe, 16 noiembrie 1515.

Niciodată n-a fost mai frig pe aici. Iarna asta va fi cea mai grea dintre toate. De o săptămână, sosesc în fiecare zi oameni amăriți care cer să fie adăpostiți în fortăreață. Deși am adunat o rezervă importantă de lemne, casele refăcute în grabă după furtună sînt friguroase. Adesea, zăpada care intră pe horn împinge fumul în casă înainte de a stinge focul. Grețurile permanente nu-mi mai îngăduie să vin în ajutorul săracilor. Se îngrămădesc cu zecile în sala comună unde, slavă Domnului, reușim să le ușurăm viața. Totuși, mulți dintre ei au murit. Mai ales copii. Asta mă face să simt o tristețe și o oboseală care îmi sfișie sufletul.

Soțul meu se însănătoșește. Huc pretinde că aerul din odaia lui era încărcat de miasme, din moment ce, de îndată ce a fost instalat în altă cameră, îi merge mai bine. Și unul, și celălalt mă țin departe de ei. Îmi reproșează, poate, că l-am convins pe medicul acela elvețian să-l vegheze și să-l trateze pe François. François susține că, înainte să dispară, medicul i-a furat un bun de preț pe care avusese nesăbuinta să i-l arate, în slăbiciunea lui.

Dar Dumnezeu l-a pedepsit. Rămășițele lui au fost găsite ieri, nu departe de castel, lângă zidul care mărginește drumul spre Thiers. Țăranul care l-a descoperit ne-a adus trusa lui, care zăcea neatinsă pe pietre. A cerut în schimbul ei hrană pentru familia lui.

Huc a venit și el și i-a pus omului o mulțime de întrebări, dar nu știu ce a aflat, pînă la urmă. Nu-mi mai spune nimic. Judecînd după furia soțului meu, am dedus că bunul furat nu fusese găsit. Nu-mi pasă despre ce anume era vorba. Mă întristează

gîndul că am fost păcălită de un simplu hoț care se dădea drept medic, fiindcă nu știu ce să fac cu servitorul lui. Este mut și nu are nici o legătură cu fărâdelegile stăpînului său. Jeanne a fost impresionată de el. Este îndemînat și-o ajută. I-l las. Cu toți refugiații ăștia, are o groază de treburi.

Am trimis un soldat la mănăstirea din Moutier, ca să-i spună abatelui Antoine ce s-a întîmplat și să-l roage să-i adăpostească și să-i hrănească pe cei care vor veni acolo. La întoarcerea mesagerului, am aflat că și părintele este foarte bolnav. Se pare că frigul i-a atacat plămîinii. Tușește atît de tare, încît cei din jurul lui sînt îngrijorați.

Mă simt singură, drumurile sînt aproape impracticabile, doamnele mele de companie se lamentează și suspină, gîndindu-se la curțile din sud unde lumea cîntă, dansează și rîde, iar trubadurii, circarii și povestitorii vin chiar și iarna. Sper ca Dumnezeu să-mi lase acest copil, ca să-mi aline durerea și plictiseala. Singura mea plăcere în aceste ceasuri mohorîte, cînd Huc nu mai vine la mine, este să torc, să țes și să cos trusoul lui. Mă resemnez să ascult vocea rațiunii.

Albérie mă evită, e preocupată de ceva. Poate că a aflat. Dacă femeia asta vrea să mă ducă la pierzanie, voi muri de mîna soțului meu. Iar copilul va pieri odată cu mine.

În noaptea asta e lună plină. Oare de ce nu m-am căsătorit cu vreun senior gascon?

Antoinette de Chazeron își scutură pana de gîscă, astupă călimara și închise cartea de rugăciuni, după ce o agitase ca să usuce scrisul elegant de pe foaia de hîrtie. Noaptea cobora încet asupra muntelui, dar lumînările înlocuiseră demult lumina albicioasă.

În vechime, se spunea că Dumnezeu voise să-l nimească pe diavol, încătușîndu-l în ghețuri. Poate că era adevărat. Soțul ei spusese că numai din cauza asta Satana nu se întorsese după el. Imediat după aceea, cînd ea cutezase să-l întrebe ce motive ar fi avut diavolul să poposească sub acoperișul lor, François o dăduse afară din odaie, furios că fusese indiscret. Văzînd că el devine iarăși odios, Antoinette nu se îndoia că era pe cale să se vindece.

Se ridică, strângînd la piept caietul căruia-i încredința mărturisirile ei, deschise un sertar al birouașului, îl așează înăuntru, apoi răsuci în încuietoarea delicată cheia micuță pe care o adăpostea la sîn.

Îngenunche pentru rugăciunea de seară și se culcă, suspinînd, după ce stinse lumînarea. Nu încuiase ușa. Îl va aștepta și în seara asta pe Huc, deși știa bine că nu va veni. Amîndoi suportau cu greu această lipsă de tandrețe și de dragoste, dar ea înțelegea și respecta prudența lui Huc. Îi pîndi un timp pașii pe coridor, apoi adormi, cu visele ei adulterine.

După ce se asigură că François de Chazeron dormea liniștit, Huc închise ușa, lăsîndu-l pe unul dintre oamenii lui de încredere să stea de pază pe coridor. O făcea din obișnuință, deși era convins că n-avea nici un rost. De cînd găsise rămășițele medicului, dezlegase misterul de la Montguerlhe. Acum, totul îi părea limpede. Probabil că impostorul îl întîlnise pe messirul François la Clermont și-l urmărise. Poate că găsise accesul în subterane din întîmplare sau poate că i-l dezvăluise cineva, cine știe? Oricum, dacă Theophrastus putuse să dispară astfel înseamnă că știuse să acționeze mecanismul. Așadar, Theophrastus fusese cel care-i administrase lui François un drog oarecare, pentru a motiva necesitatea intervenției sale. Poate că nu găsise aurul în timpul primelor sale vizite. Apăruse la castel împreună cu un mut care n-avea cum să-l trădeze, se dăduse drept un medic experimentat, evitase orice bănuieli pomenind de otravă și punînd-le droguri în supă. De fapt, a doua zi după ce medicul dispăruse, Huc văzuse că supa fusese vărsată după o mobilă, dovadă că Theophrastus știa ce se află în ea.

Theophrastus îl convinsese pe François că era interesat de alchimie, îl încurajase să-i facă mărturisiri, apoi furase lingoul de aur, abandonîndu-și valetul care acum nu-i mai servea la nimic. Din nefericire pentru el, justiția divină își spusese cuvîntul. Lupii flămînzi se ocupaseră de el. Theophrastus de Hohenheim căpătase ceea ce merita orice hoț.

Huc ar fi trebuit să se simtă ușurat că rezolvase această enigmă: cu toate acestea, el își făcea reproșuri. Albérie fusese îndreptățită să se supere pe el. Din cauza lui Antoinette, trădase cei cincisprezece ani de încredere în care încercase să-și înecă remușcările conștiinței. O dorea pe Antoinette, dar de cînd aflase că soția lui știa de ei, nu mai reușea să se apropie de ea.

În noaptea aceea, spera că-și va răscumpăra greșeala. Pentru că era lună plină. Pentru că, în zori, Albérie va avea nevoie de el. Pentru că voia s-o facă să înțeleagă că nimic nu era pierdut. Pentru că își dăduse prea tîrziu seama că în inima soției lui era mai multă iubire pentru el decît ură pentru călăul familiei sale. Era mai mult decît ar fi sperat. Cînd Albérie se va întoarce, o va convinge să fie a lui, ca să-i înlătore pentru totdeauna frica și s-o convingă că nu-l scîrbea și că o accepta. În întregime. Desigur că va continua să țină la Antoinette, poate că se va mai culca și cu ea, dar nu se va mai trăda.

Trecu fără remușcări prin fața ușii amantei, dar o deschise pe cea a soției lui. Odaia era goală. Un foc vesel trosnea în șemineul de piatră. Huc le poruncise slujnicelor să țină focul aprins. Își inchipuia, dincolo de perdeaua de flăcări, transformarea lentă, strigătele și disperarea ei. Se simțea, mai mult decît în oricare altă noapte, alături de ea. Își împreună miinile, ca pentru rugăciune, cu fața îndreptată către luna rotundă care se vedea prin geam, și așteptă zorii.

Theophrastus dormea liniștit, cînd un urlet îl făcu să tresară. Se ridică și ascultă atent, privind în jurul lui. Cythar stătea liniștit la picioarele lui. Era mereu alături de el, ca un cîine care-și veghează stăpînul. Nu atît urletul îl tulburase, cît o urmă de certitudine surdă că deslușea în el și ceva uman. Își amintea că-l mai auzise o dată la castel. Aici, nu mai avea noțiunea timpului. Căută alături de el trupul dulce al lui Loraline, dar nu-l găsi.

— Loraline? strigă în beznă, dar ecoul răsună printre pietre fără răspuns.

Doar Cythar, auzindu-i vocea, veni să-și pună capul pe pieptul lui. Calmul animalului îl liniști. Nu avea de ce să fie neliniștit. Desigur că Loraline plecase să culeagă ierburi de leac. Multe dintre vrăjitoarele pe care le întâlnise subliniaseră cât de important era ca plantele să fie culese noaptea. Purtarea ei era cât se poate de firească. Se culcă la loc, rîzînd de propria prostie. Loraline n-avea nevoie de protecția lui!

Îl mîngîie pe Cythar și se destinse. Totuși, după cîteva clipe, tresări din nou. Auzi mîriitul, foarte aproape. De data asta, și Cythar își ridicase capul. Theophrastus privi în jur, apoi zări un lup care, de pe o stîncă așezată la cîteva metri deasupra lui, îl aținea cu o privire metalică plină de ură, arătîndu-și sălbatic colții.

Theophrastus simți o sudoare rece pe șira spinării. Cythar se ridică gemînd, ceea ce-l sperie și mai mult. Nu mai văzuse acolo un lup atît de mare. Nu semăna deloc cu „protejații“ lui Loraline.

„Nu te mișca, nu-i arăta că ți-e frică, își repetă. Trăiești printre semeni de-ai lui, miroși ca și ei.“

Pentru o clipă, închise ochii. Cînd îi deschise din nou, animalul dispăruse, însă Cythar continua să geamă, iar ceilalți lupi, ascunși în străfundurile peșterii, gemeau și ei împreună cu el. Theophrastus ezită s-o cheme pe Loraline, ca să n-o expună pericolului. Poate că animalul făcea parte dintr-o altă haită, se rătăcise și era înfometat. Dar dacă fata se și întâlnise cu el? O îngrijorare nespusă îl cuprinse.

În ciuda rănii și a hotărîrilor luate, se strădui să se așeze pe marginea patului. Cînd puse piciorul jos, durerea, la care nu se gîndise, îl străfulgeră. Dar nu se lăsă învins de ea. Se ridică, rezemîndu-se de perete, și luă felinarul așezat la capul patului. Ar fi fost de-ajuns să se apropie de focul aprins de Loraline în mijlocul grottei. Lupii nu veneau niciodată lîngă flăcări. Pipăi ceafa lui Cythar și să agăță cu toată puterea de ea.

– Du-mă, îi șopti animalului, arătînd spre foc.

Cythar înaintă, trîgîndu-l după el pe Theophrastus, care țopăia într-un picior. Cînd ajunse la mijlocul drumului, auzi

în spatele lui un mîriit care-l făcu să-și dea seama cît de inconștient fusese.

– Mergi! îi ordonă lui Cythar.

Dar animalul încremenise locului, gîfîind, de parcă s-ar fi supus unei porunci și mai imperioase. Atunci, Theophrastus se întoarse. Fiara se ghemuise, gata să sară. Simți cum blana lui Cythar se zbirlește sub mîna lui. Îi dădu, fără să vrea, drumul. O clipă, cele două animale se înfruntară din priviri, iar Cythar se așeză între Theophrastus și celălalt lup.

„Trebuie să ajung lîngă foc. Trebuie să ajung lîngă foc“, îi răsuna în tîmple o voce pierită. Piciorul îl chinuia îngrozitor. Totuși, Theophrastus se forță să dea înapoi, lăsîndu-l pe Cythar să înfrunte lupul sur. Cu cît se apropia mai mult de foc, cu atît mai mult i se părea că Cythar era intimidat de mîriitul adversarului său. Ca și cum ar fi vrut să-i confirme impresia, acesta lăsă deodată capul în jos, se dădu la o parte și o luă la fugă. Theophrastus înțelese că era pierdut. Animalul făcu doar cîțiva pași, ațintindu-l pe medic cu privirea de un albastru rece și crud.

„Dacă aș putea să mă mișc pînă acolo!“ își spuse Theophrastus. Focul era atît de aproape!

Fiara se încordă. În clipa aceea apăru Loraline, transpirată, cu Cythar alături și strigă:

– Stelphar, nu!

Dar animalul se avîntase. Theophrastus se trezi țintuit la pămînt cu o forță cumplită, în timp ce colții acestuia pătrun-deau în brațele cu care-și acoperise fața și gîtul.

– Lasă-l, Stelphar! Lasă-l! îi porunci Loraline, apoi scoase un urlet care-i adună lîngă ea pe lupii din jur.

În ciuda durerilor din picior, în ciuda colților care-i sfîrte-cau cu furie brațele, Theophrastus nu încerca să se zbată. Fiara voia să ajungă la gîtul lui. Dacă reușea, era ca și mort. Deodată, lupul încremeni și dădu înapoi, amenințat de mîriitul semenilor lui.

De astă dată, Cythar se năpusti la el, iar Theophrastus contemplă, fascinat, ciudatul dans al urii care-i făcea să se

rostogolească prin praf. Loraline îl apucă de mijloc și-l trase chiar lângă foc.

– Nu te mișca! îi porunci ea cu obrazul răvășit de lacrimi și de furie.

Chiar dacă ar fi vrut să se miște, n-ar fi putut. Era epuizat. O văzu așezându-se între cele două animale, amestecându-se în dansul lor și trântindu-se între ele, riscînd să fie mușcată. Totuși, acest simplu gest fu de-ajuns ca să-i facă să înceteze lupta, de parcă amîndoi lupii s-ar fi temut să n-o rănească.

Cythar se dădu înapoi pînă în dreptul lui Theophrastus și se prăbuși alături de el, istovit de luptă, cu o labă însîngerată. Theophrastus ar fi vrut să-l mîngîie, dar era plin de răni adînci și simțea dureri în tot trupul.

Crezu mai întîi că Loraline avea să-l ucidă pe lupul sur, dar în loc de asta, o văzu îngenunchind lângă el și examinîndu-i, calmă, rana pe care i-o făcuseră la omoplat colții lui Cythar. În timpul acesta, îi vorbea într-un limbaj straniu, pe cînd animalul continua să mîrîie, dar fără să încerce să-i facă vreun rău. Loraline stătu mult timp lângă lup, apoi strînse la piept capul sur, legănîndu-l cu duioșie.

Theophrastus nu cuteza să scoată nici un cuvînt, tulburat, nedumerit și înspăimîntat de scena la care asista. Ar fi putut să jure că fata plîngea. Dar nu mai era sigur de nimic, în afara unui singur lucru evident: el zăcea acolo rănit și vulnerabil, iar Loraline îl îngrijea și îl alinta pe agresorul lui. Slăbit, la capătul puterilor, se lăsă cuprins de beznă, simțind în colțul gurii gustul amar al dezamăgirii.

La primele licăriri ale zorilor, Huc se întinse cu voluptate. Ațipise fără să-și dea seama și moțâise liniștit. Acest fapt îi spori hotărîrea. Liniștea aceasta pe care o simțea însemna că alegerea pe care o făcuse era corectă. Albérie n-avea să mai întîrzie mult.

Cînd auzi huruitul zăvorului, inima îi tresăltă de bucurie. Avea atîtea de făcut ca să-și răscumpere păcatele! Dar zîmbetul îi îngheță pe buze. Imediat ce intră în odaie, Albérie se

prăbuși la pământ, sub ochii lui. O pată mare de sînge îi îmbibase haina pe umăr.

Theophrastus se trezi înspăimîntat. Avusese un coșmar oribil. Văzînd trupul femeii, se bucură că totul nu fusese decît un vis.

– Loraline, începu el cu tandrețe...

Dar cînd ea își întoarse privirea chinuită către el, trebui să recunoască adevărul. Părul fetei era năclăit de sînge închegat și dîre lungi desenau pe chipul ei o ciudată pînză de păianjen.

Ca să se convingă, Theophrastus își privi brațele și constată că erau acoperite cu același noroi întunecat la culoare ca și piciorul. Se afla din nou pe salteaua de paie, dar de data asta, Loraline nu mai era deasupra lui, strigînd: „Te iubesc“. Fata îi zîmbi totuși, cu zîmbetul acela chinuit pe care îl afișezi ca să ți se ierte vorbele pe care le vei spune.

– Te doare? îl întrebă.

Dădu din cap căci durerea care-i sfîșia inima nu putea fi alinată de nici un unguent.

– Ce s-a întîmplat, Loraline?

Ea suspină, schițînd o mîngiere pe fruntea lui cu șuvițele încleiate de sînge.

– Credeam că ea o să înțeleagă. M-am înșelat. Te iubesc, Theophrastus, însă de îndată ce rănile îți vor fi vindecate, va trebui să pleci și să mă uiți.

El se ridică, simțînd că-l cuprinde furia:

– Nu plec fără tine! De zece zile mă uit cum trăiești și n-am avut, nici o clipă, vreo îndoială. Mi-ai făgăduit că-l vei lăsa pe seniorul de Vulture în voia soartei și că-ți vei trăi propria viață. Nu pot concepe ca viața ta să se petreacă în altă parte decît lingă mine.

– Nu înțelegi, iubirea mea! N-am de ales! Îi aparțin!

– Cui îi aparții, pentru Dumnezeu? urlă el, apucînd-o de braț, fără să mai țină seama de răni.

– Lupoacei. Lupoacei sure. Ea a îndrumat-o spre acest loc pe mama mea, ea protejează toată familia mea de cînd am venit pe lume, de la ea am învățat graiul lupilor. Este mama tuturor, o respectă cu toții. Niciodată n-aș fi crezut că Cythar

se va ridica împotriva ei. Vine de fiecare dată când e lună plină și doarme lângă mine. Îi aparțin, Theophrastus!

– Dar e absurd! Nu e decît un animal!

– Ba nu, mama mi-a spus că este din neamul nostru.

– Loraline, așa ceva nu se poate!

Privirea ei îndurerată îi căută ochii, de parcă ar fi căutat un refugiu în rațiune, apoi fata își plecă privirea, se întoarse încet și-și ridică pletele lungi care-i acopereau ceafa.

Theophrastus simți că-i îngheață singele în vine. Un smoc de blană cenușie, lat de vreo două degete și cam tot atît de lung, se vedea pe gîtul fetei. Nu, el refuza să creadă în astfel de basme de adormit copiii. Vîrcolacii nu existau decît în legende!

– Toate femeile din familia mea au acest semn. Nu știu de ce, dar datorită lui am și niște puteri deosebite. Înțelege graiul animalelor, pot să fug foarte repede și să sar mai sus decît ceilalți oameni, descopăr după miros rădăcinile bune de leac...

– Toate astea le puteai învăța de la mama ta și de la lupi. Este ceva obișnuit. Te-ai adaptat la mediul în care trăiești. Dar asta nu înseamnă că ești o prizonieră. Era gata s-o înfrunți pe mătușa ta, de ce nu i te poți opune și acestui animal?

– Mătușa mea a fost de acord să am încredere în tine fiindcă am mințit-o, spunîndu-i că tu te simțeai îndatorat, știind că ți-am salvat viața. Stelphar nu mi-a dat de ales. Dacă nu pleci, o să te ucidă. La venirea primăverii, ea va fi aceea care te va conduce în inima ținutului Thiers. Acolo ai să găsești un cal, provizii și aur destinat să-ți cumpere tăcerea. Te mai lasă să stai pînă la a cincea lună plină începînd de acum. Când se va întoarce, ne vom lua bun-rămas.

Theophrastus nu spuse nimic. A cincea lună plină. Încă cinci luni. Mai avea un răgaz de cinci luni ca s-o convingă să renunțe la superstițiile acestea prostesti. Cinci luni în care să-i înlătore teama și remușcările, și să-i dovedească dragostea lui. Cinci luni ca să se vindece.

– Iubește-mă, murmură el, blînd.

Loraline își întoarse către el chipul frumos și îndurerat, cu o sclipire de surprindere în privire. Theophrastus îi zîmbea.

– Va veni și vremea aceea, îi șopti. Să nu lăsăm frica zilei de mâine să înjosească ceea ce trăim acum. Vreau să-mi uit rănilile alintînd pielea ta, să înăbuș zgomotele luptei în gemele tale, să înec gustul singelui în cel al sărutărilor tale. Puțin îmi pasă cui îi aparții. Eu, unul, nu-ți mai aparțin decît ție de acum înainte.

Loraline îi căzu la piept, cu un hohot de plîns. După o clipă, el o regăsi somptuoasă și felină, arcuindu-și sinii tari cu sfîrcurile sumețite sub jugul plăcerii.

Huc o întinse pe Albérie pe burtă și-i scoase cu grijă haina. Ea nu-și revenise din leșin, iar el se lovea de tăcerea aceasta ca de un zid. Mușcătura era superficială, dar el identifică de la prima privire natura rănii, ceea ce îi stîrni în minte un alt val de întrebări. De ce o atacaseră lupii pe soția lui? Albérie îi explicase de nenumărate ori că ei o respectau, aproape că o venerau.

Nedorind să sperie pe nimeni, Huc coborî chiar el în bucătărie și puse apă la fiert. Aduse în cameră un lighean plin cu apă caldă și niște fișii de pînză. Se bucura că personalul încă nu se trezise.

Cînd intră, își găsi nevasta așezată pe pat, cu privirea pierdută, încrucișîndu-și mîinile peste sinii goi. Huc se repezi spre ea, stropind cu apă pe parchet, în graba lui, așeză ligheanul lîngă Albérie și întrebă îngrijorat:

– Te simți bine? Rana nu e gravă, am să te pansez.

Ea îi aruncă o privire tristă:

– Nu erai aici cînd mi-am revenit. Am crezut că...

– Ai greșit crezînd așa ceva, dar și eu am greșit adesea față de tine. Acum s-a sfîrșit. Sînt aici. Ca înainte.

O sărută cu afecțiune pe frunte, apoi se apucă să-i curețe rana. Nu voia să forțeze lucrurile. Va aștepta pînă cînd ea va simți nevoia să i se destăinuiască, ceea ce se întîmplă chiar atunci:

– Nu înțeleg ce s-o fi întîmplat. Cythar m-a atacat. E prima dată cînd se întîmplă așa ceva. Loraline a intervenit, dar am avut impresia că a făcut-o ca să-l apere pe el. Pe măsură ce

îmbătrânește, devine tot mai gelos. A văzut-o pe Loraline născîndu-se și acum, că mama ei nu mai este aici, poate că simte nevoia să-și marcheze teritoriul.

– Spune-i nepoatei tale adevărul!

– Niciodată! Nu vreau să treacă și ea prin chinurile prin care am trecut eu.

Tăcerea se lăsa din nou, în timp ce el îi bandaja umărul. Abia cînd se așeză lîngă ea, Albérie murmură:

– Niciodată pînă acum nu mă simțisem atît de singură. Credeam că te-am pierdut.

El o îmbrățișă, avînd grijă să nu-i provoace dureri. Toată noaptea se frămîntase căutîndu-și cuvintele care, deodată, i se păreau atît de evidente:

– Eu aș fi fost singurul vinovat, dacă s-ar fi întîmplat așa. Uită-te la mine, Albérie! Am preferat minciuna ca să mă pot convinge de vinovăția ta. Nu în evenimentele petrecute în ultimele luni, ci în refuzul tău de a fi a mea. M-am gîndit bine la toate acestea, la consecințele faptelor noastre. Nu-mi pasă de ele! N-am bunuri, nu mai am, de fapt, vreun rang sau domenii; dacă aș avea copii, ce le-aș putea lăsa moștenire? Nici avere, nici nume, nici glorie. N-am ce regreta dacă stirpea mea se va stinge.

– Dar în pîntecele meu e fiara...

– O voi împlînzi, căci nu mă tem de ea.

– Și dacă va veni un copil?

– Tu singură vei hotărî. Vei face așa cum îți vor dicta sufletul și inima ta. Nu-ți voi reproșa nimic, indiferent dacă acel copil va trăi sau va muri. Vom suporta împreună consecințele. Te rog, nu-mi refuza dreptul de a te face să iubești femeia din tine.

– Nu știi dacă voi putea suporta...

– Vom aștepta atît cît va fi nevoie. Toată viața, dacă trebuie.

– Și doamna Antoinette?

– M-am lăsat sedus de ea. Avea nevoie de dragoste, ca și mine. Cei din familia Chazeron obțin întotdeauna ceea ce doresc, știi și tu. Trebuie să-i las timpul necesar ca să mă uite,

nu vreau ca supărarea ei să se răsfrîngă asupra ta. Vreau să ai încredere în mine, Albérie!

– Cu toate astea, o iubești.

– Da, așa am crezut. Aveam nevoie de această iubire. M-am pierdut. Era să te pierd și pe tine. Iartă-mă!

– Nu pe tine sînt supărată, ci pe mine.

– Știu. Iar asta nu trebuie să se întîmple.

Huc îi caută cu blîndețe buzele. Ea nu se feri. În seara aceea, cînd ai ei o alungaseră, pierduse totul.

– Fii a mea! În noaptea asta! gemu cu tandrețe Huc.

O întinse cu grijă pe cuvertură. Ea continua să-și ascundă sîinii cu brațele, pe care Huc la acoperi cu sărutări tandre, apoi îi alintă cu degetele și cu buzele gura, gîtul, pieptul, pînă cînd îi învinse rezistența. Respirația ei se accelerează, iar bătăile inimii i se precipitară. Cînd bariera conveniențelor dispăru, ea își închise ochii, temîndu-se de verdictul lui Huc.

– Ești frumoasă, îi șopti el.

Era sincer. Își amintea sîinii fierbinți și tari ai lui Isabeau pentru că o dusesese în brațe pe copila violată. Atunci își ferise, pudic, privirea. Astăzi, sîinii soției lui îi aduceau aminte de rotunjimile albe ca laptele ale lui Isabeau. Îi sărută tandru, înfocat, plin de dorință, în ciuda urmelor luptei, rămase pe pielea mătăsoasă, în ciuda mirosului de sînge care stăruia, cu toate că rana-i fusese spălată.

Albérie nu se clintea. Huc îi simțea încordarea. Îl dorea, dar era și speriată. O dezbracă în tăcere. Din cînd în cînd, la atingerea mîinii lui o străbătea un fior, iar el o săruta, îmbărbătînd-o cu un „te iubesc“ abia auzit. După ce Albérie rămase goală, se dezbracă și Huc, fără zgomot, zăbovind ca să-i dezmierde coapsele strîns lipite într-un ultim gest de apărare.

Ținea ochii închiși, dar tot trupul ei trăda nu atît teama, cît emoția care o stăpînea.

– Privește-mă, Albérie, nu mai fugi de realitate! Vreau să te poți oglinzi, în sfîrșit, în ochii mei.

– Nu pot, suspină ea, întorcîndu-și capul.

Pe obrazul ei se prelinse o lacrimă, dar Huc refuză s-o bage în seamă.

– Nu te voi lua cu forța. Niciodată. Ai încredere în mine, ai încredere în tine! Te rog! Deschide ochii!

Ea șovăi o clipă, apoi se supuse. Se îmbujoră și-și plecă privirea, văzînd goliciunea soțului ei. Huc îi îndreptă mîna către sexul lui, făcîndu-o să-l cuprindă în palmă.

– Vezi, iubita mea, ce mult te doresc așa cum ești; trupul tău care mi se oferă este un dar neprețuit pentru inima și privirea mea. Nu te jena de frumusețea ta, nu trebuie să-ți fie rușine sau frică. Sexul meu l-a acceptat pe al tău.

Apoi lăsă din nou tăcerea să se aștearnă peste respirația lor însoțită de trosnetul lemnului care ardeau în vatră. Puțin cîte puțin, degetele ei începură să-i cerceteze sexul, smulgîndu-i lui Huc un suspin pe care nu încercă să-l înăbușe. Degetele lui începură din nou să danseze pe trupul partenerei sale, care se relaxa treptat. Ea închisese iarăși ochii, dar asta n-avea nici o importanță. Gura lui își făcu loc printre coapsele ei musculoase, învingîndu-i reticențele. Cînd o simți fremătînd sub mîngiere, știu că a reușit.

Urcă încet pînă la buzele ei, se întinse peste ea și o penetră cu blîndețe, pîndind pe chipul ei și cea mai mică urmă de suferință. Dar trăsăturile ei nu lăsară să se vadă vreo durere. Cînd șoldurile ei începură să se miște în același ritm cu ale lui, Huc îi strînse cu ardoare mîinile. Albérie își deschise ochii doar atunci cînd valul extazului o copleși. În locul țipătului de plăcere, vocea i se stinse într-un: „Te iubesc!“

Cînd Huc ieși, cu regret, din cameră, Albérie încă mai dormea. Soarele era deja sus pe cer însă după noaptea aceea de dragoste, pe amîndoi îi furase somnul. Huc îi făgăduise o partidă de șah lui François, care desigur că avea să se înfurie dacă-l va aștepta în zadar. Pe cînd se îndrepta către camera pacientului aflat în convalescență, se întîlni cu Antoinette care se ducea la doamnele ei de companie, ținînd pe braț un coșuleț cu ace și ață colorată pentru cusut.

– Huc, iubitele, șopti ea în loc de salut, cu o privire plină de tandrețe.

Huc îi zîmbi. N-avea nici un chef să zăbovească acolo. Coridoarele de la Montguerlhe erau întunecoase și reci. O salută, spunîndu-i:

– Îți doresc o zi frumoasă, doamnă Antoinette, apoi grăbi pasul.

Antoinette îl reținu, prinzîndu-l de braț:

– Fugi de mine, Huc?

– Nu, minți el, însă datoria mă cheamă alături de stăpînul meu.

– Te-aș prefera alături de mine, murmură ea pe un ton de reproș.

Huc mîngîie brațul care-l ținea în loc:

– Încerc să fiu prudent.

– Dar o să ne mai iubim?

– În curînd, o asigură el, desfăcîndu-i degetele de pe mîneca lui ca să le sărute.

Se îndepărtă imediat, fără ca ecoul ultimei șoapte a amantei sale: „Mă mai iubești, Huc de la Faye?“ să-i mai ajungă pînă la urechi.

Îl găsi pe François de Chazeron în picioare, gata îmbrăcat. Voi să-l dojenească, dar își cunoștea prea bine stăpînul și știa că acesta proceda întotdeauna după bunul său plac.

– Astăzi arăt foarte bine, mă simt în putere și am o poftă de mîncare grozavă, îl anunță seniorul de la Vollore, de cum îl zări intrînd pe ușă.

De altfel, se vedea că așa era.

– Nu ești medic, așa că scutește-mă de reticențele astea prostesti de șarlatan. Am nevoie să iau aer și sper să ajung pînă la Vollore.

– E prea frig, chiar și pentru cai.

– Am înfruntat și alte ierni, cu o șubă groasă. Mă obosește, dragă Huc, somnolența asta în care zac de atîta vreme. Doresc să-mi continuu cercetările și mă simt ca un prizonier în această odaie nedemnă de rangul meu. Pînă și garnizoana ta are paturi mai comode.

– Știi motivele pentru care te afli aici.

– Acum, aceste motive nu mai există, din moment ce n-a fost vorba de vreun diavol, ci de un hoț abil. Așadar, am hotărît, mă vei însoți împreună cu câțiva oameni.

– Vizita la Vologne te va dezamăgi. Lucrările nu avansează din cauza frigului. Iarna asta e una dintre cele mai aspre pe care le-am văzut.

– Destul, Huc! Sînt prea bine dispus ca să aud asemenea lucruri. Plecăm chiar acum. Am dat deja ordinele necesare, în timp ce tu leneveai lingă nevastă-ta.

Huc lăsă nasul în jos, jenat:

– Hai, nu te rușina! Știu tot ce se întîmplă în casa asta, fie că-mi place, fie că nu. Soția ta e tînără și bine făcută, ai dreptate să o cinstești.

Huc nu se simțea în largul lui. Dincolo de aparenta bunăvoință a lui François, deslușea o ironie amară. Fusese discret în relația cu Antoinette, și totuși Albérie o descoperise. Oare și cu François se întîmplase la fel?

Petrecîndu-și brațul pe după umerii lui Huc, François îl conduse spre ușă:

– Rîvnesc și eu la carne tînără, iar la Vologne am văzut o puștoaică apetisantă, din care mă voi înfrupta cu plăcere de îndată ce vom rezolva acolo o treabă cam neplăcută... Pregătește-ți oamenii, Huc! Plecăm!

Tonul era sec și poruncitor. Huc se strădui să-și păstreze calmul și răspunse zîmbitor:

– Sînt la ordinul tău, messire!

De data se întoarse hotărît în camera soției lui, cu inima bătîndu-i năvalnic. Ea dormea încă, liniștită. N-o văzuse niciodată mai senină și mai femeie ca atunci. O trezi, totuși.

– Huc, suspină ea, cuprinzîndu-l cu brațele de după gît.

El o sărută pîrintește pe frunte, eliberîndu-se din îmbrățișare. Nu avea timp.

– Te iubesc, Albérie, din tot sufletul, iar noaptea asta a fost cea mai frumoasă dintre toate, dar mi-e tare frică. Trebuie să-l însoțesc pe François la Vologne și instinctul îmi spune că el știe de legătura mea cu Antoinette.

Albérie păli și miinile i se încleștară pe cearșaful care-i acoperea trupul.

– Poare că n-am să mă mai întorc de la Vollore, dar n-am să-i îndur pedeapsa fără să mă lupt. Mă tem să nu se lege de tine. Dacă am să dispar, fugi! Și amintește-ți mereu cît de mult te-am iubit.

– Nu-l înfrunta, Huc! Să fugim amîndoi, chiar acum, îl imploră ea, cu lacrimi în ochi. Nu pot să-mi imaginez că ți s-ar putea întîmpla tot ce e mai rău, nu după noaptea asta. Te rog!

– Nu, e prea mult timp de cînd aștept clipa asta, deși m-am temut întotdeauna că va sosi. Sînt mai puternic decît el. Și am încredere în oamenii mei. Așteaptă să mă întorc! Și ai grijă de tine, dragostea mea!

O sărută cu disperare. Buzele ei aveau un gust de lacrimi, ca și în noaptea aceea, cînd fusese învinsă de plăcere, dar de data asta n-aveau să-i lase decît o senzație de durere. Se dezlipi de ea. Nu voia să-i audă hohotele de plîns. Își luă mantaua și ieși.

După cîteva clipe, trecea pe sub arcada de piatră a porții, împreună cu patru oameni și cu François de Chazeron.

În acea zi de 20 noiembrie 1515, François închise în urma lui ușa birlogului său de alchimist, iar Huc se simți prins în capcană, deși pătrunsese în camera interzisă la porunca seniorului. Urmele exploziei se mai vedeau încă pe peretele din dreapta, dar atanorul era din nou întreg și rece.

– Te-ai întrebat vreodată, Huc, ce voiam eu să obțin aici? începu François, punîndu-și în buzunar cheia cu care tocmai încuiase ușa.

În tot timpul călătoriei, Huc fusese tăcut, pe de o parte din pricină că gerul le îngheța răsufierea, așa că merseseră cu glugile trase pe față și înfășurați în șaluri groase, iar pe de altă parte, pentru că astfel avea timp să se pregătească pentru a-l înfrunta pe François. Ca om de arme ce era știa să se lupte, dar și să-și organizeze apărarea. François era impulsiv și inteligent. Huc preferase să-l lase pe el să facă prima mișcare.

– Acea faimoasă piatră filisofală, răspunse Huc direct.

– Desigur, desigur, dar și ceva mai mult.

François se apropie de cuptor și-l aprinse. Cărbunii din vatră ardeau cu un vuiet înfundat, împrăștiind o lumină roșie. În încăpere, era aproape la fel de frig ca afară, iar prin șemineul stins pătrundea un vînt foarte rece. Huc se apropie fără ezitare de flăcările care încingeau cărbunii, ținîndu-și mîinile încrucișate la spate. François ațîta focul, folosindu-se de o țepușă din fier cu mîner de lemn. Se vedea că-i face

plăcere s-o înfigă în bucățile mai mari, despicându-le și oferindu-le flăcărilor.

– Prin găsirea pietrei filosofale, alchimiștii speră să obțină tinerețea veșnică și, bineînțeles, aur, mult aur. Eu doresc și mai mult. Vreau putere. Puterea absolută și deplină. Acea putere de neînvins pe care o conferă bogăția infinită și eternitatea. Nici nu-ți închipui cît de îmbătător e gîndul că nimeni și nimic nu-ți pot sta împotriva, că ai toată lumea la picioare, lingîndu-ți cizmele, că-i poți strivi pe toți sub călcîi la cel mai mic semn de nesupunere. Urâsc nesupunerea! Dar, și mai mult, urâsc trădarea.

Liniștea se lasă din nou. Huc nu se clinti. Acum era sigur că François știa. Amîndoi însă erau calmi. Țepușa dintre cărbuni se înroșise, iar François nu-și putea lua ochii de la ea.

– M-ai servit bine, Huc! De multe ori, deși nu erai de acord cu faptele mele, mi-ai executat ordinele fără să scoți o vorbă. Desigur, te-ai însurat cu fata aceea. Îți era frică să nu mă leg de ea sau te simțeai vinovat din cauza lașității tale, comandante?

– Am făcut-o din ambele motive, fără îndoială. Totuși, o iubesc, răspunse fără ocolișuri Huc.

– Ah! Iubirea! Ce chestie prostească și caraghioasă! rînji François. La urma urmelor, nu-mai pasă de ce-ai ales-o! Singurul lucru important era loialitatea ta. Setea de putere este ca setea de vin, irezistibilă și îmbătătoare. Pînă și gîndul că aș putea pierde vreo fărîmă de putere mă doare, de parcă cineva mi-ar smulge sufletul. Uită-te la soția mea: era supusă și respectuoasă, și iată că, sub un pretext ridicol, mi se împotrivese și, chiar atunci, cad la pat, de parcă însuși destinul ar vrea să mă umilească și să mă constrîngă. Închipuie-ți, Huc, tot timpul ăsta în care n-am făcut nimic altceva decît să mă gîndesc, să încerc să înțeleg motivul pentru care, brusc, pierdusem această putere. Soția mea nu e prea grozavă la pat. Ai mai încălzit-o?

– Cred că da.

– Bine. Ai o reputație nepătată. O aprecia și tatăl meu. S-a întîmplat înainte sau după ce a rămas însărcinată?

– După.

– Așadar, tatăl sînt eu. Asta-i bine. Domeniile familiei Chazeron au nevoie de un moștenitor. O voi cruța pe Antoinette, deși sînt convins că ea te-a sedus pe tine. Știu că tu n-ai fi riscat să mă superi.

– Cu toate acestea, vinovat sînt doar eu.

– De-ajuns, Huc, ți-am spus deja că o voi cruța! N-are rost s-o aperi. Pe tine trebuie să te pedepsesc, și asta nu-mi face plăcere. Ar trebui să te omor fiindcă m-ai jignit, dar mă servești bine. Ai vegheat ca un tată asupra mea, de două ori. Presupun că-ți datorez viața. Mi-ai dorit moartea, Huc?

– O doresc și acum!

François rînji din nou:

– Îmi place sinceritatea ta. Norocul meu că ești laș. În locul tău, n-aș fi șovăit dacă aș fi simțit atîta ură. Oricum, nu-mi iubesc soția atît de mult, încît să te urăsc pentru că ai avut-o. N-aș putea găsi un comandant mai bun decît tine. Totuși, cred că ești de acord că merit și eu o compensație. Bineînțeles, nu te vei mai apropia de soția mea.

– Bineînțeles.

– O iubești?

– Nu.

– În ce-o privește pe ea, cred că te iubește. Vreau ca ea să nu afle despre discuția noastră și s-o respingi. Pentru o femeie, nu există ceva mai rău decît să creadă că i-au fost înșelate sentimentele. Nefericirea o va face docilă. Așadar, problema aceasta e rezolvată. Mai rămîne un amănunt: va trebui să-ți iau, în schimb, lucrul la care ții cel mai mult, ca să mă simt pe deplin răzbunat, nu-i așa?

– N-am nimic mai de preț decît viața.

– Ba sigur că ai, Huc de la Faye. Ceva pentru care ți-ai sacrificat viața.

Deși încerca să se stăpînească, Huc fu cuprins de minie.

– Să nu te atingi de soția mea! mugi el printre dinți.

Pe buzele lui François, se așternu un zîmbet plin de cruzime:

– Prin urmare, aveam dreptate. Ai muri pentru ea, nu-i așa? Așa cum a murit idiotul ăla de fierar pentru sora ei.

E suficient ca să-mi răscumpere necazul, comandante! Atunci cînd voi găsi de cuviință, o voi avea așa cum am avut-o și pe Isabeau, deși, trebuie s-o recunosc, nu prea mă excită.

Huc se întoarse către François, furios și cu pumnii strînși. Dar François prevăzuse acest lucru. Țepușa încinsă se abătu pieziș peste fața lui Huc, lăsînd în urmă o arsură fumegîndă.

Huc făcu un pas înapoi, cu un urlet de durere și de surprindere. François profită de mișcarea lui și-i înfipse țepușa în piept. Huc se prăbuși în genunchi, cu ochiul înnegrit, gîfiind. François îl luă de păr, forțîndu-l să-și ridice capul. Era uimitor de calm:

– N-ai să mori, Huc de la Faye! Vei continua să mă slujești, amintindu-ți în fiecare zi cuvintele mele. Dacă îmi mai ieși o singură dată din cuvînt, ea va fi a mea, auzi? Iar după aceea am s-o însemnez așa cum te-am însemnat pe tine, ca întregul ținut să ia aminte.

Smulse, cu un gest brusc, vîrfurile acutite și pline de sînge și aruncă țepușa peste cărbunii aprinși. Apoi descuie ușa:

– Acum ieși afară! Eu nu sînt milos, ca tine; du-te să te panseze slujitorii! Știu cu toții de ce te-am pedepsit. A, era să uit, trimite-o aici pe Romane!

Huc se ridică greoi în picioare tușînd și scuipînd sînge. Agățîndu-se de tocul ușii, își permise luxul de a-i azvîrli călăului său o privire plină de ură, apoi coborî cu pași nesiguri scara, apăsîndu-și cu mîna rana din piept.

Jupîneasa Clothilde nu-l întrebă nimic atunci cînd îl văzu intrînd în sală, iar Huc înțelese pe deplin vorbele lui François. Toată lumea cunoștea legătura lui cu Antoinette. Și el, care se crezuse atît de discret...

François era un bun spadasin. Lovise exact acolo unde trebuia ca să-l scoată din luptă, fără a-i atinge vreun organ vital. Huc se simți groaznic de umilit. Își subestimase stăpînul. François știuse încă de la început. Știuse tot. Citea în el, în ei toți, ca într-o carte deschisă. Cîtă perversitate, să se joace astfel, ani de-a rîndul, cu încrederea lor! Albérie

avea de o mie de ori dreptate. François nu era om, nu era nici măcar animal. Spre deosebire de soția lui Huc, al cărei sânge purta o pecete infamă, el era o fiară. O fiară josnică și respingătoare.

Micuța Romane urcă scara, cu un aer bucuros. Era preferata seniorului și, la cei șaptesprezece ani ai ei, se mîndrea cu asta. Totuși, lui Huc i se păru că o trimite la moarte. Ostenit pînă la disperare de condiția lui de supus, o lăsă pe Clothilde să-l panseze fără să-și descleșteze dinții.

Se întoarseră la Montguerlhe în aceeași seară, ca și cum nimic nu s-ar fi întîmplat.

Doar dunga care începuse să prindă coajă trăda legămîntul de supunere făcut de Huc în fața seniorului său. Cînd Albérie îl strînse cu sinceritate în brațe, Huc se simți, fără să vrea, rușinat.

N-avu curajul să-i dezvăluie amenințarea lui François, ci se mulțumi să-i spună că acesta fusese mărînimos. Albérie se schimbase. Era o altfel de schimbare decît aceea care o înjosea la fiecare lună plină. Schimbarea de acum se vedea în privirea ei, în umerii pe care nu-i mai încovoia atunci cînd Huc se uita la ea. În noaptea aceea, veni să se întindă goală lîngă el și, în pofida rănilor, se îmbrățișară cu tandrețe, deși nu făcură dragoste.

Albérie realiză, dintr-odată, că nu încetase niciodată să viseze și să aștepte acest moment. Era ca o revelație, avea certitudinea – stupidă, fără îndoială – că animalul din ea fusese domesticit pentru totdeauna. Pentru prima dată în trista ei viață, era doar femeie. Nimic altceva decît femeie. Iar soțul ei, pe care-l crezuse pierdut, o strîngea la piept, surîzîndu-i.

– Ai să mă poți ierta pentru tot acest timp pierdut? îl întrebă, deși era sigură că știe răspunsul.

– Am avut și eu nevoie de el, ca să te iubesc și mai mult astăzi. Orice-aș face de-acum înainte, Albérie, să știi că va fi numai pentru tine și pentru fericirea ta, o asigură Huc.

Cuvintele lui o umplură de bucurie. Ai ei o alungaseră, dar, în seara asta, nu mai conta. Poate că așa trebuia să se întâmple. Lupii nu mai făceau parte din familia ei, cu siguranță, dar îi înțelegeau fericirea. Nu-i va mai supăra pe Theophrastus și pe nepoata ei, își făgădui să dispară din viața lor pînă la venirea primăverii. Apoi, totul va trebui luat de la început. Îi promisese lui Isabeau, iar incidentul de astăzi îi întărea hotărîrea. Din moment ce nu trebuia să se mai teamă că rivala ei îi va fura soțul, François de Chazeron avea să moară imediat după ce îl va conduce pe Theophrastus pînă la ieșirea din Auvergne, atunci cînd timpul se va încălzi. Abia după aceea va fi liberă să iubească fără să se mai teamă. Oftă ușurată și adormi. Huc o privi înduioșat, apoi se lăsă furat de somn, la rîndul lui, încercînd să-și înăbușe tusea.

Amenințarea lui François plana asupra proaspetei lui fericiri, dar în seara asta nu-i păsa. Repurtase totuși o victorie. Acum nu mai trebuia să se prefacă. François avea dreptate. Era gata să facă orice ca să-și apere soția. Chiar să ucidă.

După cîteva zile, François se întoarse la Vologne, luîndu-și de data aceasta cu el și bagajele. Cînd Antoinette insistă să rămînă la Montguerlhe, invocînd sarcina ei avansată, lucrările neterminate, lipsa de confort și de căldură, n-o contrazise. Se mulțumi să-i arunce lui Huc o privire piezișă care-l avertiza că, indiferent ce s-ar întîmpla, seniorul va fi informat.

François își dobîndi sănătatea, orgoliul, cinismul, cruzimea și drepturile. Plecă în toiul iernii, fără să-i pese de apropierea sărbătorilor de Crăciun, ca să nu mai fie nevoit să suporte prezența sărmanilor ce se refugiaseră la Montguerlhe, ca să rămînă singur cu atanorul și cu cercetările sale. Și toți cei care se aflau în fortăreața înălțată ca un meterez între ticăloșia lui și ura lor, da, absolut toți, se simțiră ușurați.

– Trebuie să mă ierți, doamnă Antoinette, insistă Huc, înclinîndu-se în fața ei.

Îl chemase în camera ei de îndată ce soțul ei dispăruse dincolo de grilajul porții. Dorea să-i sară de gît, să

regăsească mîngîierile lui și, de asemenea, să afle ce era cu urma aceea de pe obrazul lui. Circula zvonul că ar fi fost o pedeapsă. Se temuse să nu fie din cauza ei, dar, avînd în vedere că François nu se luase și de ea, se liniștise. Își chemase iubitul, dar acesta nu venise. Trimisese un paj să-i ducă mesajul laconic: „Ne vom vedea, doamnă, dar nu în apartamentele tale“.

Erau, așadar, singuri, așa cum voia Antoinette, dar în sala de arme, unde ea intrase imediat după masa de prînz. După ce trăsese zăvorul, se repezise spre el, dar, în loc s-o îmbrățișeze pătimaș, cum spera, Huc o sărutase pe frunte, eliberîndu-se cu eleganță din strînsoarea ei.

– Dacă e nevoie să te iert înseamnă că am de ce să mă tem, nu-i așa, dragul meu?

Ar fi vrut să se trîntească pe un scaun, dar odaia era absolut goală, cu excepția rastelurilor de lemn cu arbalete, săgeți, mîciuci ghintuite și alte arme, care îmbrăcau fiecare perete cu un trist veșmînt războinic.

– Te ascult, Huc! Soția ta afișează un aer radios, pe care nu l-am mai văzut, în timp ce eu mi-am pierdut veselie. De ce, oare, am senzația că nu este vorba despre o simplă coincidență?

– Pentru că n-aș putea să te mint, doamnă Antoinette. Te iubesc, e adevărat, o știi din privirea mea, din emoția pe care mi-o stîrnești la fiecare respirație, și, cu toate acestea, oricît de ciudat ți s-ar părea acest lucru, îmi iubesc și soția. Inima mea sinceră nu poate suporta să vă înșele pe amîndouă. Trebuie să aleg. Or, tu, doamnă, ai un soț, iar acest soț îmi e stăpîn!

– Asta nu te deranja pînă acum, obiectă ea, jignită.

– Am vrut să cred, doamnă, în plăcerea pe care mi-o ofereai. Răspunsul este urma aceasta de pe fruntea mea. Cu sau fără voia mea, nu tu ești, din păcate, aceea căreia îi aparțin.

Antoinette pîli:

– François a aflat?

– Îndoiala, doamnă, este mai parșivă și mai periculoasă decît o certitudine. Dacă mi-a amintit pe care din voi doi trebuie să-l slujesc, n-a făcut-o fără motiv. Mă tem pentru tine, iubita mea, mai mult decît pentru mine. Atîta timp cît porți copilul lui, va prefera să nu țină seama de zvonuri. Dacă zvonurile persistă și temerile lui nu sînt spulberate, după nașterea moștenitorului său, vei fi, în ochii lui, doar o mărturie a dezonoarei.

– Moartea ar fi pentru mine o prietenă mai blîndă decît chinul de a trăi fără tine.

– Crezi că m-ar cruța? Că i-ar cruța pe ai mei? Am hotărît să nu-i mai ofer soțului tău motive să ne piardă. Vei avea un copil, doamnă! Revarsă asupra lui iubirea cu care încă mă mai copleșești. El va fi mult mai demn de ea. Iubește-l ca pe copilul pe care eu nu-l voi avea niciodată, iubește-l ca și cum ar fi al meu. La rîndul meu, te voi iubi prin el, în numele acestui trup pe care mi l-ai dăruit și al cărui complice a fost și el.

– Va trebui să îmbătrînesc fără să fiu iubită. Mi-ai oferit atît de mult, Huc, am învățat atîtea de la tine! N-am să mă pot mulțumi cu simulacrul de plăcere al unui soț indiferent.

– Totuși, va trebui s-o faci. Va trebui, frumoasa, dulcea, iubita mea Antoinette!

– N-am să pot trăi astfel.

– Rolul de mamă te va ajuta. Pleacă acum! Nu trebuie să mai fim găsiți împreună, niciodată.

– Te voi iubi mereu, Huc!

– Atunci acceptă această situație.

Ea își reținea lacrimile, încercînd să fie demnă.

– Dacă François murea, alegerea ta ar fi fost aceeași? mai întrebă ea, îndreptîndu-se către ușă.

N-ar fi suportat să-l privească în timp ce-i răspundea.

– Nu știu, Antoinette. Dar m-am gîndit la asta, da, într-un moment de nepăsare și de fericire.

Ar fi vrut să-l creadă. Se convinsese că așa era, ca să se poată agăța de ceva frumos și adevărat. Atunci îi trecu prin minte ceva: dacă soțul ei știa însemna că fusese informat de

cineva. Își aminti privirea plină de ură pe care i-o aruncase Albérie lui François. Cine, în afară de ea, le-ar fi putut trăda secretul, ca să se răzbune în același timp pe rivala ei și pe François? Probabil că se târguise pentru viața lui Huc, ca el să nu pătască nimic grav. Oricum ar fi fost, Albérie obținuse ce-și dorea. Îl recăpătase pe Huc de la Faye, iar proaspăta ei fericire își găsea justificare în gestul acesta josnic. Albérie era de vină. Ideea aceasta o umplu de revoltă. Când va veni momentul, va ști ea s-o facă să plătească.

Pe 16 decembrie 1515, Isabeau execută o reverență grațioasă, așa cum o obișnuise doamna Rudégonde să facă atunci când apărea un client. Iar cel de acum era, pe legea mea, cel mai frumos bărbat pe care-l văzuse vreodată.

– La Palice! Tu aici, prietene, ce fericire!

Isabeau se ridică în timp ce Rudégonde se avînta spre musafir. Numitul La Palice își scoase pălăria cu un gest elegant și se înclină, punîndu-și cealaltă mîină pe mînerul spadei prinse la cingătoare.

– Fără plecăciuni, dragule, îl opri rîzînd Rudégonde, mai bine sărută obrajii ăștia pe care ți-i întind.

El izbucni într-un rîs sănătos și se execută cu neascunsă plăcere. Isabeau își dădea seama că prezența ei la această revedere era cît se poate de indiscretă, dar ochii albaștri precum cerul pe care îi vedea pe deasupra umărului patroanei o paralizau. Comandantul armatelor regelui o privea amuzat.

Rudégonde se dezlipi de fostul ei amant și îl prezentă, pe un ton fals monden prin care străbătea bucuria pe care i-o producea atingerea lui:

– Isabelle, ți-l prezint pe cel mai norocos om din regat, messirul Jacques de Chabannes, senior de La Palice.

Isabeau era gata să facă încă o reverență, dar ceva o opri, poate chipul acela binevoitor, fără pic de răutate. De altfel, vrînd parcă să-i confirme instinctul, La Palice spuse:

– Doamna Isabelle m-a salutat deja în cel mai încîntător fel cînd am intrat, discret, aici.

– Haide, seducător incorigibil ce ești! îl certă cu afecțiune Rudégonde, uiți că vreau să fiu prima care profită de prestanța și farmecul tău? Pînă la urmă, o să devin geloasă, prietene! Apoi, fără să observe tulburarea angajatei sale, continuă veselă: Isabelle e nouă aici, dar e foarte pricepută. Așa că, începînd de luni, mă asistă în prăvălie și în fiecare zi mă bucur văzînd cît de bine ne înțelegem. Am luat obiceiul să-i încredințez clienții mei, dar nu și în ceea ce te privește; pe tine te păstrez numai pentru mine, dragule!

La Palice îi prinse din zbor mîna sprintenă și i-o sărută afectuos:

– Cum aș putea, dulcea mea prietenă, să mă îndepărtez, cînd am parte de o primire atît de călduroasă?

– Ferește-te de el, Isabelle, i se adresă veselă Rudégonde, conducîndu-și spre ușă fostul iubit. Acest ștregar are reputația unuia care frînge inimile femeilor, așa curtenitor cum e! Vino cu mine, messire, și povestește-mi ce te aduce la Paris, cînd regele se află la Milano, după cîte știu eu.

– Nimic prea serios, ba chiar dimpotrivă. Am plăcuta misiune de a pregăti un apartament luxos destinat unui pictor din Italia care i-a căzut cu tronc bunului nostru rege. Acest Leonardo da Vinci are un talent extraordinar și o imaginație delirantă. A construit un automat și l-a prezentat la Curtea din Pavia, unde leul a deschis gura în fața regelui Francisc, împrôscîndu-l cu petale de crin; după aceea, coastele i s-au depărtat și din ele s-au revărsat corole de un albastru intens, care ne-au încîntat. Prin ce minune a reușit să coloreze niște petale atît de gingașe, e o întrebare care stăruie de atunci pe buzele tuturor. Totuși, am bănuiala că regele e mai interesat de invențiile pentru război ale individului decît de avînturile lui bucolice. Mărturisesc însă că omul mi s-a părut și mie foarte interesant. Își propune să construiască niște care închise precum și niște bombardiere¹ foarte comode și ușor de transportat, care ar arunca proiectile ușoare și ar scoate un fum în stare să-i înspăimînte pe

¹ Tunuri care aruncau ghiulele din piatră (n.tr.)

dușmani. Pretinde că multe din mașinile lui de război sînt în stadiul de planuri și că nu are nevoie decît de un sprijin financiar ca să demonstreze eficacitatea lor. N-o să-ți vină să crezi, dar individul a proiectat nici mai mult nici mai puțin decît o mașină zburătoare, cu care omul ar putea să se înalțe în aer ca o pasăre. Moșul ăsta ori e nebun, ori e un geniu, și, pe toți dracii, acum, că l-a întîlnit, regele nostru ar fi încă și mai nebun dacă nu s-ar interesa de acest fenomen.

– Zău că da, întări Rudégonde spusele lui, văzîndu-ți entuziasmul, nu pot să nu fiu de aceeași părere. Cu atît mai mult cu cît mi-a oferit plăcerea vizitei tale.

– Aș fi trădat îndelungata noastră prietenie dacă n-aș fi venit să te văd. Se întîmplă cumva să ai nevoie de bani? adăugă el, coborînd vocea.

Dar nu destul de mult pentru ca Isabeau să nu-i audă cuvintele. Ea se apucase din nou de lucru și încerca să măsoare cu un metru din lemn un material pe care îl primiseră în dimineața aceea, dar se încurca în calcule, cu urechea ațintită, fără voia ei, la discuția de alături. Doar cîțiva metri și o perdea o despărteau, simbolic, de perechea care stătea de vorbă.

– Afacerile îmi merg bine, îi răspunse Rudégonde pe același ton, însă știi, ca să le pot mulțumi pe persoanele pretențioase cum este regele nostru, trebuie să procur cele mai fine și mai rare materiale, care sînt foarte scumpe. Totuși, nu-mi vine să-ți cer un împrumut...

– Servindu-l pe rege, mă servești pe mine, Rudégonde, iar afecțiunea pe care o nutresc față de tine depășește asemenea tirguieli fără rost. Ia banii și folosește-i cum crezi că e mai bine!

– Oh, messire, ești cel mai galant dintre toți bărbații de la Curtea asta! Mă mai iubești vreun pic?

Isabeau auzi rîsul plăcut al lui Jacques de Chabannes. Întoarse capul spre perdea, pe care se profila umbra mareșalului îmbrățișînd-o pe impunătoarea doamnă și sărutîndu-i buzele.

– Te mai îndoiiești, prostuță doamnă?

În clipa următoare, perdeaua fu trasă la o parte, iar Isabeau, cu flăcări în obraji, se aplecă asupra calculelor, fără să distingă nici o cifră. Pașii celor doi ajunseră în dreptul ei.

– Mai stai mult la Paris? îl întreabă Rudégonde.

– Din păcate, voi pleca în curînd ca să le escortez pe regina Claude și pe regenta Louise de Savoia. Trebuie să ne întîlnim cu regele la Sisteron în jurul datei de 13 ianuarie. Timpul pe care ți-l pot dedica este, din cauza asta, foarte scurt, dar crede-mă, pentru nimic în lume n-aș renunța la acest privilegiu.

Și, în timp ce vorbea, îi făcu complice cu ochiul lui Isabeau.

Rudégonde începu să rîdă, zicîndu-i că e un ștrengar, apoi își luară bun-rămas, iar el plecă în pas grăbit.

Închizînd ușa în fața unei rafale de zăpadă, Rudégonde, cu un zîmbet melancolic întins pînă la urechi, suspină:

– Îți placi, Isabelle, afirmă ea, cu ochii ațintiți asupra ușii.

Isabeau observă că mîinile îi tremurau pe materialul pe care-l măsura; și le strecură dedesubtul țesăturii, ca să le ascundă de privirea patroanei. Dar aceasta, pierdută în gîndurile ei, se sprijini în coate de tejghea:

– De mult timp n-am mai văzut în ochii șmecherului ăstuia o asemenea scînteiere. O avea și la vederea mea, dar de atunci au trecut o groază de ani. Îmi face curte și acum, dar știe și el că vremurile acelea s-au dus. Dragostea și-a luat zborul, Isabelle, așa-i viața! Nici eu nu mai iubesc decît amintirea mîngîierilor de atunci. Munca mea a luat acum locul pe care îl avea altădată el. Îi datorez totul și nu regret nimic. De multe ori, prietenia este mai prețioasă decît orice altceva. Dar se va întoarce în curînd. Nu pentru mine, ci pentru tine.

O privi pe Isabeau. În ochii ei, se vedea o afecțiune potolită, aproape ca a unei mame – gîndi Isabeau – sau, poate, un avînt lipsit de iluzii – dar Isabeau refuză să creadă așa ceva. Rudégonde era o femeie directă și sinceră. De altfel, îi și spuse fără ocolișuri:

– Nu-l respinge, Isabelle, dacă-l placi și tu. Îți va oferi multă fericire, și asta vâ doresc amîndurora.

– Nu știi dacă... începu Isabeau, ca să spună și ea ceva, dar Rudégonde o opri cu un gest:

– Las-o baltă, drăguța mea! Încrede-te în experiența mea! Îți va face curte și o să-i cedezi, căci nici o femeie din țara asta n-ar fi în stare să-l respingă pe un bărbat ca el. Altor fete le-aș zice să se ferească, dar ție, nu, pentru că l-am văzut și știu că te iubește deja. Dacă vei ști să profiți de acest fapt, vei fi, în curînd, tot atît de bogată și respectată ca mine.

Clopoțelul agățat deasupra ușii de la intrare sună, în timp ce o pală de vînt rece pătrundea în prăvălie. O doamnă voinică, grotesc îmbrăcată, se ivi în prag, iar Rudégonde schiță o strîmbătură în direcția lui Isabeau înainte de a se grăbi să-și întîmpine clienta.

Isabeau se întoarse la metrajul ei. Sosirea ducesei de Blois le întrerupse brusc discuția, dar era tulburată. Nici nu-și închipuise că ar putea fi atrasă vreodată de un alt bărbat în afară de Benoît sau că, după Benoît, va mai cunoaște iubirea.

Din prima zi cînd intrase în atelier le auzise atît pe Rudégonde cît și pe fete vorbind despre messirul La Palice. Și-l închipuise, luîndu-se după cuvintele lor, în multe feluri, iar acum constata că, în realitate, el era cu totul altfel. Reușise s-o tulbure, de la prima vedere, așa cum nici măcar Benoît n-o făcuse. Poate că acest fapt se datora noii sale vieți? Nu știa, dar constata că niciodată pînă atunci nu fusese atît de căutată, apreciată și fericită. Bertille și abatele aveau grijă de ea la Notre-Dame, Bau-Bau și cerșetorii lui o venerau, Rudégonde, descoperindu-i aptitudinile, îi încredințase întîmpinarea și îndrumarea a doi clienți. Totul mergea cum nu se poate mai bine, în ciuda gerurilor unei ierni perfide, bogate în degerături și răceli persistente.

Isabeau se gîndea adesea la Albérie și la Loraline. Mai ales la Loraline. Credea că François de Chazeron nu mai exista și că fiica ei nu aștepta decît venirea primăverii ca să înceapă o nouă viață. Își făgădui să se întoarcă la ele. Cînd se

va încălzi vremea. Desigur că nu-i va fi ușor să înfrunte supărarea fetei, dar Isabeau îi va explica și poate că Loraline va înțelege câtă nevoie avusese mama ei de o a doua șansă, de această renaștere. Poate că atunci vor fi puternic legate, când Isabeau îi va dezvălui noua ei identitate și noii săi prieteni.

Isabeau își dădu seama că zîmbea, aplecată asupra stofei, cu zîmbetul acela involuntar din momentele liniștite și plăcute. Și, dacă se gîndea bine, interesul domnului La Palice față de ea nu era străin de surîsul ei...

– Destul, messire, opriți-vă, vreți să mor de rîs? îl rugă Isabeau, ștergîndu-și ochii cu o batistă garnisită cu dantelă.

În colțurile gurii, ridicate de un rîs irezistibil, cîteva riduri fine săpau două gropițe care vibrau la unison.

Messirul La Palice, cu un picior așezat pe o piatră, se rezema, într-o atitudine elegantă, pe mînerul spadei, plin de o bucurie pe care nu încerca să o ascundă. Isabeau rîdea, iar pentru rîsul acela spontan, pe care-l așteptase de atîta timp, și-ar fi vîndut în clipa aceea sublimă și sufletul.

– Ba deloc, domnișoară, prea mă chinuiești cînd te amuzi pe seama necazurilor mele, afirmă el, dîndu-și comic ochii peste cap.

Isabeau își întoarse privirea de la el, fără să mai încerce să-și stăpînească hohotele de rîs.

De o săptămînă de cînd acceptase compania lui Jacques de Chabannes, simțise încolțind din nou în sufletul ei impulsurile trecătoare ale unei alte vîrste. Puțin cîte puțin, de-a lungul vizitelor lui zilnice la magazin, el îi împlînzise zîmbetul, flacăra din obraji cînd îi surprindea privirea lacomă întîrziind pe corsajul ei. Isabeau se lăsase cucerită; era speriată și încîntată, consimțea și se răzvrătea în același timp. Iar asta, doar pentru că bărbatul era plăcut, plin de căldură, dar, mai ales, răbdător și respectuos.

La fiecare vizită, o copleșea cu atenții, aducîndu-i dulciuri, impresionînd-o cu complimente referitoare la ținuta, gesturile, îndemînarea ei. Rudégonde îl certa, de formă,

insistînd asupra faptului că o neglija, ca întotdeauna, și că-i împiedica ajutoarea să-și vadă de treabă, ceea ce avea să ducă, desigur, la micșorarea cîștigului. La Palice izbucnea într-un rîs zgomotos, o îmbrățișa cu impertinență și o pupa cu zgomot pe obraz înainte de a-i strecura cite o monedă între sîinii voluminoși. Rudégonde se supăra din nou, în timp ce el spune vesel:

– După cum vezi, doamnă lenjereasă, îți plătesc timpul pe care ți-l răpesc și, dacă trebui să-l justifici, folosește-l ca să-mi faci o pereche de izmene și o cămașă!

Rudégonde păstra banii și-i lua măsurile, punînd-o pe Isabeau să înfășoare firul în jurul pulpelor, al taliei sau al gîtului gentilomului și făcînd haz de jena fetei cînd degetele ei atingeau pielea sau cămașa acestuia:

– Dă-i zor, fata mea, altfel, frumosul ăsta o să ne aducă la sapă de lemn! Învață să te ferești de linguşelile lui, dacă vrei să faci treabă bună.

Apăsa degetele lui Isabeau pe piciorul lui La Palice.

– Așa! Uite, nu e greu deloc! Ține-l bine, și, dacă nu e cuminte, înțepă-l cu acul!

La Palice rîdea, îi lua apărarea, clănțanind amenințător din dinți spre lenjereasă, și-i spunea cu voce scăzută:

– N-o lua în seamă, e rea de gură, dar bună la suflet. Pe legea mea, din pricina ei am pe piele mai multe înțepături de ac decît de spadă și, cred că ești de acord cu mine, asemenea cicatrice nu-mi fac cîinste...

– Dacă nu taci, messire, o să-ți cos și pliscul! riposta Rudégonde.

Acest ton jucăuș și glumeț învinsese în cele din urmă muțenia lui Isabeau. Descoperi că și ea știa de glumă. Ajunsese să rîdă împreună cu ei, să glumească, ba chiar să bîrfească, fiindcă de la Curtea regală nu puteau răzbi alte ecouri decît aceste zvonuri picante.

Pe măsură ce lucrul la lenjeria lui Jacques de Chabannes avansa, Isabeau lăsa să-i scape cite un cuvînt, o privire, un zîmbet cu subînțeles, pînă cînd intra în joc și putu să-i vorbească frumosului marelșal fără să se mai îmbujoreze pînă-n

vîrful urechilor. Cele trei prietene ale ei din atelier, care se ocupau pe rînd de clienții care se întîmpla să vină în timpul acestor probe, remarcău în fiecare seară cum se schimba, încetul cu încetul, chipul lui Isabeau. Așa că, într-o seară, la plecare, Françoise o îmbrățișase cu afecțiune, șoptindu-i la ureche:

– Fericirea e la un pas de tine, dacă accepți să redescoperi iubirea în brațele altui bărbat.

Isabeau se albise la față. După ce se despărțise de prietenele ei și ajunsese acasă, își dădu brusc seama cîtă dreptate avea Françoise. Nu se mai îndoia că-l iubea pe domnul La Palice, dar nu-și imagina mîinile lui mîngîindu-i trupul. Știa că prietenele ei nu-i divulgaseră secretul; trebuia oare să-i încredințeze și lui Rudégonde? Sosise momentul să-l respingă pe mareșal? Dar voia oare s-o facă? Pentru ea, dragostea fizică însemna violență, perversitate, suferință. Timp de cincisprezece ani se îmbăiaase cu înverșunare, zi de zi, ca să se curețe de înjosirea aceea, la care însă nu se mai gîndea de cînd sosise la Paris. Aici, totul era ușor și senin, totul îi încălzea sufletul, inima și trupul.

Îmbrăcîndu-se cu rochii minunate, învățase din nou să se placă. Își simțise trupul renăscînd sub privirea insistentă a lui La Palice. Oare va fi în stare să șteargă de pe el vechile cicatrice, atunci cînd va veni momentul? Mai ales pe aceea, foarte vizibilă, pe care i-o gravase seniorul de la Vologne pe piept cu fierul roșu?

În cele din urmă, i se destăinuise țigăncii Lilvia, care-i povestise ce plăcut era să faci dragoste cu bărbatul iubit, cum reușeau mîngîierile să alunge îndoiala și să întărească sentimentele, și-i spusese că nu trebuie să se teamă de ceea ce simțea în adîncul sufletului ei.

Pînă la urmă, întrebările acelea încetară s-o mai bîntuie, iar Isabeau continuase, zi după zi, să învețe să se bucure de viață.

Cu o zi înainte, La Palice venise să-și ia pachetul cu haine. Zîmbi trist.

– Scumpe doamne, trebuie, vai, să-mi iau bun-rămas! Datoria mă cheamă alături de regele meu. Plec poimîine și nu știu cît voi lipsi.

Inima lui Isabeau se strînse de durere. Încercă totuși să zîmbească și spusese, luîndu-i-o înainte patroanei:

– Ne veți lipsi, messire! Întoarceți-vă cît mai repede!

Nu observă privirea plină de înțeles pe care o schimbă La Palice și Rudégonde. Aceasta din urmă avu un acces de tuse și părăsi încăperea. La Palice o prinse pe Isabeau de mîna care i se răcise deodată, căci tot sîngele îi fugise spre inimă. Ea își ridică spre el ochii de culoarea migdalei, fără a încerca să-și ascundă durerea.

– Nu îndrăzneam, dragă Isabelle, să-ți spun cît de bine mă simt în tovărășia ta. Cuvintele tale mi-au îndepărtat toate temerile. Am la dispoziție întreaga zi de mîine, acordă-mi-o și tu pe a ta! Pun rămășag că n-ai vizitat încă Parisul și mă ofer să-ți fiu călăuză. După aceea, voi pleca purtîndu-te în inima mea acum mai puțin tristă, fiindcă-i va rămîne amintirea acestei escapade.

Isabeau simți că se topește:

– Dar, messire, am de lucru aici!

– Am să mă lipsesc de tine, Isabelle! Domnul de Chabannes are dreptate, nu faci decît să muncești, să mănînci și să dormi. Orașul e frumos, îți dau o zi liberă! Profită de ea! o auzi pe Rudégonde în spatele ei.

Lui Isabeau îi veni să bată din palme de bucurie ca un copil, dar se mulțumi să zică:

– Mulțumesc, doamnă Rudégonde!

Jacques de Chabannes adăugă:

– Trec să te iau de aici la ora 10.

Plecă repede. Poate se temea ca ea să nu se răzgîndească. Cu toate că Rudégonde nu i-ar fi îngăduit în nici un caz să-l refuze, la fel ca prietenele ei, care, imediat ce ușa se închisese în urma lui, se repeziseră s-o îmbrățișeze, bătînd din palme cît de tare puteau. Atunci, Isabeau dăduse friu liber fericirii, în timp ce ele o ajutau să aleagă o rochie cît mai potrivită pentru o zi excepțională.

– Neînsoțită, vrei să ieși singură? Vai, Isabelle, în lumea bună nu se face așa ceva! se minună Bertille, bine înfiptă pe

picioarușele ei în fața lui Isabeau, instalată comod pe fotoliul din camera ei.

Isabeau o privise uluită. Cum putea fi pitica atât de preocupată de conveniențe, din moment ce la Curtea Miracolelor nu exista așa ceva?

– Dar eu nu fac parte din lumea bună...

– El însă, da! Haide, Isabelle, îl plăci și te place, asta-i clar. Dar te va aprecia și mai mult dacă te ridici la înălțimea așteptărilor lui, vulnerabilă, firește, dar măreață și dirză. Ce vrei să reprezinți pentru el, o amantă sau o cucerire?

Isabeau rămase cu gura căscată. Nu se gândise la asta, fiindcă hotărâse să nu-și mai pună întrebări.

– Sfinte Isuse al Schilozilor! exclamase Bertille, ducându-și la buze minulele dolofane. Dacă Bau-Bau ar ști că te-am lăsat să pleci neînsoțită cu mareșalul ăsta, m-ar omori, deși e soțul meu! Am să vin cu tine!

– Dar...

– Nici un dar! Te însoțesc, o să rămân în litieră, dacă trebuie, dar nimeni nu va putea spune că te-ai dus neînsoțită la prima ta întâlnire.

– Am treizeci de ani... spusese, în cele din urmă Isabeau.

– Și la treizeci de ani poți fi o fată tânără, îi răspunse Bertille.

– La treizeci de ani, fata tânără e, de fapt, o fată bătrână! Am să merg singură și, dacă Bau-Bau e îngrijorat, n-are decît să-i pună pe cerșetori să ne supravegheze în mod discret. Și spune-i că, dacă-l pune sfîntul și se supără pe tine, n-am să mai accept să fiu nașa copilului vostru, e clar?

– Isabelle!

Pitica își dădu ochii peste cap, se legănă un moment de pe un picior pe celălalt, iar, în cele din urmă, scoase un suspin sfîșietor:

– Și abatele Boussart? El ce-o să zică de asta?

– Nimic; n-o să zică nimic pentru că n-o să-i spui, și gata! Oh, te rog, Bertille, uite ce fericită sînt! Mi-ai repetat de nenumărate ori că aici n-am decît prieteni, că viața îmi va surîde în curînd, că fericirea se bazează pe încrederea reciprocă... În

cele din urmă, te-am crezut. Ajută-mă să dobîndesc din nou ceea ce am pierdut! Nu mă necăji!

Pitica rămase îmbufnată încă o clipă, apoi, cînd Isabeau vru să o îmbrățișeze, se repezi spre ea, culcîndu-și fără fereală capul rotund pe pîntecele prietenei ei.

– Lui Bau-Bau n-o să-i placă treaba asta. Deloc n-o să-i placă, mai mîriise Bertille.

A doua zi însă se împăcase cu ideea și o ajută, foarte bine-dispusă, pe Isabeau să se gătească.

Se aflau pe malul Senei, sub un cer azuriu pe care se răsfața un soare prietenos. Zăpada se topise sub copitele cailor. Doar copacii de pe marginea fluviului mai păstrau pe crengile desfrunzite podoaba fragilă care cădea uneori, în grămăjoare discrete, la picioarele lor. Era frig, dar lui Isabeau nu-i păsa. Cunoscuse mușcătura altor ierni mult mai triste. Aceasta de acum mirosea a primăvară.

Țărml era frumos, plin de viață: oameni care se plimbau, zarzavagii, barcagii. Merșeră de-a lungul lui în tăcere. Isabeau se delecta cu zgomotele și mirosurile atît de diferite de cele care-o încurajaseră în copilărie. Era o altă lume, iar Jacques o lăsa să adulmece, să întindă gîtul și să ciulească urechile, mulțumindu-se s-o învâluie într-o privire febrilă și să-i spună tot felul de glume, ca să se bucure apoi auzindu-i rîsul. Ajunseseră în fața unei cotigi pe care se afla un mic cuptor unde un bătrîn cocea castane.

Isabeau îl recunoscua de îndată: îl văzuse la Curtea Miracolelor. În timp ce La Palice plătea o porție mare de castane, omul o salută făcîndu-i cu ochiul complice. Bau-Bau îi urmase sfatul și își avertizase trupa. Asta-i făcu plăcere, cu toate că n-avea nici un motiv concret să se bucure. Mulțumită tuturor acestor oameni, Isabeau se simțea în siguranță, oriunde s-ar fi dus.

– Cred că asta e cea mai frumoasă zi din viața mea, mărturisi ea pe cînd se îndepărtau de cotigă, luînd o castană caldă din cornetul cumpărat de Jacques.

Se așezaseră pe o bancă sprijinită de un copac care-și apleca deasupra apei crengile pudrate cu promoroacă.

La Palice începu o altă istorisire, cam fără perdea. În spatele lor, la câțiva metri, se auzea pasul cailor și zgomotul roților de trăsură pe pasaj. Dar Isabeau nu-și mai auzea decît propriul rîs, care parcă și-ar fi croit drum de la picioarele ei pînă la mîini, de la mîini la ochi, de la ochi la buze, și parcă s-ar fi străduit să spele și să tot spele trupul ei pe care destînl îl murdărise.

Isabeau se ridică, vrînd să-și sufle nasul, hotărîtă să nu-l mai privească pe La Palice, ca să-și poată stăpîni rîsul nestăvilit, și înaintă pînă la marginea apei. El o ajunse imediat din urmă și-i puse cu blîndețe mîinile pe umeri, întorcînd-o cu fața spre el. Isabeau încă rîdea prea cu poftă ca să se ferească. Se trezi în brațele lui fără să înțeleagă cum. Vocea lui caldă și mîngietoare o învalui: „Te iubesc, Isabelle!“ În clipa următoare, ea se pierdea cu totul, la chemarea acestui murmur, într-un sărut atît de tandru, încît parcă nu mai simțea pămîntul sub picioare.

Cînd el o lăsă, în sfîrșit, să-și tragă sufletul, ea nu mai rîdea. Abia dacă-și mai amintea că purtase cîndva alt nume decît Isabelle. Voi să spună ceva, dar el o opri cu o sărutare grăbită, lipind-o și mai strîns de haina lui din catifea:

— Sst! îi zise, nu vorbi, nu-mi răspunde nimic! Îți ofer această mărturisire așa cum tu mi-ai dăruit fericirea ta. Fie ca ea să te copleșească și să te îmbete la fel de mult ca și pe mine; ai tot timpul, Isabelle! Dacă vei fi, într-o zi, a mea, îmi vei reda acest timp și mă voi simți împlinit. Deocamdată, lasă-l să te aștepte, lasă-mă să te îndrum.

O sărută încă o dată, dar acum n-o mai luă pe nepregătite. Isabeau își petrecu brațele pe după gîtul lui și se lăsă copleșită de această îmbrățișare, fără să se sinchisească de privirile trecătorilor. Apoi, încet, cu părere de rău, Jacques se îndepărtă de ea și, luînd-o de mînă, o trase după el. Se îndreptară în tăcere spre atelajul care-i aștepta la capătul cheiului, stingheriți, dintr-odată, de această nouă intimitate.

– Și acum unde mă duci? îl întrebă, în cele din urmă, Isabeau, cînd ajunseră la treptele care urcau pînă la nivelul trăsurilor.

– Unde vrei să mergi? o întrebă el, în loc de răspuns.

– Nu știu. Oriunde, nicăieri. Mă simt ca o proastă, n-am...

El îi puse degetul pe buze, surîzîndu-i cu tristețe:

– Vrei să ne întoarcem?

Dar Isabeau n-avea nici cea mai mică dorință să se întoarcă și i-o mărturisi, prea repede:

– Nu, nu, ziua abia a început, de ce aș vrea așa ceva?

– Ca să te aperi de mine!

Ea se opri în capul scării, pe cînd lacheul le deschidea portiera. Îl privi drept în ochi, ca să vadă dacă vorbea serios. Părea tulburat, dar ea era și mai tulburată decît el.

– Ar trebui s-o fac, messire? îl întrebă, în sfîrșit, pe cînd el o invita, cu un gest, să se urce în trăsură, ca să elibereze trecerea.

La Palice așteptă pînă ce lacheul închise portiera în urma lor, se urcă pe capră și îndemnă caii s-o ia din loc. După cîtiva metri, se opriră, valetul așteptînd o poruncă. Jacques părea să fie stăpînit de sentimente contradictorii. Îi luă mîinile într-ale lui. Stăteau față în față, în penumbra trăsुरii ale cărei storuri de piele fuseseră coborîte ca să-i apere de frig. Isabeau era liniștită. Instinctul ei de lupoaică îi spunea că Jacques nu mințise.

– Isabelle, trebuie să-ți mărturisesc că-mi merit reputația de seducător și nu pot nega că-mi plăc femeile și dragostea. Îmi plac la fel de mult ca războiul. Pentru mine, e un fel de joc. Mărturisesc că aveam de gînd să te seduc, ca să te pierd apoi în așternutul în care de atîtea ori deja am făgăduit lucruri imposibile. După aceea aș fi plecat și m-ai fi uitat. Sau poate nu. Ca multe alte femei, m-ai fi iubit, apoi m-ai fi blestemat.

Isabeau avu impresia că lui nu-i era ușor să spună lucrurile acelea, care totuși ei i se păreau evidente. Știa că așa era, ba chiar se așteptase s-o ducă acasă la el. Nu știa dacă asta i-ar fi făcut plăcere, dar își spusese că va vedea ea, cînd va sosi clipa. Era sigură că el n-avea s-o ia cu forța. Isabeau

voia doar să-și ofere șansa de a cunoaște alte sentimente decât oroarea pe care simțurile ei i-o întipăriseră în memorie.

– E un bărbat cu multă experiență, îi spusese Rudégonde, nici o femeie – inclusiv eu – n-a cunoscut o plăcere mai mare decât în brațele lui.

Isabeau îl încurajă:

– Continuă, messire!

– Adevărul este că nu voiam să te consider altfel decât pe celelalte. Or, tu ești diferită, Isabelle! Nu știu prin ce miracol, dar nu ești ca alte femei. În timp ce te strîngeam în brațe, mîndru că te lăsai în voia mea, mă blestemam pentru că-mi închipuiam cum va fi să mă culc cu tine. N-o să mergem acasă la mine, nu fiindcă n-aș dori-o, ci fiindcă te iubesc și vreau să ți-o dovedesc. Asta-i tot!

Avea mîinile umede, iar Isabeau își dădea seama că nu se simțea în largul lui. Ea însă nu era stingherită. Dimpotrivă.

– Sinceritatea aceasta îți face cinste, messire! Aș minți dacă aș spune că nu simt același imbold. Așa că, la rîndul meu, îți voi face și eu o mărturisire. Ea îți va arăta cîtă încredere am în tine. Aștept să-mi dai totul și nimic. M-ai readus la viață, și pentru asta îți aparțin pe veci.

– N-ai...

– Taci, messire La Palice! Oricărei femei i-ar fi greu să facă o asemenea mărturisire, mai ales unui bărbat ca tine. Dacă nu ne-am afla în întuneric, nici nu cred că aș fi în stare să-ți dezvălui rana mea. N-am cunoscut pînă acum nici un bărbat. Am devenit văduvă chiar în ziua căsătoriei, din pricina cruzimii celui care m-a violat și m-a umilit.

Isabeau îl auzi gemînd de furie și degetele lui se încleștară pe mîinile ei. Continuă totuși, iar de data asta cuvintele, ca și amintirile, n-o mai durură:

– N-am cunoscut din dragoste decât bestialitatea și lovirile aceluia care mi-a răpit fericirea și viața. S-a întîmplat acum cincisprezece ani. Doliul meu a luat sfîrșit. Mulțumită ție, în această ultimă săptămînă am avut impresia că trecutul nu mai are nici o putere asupra mea. Nu mă mai bîntuie. Îmi făgăduiești că o să mă respecti, messire! Este cu mult mai

mult decît îmi puteam dori. Nu știu dacă aș fi fost în stare să gust din plăcerea trupească împreună cu tine astăzi, dar să știi că aș fi consimțit să încerc, pentru că te iubesc așa cum cred că n-am iubit niciodată.

Se lipi ușor de Jacques și-și rezemă obrazul de pieptul lui. El o cuprinse tandru în brațe, ținînd-o astfel cîteva clipe, apoi îi căută cu buzele fruntea, își strecură degetele, pe sub gulerul de hermină, pe gîtul ei, și apoi o sărută cu o pasiune care-i copleși pe amîndoi.

Apoi se desprinsese iarăși din îmbrățișare:

– Mă voi întoarce cît pot de repede, dulcea mea Isabelle! Am să te învăț din nou ce este dragostea. Îți voi respecta cerințele, iar tu le vei stabili pe ale mele. Pe bunul Dumnezeu, jur că nu voi avea liniște pînă cînd nu voi restabili ceea ce a distrus nebunul acela! Dar, mai întîi, trebuie să-i știu numele. Oricine ar fi, este un om mort!

– Nu te mai gîndi la el! Destinul m-a răzbunat. Ți-am spus, messire, că de acum înainte sînt liberă, liberă să te iubesc.

El izbucni într-un rîs vesel, acoperindu-i cu sărutări ușoare chipul zîmbitor, în întuneric, apoi, îndemnat de un impuls subit, îi strigă lacheului:

– La palatul regal!

Buzele lui Isabeau se întredeschiseră de uimire:

– Dar...

– Isabelle, o cunoști pe regina Claude?

– Nu, eu...

– Este soția bunului nostru rege Francisc I. Ea e aceea care administrează regatul în timp ce el luptă în Italia, pînă cînd se va întoarce. Palatul este cam trist acum, cînd Curtea merge alături de rege, dar mi-ar plăcea să fii văzută la brațul meu. Desigur că vei fi nevoită să înfrunți disprețul unora dintre fostele mele iubite, dar asta nu trebuie să te înspăimînte. Nu vreau să-ți ascund faptul că mă faci fericit, Isabelle!

– Nu știu dacă sînt pregătită să mă întîlnesc cu oamenii aceștia, messire, obiectă Isabeau, pe care toana lui o cam speria.

– N-ai de ce te teme atîta timp cît ești alături de mine, crede-mă! Ai încredere în mine!

– Fie, dacă tu consideri că așa e bine!

– Știu să citesc printre rînduri, Isabelle! Titlul nobiliar pe care nu-l ai va fi legitimat prin prezența mea alături de tine. Astfel, nimeni nu se va mai gîndi să cerceteze taina obîrșiei tale, dacă te prezint, așa cum te vîd eu, reginei.

Isabeau dădu din cap, fără să-i răspundă. Era mișcată, căci își dădea seama de însemnătatea gestului lui. Se ridică și veni să se așeze alături de el, lipindu-și obrazul de al lui cînd îi simți brațul înconjurîndu-i umerii.

Da, acum era sigură. Începuse o nouă viață.

Iarna părea să-și țină răsufierea în pragul tunelului lung care ducea din pădure pînă în sala subterană, de parcă fiecare clipă ar fi fost prima și ultima, în același timp. Era o întrerupere liniștită și caldă, departe de mușcătura viscoalelor și a ploilor care se succedau.

Lupii nu ieșeau din adăpost decît seara, cînd, potrivit unui ritual ancestral, se aventurau pînă la potecile pe unde umblau cerbii și căprioarele. Totuși, se întorceau adesea cu burțile goale.

– Niciodată n-am mai văzut o iarnă atît de grea, se plînsese Loraline, cînd se întorcea, însoțită de Cythar, de la vînătoare, cu cîte un șir de păsări moarte, trecute printr-un fir de sîrmă legat la brîu.

Găsea de multe ori pe sub copaci păsări înghețate precum și rozătoare mici, numai piele și os, moarte de foame. Amîndoi împărțeau această hrană cu animalele.

Theophrastus se minuna vîzînd-o cum chema lupii, în fiecare zi, într-un fel anume, îi aștepta să se așeze în cerc în jurul ei, apoi le împărțea hrană, fără ca ei să se bată, fiecare mulțumindu-se cu porția primită. Ea era căpetenia haitei, iar lui Theophrastus, acest lucru i se părea de-a dreptul magic.

De îndată ce putuse să umble, sprijinindu-se într-o cîrjă, explorase sala subterană care se dovedise a fi mai vastă decît credea. Într-o singură zonă nu putuse pătrunde, fiind oprit de Cythar. Bătrînul lup i se așezase în drum, mîrîind, cînd

încercase să înainteze într-acolo. Theophrastus nu insistase. De altfel, nici Loraline nu mergea niciodată acolo.

– Dincolo de pietrele acelea odihnesc mama și bunica mea, îi mărturisise ea, văzînd atitudinea lui Cythar. Nici pe mine nu mă lasă să intru în camera mortuară. Ca și cum ar fi paznicul trupurilor lor. Îi respect dorința. Cînd mi se face prea dor de mama, aprind cîte o luminare; flacăra se înalță spre cer și atunci simt cum ceva din dragostea mea zboară către sufletul ei. Nu te apropia de mormîntul lor! Sînt sigură că Cythar nu ți-ar face nimic rău, dar n-are nici un rost să-l înfrunți.

Theophrastus acceptase situația, așa cum făcuse și Loraline.

Se împliniseră deja trei luni de cînd tînărul medic trăia astfel, fericit cum nu mai fusese niciodată pînă atunci. Și îndrăgostit. Nu mai vorbiseră despre lupoaica sură. Nici n-o mai văzuseră pe acolo. Loraline fusese îngrijorată: era pentru prima oară cînd nu venise la întîlnirea obișnuită din nopțile cu lună plină. Theophrastus o consolase în felul lui, făcînd dragoste cu ea. Învățau să se cunoască unul pe celălalt.

Rănile i se cicatrizau, datorită alifiilor și leacurilor fetei. De multe ori, Theophrastus avea impresia că priceperea ei depășea cu mult cunoștințele lui. Ceea ce era și ceea ce reprezenta ea dădeau un sens concret căutărilor lui. Căutări a căror singură certitudine era iubirea.

În primele zile, se întrebese cum își va petrece timpul fără ca, pînă la urmă, să nu înceapă să tînjească după lumina zilei, după tot ceea ce constituia, înainte, universul lui cotidian. Însă își dădu repede seama că acele cinci luni nu-i vor fi de ajuns ca să afle toate cunoștințele fantastice pe care le stăpînea fata.

Apoi sosi dimineata aceea din ianuarie 1516. O dimineată ca toate celelalte. Theophrastus se întinse în culcușul lui, avînd grijă să nu facă gesturi prea bruște, ca să nu-i tulbure somnul, fiindcă el se trezea întotdeauna înaintea ei. De data asta însă n-o simți lîngă el. Se alarmă. Nu din cauza obișnuinței, ci pentru că locul acela gol de lîngă el aproape că-l durea. Se ridică. Cythar dormea netulburat lîngă patul de paie. Tăcerea din jur fu spartă de o tuse cavernoasă, în depărtare,

urmată de un icnet. Loraline vomita. Theophrastus se scula din pat și, aprinse o torță, apoi porni, în direcția sunetelor, printr-un tunel care se deschidea în dreapta lui. Știa unde ducea: la un fel de bazin prin care trecea un pîrîu și pe care-l foloseau drept latrină. Nu departe de acolo, în amonte, era o altă adîncitură, potrivită pentru băi de șezut. Aceasta era una dintre curiozitățile naturii pe care Theophrastus o binecuvîntase încă din prima zi petrecută în peșteră. Apa de acolo nu era bună de băut, dar se potrivea cum nu se poate mai bine pentru întrebuintarea pe care i-o dădeau, iar el nu-și amintea să fi cunoscut prea multe astfel de locuri înzestrate cu atîta confort.

Loraline era aplecată deasupra pîriului, cu trupul zgîlțit de spasme. Cu o mîină își ținea pletele lungi, negre, cu cealaltă se ținea de o piatră.

Theophrastus avea încă dureri în partea de sus a coapsei și la genunchi, acolo unde ligamentele fuseseră rupte, dar se mișca destul de ușor, cu toate că mai schiopăta puțin. Cînd grăbi pasul, ca să se apropie de fată, își mușcă buza, simțind că durerea se întetea. Refuză să țină seama de ea și îi atinse umărul, care se aplecă, icnind din nou, deasupra apei. Ar fi vrut să îngenuncheze lîngă ea, dar piciorul nu-i îngăduia această mișcare. Se mulțumi să aștepte ca ea să se liniștească, masîndu-i ceafa și omoplații, ca s-o calmeze puțin.

– N-am nimic, bîigui ea, în cele din urmă, îndreptîndu-și spinarea. Absolut nimic.

Dar Theophrastus era neliniștit. Își amintea prea bine de suferințele lui François de Chazeron.

– Ai încercat cumva vreun leac de-al mamei tale? o întrebă, pe cînd ea se ridica după ce-și clătise fața cu puțină apă rece și proaspătă.

– Nu, afirmă ea, zîmbind. Sînt doar puțin obosită, de fapt, cam balonată. Nu-ți face griji, iubitule!

Dar Theophrastus zărise ușoara rotunjire a pîntecelui care i se oferise de cîteva ori. Mintea lui lămuri pe loc totul. Se scurseseră trei luni, trei luni întregi de cînd făcea dragoste cu ea fără să-i treacă prin gînd că... Ce nebun fusese!

Îi cuprinse blînd mîinile, cu gîtlejul uscat:

- Trebuie să te consult. Chiar acum! îi porunci el.
- Și după aceea o să fii liniștit? îl întreabă ea, fără ironie.
- Da, o să fiu, dacă nu mi-ai ascuns nimic!
- Ce ți-aș fi putut ascunde, Theophrastus? îl întreabă izbucnind în râs.

Culoarea îi revenise în obraji, iar ochii îi erau din nou strălucitori. Theophrastus înțelese atunci că ea nu știa nimic despre legile nestrămutate ale procreației. O conduse spre peșteră și o întinse pe culcușul de paie. Chicoti când Theophrastus îi depărtă coapsele, dar el se mulțumi s-o consulte rapid.

- Ai și terminat? Era foarte plăcut, suspină ea.

Dar lui Theophrastus nu-i mai ardea de joacă. Se așeză lângă ea, pe jumătate fericit, pe jumătate înspăimântat:

- Loraline, ești însărcinată!

Ea deschise gura, dar nu scoase nici un cuvânt. Surîsul ei părea încremenit de surprindere. După un moment de tăcere, Loraline clipi din ochi, de parcă visarea care o cuprinsese ceda locul realității.

- Vrei să spui că aici, în pîntecele meu, este un mic Theophrastus? murmură ea.

El încuviință cu un gest. Atunci, Loraline se agăță de gîtul lui și începu să plîngă în hohote.

- O, Theophrastus, sînt fericită, atît de fericită!

- Acum nu mai pot să plec fără tine.

Theophrastus așteptase cîteva zile înainte de a-i spune ce hotărîse, lăsîndu-i timpul necesar ca să se obișnuiască cu ideea că vor avea un copil. Loraline se schimbase, rîdea din orice, mergea umflîndu-și și mai tare burta, trecea pe la fiecare lup, lăsîndu-i s-o atingă cu laba și spunîndu-le că, în curînd, vor avea un copilăș pe care să-l iubească. Era mișcătoare, dezarmantă, însă Theophrastus era hotărît să nu se lase înduioșat.

Situația se schimbase. Va omori lupoaica sură chiar cu mîinile goale, dacă trebuia. Era gata de orice. Petrecuse cîteva nopți albe întrebîndu-se ce va face după ce vor trece cele cinci luni, dar acum știa. N-o va părăsi pe Loraline. Ceea ce

simțea pentru ea era mai mult decît iubire și însuma toate clipele în care căutase imposibilul, supranaturalul, tot ceea ce trece de simțuri. De parcă viața lui ar fi întins un fir invizibil, alcătuit din indicii care n-aveau alt scop decît să-l conducă spre ea.

Loraline se făcuse că nu aude. Se juca mai departe cu Cythar. El repetă, ceva mai tare, hotărît să ridice tot mai mult tonul, pînă cînd ea nu se va mai putea preface că nu-l aude.

– Acum nu mai pot să plec fără tine.

Nu avu nevoie să mai repete. Loraline azvîrli bățul pe care-l ținea în mînă și-l trimise pe Cythar să-l aducă. Apoi, așezată direct pe pămîntul bătătorit, la picioarele lui, ca oricare dintre lupii ei, își ridică spre Theophrastus ochii mari, verzi, întunecați de certitudinea care acum i se înfățișa și ei.

– Am vorbit deja despre asta. N-am dreptul s-o fac.

Încerca să vorbească pe un ton ferm, dar nu-l putea păcăli pe Theophrastus.

– Asta a fost înainte. Înainte să-mi porți copilul.

Îi vorbise blînd. Nu voia s-o bruscheze. Ar fi vrut să se așeze pe jos, lîngă ea, dar nu putea. Încă nu era stăpîn pe mișcările lui și îi lipsea suplețea. Trebuia să se mulțumească să stea incomod pe taburet, rezemat de masa aceea rudimentară. Poziția aceasta îi conferea un aer superior care-l făcea să se simtă stîngenit. Dar lui Loraline nu-i păsa de conveniențe, nici măcar nu le cunoștea.

– Dar eu sînt și acum o femeie-lup. Și făptura asta micuță va fi la fel, Theophrastus!

Își întinse brațele, cuprinzînd cu un gest peștera și pe locuitorii ei.

– Ei sînt familia mea, iar aceasta e casa mea. Stelphar are dreptate. Locul meu e aici.

– Nu, ai fost învățată să crezi asta, dar nu e adevărat. Nu-ți cer să renegi totul, te iubesc pentru ceea ce ești, însă meriți să cunoști lumea, frumusețea și bogăția ei, toate lucrurile care-ți lipsesc.

Ea rîse cu tristețe.

– Crezi că-mi lipsește bogăția, Theophrastus? Dacă aș vrea, ți-aș putea oferi toată lumea asta care te atrage atît de mult. Sînt naivă în privința dragostei, dar nu și în ceea ce privește ura și necazurile. În lumea ta e mai multă urîtenie decît frumusețe. O știu, am văzut-o în ochii mamei și bunicii mele. Aici, cu ei, sînt în siguranță. Mai bine rămîi tu! Aș putea s-o înduplec pe Stelphar, sfîrși ea.

Lui Theophrastus i se înmuiară genunchii. Nu se gîndise să rămînă acolo. Nici o clipă. Se aflau într-un spațiu închis, în afara timpului, în afara lumii. Pentru moment, îi era de ajuns pentru că se simțea încă invalid, pentru că Loraline înlocuia totul, dar știa că viața aceasta de cîrțită nu l-ar fi satisfăcut. Și apoi, avea un tată care se gîndea la el și-l aștepta, mai erau și atîția bolnavi, acum și în viitor, care i-ar fi recunoscători pentru priceperea lui uimitoare. Avea lucruri importante de oferit omenirii, o știa. Le-ar fi putut împărți cu Loraline, întemeind o familie adevărată și dăruindu-i un nume. Un nume și o identitate veritabilă, într-o lume unde ar fi respectată și ascultată dacă i-ar împărtăși un pic din cunoștințele ei asupra anatomiei. Theophrastus nu putea lăsa toate acestea să se piardă, nu putea renunța la destinul fabulos care se deschidea în fața lor. Și a copilului lor.

Încercă să-i explice lui Loraline, dar cuvintele i se păreau găunoase, neputînd să-i exprime gîndurile. În cele din urmă, înțelese că, pentru Loraline, ele nu aveau nici un sens. Atunci, ea se ridică în picioare. Chipul i se întunecase pe măsură ce el se împotmolea în justificări.

– Vino! îi spuse. Vreau să-ți arăt ceva.

Mergeau în tăcere, în lumina slabă a făcliei pe care o ținea Loraline. Theophrastus nu încercă s-o scoată din muțenia ei în timp ce pătrundeau în măruntaiele pămîntului. Pașii lor răsunau pe pietre, stîrnind un ecou regulat, tulburat de rîcîitul ghearelor lui Cythar, care-i urma.

– Lupii nu sînt nemuritori. Au îmbătrînit deja. Ce-o să-ți mai rămînă după ce ei nu vor mai fi? mormăise el nesigur, grăbind pasul ca s-o ajungă din urmă.

În loc de răspuns, Loraline strînsese din dinți și își încheștase pumnii. O clipă, Theophrastus își spuse că ea avea de gînd, poate, să-l rătăcească sau să-l închidă undeva, dar goni de îndată acest gînd. Avea încredere în ea, fiindcă știa că-l iubea. Îl iubea cu adevărat.

Merseră un timp învâluiți într-un iz sulfuros, totuși Theophrastus nu era incomodat de lipsa aerului; abia dacă simțea oboseala în piciorul rănît, pe care-l menaja folosind cîrja. Pe alocuri, era nevoit să-și aplece capul sau să se strecoare prin spațiul strîmt dintre două stînci piezișe, sugîndu-și burta, dar ar fi pus mîna în foc că și acest tunel, ca și celelalte pasaje subterane de la Montguerlhe, fusese săpat de mîna omului.

Ajunseră, în sfîrșit, într-o fundătură.

– Așteaptă aici, spuse ea, cu voce aspră.

Se opri, dar cînd Cythar vru să-și urmeze stăpîna, îl prinse de ceafă, reținîndu-l lîngă el. Lupul se așeză, rezemîndu-se de piciorul lui Theophrastus. Cu Cythar alături, nu se putea rătăci. O lumină slabă se zări, în spatele unei stînci care masca o deschizătură în perete și pe care o auzise lunecînd într-o parte.

În sfîrșit, Loraline apărură și-i făcu semn. Theophrastus își luă mîna de pe coama lui Cythar, fără să remarce perii care-i rămăseseră în palmă, și trecu pragul. Ceea ce văzu în mica încăpere avu darul de a-i tăia răsufierea. Acolo era o revărsare de aur. Oale de lut pline cu monede și cu pietre prețioase erau stivuite unele peste altele. Niciodată nu mai văzuse atîtea. Niciodată. Pe fiecare dintre ele se afla drept ofrandă un blazon sculptat.

– După cum vezi, îi explică femeia cu vocea plină de amărăciune, aș putea să-mi cumpăr, afară, tot ce-mi lipsește aici. Da, totul, în afară de fericirea pe care mi-o oferi tu.

Glasul începuse să-i tremure cînd rosti ultimele cuvinte. El înțelese că Loraline își stăpînea cu greu lacrimile.

Nu știa ce să spună. Se temea ca tezaurul acela să nu fie cumva rodul vreunui jaf reușit, dar în același timp își spunea că femeii i-ar fi trebuit secole întregi ca să adune o asemenea comoară.

– Povestește-mi, zise, în cele din urmă, luînd dintr-un vas un pumn de monede pe care le lăsa apoi să-i cadă printre degete.

– Ce importanță are?

– Tot ceea ce mă ajută să te înțeleg ca să te pot iubi și mai mult are importanță.

– E o poveste lungă, Theophrastus!...

Ca să-și aline durerile stîrnite de răni, el se așeză pe o grămadă de monede din aur, care se împrăștiară sub greutatea lui, unele dintre ele ciocnindu-se, cu un clinchet, de vasele din jur și rămînînd apoi nemișcate.

Loraline se rezemă de peretele pe care se scurgeau picături de apă. Ea cunoștea bine locul și avusese grijă, înainte de a coborî, să ia o blană groasă pe care o pusese pe umerii ei și pe ai lui Theophrastus.

– Cînd eram copil, am văzut-o de mai multe ori pe mama intrînd în acest tunel, dar n-aveam voie s-o însoțesc. La întoarcere, îi dădea mătuseii Albérie cîte o mică bară dintr-un metal galben și rece. Cu timpul – fiindcă, fără să vreau, auzeam discuțiile lor – am înțeles că abatele de la Moutier, Antoine de Colonges, îi dădea mătuseii, în schimbul acelor bucăți de metal, bani cu care să-și poată întreține, în iernile grele, mama și bunica. El nu venea niciodată aici. Știu că există un tunel care duce la mănăstire, dar n-am reușit să-l găsesc. Ai fi înspăimîntat dacă ai ști ce labirint ascund munții aceștia.

– De ce dădea mama ta aur ca să primească bani, cînd aici...?

Nu-și termină fraza. Înțelesese. Loraline îi răspunse:

– Monedele astea sînt prea vechi. Dacă le-ar fi folosit, ar fi adevărit legenda. Sute de oameni ar fi venit aici să caute comoara. Asta am înțeles-o mai tîrziu. Cu puțin timp înainte să moară, mama m-a adus aici și mi-a spus că în 1369, Carol al V-lea a rupt Tratatul de la Brétigny, prin care i se cedau regelui Angliei, Eduard al III-lea, tot sud-vestul și o parte din nordul Franței. Războiul de 100 de Ani era în toi, iar regele Franței recucerea, unul cîte unul, orașele franceze

atribuite inamicului. Chiar atunci, seniorul ținutului Thiers s-a întâlnit în drum cu un grup de refugiați englezi, care au fost încântați că pot obține informații de la el. Ca să își salveze viața, le-a oferit fortăreața de necucerit Montguerlhe, ca să-și adăpostească familiile și bunurile. S-au instalat acolo, dar n-aveau pic de încredere în acest senior, care ar fi putut oricând să-i predea francezilor. Au înălțat chiar în interiorul castelului ziduri, ascunzând astfel numeroase pasaje secrete. Ani în șir au amenajat fostele cariere de piatră, realizând un ingenios labirint subteran, în care mulți compatrioți de-ai lor au venit să-și ascundă bunurile, tot ceea ce putuseră salva când fuseseră nevoiți să fugă. Mai mulți făurari de cuțite, bine plătiți, munciră pentru ei în taină, în sala subterană. Aveau aici tot ce-și doreau, iar armele pe care le făceau erau folosite în lupta necruțătoare dintre Anglia și Franța.

Apoi se întâmplă ceea ce trebuia să se întâmple. Seniorul de la Thiers văzuse că unii dintre meșterii renumiți se îmbogățiseră. Încercă să-l facă pe unul dintre ei să vorbească, dar acesta muri sub tortură, fără să-și dezvăluie secretul. Ceilalți, înspăimântați, se puseră sub protecția englezilor și a familiilor acestora. Seniorul de la Thiers, Hermand de Montreval, ofensat, ceru aur în schimbul tăcerii sale, dar nu obținu atita cât și-ar fi dorit. Își găsi un complice și luă măsuri ca oaspeții lui să fie otrăviți; ei deveniseră cu atât mai indezirabili cu cât el însuși devenise un trădător al Coroanei Franței pentru că îi ascunsese. Când la Montguerlhe nu mai rămăseseră decît cadavre, răscoli tot castelul, căutînd aurul, dar în zadar. În cele din urmă, își spuse că tot aurul fusese cheltuit pentru fabricarea săbiilor, dar nici un meșter nu mai era în viață, ca să-i confirme teoria. Porunci ca trupurile să fie înmormîntate în taină și distruse orice document compromițător.

– Dacă nimeni nu știa, cum se face că ai tăi... începu Theophrastus.

– O femeie, o spălătoreasă, muncea la castelul Montguerlhe. Pe cînd aranja un teanc de cearșafuri într-o debara, surprinsese un bărbat în timp ce intra într-un pasaj.

Ar fi murit, probabil, și ea împreună cu ceilalți, dar întîmplarea a făcut ca în acea noapte tristă ea să fie reținută la căpătiul mamei sale bolnave. A doua zi, a aflat că la castel izbucnise o epidemie. Speriată dăduse fuga la mănăstirea de la Moutier, ca să fie examinată. În loc s-o consulte, abatele îi puse o groază de întrebări și o pusese să-i promită că nu va spune nimănui, niciodată, că a lucrat la Montguerlhe. Ea înțelese atunci că se întîmplase ceva groaznic și, ca să nu fie amestecată în toate acestea, afirmă că habar n-avea ce făceau oaspeții aflați la castel. Această femeie era străbunica mea. După un timp, se zvoni că toți muriseră de boala aceea ciudată, iar pașii celor care căutau cu disperare aurul se auziră mult timp la Montguerlhe. În anul următor, ea fu angajată din nou la castel de noul intendent și putu să acționeze mecanismul fără să fie văzută. Și, după multe căutări, în cele din urmă comoara fu descoperită de bunica mea. Toate legendele au un simbur de adevăr, Theophrastus! Dar acest aur aparține, ca și lupii, muntelui. Poți să mă asiguri că, în lumea ta, aș putea avea un loc mai important decît cel pe care-l am aici?

– Aurul nu servește la nimic dacă nu este cheltuit! afirmă Theophrastus, ca să ocolească răspunsul.

– Aici am tot ce-mi doresc. Înainte de a te întîlni, simțeam un gol; dacă tu vei hotărî să pleci, copilul va umple acest gol.

– Am două luni ca să te conving, căci, orice-ai spune tu, Loraline de Chazeron – ea se strîmbă la aceste cuvinte – cred că, după mine, ceea ce-ți va lipsi pentru copilul tău va fi un nume. Cel al tatălui său, cel pe care vi l-aș putea oferi amîndurora. Sînt sărac, într-adevăr, dar am ceva ce tu nu ai: o identitate și un titlu. Iar dragostea pe care o nutresc pentru tine are, în ochii mei, mai mult preț decît toate motivele tale false de a evita lumea din afară.

Crezu, timp de o clipă, că Loraline va izbucni în plîns, dar ea n-o făcu. Privirea i se înăspri la amintirea rănii pe care el i-o zgîndărise intenționat. Apoi, obrazul i se destinse și zîmbetul îi înflori din nou.

– Fie, spuse ea. Amîndoi avem la dispoziție două luni ca să ne alegem destinul. Atunci, Stelphar te va însoți pînă la

porțile orașului și te vei duce acasă, ca să-ți pui în ordine treburile. O să te întorci ca să mă ajuți să aduc pe lume copilul și vom discuta din nou. Patru luni vor fi trecut peste necazurile și singurătatea noastră. Vom fi mai hotărâți în alegerile noastre, ca să nu regretăm nimic. Ți convine, Theophrastus?

– Îmi convine.

Se apropie de el, se înalță pe vîrfuri, făcînd cîteva monede să se rostogolească, și-i întinse buzele. Înnebunit de mireasma ei sălbatică, de mosc, o strînse în brațe. Alunecînd pe monede, făcură, înlățuiți, cîtiva pași înapoi, și căzură, ciocnindu-se de o oală care se răsturnă în urma impactului și-și revărsă asupra lor ofranda strălucitoare. Rămaseră așa mult timp, cuprinși de același ris nepotolit, lăsînd, deodată, în urmă acea trecătoare frică de necunoscut care duce la răscruci de drum.

– Te iubesc, Loraline, îi spuse în cele din urmă Theophrastus, răsfirîndu-i pletele lungi, acoperite cu bănuți de aur.

– Și eu te iubesc. Aș vrea să nu mă uiți niciodată!

Depart de ei, în sătucul Saint-Rémy-de-Provence, Michel de Nostre-Dame studia tema astrală a prietenului său, întinsă pe masa din fața lui, mușcîndu-și nervos buzele. Zădarnic se întorcea mereu la ea; de luni de zile, aceeași imagine îi apărea iar și iar în fața ochilor: prietenul lui urlînd, înconjurat de lupi, într-o pădure de flăcări.

– Vorbește-mi despre mama ta... îi ceruse Theophrastus.

Înțelesese deodată că Isabeau era sufletul acelei peșteri, motivul pentru care Loraline ținea atît de mult la acest loc. În decursul celor cinci luni petrecute acolo, Theophrastus nu încercase cu adevărat s-o cunoască pe Isabeau, dar acum, simțea că trebuie neapărat s-o facă.

– Imaginea pe care o am despre ea s-a schimbat pe măsură ce creșteam, îi răspunse Loraline. Nu-mi amintesc să mă fi mîngîiat sau îmbrățișat vreodată, pentru că, după cum am aflat mai tîrziu, nici măcar nu m-a alăptat; am supt la o lupoaică din haită, care tocmai fătase. De fapt, Cythar și cu mine ne-am născut la un interval de cîteva ore; desigur că acesta e motivul pentru care sîntem atît de apropiați. Am supt același lapte, dormeam împreună. A crescut deodată cu mine, alături de mine. Pe vremea aceea, mama plîngea adesea, am păstrat imaginea fugară a unei femei ghemuite, răvășite, care-și petrecea zilele spălîndu-se și frecîndu-și trupul cu mușchi, uneori, pînă la sînge. De mine se ocupa bunica. Locuia cu noi și căldura brațelor ei îmi este mai cunoscută decît cea a mamei.

Apoi, puțin cîte puțin, mama a început să-mi vorbească, cu asprime, de cele mai multe ori, dar am avut sentimentul că, într-un sfîrșit, își dăduse seama de existența mea. Am cutreierat pădurea împreună cu ea și cu bunica, la cules de fructe, de ierburi de leac, de ciuperci. Mama îmi atrăgea

atenția asupra celor otrăvitoare. Când mă răneam și începeam să plîng, se grăbea să mă ajute. Dacă rana era superficială, se îndepărta nepăsătoare, spunîndu-mi că trebuia să învăț să sufăr în tăcere.

Îmi aduc aminte că odată, cred că aveam vreo patru, cinci ani pe-atunci, m-am încîlcit într-o tufă de mărăcini și mi-am fracturat piciorul. Ea m-a auzit țipînd. Nu puteam să mă ridic. Era lividă. A început să se învîrtească în jurul meu, ținîndu-se cu mîinile de cap, apoi s-a oprit, m-a ridicat în brațe și m-a dus în peșteră. Cred că începînd de atunci s-a schimbat. M-am oprit din plîns. Îmi petrecusem brațele pe după gîtul ei și auzeam cum îi bate inima în piept, ca o tobă. Bunica nu era acolo. Mama m-a îngrijit, fără să scoată o vorbă. M-a durut cînd mi-a pus osul la loc, dar blîndețea ei, picul acela de afecțiune parcă mă adormise. N-am țipat. „E bine, fiica mea, ești curajoasă“, mi-a spus cu un zîmbet trist. Era pentru prima oară că mă numea „fiica ei“.

Eram încă prea mică să înțeleg ce se petrecuse în mintea și în viața ei. Tot universul meu se limita la peștera aceea și nu știam nimic despre lumea din afară, habar n-aveam că mai există și alți oameni, alte vieți. Totuși, ceva se schimbase. Mama nu mă mai respingea cînd mă așezam pe genunchii ei sau cînd o luam de mînă. Asta s-a întîmplat încetul cu încetul. Cred că am îmblînzit-o pe măsură ce trecea timpul. Era mai veselă și, uneori, chiar izbucnea în rîs, împreună cu bunica.

Într-o zi, am luat-o pe urmele ei și am pătruns într-o altă încăpere, deși îmi interzisese să intru acolo. Ceea ce am văzut m-a înfiorat. Am început să urlu. Nu mai văzusem pînă atunci un cadavru. Era trupul unui băiețel, sfirtecat. Mama s-a ivit de după o stîncă, cu un cuțit în mînă. Era murdară de sînge. M-am dat înapoi și m-am împiedicat de bunica. Am țipat din nou, dar m-a îmbrățișat, iar vocea ei m-a liniștit. După ce a pus cuțitul pe masă, lîngă cadavru, mama s-a apropiat de mine.

– L-am găsit pe munte, mi-a spus, dar nu lupii l-au sfîșiat în halul ăsta, Loraline, și nici eu. Nu vreau să mai

umbli singură, mă auzi? În ținutul acela de sus e un fel de diavol, un om foarte rău. El l-a omorît și l-a sfîrtecat pe copilul ăsta. Dacă află de tine, o să te omoare! Acum vino aici, nu trebuie să te temi de moarte, ea ne învață lucruri bune ca să-i alinăm pe cei vii.

M-a luat de mîna, deși mîna ei era plină de sînge. A luat cuțitul și a despiciat pieptul lipsit de viață. Cînd a început să scoată, unul cîte unul, organele din trupul spintecat, am făcut un pas înapoi, dar frica îmi pierise. Mama părea, rînd pe rînd, uimită și încîntată de descoperirile ei. Pînă la urmă, am adormit într-un colț. M-am trezit dimineata, pe salteaua mea. Mama plîngea, cu capul rezemat pe pieptul bunicii.

– Va plăti, Isabeau, crede-mă! François de Chazeron va plăti.

Auzeam pentru prima dată acest nume, dar am înțeles că el era monstrul din ținutul de sus. Nu mi-ar fi trecut prin minte atunci că era, în același timp, tatăl meu.

Mama și-a petrecut multe zile cercetînd cadavrul, iar descoperirile și le nota pe niște foi de pergament, pe care făcea și schițe. Mai văzusem așa ceva pe un alt caiet, legat cu fir de cîneapă. Mama desenase, pe prima pagină, un lup. Bunica mi-a explicat că mama lui Cythar fusese prima ființă autopsiată și examinată de mama, care voia să înțeleagă alcătuirea lor, ca să-i poată îngriji dacă s-ar îmbolnăvi ori s-ar răni. Așa se face că știuse să-mi vindece piciorul rupt. Am început să fiu foarte mîndră de ea. În anii care au urmat, a desenat flori și ierburi și a preparat tot felul de alifii și de leacuri.

Într-o dimineată, bunica a adus-o la noi pe mătușa Albérie. Mama a îmbrățișat-o îndelung. Apoi au discutat în șoaptă, dar am auzit de mai multe ori numele lui François de Chazeron. Apoi, mătușa Albérie a zis că Huc de la Faye o proteja. Asta m-a liniștit. Dacă exista cineva care i se împotriva monstrului, eram în siguranță. Mătușa Albérie ne vizita des; mama rîdea mai mult ca înainte și, uneori, mă lua lîngă ea și se juca și cu lupii, și cu mine, în timp ce mătușa Albérie ne măsura cu o privire severă.

După aceea, bunica a murit, iar mama a încuiat camera mortuară. Ea și Albérie au plîns mult timp, eu însă nu. „Nu trebuie să te temi de moarte“, îmi spusese mama, așa că nu mă temeam. Tristețea vine cînd te gîndești că acea persoană îți va lipsi, dar asta nu însemna nimic pentru mine. Dacă mi se făcea dor de bunica, întrebam cînd o să se întoarcă. Mătușa Albérie mi-a explicat, după cîteva luni, cum stăteau lucrurile. În clipa aceea, am suferit.

În această perioadă, mama s-a schimbat din nou. Mătușa Albérie plîngea mult, de fiecare dată cînd venea la noi avea cearcâne vinete sub ochi. Într-o zi, am întrebat-o dacă monstrul de sus îi făcuse și ei vreun rău. Privirea ei a devenit aspră și mi-a poruncit să-mi ridic părul. Și-a trecut degetele peste porțiunea cu blană de pe ceafa mea și a rînjit. După aceea mi-a spus:

– Monstrul este în mine, Loraline, în noi!

Am făcut un pas înapoi și am fugit să mă ascund. Mama s-a răstit la sora ei:

– Niciodată, auzi? Niciodată în fața copilei!

– Pînă la urmă tot va trebui să afle cine e, i-a răspuns mătușa Albérie.

Mi-am astupat urechile. Deodată, mi se făcuse frică, inexplicabil, de parcă aș fi presimțit ceva înspăimîntător, apoi Cythar a intervenit, a mîrșit, a gemut, așezîndu-se între ele. Au tăcut și s-au întors spre mine, vîzîndu-mă speriată, ascunsă în spatele unei stînci. Mama s-a apropiat de mine, mi-a desfăcut mîinile cu care îmi astupam urechile, și m-a liniștit:

– Mătușa ta este o ființă mai ciudată, mi-a șoptit, dar nu ți-ar face niciodată vreun rău.

Apoi a apărut Stelphar. Mama mi-a spus că o vom re-vedea la fiecare lună plină, că va veghea asupra noastră și că, datorită ei, nu va trebui să ne mai temem de nimic, niciodată.

Timpul a trecut. Mama a continuat să cerceteze tainele naturii, de parcă toată viața ei ar fi depins de asta. Își dedica tot timpul, toată energia ei, acestor studii. Am aflat că

mai fuseseră găsite în munți și alte cadavre, dar mama nu le adusese în peșteră. După fiecare asemenea descoperire macabră, se izola în vizuina ei, interzicându-mi să mă apropiu de ea. O auzeam plângînd și, de multe ori, țipînd, cînd avea coșmaruri. Am înțeles, în cele din urmă, că monstrul îi făcuse mult rău, ei și lui Benoît, despre care vorbea adesea cu mătușa Albérie.

În ultimul timp, se purta ciudat. Cred că simțea apropierea morții. Se izola, nu mă respingea cînd mă apropiam, dar întorcea capul și pleca, pretextînd că are ceva de făcut. Și, într-o dimineată, chiar înainte de a se stinge, a spus ceva îngrozitor. Iar viața mea s-a întors pe dos, pentru că, dintr-odată, monstrul din ținutul de sus devenise tatăl meu, iar mamă nu mai aveam.

Theophrastus o strînse în brațe. Și făcură din nou dragoste, cu pasiune, în pofida pîntecelui rotunjit.

Afară, luna aprilie desfăcuse primii muguri, iar în aer se împrăstia parfumul florilor sălbatice, trezite de căldura primăverii. Iarna fusese lăsată în urmă, iar pe cîmpii și în păduri totul revenea la viață. Într-o noapte cu lună plină, Stelphar intră în peșteră. Theophrastus vru s-o înfrunte, dar Loraline îl opri cu o privire. Îi venea greu s-o părăsească în starea aceea.

– Mătușa Albérie o să aibă grijă de mine. Întoarce-te în iunie, vom aduce împreună copilul pe lume. Du-te!

Se sărutară îndelung, dar ea nu-l conduse prin tunel. Lupoica sură mergea în frunte, Cythar era la urmă. Între ei, Theophrastus simțea, la fiecare pas, cum se îndepărtează de tot ce trăise în peșteri.

Ajunseră în cîmp deschis în spatele altarului unei biseri-cuțe, din care ieșiră împreună. Theophrastus își memoră numele înscris pe frontonul din paitră: „Saint-Jehan-du-Passet“. Biserica era construită pe un dîmb. La lumina lunii pline, văzu un catîr care îl aștepta legat de un copac. De fiecare parte a șei era prinsă cîte o desagă. Într-una găsi merinde,

cealaltă era plină cu aur. Atunci se întoarse către lupoaică și-și aținti privirea în ochii ei:

– Nu cred în vîrcolaci, Stelphar, și totuși știu cine ești. Numai moartea mă va putea opri să mă întorc după femeia și copilul meu.

Dezlegă desagii și îi aruncă la picioarele lupoaicei nepăsătoare:

– În seara asta sînt, din vina ta, cel mai sărac dintre pelerini, și tot aurul din lume n-ar putea schimba nimic. Ne vom revedea foarte curînd.

Încălecă pe catir și-i dădu pinteni, fără să mai privească în urmă. Auzi în spatele lui doar urletul lui Cythar. Lupul plîngea, ca și el.

Theophrastus călători grăbit. Seara, la culcare, piciorul îl durea. Cum nu păstrase aurul, ocoli hanurile, trăgînd la adăposturi unde se dădu drept un pelerin care se întorcea de la Compostelle. Barba și pletele lungi îl făceau să semene cu un pustnic cam țicnit, căruia mila creștinească nu-i putea refuza nimic.

Se grăbea să ajungă în Elveția, la ai lui. Nu știa dacă tatăl lui fusese anunțat că a dispărut, dar își făcea griji pentru neliniștea și sănătatea lui, își făcea griji în privința lui ca să nu se gîndească la ea. Își spunea că-și va pune treburile la punct și se va așeza la casa lui ca să-i făurească un cuib în care copilul lor să poată crește fericit. Această certitudine îi alunga tristețea, ba chiar îl făcea, din cînd în cînd, fericit; chiar dacă dimineața, cînd se trezea, degetele lui nu întilneau decît un gol, în timp ce trupul îi era încă plin de umbrele senzuale ale îmbrățișărilor din trecut.

Isabeau tremura. Din cap pînă-n picioare. Nu se putea opri. O străbătea un șir de frisoane. Nestăpînite, enervante.

Și totuși, se pregătise. Numărased fiecare zi de la plecarea lui Jacques, deschizîndu-i nerăbdătoare scrisorile.

Domnul de la Palice îi vorbea mult despre Curte, despre rege, de care era foarte apropiat, îi povestea întîmplările din

călătorie, revederea lui François cu soția și cu mama lui, îi descria orașul Marsilia, unde poposiseră cîțva timp și în care fuseseră întîmpinați cu o mare bătaie cu portocale, la care regele și întreaga Curte participaseră cu entuziasm. Vizitaseră apoi flota de galere, după care se minunaseră văzînd un animal ciudat, cu un corn, avînd spatele acoperit cu un fel de carapace ca a unei broaște țestoase, numit *reynoceron*, care trecea prin Marsilia în drum spre Roma, fiind un dar oferit de Manuel al Portugaliei papei Leon al X-lea...

Isabeau îi citea cu nesaț scrisorile. Le povestea prietenelor ei pasaje de felul acesta, păstrîndu-le, îmbujorată, doar pentru ea pe cele în care Jacques o copleșea cu complimente, asigurînd-o că-i ducea dorul mai mult decît oricăreia dintre femeile pe care le cunoscuse pînă atunci. Iubirea lui Isabeau pentru el sporea cu fiecare zi; dar în același timp, își vedea conștiincios de treabă, spre deplina satisfacție a doamnei Rudégonde, și nu-și neglija prietenii, a căror afecțiune crea în jurul ei o oază de căldură și de seninătate.

În această atmosferă se simțea, în sfîrșit, împăcată și născută, pînă-ntr-atît încît renunțase la cămăruța de la Notre-Dame și închiriase un mic apartament aflat pe strada Lingerie, chiar lîngă prăvălie. Bertille ținuse să rămînă în serviciul ei, iar Isabeau o răsplătea cu prisosință. De fapt, în afară de salariul ei, aurul adus de la Montguerlhe îi asigura o rentă onorabilă despre care, după ce La Palice obținuse pentru ea o derogare regală, ca să poată lucra ca lenjereasă, Isabeau spunea că-i rămăsese după moartea soțului ei. Atrăgea simpatia celor din jur și nimeni n-ar fi ghicit, dincolo de drăgălășenia ei, ființa sălbătică care-și dusesese traiul, timp de cincisprezece ani, în tovărășia lupilor.

Ușa prăvăliei se deschise larg, lăsînd să pătrundă o pală de vînt primăvăratic. În prag apărură, cu un aer vesel, Jacques de Chabannes. Isabeau simți că se topește. Făcu o reverență, iar el o ridică, întinzîndu-i mîna de pe care își scoase mînușa. Îi șopti, privind-o intens, cu buzele lacome lipite de palma ei:

– Lipsa ta, doamna mea, a fost ca o rană adîncă și nevindecată. Simțeam că se scurge viața din mine. Îmi venea să mor! Așa că, iată-mă!

Isabeau se stăpîni să nu-i sară de gît; de cînd se încălzise vremea, prăvălia era plină de clienți și, chiar atunci, se aflau acolo două doamne. La Palice le salută curtenitor. Isabeau simți cum cele două doamne erau contrariate de indiferența lui și orgoliul ei se revoltă. Erau cumva niște foste amante de-ale lui? Oare nu risca să ajungă ca ele dacă ceda impulsurilor ei, acum, cînd descoperea din nou dorința de a iubi? Doamnele respective erau căsătorite, moda vremii cerea ca femeile măritate să aibă cîte un amant; de altfel, tot Parisul cunoștea temperamentul regelui, care, ca să-și justifice propriul libertinaj, încuraja și desfrîul celorlalți.

Isabeau era văduvă, acest statut al ei impunea respect, spre deosebire de Rudégonde, care era considerată o curtezana, cu toate că era frecventată de lumea bună. Dar ar fi putut face față, oare, dacă ar fi fost, încă o dată, dezamăgită și părăsită?

Cînd se întoarse acasă, după ce stabiliseră să se întîlnească a doua zi, amintirile începură s-o bîntuie din nou și, odată cu ele, îi reveniră întrebările și îndoielile. Bertille o fricționă pe spate, în timp ce ea căuta să-și potolească frisoanele într-o baie de esențe de melisă și mentă sălbatică.

– Eu una cred că ți-e frică, Isa, afirmă Bertille, care știa de mult adevărul în privința trecutului ei. Mîine, ai să ajungi în patul lui și asta te sperie, pentru că nu știi cum vei reacționa cînd va începe să te mîngîie. Dar nu trebuie să te temi de dragoste, Isa! Te iubește, asta se vede în privirea lui. De altfel, Lilvia ți-a citit în cenușa viitorul. O să fiți fericiți împreună pînă cînd moartea vă va despărți.

– Tocmai asta e, Bertille! Cînd anume va veni moartea să-mi răpească din nou omul pe care-l iubesc?

– Lilvia nu știe, dar te-a văzut îmbătrînind alături de el. Asta ar trebui să fie de-ajuns ca să te liniștești. Doamna-cu-Coașa ne ia pe toți, pînă la urmă, Isa! Nu trebuie să te ferești să-ți

trăiești viața, de frică să nu mori sau să nu-ți pierzi iubirea. Ar fi ceva stupid, iar tu nu ești proastă.

– Ai dreptate, Bertille, ai de o mie de ori dreptate. E așa de galant, așa de atent...

– Atunci, nu încerca să trișezi cu el.

Pe cînd Bertille o ștergea cu prosopul, cineva bătut puternic în ușa de la intrare.

– Cine-o fi la ora asta? se indignă Bertille, coborînd grăbită scara de lemn care ducea la parter.

Isabeau, care-și redobîndise calmul, își ștergea brațele pe care i se prelingeau picături fine de apă, cînd Bertille se întoarse, gîfîind. Era agitată și-și frîngea mîinile.

– Bebelușul, gemu ea, se naște chiar acum. Lilvia mă așteaptă, trebuie să plec.

Inima lui Isabeau tresări, iar temerile i se risipiră. Lilvia naște!

– Ajută-mă să mă îmbrac! spuse ea veselă. Vin cu tine!

După cîteva clipe, străbăteau strada Lingerie ca să ajungă la Curtea Miracolelor, unde Bau-Bau se plimba de colo-colo prin sala subterană a bisericii, rozîndu-și unghiile pînă la sînge. Isabeau o asistă pe Lilvia toată noaptea, folosindu-se de tot ce știa ca să-i aline durerile: presopunc-tură, masaje și cîteva unguente pe care le pregătise în vederea acestui eveniment. Bertille o ținea de mîna pe țigancă și suferea împreună cu ea. S-ar fi zis că nașteau împreună. Dimineata, cînd copilul țipă pentru prima dată, cele două mame se îmbrățișară și se sărutară cu tandrețe. Era un băiat dolofan, normal, cu păr des, pe care-l numiră, de comun acord, François-Constant.

Cînd lui Bau-Bau i se permise să intre în camera aceea de unde atîta timp se auzeau țipete, avea lacrimi în ochi. Iar Isabeau simți dureros cît de mult îi lipsise fericirea unui tată care-și ține pentru prima oară copilul în brațe.

Plecă de acolo în cursul dimineții, făgăduind că se va întoarce a doua zi la botezul micuțului, a cărui nașă era. Avea multe de făcut. Această naștere îi alungase și ultimele

îndoieli, ultimele spaime. Încă mai avea timp să o ia de la început. Să reînceapă totul, inclusiv să fie o mamă adevărată.

Cînd trăsura lui Jacques de Chabannes se opri la ușa ei, în seara de 13 aprilie 1516, Isabeau era gata îmbrăcată, pieptănată și parfumată. Jacques o îmbrățișă cu patimă, iar ea îl sărută cu aceeași ardoare.

– Mi-ai lipsit, messire, murmură Isabeau, cu buzele lipite de ale lui.

– Te iubesc, Isabelle, răspunse el, dintr-o răsufare.

O strînse cu drag la piept, iar Isabeau, lipită de trupul lui, putu să-și dea seama cît de mult o dorea.

– Îți amintești, îi șopti ea la ureche, ultima noastră convorbire dinainte să pleci?

– Mi-o amintesc...

– Cred că niciodată n-am fost mai pregătită...

– Ești sigură? Voi aștepta cît va fi nevoie!

– Lasă trăsura să plece, messire, să rămînem la mine, n-o să ne deranjeze nimeni!

Jacques se dezlipi de ea, scrutîndu-i surîsul și căutînd să-și dea seama cît de hotărîtă era, apoi ieși ca să-i poruncească lacheului să plece. Cînd se întoarse, Isabeau zăvorî ușa după el.

– Acum ești prizonierul meu, messire! glumi ea.

– Să dea Dumnezeu să nu am niciodată parte de vreo închisoare mai înspăimîntătoare decît asta.

O cuprinse din nou.

– Tremuri.

– Sînt sigură că-mi vei putea învinge această ultimă tresărire de teamă.

– Pentru dragostea ta, voi învinge orice dușman care ar încerca să te împiedice să fii fericită.

– Atunci, învață-mă, murmură, în timp ce buzele lui Jacques coborau pe gîtul ei.

În tăcere, degetele lui pricepute îi dezlegară șireturile corsajului, fără ca ea să-și dea seama. După o clipă, rămase

goală, în lumina slabă care pătrundea prin draperiile groase ce acopereau ferestrele dinspre stradă. Citi în privirea lui că o găsea frumoasă și, în timp ce Jacques urca scările spre camera ei, ducînd-o în brațe, simți că trăiește din nou, de parcă Isabeau n-ar fi existat niciodată și din ea n-ar fi rămas decît această nouă Isa, care devenise cu adevărat și pentru totdeauna frumoasă.

Theophrastus ajunse în Elveția în cursul lunii mai 1516. Constată ușurat că tăcerea lui nu îngrijorase pe nimeni, întrucît iarna fusese la fel de aspră și de cealaltă parte a Alpilor. Află toate noutățile: regele Franței semnase un tratat prin care garanta neutralitatea Elveției în conflictele în care era implicată Franța; politica celor două țări pecetluise înțelegerile comerciale; bolnavii fuseseră numeroși și toată lumea se bucura de întoarcerea lui. Le vorbise despre îndelungatele sale călătorii, fericit că se afla într-o casă adevărată, în fața unei sobe în care ardea un foc zdravăn, delectîndu-se cu mîncărurile savuroase gătite de slujnica tatălui său, sub privirea blindă a acestuia. Apoi vorbi despre ea, le povesti că era fiica unui meșter cuțitar, că era cea mai frumoasă și mai bună dintre femei, că o iubea din tot sufletul și voia să se însoare cu ea, căci avusese îndrăzneala de-a o convinge să-l iubească și ea, și, spre rușinea lui, o dezonorase.

Tatăl lui îl întrerupse, contrariat:

– În acest caz, de ce nu a venit și ea împreună cu tine?

– Am lăsat-o în grija familiei ei, ca să am timp să-mi rezolv treburile și să vă aduc la cunoștință veștile. Este deja însărcinată și se temea să nu piardă copilul. Mă voi întoarce la ea cît mai curînd posibil și ne vom căsători acolo.

– Ce zestre îi dă taică-său?

Theophrastus respiră adînc și fixă farfuria cu privirea:

– Din păcate, e orfană și foarte săracă. Singura ei zestre va fi acest copil, dar o accept așa cum este și nu-mi doresc mai mult.

Oftînd, tatăl se resemnă și-i zîmbi fiului său. Desigur că nu asta își dorise pentru el, dar era drept și generos și știa că nu exista nimic mai de preț decît o dragoste sinceră și împărtășită.

Prinzul se sfîrși într-o atmosferă plină de veselie, iar Theophrastus uită repede că spusese o minciună. Importantă era ardoarea sentimentelor lui.

– Dar de ce nu te-ai însurat cu ea înainte de a te întoarce în țară? îl întrebă tatăl lui, mai tîrziu, cînd erau la un pahar de lichior.

– Are un suflet ales, tată! Voia să avem mai întii consimțămîntul tău, fiindcă n-ar fi vrut să te superi, și a acceptat să înfrunte privirile celor din jur, pe baza făgăduielii pe care i-am făcut-o de față cu martori.

– Acesta e, într-adevăr, un motiv. Dacă totuși mai există și altul, să știi că sînt gata să-l ascult.

Theophrastus înghiți în sec. Tatăl lui îi aruncă un surîs complice. Cu toate acestea, rămase pe poziții:

– E singurul pe care-l cunosc, tată!

– Atunci, să nu mai vorbim despre asta. Oricum, să știi că nu ți-aș refuza binecuvîntarea mea, chiar dacă ai mai avea și alte lucruri de spus. Noapte bună, fiule!

– Noapte bună, tată!

Theophrastus rămase singur cu hotărîrile lui. Știa că se poate încrede în tatăl lui, dar acest secret era al lui Loraline. Lui nu-i era rușine cu ea, nu; își spunea doar că viața ei ar fi fost mai ușoară dacă nimeni nu i-ar fi descoperit niciodată rănile.

În noaptea aceea, somnul lui Theophrastus fu agitat. Patul era moale, cald și confortabil. Timp de doi ani întregi visase la salteaua aceea groasă, de lînă, la păturile care miroseau la fel ca în copilăria lui, la aerul îmbalsămat al orașului său natal, la respirația cîinelui care-l întîmpinase lătrînd vesel. Își dădea seama, deodată, că toate astea își pierduseră însemnătatea. Trupul i se obișnuise cu așternuturile improvizate, cu aroma ierburilor uscate care lăsau dimineața pe pielea lui Loraline un iz de iarbă proaspăt cosită. După ce se

sucise și se răsucise de nu știu câte ori în patul acela prea comod, adormi, în cele din urmă, pe podea, înfășurat într-o pătură, cu fruntea între labele ciinelui bătrîn care nu voise să se despartă de el.

Timp de o lună, fu foarte ocupat. Ca să-l ajute în carieră, tatăl lui îi încredințase o parte din pacienții lui, care-i apreciară competența, răspîndindu-i renumele. Theophrastus știa că asta nu era de-ajuns, că va trebui să profeseze pe cont propriu și că, la început, nu va avea mulți pacienți, dar era conștient de norocul pe care-l avea: tatăl său era cunoscut, apreciat și stimat de toată lumea.

După destule încercări, găsi o casă confortabilă în orașul vecin, Villach, și reuși să obțină un împrumut ca să se instaleze acolo.

Totuși, cu cît se apropia de țelul pe care și-l fixase, cu atît dormea mai prost. Mulțimea și zgomotul îi provocau migrene, pâlăvrăgelile pacienților îl enervau. Căpătase obiceiul să se refugieze, de câte ori putea, în pădurea din apropiere, unde pîdea fiecare sunet, cu nădejdea tainică de a da nas în nas cu un lup. Cînd se întîmpla să audă, prin fereastra deschisă a camerei lui, câte un urlet, ciulea urechile și se repezea afară, unde își umplea plămîinii cu parfumurile sălbatice ale nopții. Degeaba invocase cele mai plauzibile motive; nu putea să nege urma de neșters pe care i-o lăsa-seră cele cinci luni de izolare.

Uneori, îl obseda chipul lui Loraline lipit în locul feței lui, căutînd cu disperare prin zumzetul orașului răsufierea regulată a lupilor, ca un imn înălțat tăcerii.

„Pînă la urmă se va obișnui, o să uite!“ încerca el să se convingă, închizînd cu hotărîre fereastra și așezîndu-se comod în pat. Dar, pe măsură ce timpul trecea, tînjea tot mai mult după ceea ce pierduse. Și-o imagina pe femeia aceea – femeia lui – luînd ceaiul în salonul vreunei doamne; o vedea slăbită și lipsită de vlagă, cu privirea pierdută în regrete care, pînă la urmă, aveau să-i cuprindă toată ființa. Atunci, certitudinile lui începeau să își piardă sensul.

Cînd consideră că pusese destulă ordine în viața lui ca s-o poată lua de la început împreună cu ea, porni la drum, înarmat cu hotărîrile lui, nutrind speranța tăinuită că Loraline va refuza să-l urmeze și că va ști să-l convingă să rămînă acolo, alături de ea. Chiar dacă știa că nici unul din ei nu-și va găsi niciodată locul potrivit.

– Chazeron s-a întors ieri la Montguerlthe ca să se intereseze ce mai face soția lui, de care nici nu i-a păsat pînă acum. Copilul se va naște în curînd, Loraline, trebuie să acționăm. Chiar acum, hotărî Albérie, lovind cu pumnul în masă.

– Mă mișc prea greu, mătușă, nu știu dacă o să pot... minți Loraline, știind că nu va reuși s-o păcălească pe mătușa ei.

– E ultima ta șansă de a-ți răzbuna mama. Medicul o să se întoarcă în curînd, așa ți-a făgăduit și știu că se va ține de cuvînt. Văd că te topești de dorul lui.

De fapt, de cînd Theophrastus plecase, Loraline nu reușise să se împace cu absența lui. Fără să vrea, îi pîndea pașii, își ascutea auzul ori de cîte ori Cythar își ciulea urechile. Își mîngîia pîntecele proeminent ca pe o promisiune. Dar timpul trecea greu. În plus, doi dintre lupii bătrîni muriseră la puțin timp după ce se sfîrșise iarna. Își irosiseră ultimele puteri înfruntînd frigul și foametea. Loraline știa că Theophrastus avea dreptate. Nici Cythar n-avea să trăiască veșnic. Haita de care avea grijă o cunoștea, dar cum se vor comporta lupii care vor veni s-o mărească împerechindu-se cu cele trei femele care mai rămăseseră? Copilul ei va fi, oare, în siguranță? În afară de asta, nu putea nega un lucru care era limpede ca lumina zilei: oare asta era viața pe care i-o dorea copilului sau un trai așa cum visaseră mama și bunica ei?

– Va dori să plec împreună cu el.

– E un om generos și sincer. Ai toate motivele să-l urmezi. E timpul ca lucrurile să se așeze la locul lor, Loraline!

Ai dreptul să fii fericită, iar copilul tău are și el acest drept. Dar, în timp ce-l vei legăna în brațe, nu vei putea să nu te gîndești la mama ta, la răzbunarea nereușită, la copiii pe care François de Chazeron va continua să-i sacrifice în încercările lui de a obține piatra filosofală. Remușcările te vor îmbătrîni. Nu te vei simți împlinită atîta timp cît el va mai trăi. Știi bine că așa este. Trebuie să terminăm odată cu ființa asta răufăcătoare. Abia după aceea vei fi cu adevărat liberă.

Loraline își plecă privirea. Da, știa toate aceste lucruri. Dar, dacă făcea acest gest, va mai putea oare Theophrastus să o înțeleagă, să o mai iubească?

– Te-a iubit așa cum ești, te va iubi și pentru că nu-ți vei fi trădat amintirile, o asigură Albérie, de parcă i-ar fi citit gîndurile. Antoinette a refuzat să se întoarcă să nască la Vollore; îi va veni sorocul peste o săptămînă, poate mai puțin de atît, dacă ținem seama că luna plină se apropie. Fratele Etienne a sfătuit-o să stea la pat pînă atunci, și, cu toate că François s-a infuriat, Antoinette a refuzat categoric să plece de aici. Așa încît el a hotărît să rămînă cu ea pînă cînd îi va aduce fiul pe lume. Nu avem prea mult timp, Loraline! Să-i dai două doze, una singură n-ar fi de ajuns, fiindcă probabil a început să capete imunitate. Prima doză îl va îmbolnăvi, după a doua, nu va mai avea scăpare. Va muri în cel mult 24 de ore. Antoinette își va naște copilul, se va întoarce la Vollore și va aduce liniștea în ținut, spre fericirea tuturor. Tu o să pleci împreună cu omul pe care-l iubești, iar copilul tău va avea, cu siguranță, un tată minunat.

– Dar tu, mătușă Albérie?

– Eu îmi voi afla, în sfîrșit, liniștea. Voi fi eliberată de taina care mă apasă, pentru că vei putea veni să mă vezi oricînd, fără să te mai ascunzi. Vei purta un nume onorabil și nimeni nu te va bîrfi. Huc și cu mine o să fim ferciți. Nu voi avea urmași, dar e mult mai bine așa.

– De ce spui asta? Ai fi o mamă minunată...

Albérie șovăi o clipă, apoi se hotărî:

– Mama ta n-a vrut ca tu să afli adevărul, desigur că voia să te protejeze, totuși mi-e greu să cred că n-ai remarcat

niciodată un lucru care era, de altfel, destul de clar. După ce pleci, o să am eu grijă de lupi.

Albérie luă în mîinile ei degetele aspre și fierbinți ale nepoatei ei. Se simți deodată eliberată de povara secretului, știind că, odată cu mărturisirea ei, va scăpa și de minia care-i mai rămăsese în suflet.

– Singele lor curge și în venele mele, Loraline! În fiecare noapte cu lună plină.

– Stelphar, murmură fata, cu ochii măriți de uimire.

– Da, Stelphar. Eu și ea sîntem o singură ființă, din păcate, și am urît-o mult timp, pînă cînd soțul meu m-a făcut s-o uit.

– Știam... cred că am știut-o dintotdeauna – deși nu puteam să cred că e adevărat – din cauza ochilor voștri atît de asemănători, atît de neobișnuiți. Dacă plec de la Montguerlhe, Stelphar nu-i va părăsi?

– Ei sînt familia mea, la fel ca și tine. Vei putea să îți schimbi viața fără nici o grijă!

Loraline era emoționată. Ideea că va trebui să-i abandoneze pe Cythar și pe ceilalți i se păruse un zid de netrecut, care acum, după destăinuirea matusii ei, se prăbușea ca un castel din cărți de joc. Apoi, brusc, avu o revelație:

– Embrionii aceia vag umani pe care îi păstra mama... Au fost cumva...

– Nu, ideea unei împerecheri cu lupii mi se părea la fel de insuportabilă ca și contactul cu un bărbat. Mama ta știa totuși cît de apăsătoare era pentru mine povara acestui blestem. Așa că s-a sacrificat ea ca să încerce să se întoarcă la origini: o femeie în carne și oase, însărcinată în urma raporturilor cu un lup, într-o noapte cu lună plină. A făcut-o de șapte ori înainte de a renunța. Nici una dintre acele fapte n-a supraviețuit. Ea a disecat feteșii, căutînd în creierul lor explicația descendenței noastre, secretul acestei mutații, în speranța de a găsi un remediu. Dar singurul rezultat al experiențelor ei a fost otrava aceasta. Ea să fie oare cheia? Substanța secretată de embrioni nu există nici în lupii și nici în oamenii pe care i-a examinat. În cele din urmă, a renunțat. Fără îndoială,

pentru că descoperise arma absolută împotriva lui François de Chazeron. Amîndouă credeam că, administrîndu-i otrava, l-am fi ucis, firește, dar poate că am fi asistat și la vreo transformare, măcar parțială, a pilozității și a extremităților membrelor. Aveam nevoie de un cobai ca să testăm substanța, ca să încercăm să înțelegem; el era cel mai potrivit. În ceea ce mă privește, singura soluție este să nu am copii. După mine, rasa aceasta bastardă se va stinge, așa e cel mai bine.

– Ba nu, mătușă, voi continua cercetările mamei împreună cu soțul meu. Vom distila această otravă, vom căuta în toată lumea alte cazuri de vîrcolaci și te vom salva.

Albérie se înduioșă văzînd înflăcărarea din privirea nepoatei sale:

– Vindecă-mă de amintiri, ca să mă lase să trăiesc liniștită. Acum, acesta e singurul lucru care contează pentru mine.

– De acord. O s-o fac la noapte. La noapte și în noaptea următoare.

– Bine.

– Și Huc?

– A plecat azi-dimineață și va lipsi toată săptămîna, François l-a trimis la ducele de Bourbon cu o misiune. Nu mi-a dat amănunte, a spus doar că François de Chazeron avea nevoie de un mesager de încredere. De data asta n-o să ne stea în cale. La întoarcerea lui, totul se va sfîrși. În camera aceea n-a mai dormit nimeni de cînd a zăcut acolo François. Se va crede că spiritul răufăcător o bîntuie în continuare și va fi, fără îndoială, zidită. Așa se nasc legendele. Poate că, într-o zi, i-o vei povesti copilului tău.

Albérie mîngîie cu un deget proeminențele care încordau intermitent rotunjimea taliei fetei, apoi schimbă subiectul, vorbind despre numele pe care-l va primi copilul. Albérie trebuia să se întoarcă la castel să pregătească mîncare și să toarne somniferul obișnuit în supă.

Ea intră, cu sufletul ușor, în camera ei. De cîteva luni, trăia într-o armonie idilică împreună cu soțul ei, care se arăta plin de atenții față de ea. Se îndepărtase de castelană și,

judecînd după îmbrăţişările lui pline de pasiune, care n-o mai făceau să se simtă stingherită, arăta că nu tinjea după aventură cu Antoinette. Acum, François de Chazeron putea să dispară, Huc de la Faye ar fi rămas soţul ei.

Albérie hotărîse să îl cruţe pe copilul lui Antoinette, ca o compensaţie fiindcă-l redobîndise pe bărbatul pe care-l iubea şi fiindcă seniorul de Vologne avea să fie pedepsit. De fapt, chiar dacă refuza s-o recunoască, spera ca naşterea copilului s-o distragă pe Antoinette de la alte dorinţe. Ştia bine că, deşi Huc de la Faye încetase s-o mai iubească pe Antoinette, ea era în continuare îndrăgostită de el.

De la sora ei avea numai veşti bune, mulţumită lui Antoine de Colonges, care corespundea asiduu cu părintele Boussart. Albérie îl rugase insistent să nu-i comunice lui Isabeau nimic ce ar fi putut să-i tulbure proaspăta fericire. Moartea lui François de Chazeron fusese doar amînată. După aceea, Isabeau avea să afle ce soartă minunată o aştepta pe Loraline.

Totul va fi perfect.

Pe 30 iunie 1516, François de Chazeron se trezi cu impresia că nişte colţi nemiloşi îi scormoneau prin stomac, sfişindu-i intestinele. Recunoscîu imediat senzaţia şi abia avu timp să se întoarcă pe o parte ca să vomite pe parchet, lîngă pat.

Vru să strige după ajutor, dar se abţinu. Cele mai nebuneşti presupuneri i se perindau prin mintea lui chinuită de migrenă. Îşi aminti că urcase scările pînă la camera lui, fără să-şi poată stăpîni un căscat prelung. Voise să-i ureze noapte bună soţiei lui, dar ea adormise deja, avînd pe noptieră tava cu farfuriile goale rămase de la cină. În timpul după-amiezii, toată casa i se păruse cuprinsă de somnolenţă, aşa că se întrebasese ce anume o reţinea aici pe soţia lui acum, cînd Huc de la Faye părea să nu mai fie interesat de ea. Încerca oare să-l recucerească prin simpla ei prezenţă? Îşi făgăduise să pună lucrurile la punct aducînd-o din nou în aşternutul lui, de îndată ce va ieşi din lăuzie, apoi se prăbuşise pe patul lui, abia mai avînd putere să se dezbrace.

Toate aceste simptome i se păreau cunoscute. Pînă și substanța pe care o vomase, bilă amestecată cu sînge. În ciuda ameteții și a durerii care-l făcea să se chircească, se strădui să se așeze în capul oaselor pe pat.

Îl îndepărtase pe Huc, încredințîndu-i misiunea de a aduce împrumutul pe care i-l oferise Bourbon ca să poată face un botez fastuos, precum și confirmarea faptului că regele însuși va asista la ceremonie. Știa că Francisc I era foarte ocupat cu campaniile lui din Italia, dar voia să creadă că Bourbon va ști să-l convingă să vină. Așadar, Huc nu putea fi implicat în treaba asta. Soția lui nu pâruse prea încîntată să-l revadă, însă starea ei nu-i îngăduia vreo uneltire. Nu mai rămînea decît femeia aceea, Albérie. Totuși, nu-i venea să se lege de ea. N-o credea periculoasă. Avusese de o mie de ori ocazia să se răzbune pe el; dar, ca și soțul ei, nu avusese curajul s-o facă. În afară de asta, dragostea lui Huc de la Faye pentru ea îi garanta lui François credința acestuia.

Chazeron se aplecă din nou ca să vomite, apăsîndu-și miinile pe burtă, cu inima bătînd să-i spargă pieptul. Dar dacă era vorba doar despre o coincidență? Poate că însăși încăperea aceea fusese contaminată cu vreo substanță lăsată acolo de tilharul acela, von Hohenheim...

Cînd se ridică, privirea îi căzu pe vatra șemineului. Cînd sosise, fuseseră aprinse acolo cîteva crengi, ca să alunge umezeala lăsată de o iarnă în care odaia nu fusese încălzită. Își aminti că aseară, cînd venise să se culce, focul era pe cale să se stingă. Se strădui să se ridice în picioare și să se apropie de vatră, sperînd să mai fi rămas acolo cîtiva cărbuni aprinși, care să-i ofere puțină căldură și să-i aline durerea.

Luă vatraiul și scormoni prin cenușă fără să găsească nici un jar. Era pe punctul să renunțe, cînd o urmă neobișnuită îi trezi curiozitatea. Se aplecă, apoi făcu un pas în interiorul șemineului. În cenușă, se contura amprenta unui picior mic. Lîngă ea era un flacon mic, plin cu un lichid de culoarea ambrei.

Dîndu-și seama că a pierdut flaconul cu otravă, Loraline se certă singură, zicîndu-și că e o proastă. Burta proeminentă

îi îngreuna mișcările, iar în pasajul îngust fusese adesea nevoită să se frece de pereți. Era adevărat însă că se îngrășase mult, iar subteranele de la Montguerlhe, ca și pasajele secrete, nu fuseseră croite pe măsura unei femei însărcinate. Flaconul putea să-i fi căzut oriunde, căci trebuise să-și apere mereu cu brațele burta de asperitățile zidurilor. Din fericire, îi mai rămăsese destulă otravă, cât să omoare tot ce mișca în zonă.

Luă de pe etajeră sticla împodobită cu imaginea unui cap de mort și, cu ajutorul unei pîlnii, umplu alt flacon. „La noapte, își spuse ea, va lua toată doza. Astfel, voi fi liberă.“

Așadar, în ziua aceea splendidă de 1 august 1516, își văzu liniștită de treburi. Theophrastus avea să sosească în curînd, era de-acum o chestiune de zile, dacă nu chiar de ore.

Acționă mecanismul de la intrarea în pasaj și se strîmbă de durere: copilul o lovea cu picioarele. Îl simțea coborînd și întorcîndu-se, deși i se părea că era prea devreme. Abia trecuse de luna a șaptea. Fără îndoială că micuțului nu-i plăceau marșurile acelea lungi și obositoare prin tunelul jilav. Îl mîngiie, trecîndu-și cu tandrețe mîna peste abdomen, în timp ce intra în odaia întunecată.

De obicei, perdelele nu erau trase, lăsînd să pătrundă în interior lumina slabă a lunii; de data asta însă ele acopereau fereastra, probabil că din pricina migrenei bolnavului. Cînd ochii i se obișnuiră cu întunericul – căci își lăsase, cum făcea întotdeauna, felinarul în susul scărilor, chiar în fața intrării, se îndreptă spre pat.

François dormea pe spate, după obiceiul lui. Scoase sticlă și se aplecă asupra lui. Pe cînd se pregătea să toarne conținutul flaconului în gura lui întredeschisă, o mîna puternică o opri. Scoase un urlet de uimire. Ochii larg-deschiși ai seniorului de Vologne erau ațintiți asupra ei. Încercă să scape din mîna solidă care-i strîngea brațul, dar simți imediat între omoplați înțepătura unui vîrf de lance. În spatele ei, cineva scăpără un amnar.

După o clipă, se văzu înconjurată de trei gărzi, care o așteptau stînd lîngă perete, de o parte și de alta a șemineului. Toți își țineau armele îndreptate către ea. Dar privirea

lui François de Chazeron o înspăimîntă mai mult decît prezența celor trei soldați. Se uita la ea livid, cu ochii holbați de surprindere.

– Tu! lăsa el să-i scape, desprins parcă de realitate.

Loraline nu găsi nici un răspuns. Se afla în fața tatălui pe care soarta i-l hărăzise, a tatălui pe care-l ura, a tatălui-monstru, și nu se gîdea decît la copilul pe care-l purta: oare va reuși să-l salveze de nebunul acesta?

Își mută privirea de la François la flaconul care se spărsese în cădere, atunci cînd pumnul seniorului îi prinsese mîna. Lichidul se împrăștiase pe jos, prelingîndu-se de-a lungul șipcilor parchetului. Îl pierduse, dar acum asta nu mai avea nici o importanță, căci totul era pierdut.

– Luați-o! le porunci François de Chazeron. Închideți-o într-o carceră! Ba nu, legați-o bine în lanțuri! Să nu afle nimeni, ați auzit? Raquel, du-te în fața ușii doamnei Albérie și ai grijă să nu iasă de acolo. Dacă te întreabă de ce, spune-i că sînt bolnav și că vreau să mă asigur că nimeni nu se molipsește. Același lucru e valabil și pentru nevastă-mea și doamnele ei de companie.

Loraline ar fi vrut să-i ia apărarea matusii ei, dar se abținu. Era mai bine ca François să creadă că Albérie habar n-avea de existența nepoatei ei. Loraline se lăsa dusă fără să opună rezistență, din cauza pîntecelui care-i împiedica mișcările.

„Theophrastus trebuie să sosească, își spuse ea, făcîndu-și curaj. Împreună cu matusa Albérie, va găsi o soluție ca să ne salveze.“

Cînd ușa temniței se deschise, ea știa deja cine era cel care sosea, la lumina torțelor. François de Chazeron așteptă ca ușa metalică să se închidă în urma lui, apoi se apropie de prizonieră. Avea brațul în eșarfă, iar o pată roșiatică se zărea pe bandajul gros. Deși fața îi era crispată și pămîntie, avea totuși o expresie hotărîtă.

Cînd ajunse la cîțiva pași de ea, îi arătă obiectul pe care-l ținea în mînă: era o mică bară de aur, adusă de Loraline în

peșteră cu o zi înainte. O cuprinse o groază nemărginită. Desigur că el găsise pasajul și îi descoperise taina. Din moment ce se întorsese viu de acolo însemna că el și oamenii lui exterminaseră lupii. Îi veni să plîngă, dar se stăpîni. Nu voia să-și dezvăluie sentimentele în fața lui.

Chazeron se învîrți o clipă în jurul ei, tăcut, verifică, folosindu-și mîna sănătoasă, trînicia inelului care fixa lanțul în zid; nu însă și cercul metalic prins în jurul gîtului fetei. O cercetă îndelung cu privirea, apoi să așeze pe un bolovan la fel de jilav ca întreaga celulă sinistră și rece.

– E ciudat, știi, începu el cu o voce liniștită, niciodată n-aș fi crezut că ai fi putut supraviețui după noaptea aceea, și totuși, ar fi trebuit să-mi dau seama. Nu ești om, Isabeau!

Loraline clipi, uimită. O lua drept mama ei. E adevărat că-i semăna de parcă ar fi fost surori gemene. O clipă, fu tentată să-l contrazică, dar se abținu. Avea tot timpul. Îl lăsă să continue:

– Îmi amintesc de exorcistul acela pe care îl chemase fostul abate de la Moutier, Guillaume de Montboissier. De el, ca și de ceilalți. De fapt, luni întregi m-am tot gîndit la aceste scene care se repetau. Montboissier voia să demonstreze că ucideam copii ca să-mi realizez experimentele. De parcă ar fi putut înțelege! Nu i-am suprimat de plăcere, am făcut-o în numele științei. Ca să ating cel mai înalt țel, secretul tinereții eterne. Abatele era un tîmpit. Își închipuia că mă va da în vileag cu ajutorul neisprăviților pe care-i trimitea să ancheteze cazurile. Prezența lor n-a făcut decît să mă enerveze. A trebuit să-i elimin pe rînd, aranjînd ca trupurile să arate ca și cum ar fi fost sfîșiate de lupi. De fapt, de fiecare dată cînd ucideam cîte un preot, am simțit privirea unei lupoaice ațîntită asupra mea. Am și văzut-o. Nu înțelegeam de ce nu mă atacă, sfîrșisem prin a crede că-i plăcea mirosul singelui pe care-l împrăștiam și aștepta plecarea mea ca să se hrănească. Cînd am descoperit pe ultimul cadavru un smoc de păr de-al ei, am început să bănuiesc ceva, fiindcă printre perii de lup erau amestecate fire lungi de păr. I-am lăsat pe Huc de la Faye și pe abatele Guillaume să creadă în legenda

vîrcolacului. Astfel, bănuielele lor se îndepărtau de mine și, de altfel, chestia asta mă amuza, pînă cînd am descoperit, după ce te-am prins, peri cenușii pe haina mea. Ar fi trebuit să mă omori, Isabeau, cînd mă priveai sfîșiind trupurile victimelor mele. Dacă o făceai, ai fi fost salvată, dar nu-ți place sîngele, așa cum crezusem pe atunci. Trebuie să fie tare incomod să ai conștiință într-un trup de fiară. Nu numai că n-ai știut să te folosești de această șansă, ci m-ai scutit de orice bănuială a celorlalți. În locul tău, n-aș fi avut nici un scrupul. Dar poate că, la urma urmei, ți-am făcut un serviciu, obligîndu-te să te duci la ai tăi, să te refugiezi printre lupi. De asta nu înțeleg ce te-a făcut să vrei să mă ucizi după șaisprezece ani; nu mai are nici un sens. În afara cazului în care credeai că sînt aproape de a-mi atinge țelul!

Tăcu o clipă și mîngîie dragăstos cu un deget bara de aur. Loraline aștepta, captivată, dar și fascinată, fără să vrea, de această mărturisire neobișnuită, de parcă ar fi simțit, dincolo de ea, spiritul mamei ei, păstrat în amprenta timpului.

François nu se uita la ea. Părea să urmărească firul unei logici care depășea înțelegerea lui. În ciuda spaimei reale, Loraline voia să afle ce putuse să conceapă, în nebunia sa, mintea acestui om. Cînd François începu din nou să vorbească, i se păru că tonul lui trăda admirație și invidie față de ea:

— Am căutat-o ani la rînd, avînd posibilități mult mai mari decît ale tale, și, cu toate acestea, ai găsit-o înaintea mea. Alchimiștii pretind că piatra filosofală nu poate avea decît un singur stăpîn. Cum ai reușit? De unde ai aflat? E ceva împotriva naturii, împotriva oricărei logici. Tu ești femeie. Nu ești pură, fiindcă te-am avut, nu ești pură prin însuși sexul tău, încă de la naștere. Atunci, cum e posibil? Total tău e diavolul, din moment ce ești pe jumătate lupoaică? Acesta e secretul pe care nu-l știu, pe care nimeni nu-l știe? Oare transmutația metalelor are legătură cu aceea a trupurilor? Vreau răspunsul, Isabeau, vreau să știu unde este, ce formă are, ce consistență, ce culoare, ce energie. Vreau piatra filosofală cu ajutorul căreia ai creat acest aur și care te face să pari

o adolescență. Aceeși ca pe vremuri. N-am găsit-o în peșteră, dar poate n-am căutat-o acolo unde trebuia. Poate că o ai asupra ta. Sau în tine.

Timp de o clipă, pe obraz îi tremură o expresie ciudată, pe când privea cercetător formele ei rotunjite. Loraline simți o neliniște surdă zbătându-i-se în timple. Nu se putu stăpîni să-și încrucișeze brațele pe pîntece și să bâiguie:

– Nu, nu e vorba de asta! Aștept un copil.

François schiță o strîmbătură de dezgust:

– Vreunul dintre monștrii aceia pe care-i păstrezi în borcane? Te-au ajutat s-o creezi?

Loraline voi să-i răspundă, dar el nu-i lăsă timpul s-o facă și continuă, agitat, plimbîndu-se de colo-colo prin încăpere:

– Da! Firește, e limpede! N-am reușit să extrag *alkaheist* din copiii pe care i-am disecat, pentru că nu erau potriviți pentru asta. Ar fi trebuit să fie mutanți, nu-i așa? Abia acum înțeleg. Ai descoperit-o după ce te-ai împerecheat încă o dată... Nu, nu se poate... Prima dată cînd mi-a fost rău, tu ai fost de vină sau medicul acela? Sau poate el a fost complicele tău? Bara asta de aur nu e cea pe care mi-a furat-o, aceea avea o formă ciudată pe care aş recunoaște-o imediat. Totuși, medicul avea acces la subterane. Asta înseamnă că îl cunoșteai. Da, firește, lupii n-ar fi putut satisface pe deplin temperamentul tău de adolescență. Așadar, ai rămas însărcinată cu el. În acest caz, de ce l-ai lăsat pradă lupilor? Din gelozie, cumva?

Rînji cu răutate:

– Scumpele tale fiare n-au putut suporta gîndul că le trădezi?

Se opri în cele din urmă și se rezemă de zid, respirînd precipitat:

– Așadar, să revenim! Dintr-un motiv oarecare îl întâlnești pe șarlatanul acela, te înhăitezi cu el, ca să-ți îndeplinească dorința de a recupera aurul pe care diavolul l-a topit în atanorul meu și a cărui compoziție voiai s-o verifici. Reușiți să vă realizați planul, vă împerecheați, poate că vă faceați iluzii că veți trăi ca în basmele cu zîne, însă lupii îl elimină pe

cel care-i deranja, astfel că te determină să dorești din nou să te răzbuni. Da, toate astea au rostul lor! Unde e, Isabeau? Unde e piatra filosofală?

Loraline nu îi răspunse. Cu ochii închiși, încerca să nu se gândească decît la copil. Mereu și mereu, ca să-l apere. François de Chazeron era nebun, se convinsese de asta. N-avea nici un leac în stare să vindece o asemenea nebunie. Cum să cîștige timp? Nu știa.

În fața tăcerii ei, vocea îi deveni mieroasă. Îl simți apropiindu-se de ea. Cînd deschise ochii, François se lăsă pe vine în fața ei, cu o expresie pofticioasă în privire:

– Nu te urăsc, Isabeau! În fond, noi doi semănăm. Dă-mi ceea ce-mi doresc, iar tu și copilul veți fi liberi. Nimeni nu știe că ești. Îți voi lăsa aurul și vei putea să locuiești oriunde, fără să te mai ascunzi, ca să-ți crești odrasla. Dacă vrei, am să-ți dau chiar o scrisoare de recomandare pe lângă vreun senior bine văzut la Curte.

Ce n-ar fi dat, în clipa aceea, să-l creadă! Dar Loraline știa bine că nu va lăsa în urma lui nici un martor. În afară de asta, n-avea ce să-i ofere. Afară doar de...

Fusese un gînd fugar. Nebunesc. Dar oare nu era și el nebun?

– Ceea ce ai crezut că era otravă, începu ea, nu era, de fapt, așa ceva!

Chazeron făcu ochii mari, surprins. Loraline nu mai avea ce pierde, așa încît continuă:

– Substanța aceasta a fost extrasă din embrioni. Nu există nici în organismul omenesc, nici în cel al lupilor. Ea constituie secretul transmutației.

Știa că nu minte decît pe jumătate. Mama ei chiar crezuse acest lucru. Gura și ochii lui Chazeron se rotunjiră. Loraline avea impresia că ghicește, dincolo de orbitele lui, mecanismul acela strîmb de gîndire pe care numai el era în stare să-l pună în mișcare. Apoi, seniorul se încruntă:

– Otrava asta era cît pe-acî să mă ucidă! zbieră el.

Dar Loraline îi răspunse:

– Însă n-ai murit. Voiam să știu dacă putea să provoace mutații la o ființă omenească. Asta era răzbunarea mea. Mi-ăș fi verificat ipoteza, privind cum te transformi treptat în lup.

– Pricep...

Se ridică și se întoarce cu spatele la ea. Loraline se gîdea la substanța risipită pe podea. Îi mai rămăsese. Putea să-l determine cumva s-o înghită?

– În peșteră, spuse ea. Un flacon din sticlă albastră. Elixirul acesta nu suportă să fie expus la lumină. Știu de ce n-a avut loc mutația, adăugă ea, efectul se produce doar cînd e lună plină.

– Așadar *alkaheist*-ul este lichid, mormăi el.

Loraline își simți inima bătînd, de parcă voia să-i spargă pieptul.

– Fie. Peste trei zile va fi lună plină. O să vedem dacă spui adevărul. Și încă o întrebare: ce știu despre uneltirile tale Huc și sora ta?

Loraline se strădui să pară calmă.

– Nimic, îl asigură. Albérie crede că am murit. Așa era cel mai bine pentru siguranța ei.

– Cu atît mai bine. Și pentru ea, și pentru tine.

După aceste din urmă cuvinte, urcă repede cele trei trepte jilave care duceau la ușa temniței, bătut și, cînd ușa se deschise, dispăru în coridor. Rămasă singură în celulă, Loraline simți lacrimi amare gîdilîndu-i pleoapele.

Cu puțin noroc, el nu va descoperi camera mortuară în care se aflau cele două trupuri, va ingera otrava și va muri în chinuri cumplite.

Dar nu reușea cu adevărat să-și închipuie că așa se vor desfășura lucrurile.

„Nebunii luptă pînă la capăt, își spuse. Fac ce fac și nu mor. Ei, și! Îmi mai rămîne de jucat o ultimă carte: adevărul.“

Dar ceva îi spunea că el nu s-ar fi bucurat deloc să-l afle. Își mîngîie ușor burta, ca să-și liniștească micuțul care o lovea cu picioarele. Coborîse. Îl simțea apăsîndu-i vezica. Se așeză într-o poziție cît mai comodă și încercă să alunge imaginile fugare care-i stăruiau în fața ochilor. Nu-și putea

ajuta cu nimic prietenii lupi. Nu-i folosea la nimic să se lase copleșită de tristețe. Theophrastus, pe care Chazeron îl credea mort, era ultima ei șansă. Își adună toată energia ca să se gândească la el. Numai la el. Ca și cum s-ar fi rugat. Ca și cum l-ar fi chemat în ajutor, dorind cu toată ființa ei ca el s-o audă.

De cum ajunse în pragul coridoarelor care se lărgeau pe măsură ce se apropiau de sala subterană, Theophrastus înțelese că acolo se întâmpla ceva neobișnuit.

Niște lumini se plimbau dintr-o parte într-alta a peșterii și se auzeau niște voci printre râsete și ecouri. Sîngele începu să-i alerge nebunește prin vene, dar nu se întoarse din drum. Se apropie cît putu de mult, ascunzîndu-se în bezna tunelului, pînă ajunse la o adîncitură în stîncă, de unde măsură, dintr-o privire, dezastrul.

Patru bărbați răscoleau toate ungherele, distrugeau paturile din paie, trecînd peste cadavrele lupilor. Îi veni să se repeadă, să urle, dar se opri, vîzîndu-l pe Chazeron, aplecat asupra manuscriselor lui Isabeau. Acesta luă, împreună cu oamenii lui, borcanele, sticlele și caietele, apoi dispăru în coridorul care ducea spre camera lui.

Cînd zgomotul pașilor lor se stinse, Philipus intră în sala devastată. Scotoci, la rîndul său, prin încăpere, și se mai liniști vîzînd că trupul lui Loraline nu se afla acolo, închise ochii cîtorva dintre animalele ale căror cadavre începeau să întepenească, apoi se lăsă să cadă pe podea și, tulburat, începu să plîngă. Abia atunci îl zări. Era Cythar. Animalul îl aținea cu o privire speriată și îndurerată de după stîncă, unde se ascunsese. Dintr-o săritură, Theophrastus ajunse lîngă el. Lupul avea în coaste o rană care-i afectase și o labă din spate. Pierduse mult sînge și probabil că se refugiase acolo așteptînd să moară. Theophrastus îi mîngîie fruntea

și-l lăsă să-i lingă mîna întinsă. Instinctul său de medic îi alungă frica. Îl liniști pe Cythar și se întoarse să caute prin cotloanele peșterii ceva cu care să-l ajute pe vechiul lui prieten. Îi aduse într-o ceșcuță apă proaspătă, apoi îi curăță rana cu gesturi blinde și sigure, ca și cum ar fi avut de-a face cu un copil, așa cum o văzuse pe Loraline făcînd în timpul lunilor acelora nesfîrșite.

Apoi așteptă. Deși slăbit, dacă supraviețuia pînă în zori, lupul era salvat. Cu ajutorul lui, poate că o va găsi pe Loraline. Oriunde s-ar fi aflat. O clipă, fu ispitit să plece în căutarea ei, dar riscul de a se rătăci prin labirintul tunelurilor era prea mare. Dacă voia să acționeze în mod util și eficient, trebuia să aștepte. Să aștepte și să spere.

O limbă aspră care-i mîngîia obrazul îl trezi. Era înghețat și încheieturile înțepenite îl dureau. Focul pe care Loraline îl întreținea neîncetat în mijlocul peșterii se stinsese de mult, iar bîzîiul enervant al muștelor amintea că nicăieri cadavrele nu sînt la adăpost de prădători. Cythar stătea în picioare lîngă el. Theophrastus își dădu seama că fusese inspirat să nu-l miște din loc, fiind sigur că soldații nu se vor mai întoarce după ce luaseră din încăpere tot ce îi interesa. Lupul își revenise. Își trecu din nou limba peste obrazul lui nebărbierit de cîteva zile, iar pe Theophrastus îl înduioșă complicitatea lor. Îi cercetă rana. Cythar avea să șchiopăteze încă mult timp, dar viața nu-i mai era în primejdie. Se ridică în picioare și se întinse. Trupul îl durea.

– Trebuie s-o găsim. Condu-mă! îi ceru el animalului, care dădu din coadă.

Fără ezitare, Cythar se apropie de camera mortuară pe care soldații lui François de Chazeron o deschiseseră cu nepăsare. Theophrastus își simți un nod în stomac, dar înaintă pe urmele lupului. Ajuns în prag, se opri brusc:

– Tu!

Între mormintele profanate, stătea ghemuită Albérie, cu ochii roșii și înlăcrimați. Cythar se duse la ea și-i linse mîinile.

– Cythar, viteazule, eram sigură că ai reușit să scapi.

– Se pare că nu datorită ție! îi reproșă Theophrastus, cu o voce aspră.

Se înfruntară o clipă în tăcere, apoi el întrebă:

– Ea unde e?

Albérie îi făcu semn să se apropie. Era istovită.

– Chazeron a prins-o și a închis-o într-o celulă. N-ai vrea să facem pace, Theophrastus? Nu e momentul potrivit să ne certăm.

Ar fi vrut să-și reverse asupra ei frustrarea și mînia, dar femeia avea dreptate. Acum nu mai conta nimic în afară de Loraline. Se așeză alături de Albérie.

– Cum s-a întîmplat? o întrebă.

– N-ai înțelege. Nici eu nu înțeleg. Trebuie să salvăm copilul, Theophrastus!

– Trebuie să-i salvăm și pe ea, și pe copil, afirmă el.

După un moment de tăcere, Albérie vorbi din nou. Adunase un pumn de pietricele pe care le trecea mașinal dintr-o mînă în cealaltă. Acest gest o ajuta să gîndească, dar zgomotul sacadat îl irita pe Theophrastus. Nu încercă totuși s-o oprească. Locul acela avea ceva ciudat, dar n-ar fi putut spune ce anume. Ardea de nerăbdare să treacă la fapte, însă nu știa cum și încotro.

– Chazeron crede că sînt închisă în camera mea, spuse Albérie. Cînd am descoperit în fața ușii mele un paznic, care pretindea că este vorba despre o carantină din motive medicale, am înțeles imediat că se întîmplase ceva. Mi-am zăvorît ușa și am coborît aici.

– Trebuie s-o eliberăm. Chiar acum! porunci el.

– Am risca să fim prinși. Crede-mă, e mai bine să așteptăm pînă la noapte.

– N-am de gînd să aștept, Albérie! Am să merg singur, dacă e nevoie!

– Lasă prostiile! Te-ai rătăci pe drum. François n-o să-i facă nici un rău.

– Ești sigură de asta?

Își întoarse către el chipul cuprins de îngrijorare:

– Nu sînt sigură de nimic, messire, dar vreau s-o cred, fiindcă nu avem de ales.

– Soțul tău nu ne poate ajuta?

– Nu se va întoarce decît peste cîteva zile. Nu știu unde se află, seniorul i-a încredințat o misiune.

– Așadar, sîntem singuri împotriva lui.

– Da.

– Există vreun pasaj care să ducă pînă la celulă?

– Da, englezii prevăzuseră și un astfel de pasaj, pentru cazul în care ar fi fost întemnițați, dar, ca toate celelalte, și acesta trebuie să fie deschis din munte și nu știu dacă mecanismul mai funcționează.

– Să verificăm!

– Ești nesăbuit, încăpățînat și prost, îl șfichui Albérie. Ai risca să-l manevrezi sub ochii unui paznic sau ai lui Chazeron? Așteaptă pînă la noapte! cum ți-am spus.

Theophrastus lăsă capul în jos. În ciuda neliniștii care-l mistuia, trebuia să recunoască și el că Albérie avea dreptate. N-avea însă răbdare să stea locului. Se apropie de marginea gropii. Albérie se ridică pe dată în picioare:

– Ce faci?

– Trebuie să le acoperim la loc, pe amîndouă.

Albérie îl opri apucîndu-l ferm de braț:

– Nu. Dacă se întoarce și vede locul schimbat, va afla de noi și ne va urmări. Nimic nu trebuie atins, pricepi? Nimic. Să ieșim de aici! Pînă la căderea nopții trebuie să stai ascuns împreună cu Cythar. Vino!

Fără să-i mai lase timp să spună ceva, îl trase după ea. Deși îi înțelegea motivele, Theophrastus avu senzația stranie că Albérie nu voia ca el să se apropie prea mult de mormintele acelea. Cel mai ciudat i se părea faptul că, de data asta, Cythar îl călăuzise într-acolo, în loc să-l oprească, așa

cum făcea înainte. Dar poate că lupul era, pur și simplu, sleit de puteri.

Se lăsă condus, printr-un tunel foarte jos, spre o altă sală, mai mică decât prima, cu tavanul împodobit de stalactite.

– Am să vin să te iau, îl asigură ea, arătându-i cu degetul proviziile – carne și fructe uscate – așezate pe un grătar din nuiele împletite, alături de un butoiș. Întreamează-te și ai grijă să nu comiți vreo imprudență! El s-ar putea întoarce oricând. Oricând!

– Și ce-ai să faci pînă atunci?

– Am să-i îndeplinesc poruncile și am să mă port ca și cum nu s-ar fi întîmplat nimic. O să mă interesez cum se simte Antoinette și-i voi lăsa impresia că habar n-am de existența nepoatei mele. Poate că astfel voi reuși să aflu vreo intenție de-a lui. Voi face totul, Theophrastus, tot ce stă în puterea mea, ca s-o salvez. Trebuie să mă crezi.

– Te cred.

Se priviră din nou, fără dușmănie de data asta. Acum aveau același țel. După o clipă, Theophrastus rămase singur cu Cythar.

În butoiș era apă proaspătă, iar Theophrastus înțelese că rezervele acelea fuseseră pregătite pentru cazul în care locuitorii peșterii s-ar fi aflat în pericol; într-un colț, erau vreo douăzeci de bare mici de aur, precum și haine de călătorie, atît bărbătești cît și femeiești. Din această grotă se deschideau două coridoare, aflate la nivelul solului, pornind în direcții opuse. Ca și tunelul prin care ajunsese aici, erau foarte joase, abia permițînd trecerea unui om tîrîndu-se.

Se îngrijă de Cythar, îi dădu să mănînce și să bea, apoi se întinse pe o saltea veche și căzu într-un somn bîntuit de coșmaruri, convins că trebuia să fie în cea mai bună formă ca să fie pregătît pentru la noapte.

Ziua fu lungă și mohorîtă. La întoarcere, Albérie constată că ușa ei nu mai era păzită și-și văzu de treburi, ca de obicei. Seniorul de Vologne nu se arătă, trimițînd un soldat

să-i aducă prînzul în camera lui. La întrebările lui Antoinette, Albérie îi răspunse că nu ştia ce avea soţul ei, dar o sfătui să nu încerce să-l viziteze, ca să nu se molipsească de ceva.

Oricum, Antoinette n-avea de gînd să se ducă la el. O dezgusta pînă şi simpla lui prezenţă sub acelaşi acoperiş. În afară de asta, avea dureri. I se apropia sorocul, ceea ce o enerva şi mai mult pe Albérie. Probabil că avea să nască la ivirea lunii pline, iar Albérie, despre care se ştia că se pricepe la leacuri şi la moşit, va trebui s-o asiste. Ce se va întîmpla cînd trupul ei va începe să se transforme? Nici nu vru să se gîndească la asta. Va găsi ea o soluţie. Va găsi toate soluţiile la momentul potrivit.

– A venit timpul, să mergem!

Theophrastus nu se lăsă rugat. Cythar o luă hotărît înaintea lor, cînd intrară în tunelul care ducea la Montguerlhe. Cotiră de mai multe ori şi intrară de fiecare dată în tuneluri mai strîmte, călăuziţi de instinctul şi mirosul lui Cythar, care nu dădea niciodată greş atunci cînd Albérie nu îşi mai aducea aminte drumul. În cele din urmă, ajunseră să avanseze în patru labe, în urma lupului care, din cînd în cînd, scheuna de durere. Pietrele le răneau palmele şi genunchii.

O clipă, Theophrastus se întrebă ce s-ar face dacă tunelul ar fi înfundat şi ar trebui să se întoarcă, dar se strădui să gonească acest gînd. După vreo cîţiva metri, ajunseră în faţa unui zid de piatră. Albérie întinse un braţ printre labele lui Cythar şi acţionă mecanismul. Se chinui cîteva minute bune, cu respiraţia accelerată din cauza lipsei de oxigen, pînă cînd acesta cedă, în sfîrşit, lăsînd să pătrundă o pală de aer stătut care le biciui fetele.

Cythar sări afară din pasaj şi dispăru în întuneric. Ieşind cu greu, la rîndul lui, din tunelul strîmt, Theophrastus se înşenină auzind vocea lui Loraline, care venea din celălalt capăt al temniţei.

– Ești aici, ești aici, bunul meu Cythar!

– Și noi sîntem tot aici, spuse Theophrastus, repezindu-se pe urmele femeii, fără să-i mai pese de durerile care-i chinuiau trupul, de fapt, fără să-i mai pese de nimic.

După o clipă, se îmbrățișau toți trei, cu acea tandrețe a neliniștilor împărțite.

Theophrastus își încordă toate puterile încă o dată și încă o dată, pînă ce palmele i se înroșiră și i se umflară, dar, în ciuda eforturilor lui, nu reuși decît să zgîrie gîtul lui Loraline în încercarea zadarnică de a-i desface inelul de fier. În cele din urmă, se prăbuși la pămînt, extenuat.

– Degeaba te încapățînezi, Theophrastus! Crede-mă că am încercat și eu în toate felurile. Închizătoarea e veche, dar eficientă.

– Trebuie să faci rost de cheie, Albérie! se răsti Theophrastus, lovind cu pumnul în zidul de piatră.

Ochii lui Loraline și ai matusii ei erau plini de disperare, la lumina șovăielnică a unei lumînări. Theophrastus nu voia să vadă, să înțeleagă.

– Am să încerc, dar nu cred că va fi de-ajuns.

– Lasă, matusă! interveni Loraline. Lasă-ne singuri și vezi ce poți face!

Albérie incuviință. Înainte de a dispărea în pasaj, îi spuse lui Theophrastus:

– Cythar o să vă ducă înapoi.

– Apropie-te, scumpul meu iubit, îi șopti Loraline, întinzîndu-și spre el mîinile reci.

Îngenunche lîngă ea, mîngîindu-i pîntecele proeminent, și o acoperi cu sărutări:

– De cînd ne-am despărțit, n-a trecut nici măcar un ceas, nici măcar un minut, în care să nu aștept cu nerăbdare clipa asta. Mi-am închipuit de sute de ori acest gest, Loraline! Ce nebunie, ce absurditate, ce nonsens ne-a îndepărtat atît de mult unul de celălalt! Mi-am făurit visurile cu tine în lumină și te regăsesc astfel, umilită și înghețată, în întuneric. De data asta, însă nu voi mai pleca fără tine.

Înainte de a-i răspunde, ea așteaptă să i se oprească lacrimile și să-și alunge frica. Când el și Albérie îi spusese cît de strîmt era pasajul, Loraline înțelese că unica ei speranță rămînea făgăduiala lui François de Chazeron. Își trecu blînd mîna prin părul des al lui Theophrastus. În ciuda situației în care se aflau, îl dorea. Îl dorise întotdeauna.

– Te iubesc, Theophrastus! Te-am iubit din prima clipă și te voi iubi pînă în cea din urmă. Nu m-am îndoit niciodată că vei reveni. Niciodată. Ascultă! Pune urechea aici și ascultă-ți copilul! Trebuie să mă ajuți să-l salvez, Theophrastus!

– Am să vă salvez pe amîndoi. Albérie o să vină cu cheia...

– Nu! Nu! N-am să pot trece, Theophrastus! Tunelul e prea strîmt pentru burta mea. Te rog, deschide bine ochii și acceptă realitatea! Nu mă poți salva! Nu în felul acesta!

El înalță capul, cu ochii străfulgerînd de furie, nevrînd să accepte.

– Atunci, mă duc să caut ajutor. Abatele acela de la Moutier mă va sprijini. Are să intervină ca să fii eliberată. Dacă refuză s-o facă, am să sparg ușa asta și, dacă vreun paznic încearcă să mă oprească, o să-l omor. Sau, și mai bine, am să intru în camera lui Chazeron și o să-l ameninț pînă cînd va accepta să-ți redea libertatea. Toate astea sînt cu putință! Căci nimic nu mă sperie mai mult decît gîndul să te părăsesc aici, lăsîndu-te la cheremul lui.

– Orice-ai face, o să te omoare! Și pe Albérie, la fel! Îmi amintesc de vorbele pe care mi le repeta mama, în toiul coșmarurilor ei: „Cine-l înfruntă moare“. Mie nu mi-e frică de moarte, Theophrastus, dar mă tem pentru copilul acesta. Ce-o să se întîmple cu el dacă vei fi prins? Nu pot îndura gîndul că va fi și el condamnat. Atîta timp cît se află în pîntecele meu, e în pericol, înțelegi? N-avem prea mult timp la dispoziție. Cînd se va ivi luna plină, Chazeron își va da seama că l-am mințit în legătură cu piatra filosofală. Nu va accepta adevărul. Trebuie să acționăm cît mai repede, chiar în noaptea asta!

Theophrastus înghiți în sec. Loraline avea dreptate. Toate soluțiile care-i treceau lui prin minte cereau timp. Iar timpul le lipsea cu desăvîrșire.

– Ce trebuie să fac, iubirea mea? o întrebă, supus.

– Trebuie să aduc pe lume copilul, Theophrastus, dar asta nu va fi de-ajuns ca el să fie salvat. Chazeron este destul de nebun ca să-și închipuie că acest copilăș poate fi cheia căutărilor lui. Dacă nu-l găsește alături de mine, îl va căuta și în gaură de șarpe, auzi? Singurul mijloc de a câștiga timpul necesar ca să reușim să ieșim de aici este acela de a-i da un nou-născut pe care să-l sacrifice la următoarea lună plină.

– E imposibil.

– Ascultă-mă, Theophrastus! Antoinette urmează să nască. Tu și Albérie știți cum să grăbiți o naștere. Asta veți face. După nașterea copiilor, o să-i schimbați între ei. Sub acoperișul lui este locul cel mai sigur pentru micuțul nostru. După vreo două săptămîni, mă voi subția destul de mult ca să pot trece, dacă veți reuși să faceți rost de cheie. Atunci ne va fi ușor să luăm înapoi copilul. Nimeni nu se va aștepta la așa ceva. Ai încredere, Theophrastus, este singura șansă de a ne salva și pe mine, și pe copil. Se va naște prematur, cu aproape o lună înainte de termen, așa că va avea nevoie de lapte și de căldură pentru a supraviețui. Antoinette de Chazeron îi va oferi tot ce trebuie.

Theophrastus își lăsă capul în jos. Ideea de a sacrifica un nou-născut îl scîrbea, dar, în clipa aceea, n-avea de ales.

– Mă voi întoarce foarte repede, o asigură el, sărutînd-o pătimaș.

– Du-te și fii prudent! îi recomandă ea, în timp ce el intra în tunel, precedat de Cythar.

Cînd pasajul se închise în urma lui, Loraline se simți mult mai puternică. Dacă nu trebuia să se mai teamă pentru copil, era hotărîtă să înfrunte adevărul.

Odată cu ivirea zorilor, poțiunea adusă de Theophrastus și Albérie își făcu efectul. Primele contracții legară destinul celor două femei.

Aflînd că pe soția lui o apucaseră durerile facerii, Chazeron nu se mai gîndi la soarta victimei lui, cu atît mai mult cu cît descoperise prețiosul flacon și era hotărît să-l testeze în seara zilei următoare, cînd va fi lună plină. Nu-i pîsa de captivă, se gîndea doar la speranța lui de a avea un fiu. Acceptă fără rețineri ca Albérie s-o asiste pe soția lui, nimeni în afară de ea neavînd permisiunea să intre în odaie. De fapt, îi convenea s-o știe reținută acolo ca moașă. După vecernie, se închise în camera lui și-și permise o siestă bine meritată, avînd în vedere că avusese o noapte agitată și că stomacul i se mai contracta și acum din cînd în cînd, făcîndu-l să vomite.

Theophrastus, în schimb, nu-și îngădui nici un răgaz. Rămase lîngă Loraline, încercînd să reducă, pe cît posibil, lipsa de confort din temniță. La douăsprezece, un gardian îi adusese o farfurie cu supă și o cană cu apă proaspătă, iar Theophrastus trebui să se ghemuiască într-un ungher întunecos, stăpînindu-și dorința de a se năpusti asupra omului și de a-l lovi. Dar Loraline n-ar mai fi putut să-l urmeze. Plină de curaj, se arată calmă, întrebînd dacă nu s-ar putea să i se scoată zgarda de fier, ca să stea mai comod, însă paznicul păstră o tăcere prudentă și se grăbi să iasă, fără să se apropie de ea. Probabil că François de Chazeron vorbise despre Loraline ca despre o vrăjitoare, iar în sufletul oamenilor simpli, vechile temeri și superstiții erau adînc înrădăcinate.

Oricum, din ascunzătoarea lui, Theophrastus putu să vadă că omul n-avea la el nici o legătură de chei, fapt care-i alungă remușcările și elanul. Se felicită că-l lăsase pe Cythar de cealaltă parte a tunelului îngust, căci animalul nu s-ar fi putut stăpîni să nu mîrîie, și astfel prezența lor ar fi fost descoperită.

Rămaseră împreună, simțindu-se mai apropiați decît fuseseră vreodată. Loraline nu țipă, adunîndu-și tot curajul ca să n-o audă nimeni. Gîfîia, așa cum văzuse că făceau lupoaicele. Cînd durerea era prea puternică, mușca adînc centura de piele pe care Theophrastus și-o scosese de la briu.

Medicul nu mai văzuse niciodată o femeie atît de curajoasă, atît de puternică. Își toci mîinile masîndu-i stomacul și șalele, își miji ochii pîndindu-i prin întuneric lacrimile, reuși s-o găsească frumoasă în ciuda trăsăturilor schimonosite de durere, căci era, într-adevăr, frumoasă, sclavă a unei vieți furate, împingînd, gîfîind, frecîndu-și gîtul de zgarda de fier ca să elibereze din ea această viață care ei îi fusese interzisă.

Cînd veni clipa, Loraline se ridică, îndepărtă coapsele și cu genunchii îndoîți, ridicîndu-și cămașa cu pumnii atît de strînși, încît i se albiseră încheieturile degetelor. Theophrastus o lăsă în voia ei. Știa că instinctul era apanajul femeilor și că nici un fel de cunoștințe medicale nu puteau înlocui acea legătură tainică dintre mamă și copil. Ar fi fost stupid să o așeze într-o poziție cuviincioasă. Se mulțumi să se apropie doar și să vegheze nașterea. Făcuse asta de mai multe ori, de fiecare dată în situații extreme, pe nepregătite. Niciodată însă nu simțise asemenea emoție, asemenea mîndrie.

Știa că era posibil ca micuțul să se nască mort sau să nu supraviețuiască decît cîteva clipe, dar pentru acel moment, unic, și-ar fi dat și viața.

Fetița veni pe lume în clipa în care mecanismul pasajului se deschidea în spatele lor, și căzu, într-un val de sînge, în mîinile lui Theophrastus, care tăie, tremurînd de emoție, cordonul ombilical, îl înnodă cum învățase în Egipt și o lăsă pe Loraline s-o înșface, ca o fiară. Fetița nu respira. Fără să se gîndească, fără măcar să știe ce o împinsese să facă acest gest, Loraline deschise cu degetele gura bebelușului și-și lipi buzele pe obrazul micuței. Îi suflă aer în gură cu toate puterile care-i mai rămăseseră. În clipa următoare, copilul tuși și începu să plîngă.

– Trebuie să plecăm! Repede! îi porunci Albérie, întinzîndu-le „pachetul“ pe care îl adusese.

Cu inima strînsă, Theophrastus luă fetița din brațele mamei ei:

– Gardienii vor sosi în curînd, iubirea mea!

– Duceți-vă, îi îndemnă Loraline, ținînd copilul străin în brațe.

Fiul lui François de Chazeron era grăsuț și începu să sugă lacom la sînul ei umflat de lapte, însă Loraline nu-i acordă nici o atenție. Se lăsă să cadă lingă zid, cu toate gîndurile concentrate asupra goanei mătușii ei către camera lui Antoinette. Dacă planul nu reușea, erau pierduți cu toții.

Gardianul apărui și lumină cu o torță celula. Scoase un strigăt de surprindere și se grăbi să închidă ușa la loc. Dacă vrăjitoarea se împerechease cu lupii, monstrul acela putea foarte bine să-i fure sufletul ca să i-l ofere Satanei. Își făcu mai multe cruci și se ghemui într-un colț de unde supraveghe, tremurînd de spaimă, ușa, în așteptarea celui care urma să-l înlocuiască.

Antoinette dormea cu gura deschisă, cu chipul răvășit, în ciuda somniferului pe care i-l administrase Albérie imediat după naștere. Doza fusese atît de puternică, încît adormise pe loc, fără să aibă timp nici măcar să întrebe dacă bebelușul era fată sau băiat.

Albérie o înfășură pe micuța în scutece și o așeză la pieptul lăuzei, ajutînd-o să găsească sfîrcul umflat. Fetița era delicată și slăbuță. Albérie clătină din cap, gîndindu-se că nu avea șanse să supraviețuiască. Puțini dintre bebelușii născuți prematur reușeau să treacă de prima săptămînă. Totuși, apăsă sînul castelanei așa încît laptele să țîșnească în gurița vînată. Copila refuză mai întîi să înghită, de parcă ar fi simțit că acolo nu era laptele mamei ei însă pînă la urmă, cuprinse cu buzele sfîrcul și începu să sugă, înfoclită în căldura scutecelor.

Abia atunci, Albérie se prăbuși pe un fotoliu. Era istovită. O istoviseră luptele neîncetate între bine și rău, între supraviețuire și propria viață. Se gîndea la sora ei, care o anunțase că va veni în luna august. Isabeau voia să-i dezvăluie totul fiicei ei, s-o ducă la Paris, să i-o prezinte iubitului ei, acel senior La Palice care o copleșea cu favoruri

și se afișa la Curte cu ea la braț. Albérie se întreba însă ce i-ar putea mărturisi ea lui Isabeau despre aceste zile fără nici o izbîndă. Sora ei se întorcea cu certitudinea că totul se sfîrșise, că nu va mai trebui să se ascundă, că François de Chazeron era mort de mult.

Albérie oftă, obosită. De ce nu se întîmplase nimic din ceea ce plănuseră? Erau blestemate sau de ce se ținea ghinionul mereu de ele?

Epuizată de această luptă cu propriile frămîntări, adormi, în cele din urmă, sperînd din tot sufletul ca Huc să rămînă departe de toate acestea. Pînă cînd lucrurile se vor rezolva, într-un fel sau altul.

François de Chazeron întoarse, înciudat, capul.

– O fată! izbucni el, de parcă această simplă constatare ar fi fost o insultă. Asta-i tot ce ești în stare să-mi oferi, doamnă! Mai degrabă aș adopta unul dintre copiii mei din flori decît să mă mai culc cu tine!

Antoinette o strînse mai tare în brațe pe micuța ei Antoinette-Marie, atît de firavă încît crezuse că e moartă, cînd se trezise din somn, în ziua de 2 iulie 1516. Oricum, era gata să facă orice ca s-o protejeze de furia lui François, care intrase pe ușă nădăduind că are un moștenitor.

– Fă așa cum crezi de cuviință, îi răspunse, fără să-și plece privirea.

– Dracul să vă ia, și pe tine, și pe copila asta! zbieră el, ieșind din cameră.

Trînti ușa în urma lui. Fetița tresări și începu să plîngă. Antoinette o legănă, cîntîndu-i. Încet, încet, Antoinette-Marie se liniști și adormi la loc.

Deși era stoarsă de puteri, Loraline abia dacă ațipise puțin. Theophrastus se întorsese s-o anunțe că totul mersese cum nu se poate mai bine: fiica lor se bucura de laptele și de căldura lui Antoinette. Albérie nu se întîlnise cu nimeni pe coridoarele castelului, iar castelana nu bănuia nimic. Veștile acestea o liniștiseră; totuși se înfiora simțind pe sînul ei buzele lacome ale sugarului. Frigul din temniță îi răpea toată vlaga. Bebelușul scîncea mereu, iar Loraline nu reușea

să-l apere de umezeala rece și nesănătoasă. Nu putea scăpa de gândul că viața ei era legată de a acestui copil. Viața ei și cea a fiicei sale. Viața ei și cea a lui Theophrastus.

Îl așteptă pe François de Chazeron. Îl așteptă toată ziua, dar el nu veni.

În noaptea următoare, când luna plină își făcu loc printre stele, Albérie plecă de la căpătiul lăuzei, spunînd că vrea să se odihnească puțin, și se duse să-și urle ura pe faleza din apropiere.

François se întoarse la Vulture, în turnul lui, unde își făcu zadarnic de lucru în jurul atanorului, îi invocă pe diavol și pe toți supușii acestuia, se încumentă să facă tot soiul de amestecuri și combinații, apoi sfârși prin a recunoaște că fusese păcălit. Înainte de ivirea zorilor, urlatul lui de furie se întîlni cu cel al lupoaicei sure, înspăimîntînd animalele din împrejurimi și marcînd începutul zilei cu anatema implacabilă a sufletului său demonic.

Theophrastus nu se despărți de Loraline decît atunci cînd îl auzi pe Cythar zgredînd piatra. Ațipiseră amîndoi, istoviți de jurăminte, istoviți de atîtea visuri imposibile, inaccesibile și totuși liniștitoare. Încălzise copilul acela care nu era al lui, implorînd cerul ca bebelușul să trăiască destul de mult ca planul lor să izbutească. Ar fi trebuit să se urască pentru gândul acesta infam; dar constată că, dimpotrivă, îl calmează. Nu simțea nici remușcări, nici regrete. Cu toată spaima pe care o avea în suflet, Loraline zîmbea. Zîmbea fiindcă el era aici, zîmbea pentru că fiica lor era în siguranță. Restul nu mai conta. Theophrastus o părăsi cu senzația că n-o s-o mai revadă niciodată, dar se forță să-și stăpînească lacrimile. Se îmbrățișară cu disperare. El își întipări în minte ultimele cuvinte ale lui Loraline:

– Orice s-ar întîmpla, Theophrastus, nu uita niciodată cît de mult te iubesc.

Apoi el ieși, închise trecerea și, ajuns la capătul tunelului, de îndată ce locul se lărgea suficient de mult ca să se poată așeza, se prăbuși lingă Cythar.

François de Chazeron părea calm, dar în ochi îi juca o flacără vicleană, aproape neomenească. Loraline cuprinse mai strîns cu mîinile bebelușul care suga lacom. Nu voia ca infamul ei tată să-i vadă sînul.

De cînd intrase, nu scosese nici o vorbă. Stătea rezemat de zidul celulei, cu mîinile la spate. Mîndru și sinistru în același timp. Se scurseră astfel vreo două minute, poate cinci. Loraline n-ar fi putut spune cîte anume. Pierduse orice noțiune a timpului. I se risipise și frica de el. Apoi, el începu să vorbească. Liniștit. Ca prima oară cînd se întîlniseră în acest loc. Loraline știa că răceala aceea era mai periculoasă decît furia. Ea era însă dincolo de toate acestea. Puțin îi păsa. Tot ce putea să-i ia era bebelușul, fratele ei vitreg, pentru care nu simțea mai multă căldură decît față de tatăl lor.

— Ce sperai atunci cînd m-ai mințit, Isabeau? Să naști ploidul ăsta? Credeai că mă va înduioșa priveliștea? Nu te credeam atît de proastă! Știi că era gata să-ți redau libertatea? La ce-o să-ți folosească aurul și secretul dacă vei muri? La ce-o să-ți folosească tinerețea veșnică dacă-i scot mațele copilului chiar în fața ta, înainte de a te spinteca? În afară de cazul că *alkaheist*-ul te face muritoare! Te crezi nemuritoare, Isabeau? S-ar putea să fie așa, eu, unul, sînt sigur că spada îți poate veni de hac. Ești frumoasă și atrăgătoare. O să-mi faci plăcere să te torturez, să te dau pe mîna soldaților mei, să mă bucur de suferința ta. Timp îndelungat. Știi că e adevărat. Atunci, de ce mă înfrunți astfel? Pînă la urmă, tot o să-ți smulg acest secret pe care nu vrei să mi-l dezvălui. Da, cred că mi-ar plăcea să ți-l smulg, ca pe un ghimpe dureros înfîpt în carne. Totuși, îți mai dau o șansă. Ultima. Vreau adevărul.

— Să știi că n-o să-ți placă, făcu Loraline, privindu-l drept în ochi.

El se apropie și îngenunche ca să fie la înălțimea chipului ei care, prin aceste cîteva cuvinte, îl sfida.

— Lasă-mă pe mine să apreciez acest lucru, șopti, trimițîndu-i în obraz răsufierea lui fetidă.

Loraline își întoarse fața, îngrețoșată de mirosul acela nesănătos în care se ghicea și un iz de otravă. Otrava pe care Loraline sperase ca el s-o ia de bunăvoie în noaptea care trecuse.

El se retrase. Copilul începuse să plîngă și Loraline îl legănă ușor. În ciuda hotărîrii pe care o luase cu o zi înainte, nu-i venea să-l sacrifice. După plecarea lui Theophrastus, ea hotărîse altceva. Începu:

– Piatra filosofală e o păcăleală. Eu nu sînt Isabeau.

El izbucni într-un rîs zgomotos.

– Nu mai spune! Atunci cine ești? o întrebă batjocoritor.

Ea îi înfruntă din nou privirea, fără să clipească. Acum nu mai putea da înapoi.

– Sînt fiica ei. Fiica ta, François de Chazeron!

După o clipă de uluire în fața acestei destăinuii, el izbucni iarăși în rîs:

– Fie! Să admitem că e așa. Să zicem că ești fata lui Isabeau. În cazul acesta, dovedește-mi-o! Dă-mi-o pe mama ta!

– A murit anul trecut.

– Minți.

– Ba nu. Dacă ai scotocit peștera, trebuie să fi găsit acolo două morminte. Al mamei și al bunicii.

Chazeron se încruntă, apoi pe buze i se ivi un zîmbet subțire. Un zîmbet crud.

– Două morminte, într-adevăr, dar unul din ele era gol și știu bine de ce.

Loraline simți deodată că i se taie răsufierea. Cel de-al doilea mormînt nu putea fi gol. Chiar ea o așezase acolo pe mama ei, învelită în giulgiu. Apoi, Albérie îi spusese să iasă din încăpere, în clipa cînd se pregătea să arunce cu lopata pămînt peste chipul moartei. „Am să termin eu. Du-te și așteaptă-mă alături. Hai, du-te.“ Loraline șovăise, apoi, tulburată și istovită, ieșise din sală.

– Gol, repetă ea, încercînd să găsească un sens acestui cuvînt.

– Ești mai isteată decît credeam, Isabeau! Această înscenare pregătită pentru cazul în care te-aș fi prins în capcană ar

fi putut funcționa. Dar înseamnă că nu mă cunoști prea bine. Am răscolit fiecare petec de pământ ca să găsesc piatra filosofală. Nu mă tem de morți și profanarea mormintelor nu mi se pare un păcat.

Loraline începu să tremure, dar nu de frică, nici de frig. În sufletul ei se prăbușise ceva. Nu știa cum și de ce, însă fusese mințită, asistase la o comedie macabră, mama ei nu murise. O părăsise. O părăsise în numele răzbunării ei. Dacă era într-adevăr așa însemna că n-o iubise niciodată. Se folosisese doar de ea ca să-l distrugă pe François de Chazeron. O jertfise pentru că o ura, așa cum ea însăși își ura tatăl. Dintr-odată, nimic nu mai avea sens sau totul avea prea mult sens.

Fără să vrea, simți un hohot de plîns urcîndu-i în gît. „N-o să plîng. N-o să plîng în fața lui. Dar ce mai contează?” Închise ochii și lăsă lacrimile s-o năpădească.

Chazeron nici nu se clinti. Se întrebă o clipă dacă nu cumva era adevărat ce spunea ea, dacă ar fi putut fi copilul lui. Părea să aibă vreo șaisprezece, șaptesprezece ani. Vîrsta se potrivea. Dar nici o trăsătură a ei nu amintea de el, era leită Isabeau. François nu uitase nici o clipă chipul lui Isabeau din ziua cînd se desfătase cu ea. Niciodată nu văzuse un chip atît de gingaș și de frumos ca al ei, niciodată nu dorise mai mult o femeie. Chiar și acum, i-ar fi făcut plăcere să se culce cu ea, dacă trupul ei n-ar fi purtat încă urmele nașterii recente. Cugetă cîteva clipe. Piatra filosofală, aurul, tinerețea veșnică, toate corespundeau cu visul lui.

Se săturase să aștepte. Se apropie și o apucă de pâr, silind-o să ridice capul:

– Ajunge! Nu vei reuși să mă îndupleci, Isabeau!

O scuipă în față.

– Mă dezamăgești. Nu erai atît de plîngăcioasă cînd ne-am cunoscut.

Scoase din teacă spada și-i propti vîrful de spatele copilului.

– Dacă mai miorlăi, îți străpung plodul cu sabia!

Loraline respiră adînc. În mintea ei se îngrămădeau gînduri contradictorii. Trebuia oare să mai aibă scrupule? Ar fi vrut, în același timp, și să moară, și să trăiască. Dorea

moartea fiindcă fusese trădată, dar ar fi dorit să trăiască, pentru a se putea răzbuna, așa cum făcuse, înaintea ei, Isabeau.

În vinele ei curgea sângele familiei Chazeron, sânge pe care-l refuza și-l ura; acest fapt o făcu să se revolte și să-și regăsească demnitatea pierdută. Își sterse nasul cu dosul palmei și lacrimile i se transformară în mînie.

– Aveai dreptate, François de Chazeron! Piatra filosofală era în mine. Am înghițit-o ca să aduc pe lume acest copil. E un copil deosebit. El este chiar *alkaheist*-ul.

François de Chazeron făcu ochii mari, cu o nedisimulată plăcere. În vocea femeii se simțea acea convingere pe care doar situațiile disperate o pot scoate la iveală. Își juca ultima carte care putea s-o salveze sau s-o ducă la pierzanie. Dar nu-i mai păsa.

– La asta mi-a folosit lichidul despre care ți-am vorbit. Era de-ajuns să amestec o inimă de lup cu propriul sânge și să adaug acel elixir ca să obțin o pastă care, în contact cu fierul, îl prefăcea în aur. Am un munte de aur, Chazeron! Dar, după cum știi și tu, aurul nu e niciodată suficient de mult. Atunci am creat acest copil. Acum e prea mic. Dar cînd va ajunge la pubertate, va face să țîșnească aur din metal, atingîndu-l cu mîna. Dacă va atinge cu degetele o rană, aceasta se va vindeca, iar cîteva picături din sângele lui vor fi un elixir al tinereții. Dacă nu m-ai fi închis, aș fi fugit cu copilul și cu comoara. Mi-aș fi cumpărat cu aur viața pe care mi-ai furat-o.

Îl privi cu un surîs plin de cruzime. El își desprinse mîna din părul ei și se retrase cîteva pași, fascinat.

– Da. Da, repetă el, extrem de agitat.

Se plimba de colo-colo prin temniță, oprindu-se din cînd în cînd ca să cerceteze cu o privire plină de curiozitate copilul care adormise. Părea nebun. Loraline se întrebă cum putuse el să creadă povestea aceea sordidă, dar, pînă la urmă, ce importanță avea? Fără îndoială că și ea era la fel de nebună ca François, din moment ce cutezase să nascocoască așa ceva. Oricum, era hotărîtă să meargă pînă la capăt.

– Redă-mi libertatea, Chazeron! Îmi poți lua copilul, dar pentru a supraviețui, el are nevoie de laptele meu. Laptele omenesc nu i-ar prii.

– Nu înainte de a-ți fi verificat spusele cu privire la aur.

– Am să te duc la el.

Chazeron izbucni într-un ris sumbru:

– Ca să mă rătăcești prin subterane? Mă crezi timpit, Isabeau? M-ai conduce mai degrabă spre moarte decît spre bogăție, iar după aceea ai putea să fugi liniștită. Am să-ți aduc o foaie de pergament. Ai să-mi desenezi pe ea traseul. După ce-ți voi verifica spusele, îți voi cruța viața. Tu împreună cu acest copil neprețuit veți fi oaspeții mei.

Se întoarse cu spatele și bătui la ușă, care se deschise, închizîndu-se la loc în urma lui. Respirația sugarului adormit abia se simțea. Loraline se ghemui cu genunchii la gură și-l înveli mai bine cu poalele cămășii. Simțea că bebelușul n-avea să mai trăiască mult. Trebuia cu orice preț ca François de Chazeron să găsească aurul și s-o elibereze înainte ca micuțul să moară. Odată scăpată din temniță, va găsi ea un mijloc să fugă.

Seniorul se întoarse după cîteva minute și ea îi desenă un itinerariu nu către tezaurul englezilor, ci spre sala unde se aflau lingourile pe care le turnase ea, topind monedele care nu puteau fi folosite, ca să le ia cînd va pleca împreună cu Theophrastus, pentru a duce o viață lipsită de griji. Erau acolo vreo sută de bucăți. Destule ca să-i confirme povestea.

Chazeron îi ascultă sfaturile, ceru amănunte asupra capcanelor pe care i le semnală ea, apoi plecă, nerăbdător să-i verifice spusele.

Peste cîteva minute i se aduse masa: nu supă, ca în ajun, ci o jumătate de pui cu legume și aperitive. Loraline trase concluzia că François ținea la viața copilului. Ceru din nou să-i fie scoasă zgarda de fier, dar nici de astă dată rugămîntea nu-i fu ascultată. François de Chazeron nu avea încredere în ea. Mîncă lacomă, cuprinsă de o furie surdă amestecată cu tristețe, cu gîndurile concentrate în jurul unei singure întrebări: unde se afla mama ei?

Miriitul lui Cythar îl trezi pe Theophrastus. Era înțepenit de frig, deși se înfășurase bine în manta. Adormise rezemat de zid, neputîndu-se hotărî să-și părăsească locul de la intrarea în ultimul tunel; doar patru coți îl despărteau de Loraline. Patru coți. Erau atît de aproape și în același timp mai departe ca oricînd unul de celălalt.

Dădu să se ridice, dar încheieturile îi erau anchilozate de frig. Doar inima își întetise bătăile. Apăru Albérie, iar Cythar o întîmpină cu mare bucurie.

– Ea ce face? întrebă aceasta, după ce-l salutase cu un semn din cap.

– Încrezătoare și neliniștită în același timp. Cum se simte fiica mea?

– Antoinette i-a pus numele Antoinette-Marie. Se încapățînează să trăiască. Tocmai l-am văzut pe Chazeron intrînd în camera lui, urmat de patru soldați care duceau un cufăr vechi.

Lui Theophrastus i se tăie răsufierea.

– Crezi cumva... începu el.

– ... Că înăuntru era cadavrul lui Loraline? Nu știu. Am venit aici ca să mă asigur că nu este așa. Din moment ce el a plecat, putem să facem o vizită în temniță.

Theophrastus încuviință cu un gest și pătrunse imediat, în patru labe, în tunel. Cîteva clipe mai tîrziu, fata le povestea amănunțit înțelegerea pe care o făcuse cu François, fără să le spună însă ceea ce aflate despre Isabeau. Nu era momentul potrivit să lămurească situația cu mătușa ei. François urma să se întoarcă.

– În curînd vom fi liberi, iubitul meu! În amîndouă castelele există destule pasaje prin care să pot evada cînd se va ivi prilejul. Pînă atunci, să ai grijă de fiica noastră, mătușa Albérie! Nu întîrzia prin subterane! După ce va descoperi aurul, François le va cerceta cu de-amănuntul ca să vadă dacă nu mai găsește aur și în alte părți. Nu vă mai apropiați de acest loc! Lăsați-mi doar pasajul deschis! Dacă ar hotărî, în cele din urmă, să mă lase să putrezesc în temniță, voi încerca

să-l conving să mă dezlege. Păstrați-vă încrederea! Mă voi întoarce, Theophrastus, îți făgăduiesc!

El dădu din cap, convins, cunoscându-i capacitatea de a se adapta, de a supraviețui, pe care o avea din naștere. Da, ea era altfel decât celelalte femei, iar această deosebire îl făcea s-o iubească mai mult ca oricând. Își scoase de la gît un lăntșor de aur cu o cruce fin cizelată și i-l puse la gît, pe sub inelul de fier.

— A fost al mamei, care dorea să i-l dăruiască soției mele. S-a stins înainte de a avea această bucurie. Vreau ca de acum înainte să-l porți tu.

Loraline își stăpîni durerea care o cuprindea cînd se gîndea la mama ei. Mulțumită lui Theophrastus, urma să aibă și ea, în sfîrșit, o familie adevărată.

— Nu mă voi despărți niciodată de el, iubirea mea. Niciodată. Plecați acum! Nici nu îndrăznesc să mă gîndesc ce s-ar întîmpla dacă v-ar surprinde aici.

Se uită în urma lor, strîngînd în mînă bijuteria aceea plină de făgăduințe. Copilul încetase să mai geamă. Nici nu mai suga. Dormita, respirînd neregulat. În celulă era prea frig ca el să poată supraviețui. Loraline spera că François nu va observa starea bebelușului. Făcea tot ce putea, dar nu-i putea oferi prea multă căldură, pentru că și trupul ei era rece ca gheața.

Lîngă ea, doi șobolani se băteau pentru resturile de mîncare. Trebuiase să-i gonească de cîteva ori cu o piatră găsită pe jos. Cînd adormea, în jurul ei pîndeau cîte trei-patru șobolani atrași de mirosul laptelui. În peștera unde copilarise nu cunoscuse foamea, frigul sau lipsa igienei. Aici era obligată să stea lîngă propriile excremente și în umezeală. Se simțea murdară, dezgustătoare. Strînse din dinți și începu să se plimbe prin celulă, atît cît îi permitea lanțul, suflînd aer cald peste copilul pe care-l ținea strîns la piept, ca să-l învioreze puțin. Ar fi vrut să poată dormi un pic, dar simțea că l-ar fi găsit pe micuț mort cînd s-ar fi trezit. Așa că nu putea să se odihnească.

„Antoinette-Marie.“ Castelana o botezase pe fiica ei Antoinette-Marie. Lui Theophrastus i se păruse un nume drăguț. Loraline nu-i spusese numele pe care-l alesese ea: Héralde. Héralde-Marie. De ce nu? Dar i se părea acum ceva atît de derizoriu... Ce mult ar fi dorit s-o legene în brațe! Poate că de asta se lupta să păstreze viața fratelui ei vitreg. Ca să nu sufere din cauza lipsei copilei ei. Ca să-și lase trupul legănat de iluzii.

Merse așa, cufundată în visurile ei, pînă cînd tălpile goale începură s-o doară. Marș inutil, doar ca să calce în picioare timpul care se scurge și ca să-și dea impresia că e liberă.

O trezi scîrțîitul ușii. Lumina torței care se apropia o făcu să clipească. Gardienii înnoiseră lumînarea așezată pe scări cînd îi aduseseră mîncarea, așa cum făceau întotdeauna, însă flacăra se stinsese, probabil din pricina curentului provocat de adierea care răzbătea prin intrarea pasajului, lăsată întredeschisă, și se întîlnea cu aerul care intra pe sub pragul ușii. François nu putea să observe că o piatră fusese mișcată din loc.

Loraline era buimacă. După privirea lui François, își dădu seama că bebelușul alunecase în jos, pe burta ei, lăsîndu-i la vedere, prin deschizătura cămășii, sînul stîng dezgolit. De fiecare dată cînd pătrunsese în camera lui François se înfășurase în mantie, din pudoare, deși era sigură că el dormea adînc. Luă bebelușul în brațe. Era încremenit în somnul de veci. Ca François să nu remarce nimic, lipi strîns de ea trupșorul rece, scăpînd astfel de privirea lui care părea tulburată.

– Ai găsit aurul, messire?

François dădu din cap. Totuși, ceva îl nedumerea. Nu-și dădea seama ce anume, dar priveliștea sînului ei îi trezise un sentiment straniu, dincolo de dorința stîmrită de formele acelea perfecte pe care le frămîntase, le linsese, le sărutase odinioară. Alungă însă acea senzație ca să nu se gîndească decît la aur.

– Inclusiv bucata pe care mi-o furase medicul. Ceea ce înseamnă că erați înțeleși. Dar acum nu-mi mai pasă de asta, fiindcă îmi dai ceea ce-mi doream: un moștenitor capabil să

schimbe metalul obișnuit în aur. Aș putea să-mi repudiez soția și să te iau pe tine, dar nu-mi inspiri nici un pic de încredere. În afară de asta, nimeni nu va crede că acum cincisprezece ani ai scăpat cu viață fără intervenția vreunei forțe malefice. Mi-ai spus cum să obțin aur, pornind de la *alkaheist* – și scoase flaconul –, și va fi de ajuns să aștept ca acest copil să ajungă la vîrsta la care să-mi poată da ce-mi doresc. Am să ți-l iau, Isabeau, și îl voi pune la sînul soției mele, împreună cu fiica mea. Mă tem că n-o să mai am nevoie de tine.

Inima bieteii femei porni să bată năvalnic.

– Dar ți-ai dat cuvîntul! stărui ea.

– Nu pot învia morții, iar tu, Isabeau, ești moartă pentru toată lumea. Dă-mi copilul! Voi avea grijă să trăiască.

Ea se dădu înapoi atît cît îi permitea lanțul, în timp ce el înainta hotărît spre ea. Loraline știa că nu va putea scăpa de destinul ei, dar ceva din ea se încapățîna să refuze inevitabilul, acel drept de a se răzbuna, la rîndul ei, pe care și-l arogase.

– Nu fi proastă, șopti el, ca și cum jocul l-ar fi amuzat. Nu poți scăpa de mine, Isabeau! Eu sînt seniorul, stăpînul. Îmi aparții. Mi-ai aparținut dintotdeauna. Astăzi, ca și ieri.

Atunci, ea se opri și-i întinse copilul, izbucnind într-un rîs plin de disperare:

– E prea tîrziu, messire, nu mai ai moștenitor!

François luă copilul, îi privi buzele albe și ochii sticloși, îl scutură, ca și cum ar fi refuzat să accepte, apoi scoase un răget:

– M-ai mințit și de data asta!

Palma lui se abătu violent peste obrazul ei făcînd-o să se dea cu capul de zidul din spate. O înșfăcă de pletele încîlcite și răvășite, nebun de furie, lăsînd corpul copilului să cadă, cu un zgomot surd, pe podea.

– Nu, o, nu, nu s-a sfîrșit încă. Sînt sigur că mai există și altă soluție, Isabeau!

Ridică flaconul cu otravă la nivelul ochilor ei și-l destupă, grăbit, cu degetul. Loraline încercă să respingă trupul acela lipit de al ei, care nu-i permitea să se miște. Încercă

să-și întoarcă obrazul, dar François, fără să se sinchisească de loviturile pe care i le dădea ea în coaste și în spate, o apucă de bărbie și o sili să deschidă gura:

– Bea, haide, bea!

Îi dădu capul pe spate, iar Loraline simți cum lichidul îi arde gîtlejul. Lacrimile îi întepeară pleoapele, dar încetă să se mai zbată. Era prea tîrziu. Turnase în ea destulă otravă ca să o ucidă. Era învinsă. Nu-i mai rămînea decît să spere că totul se va sfîrși repede.

Închise ochii. Chazeron aruncă pe jos flaconul și, cu un singur gest, îi sfîșie decolteul cămășii de zgolindu-i umerii și pieptul.

„Să mor. Repede!“ își spuse ea. Tot trupul îi ardea deja.

Își imagină că la fel gîndise, probabil, și mama ei în timp ce François se desfăta cu ea.

El îi cuprinse în palme sîinii, mîrîind:

– Poate ai să mori, poate nu! Ești pe jumătate lupoaică, așadar, orice e posibil. Vom aștepta, frumoaso! Ca pe vremuri. Sînt sigur că ți-a plăcut!

Își strecură buzele în despărțitura dintre sîinii ei. Loraline simți că o trec sudori reci, care-i înghețau tot trupul. Durerea creștea în ea, iar gîndurile i se amestecau într-un vîrtej care o îndepărta de dorința perversă și dementă a bărbatului de lîngă ea.

Deodată, el îi dădu drumul și se trase înapoi, cu ochii holbați.

– Semnul, se pomeni el spunînd, de parcă în clipa aceea ar fi înțeles totul, nu ai însemnul meu!

Acum își amintea. Era vorba despre blazonul familiei Chazeron, pecete pe care o aplica pe sînul stîng al victimelor sale înainte de a le poseda. O făcea nu numai pentru că asta-l excita, ci și pentru ca nu cumva să riște să-și sacrifice propriii bastarzi, pe care-i recunoștea după decolteul mamelor lor – atunci cînd răpea copiii de care avea nevoie pentru experimentele lui. Chipurile fetelor cu care se culca nu-i rămîneau în amintire, indiferent dacă i se supuseseră de bunăvoie sau fuseseră violate.

– Nu ești Isabeau! urlă el alb ca varul.

Loraline abia își înălță capul, i se părea așa de greu! Găsi curajul să scoată un hohot de râs plin de cruzime:

– N-ai vrut să mă crezi, tată! Dar acum nu mai contează. M-ai scăpat deja de tine!

– Nu, nu, mugi el, dîndu-se înapoi.

Ideea că-și asasinase propria fiică îl tulbură nu fiindcă gestul i s-ar fi părut odios, ci pentru că irosise prostete pe ea lichidul acela prețios pe care-l căutase toată viața. Îl risipise zadarnic. Ea era prea umană ca să-l distileze așa cum trebuia.

Cu o ultimă tresărire de luciditate, se întoarse lîngă ea și o întrebă, zgîlțîind-o:

– Spune-mi unde este mama ta!

Dar Loraline nu îi răspunse. De altfel, ce ar fi putut să îi răspundă? I se păru cum ceva îi sfîrtecă trupul, în timp ce un fulger îi arse ceafa în locul unde avea smocul de păr cenușiu.

Chazeron se îndepărtă de ea. Loraline era pe moarte și mirosul răsufării lui îi întorcea stomacul pe dos. Seniorul ciocăni în ușa și-și părăsi victima, ordonîndu-i gardianului să nu intre în celulă sub nici un pretext.

Loraline se lăsă în genunchi. Deși era absurd, avea impresia ciudată că în această poziție se va simți mai bine. Cuprinsă de spasme violente, vomită de mai multe ori. Dar lucrul cel mai cumplit era senzația că o mîină nevăzută îi sfărîma fiecare os pentru ca apoi să-l remodeleze.

Chiar atunci sosi Cythar. Mînat de neasemuitul instinct al animalelor, împinsese la o parte piatra care ascundea trecerea. Se apropie, gemînd, de ea și-i linse fața.

Loraline se ghemui, încolăcindu-se în jurul ei. Pe cînd lupul își lipea capul fioros de gîtul ei, zări pe jos o legătură de chei. Le luă cu mîna tremurîndă, spunîndu-și că Chazeron le pierduse, pesemne, în timp ce o brusca. Într-o tresărire de orgoliu, le încercă una cîte una în închizătoarea inelului de la gît, pînă cînd reuși să și-l scoată. Apoi se lăsă să alunece, avînd certitudinea că această moarte nu era decît un început.

În ziua aceea de 3 august 1516, de îndată ce cobori din trăsură, cu gluga largă a pelerinei de mătase trasă peste obraz, merse să-l vadă pe abatele de la Moutier. Se dusesese singură, lăsându-și frumosul amant în preajma regelui Franței. Ea nu ținea să se amestece în intrigile de la Curte. Nu înainte de a-și fi revăzut fiica. Și nu înainte de a-i cere iertare. Voise să se ducă direct la peșteră, trecînd pe la biserica Saint-Jehan-du-Passet, dar se hotărîse să urmeze sfatul lui Antoine de Colonges, care ținea să aplaneze disputa celor trei femei. Pe urmele ei nu venea decît Bertille, mișcîndu-și repede piciorușele scurte.

Isabeau surise cînd intră în biroul preasfințitului. Nimic nu se clintise acolo. Ea însă era alta. După cîteva clipe, Antoine de Colonges deschise ușa și făcu ochii mari de uimire:

– Isabeau, Doamne Dumnezeu, ești chiar tu?

– Așa cred, părinte, și iat-o pe Bertille, care era în serviciul abatelui Boussart cînd am întîlnit-o, iar acum e în slujba mea.

Abatele se apropie și o sărută părintește pe frunte:

– Deși mi-o spuneau și scrisorile tale, copila mea, n-aș fi crezut că te-ai schimbat așa cum vîd acum, cu ochii mei. Ești radioasă.

– N-aș putea spune același lucru despre dumneata, părinte! Pari atît de obosit, atît de descurajat, atît de slăbit!

– Vai, oftă el, ultima iarnă a fost grea pentru un om care începe să îmbătrânească, așa ca mine, fără să mai vorbim despre...

Scoase un suspin sfîșietor, apoi îi surîse prietenos:

– Trebuie să-ți fie tare foame. O să pun să ți se pregătească o gustare, ceva. Știi că la noi, orice călător în trecere găsește adăpost și mîncare. Nimeni nu-ți va pune vreo întrebare. Regula cinului nostru e categorică în această privință.

– Prea bine, părinte! Îți sînt recunoscătoare pentru ospitalitate, însă țin neapărat să rezolv cît mai repede problema care m-a făcut să vin aici.

– Da, da, aprobă el. Am s-o anunț pe Albérie.

Abatele însă o opri cu un strigăt:

– Nu!

Isabeau îl privi nedumerită. Fruntea abatelui era îmbrobonată de sudoare. O luă de braț, explicîndu-i:

– Ar fi păcat să-ți murdărești hainele în mizeria din subterane. Mănîncă, odihnește-te și așteaptă să vină aici sora ta. Iar atunci, vom trece la fapte.

– Fie, părinte! Întotdeauna ai fost grijuliu cu mine.

Se lăsă condusă spre refectoriu, deși ceva nedeslușit o făcea să nu se simtă în largul ei. Puse această senzație pe seama călătoriei și a neliniștii cu care aștepta întîlnirea cu fiica ei, apoi nu se mai gîndi decît la gustarea pregătită pentru ea. Era, într-adevăr, flămîndă.

În biroul abatelui, cele două surori se îmbrățișară îndelung, înainte de a se cerceta reciproc din priviri. Albérie avea cearcăne adînci la ochi. Cu un surîs palid, își felicită sora pentru chipul, pieptănătura și hainele ei.

Senzația aceea că nu e în regulă ceva o cuprinse din nou pe Isabeau, care, pînă la urmă, izbucni:

– Ce-mi ascundeți amîndoi?

O tăcere grea se lăsă în încăpere. Nici unul dintre ei nu îndrăznea s-o rupă. Isabeau băt看 cu pumnul în birou, iar Albérie tresări.

– Trebuie să mă duc eu însămi la Vulture ca să aflu adevărul?

– N-o să fie nevoie, Isabeau! Ia loc, o să-ți povestesc tot, îi spuse Albérie.

Antoine de Colonges împinse către ele două scaune, care scîrțîiră alunecînd pe podea. Isabeau își auzea inima bătîndu-i nebunește în piept. Ar fi dorit să întrebe unde era fiica ei, dar nu îndrăznea. Tot ce se întîmpla era absurd.

Albérie tuși ușor ca să-și dreagă vocea, timp în care Bertille se așeză jos, pe podea, lîngă Isabeau, și-și strecură mînuța într-a ei, ca s-o îmbărbăteze.

Apoi, Albérie îi povesti întîmplările din iarnă: prima încercare, nereușită, de a-l suprima pe François de Chazeron, intervenția lui Huc, legătura lui cu Antoinette care era gravidă; François preferase să rămînă la Vulture pînă în primăvară, apoi urmasă a doua tentativă a lui Loraline de a-l ucide. Albérie evită să-i vorbească despre Theophrastus și despre copilul pe care-l născuse Loraline. Era de-ajuns că trebuise să-i mărturisească eșecul planului lor. Isabeau tremura și strîngea din ce în ce mai tare mînuța micuței Bertille, care tăcea mîlc.

Albérie îi povesti și cum se înșelase François, înțelegerea pe care o făcuse cu Loraline: viața ei în schimbul aurului. Ce se întîmplase după aceea, Albérie chiar nu știa. În noaptea următoare, după ce François, alb ca varul, se închisese în camera lui, ea se dusesese în temniță. Celula era goală. Pasajul era deschis, iar lanțul zăcea lîngă perete. Cămașa fetei era pe jos, sfișiată toată de dinții unui lup. Albérie mai văzuse acolo flaconul gol și copilul mort, despre care însă nu-i pomeni lui Isabeau. Toate acestea se întîmplaseră exact cu o lună în urmă. De atunci aștepta, spera, dar nu cuteza să creadă că Loraline mai trăia. Cythar dispăruse și el în aceeași noapte și, în ciuda eforturilor ei, nu găsisese nici o urmă de-a lui sau de-a fetei.

Isabeau își ascunse fața în mîini și începu să plîngă în hohote. Albérie și abatele schimbă o privire care exprima

neputința. De fapt, nici abatele nu era la curent cu existența lui Theophrastus, care tocmai se hotărîse să părăsească ținutul. Chiar în acel moment, își făcea bagajele, resemnat și înfrînt, într-un han din Thiers. Atunci cînd el spusese că-și vrea fiica înapoi, Albérie se gîndise bine la toate posibilitățile, dar, cu toate că Antoinette-Marie supraviețuise, rămăsese firavă și slăbuță. Poate că n-a suportat schimbarea laptelui. Pînă la urmă, Theophrastus renunțase la acest gînd.

Huc se întorsese la două zile după noaptea aceea sinistră. După ce-i ascultase raportul, François precizase că nu mai avea nevoie de împrumutul care-i fusese acordat. Albérie însă trebuise să răspundă la întrebările puse de soțul ei, mărghinindu-se să-i spună că Loraline fusese atît de afectată de singurătate și de moartea mamei ei, încît se hotărîse, brusc, să se răzbune pe Chazeron, care o prinsese și o omorîse. Huc începuse să răcnească, dar Albérie îl calmase. Era mai bine pentru amîndoi ca seniorul să nu afle niciodată despre complicitatea lor. Recunoscuse și el că avea dreptate. Își amintea prea bine de amenințarea stăpînului său, iar acest act monstruos dovedea că acesta nu se va da înapoi de la nimic pentru a-și menține autoritatea neștirbită.

De atunci, Huc începuse să bea. Se simțea vinovat. Prea laș, prea supus. Nici măcar copilul pe care-l credea al lui Antoinette nu reușise să-i descrețească fruntea. Ba chiar dimpotrivă, îi amintea cît de neputincios era.

În noaptea cu lună plină dinaintea întoarcerii lui Isabeau la Moutier, Albérie cutreierase, într-o goană infernală, pădurile din împrejurimi. Ea nu găsea altă explicație pentru dispariția lui Loraline decît transformarea fetei în lupoaică. Dar nu descoperise nici o dovadă care să-i confirme ipoteza.

Chazeron nu mai coborîse în temniță, iar paznicii fuseseră îndepărtați din post cu ordinul de a nu destăinui nimănui nimic în legătură cu aceste evenimente, nici măcar lui Huc, sub amenințarea pedepsei cu moartea.

Albérie se resemnase. Era îndreptățită să presupună că Loraline zăcea moartă prin vreo groapă din subterane.

Theophrastus voise să cerceteze și el celula, dar Albérie îl convinsese să renunțe. Chazeron scotocea prin toate ungherele subteranelor ca să găsească *alkaheist* sau chiar aur în alte ascunzători. Se sfârșise. Trebuia să renunțe la speranța de a-și mai revedea iubita, la fel cum trebuia, pentru moment, să-și părăsească fetița, pînă cînd ea va fi destul de mare ca să poată călători și să poată înțelege. Știa că acesta era unicul mod de-a o proteja de François de Chazeron. Dacă o răpea, ar fi fost, fără îndoială, pierdută, căci furia seniorului s-ar fi abătut asupra ei. Sufletul îi era sfîșiat de durere. Își pierdea nopțile prin taverne, cheltuind puținii bani care-i mai rămăseseră, jucînd pe datorie zaruri și cărți, cu gîndul că își va vinde casa, cabinetul, visurile, ca să-și plătească datoriile, fiindcă, de acum înainte, nimic nu mai avea sens.

Isabeau plecă din nou la drum după o noapte în care nu pusese geană pe geană, privind-o pe Bertille cum sforăia pe o saltea așezată lîngă patul ei.

– Nu-ți reproșez nimic, afirmase, înainte de a se despărți de sora ei. Ai făcut ce ai putut. Pe mine sînt supărată. Dacă aș fi venit mai demult, toate acestea nu s-ar fi întîmplat. Așa ar fi trebuit să procedez. Seniorul de Vollore mi-a răpit încă o dată nopțile și viața. Ține-te departe de el, altfel te va distruge și pe tine. Iar dacă vreodată îți va fi prea greu să o faci, vino la mine!

Se îmbrățișaseră încă și mai strîns decît în clipa cînd se revăzuseră, știind acum amîndouă că nu vor fi în stare să-și înfrunte dușmanul decît devenind egalele lui.

În zori, Isabeau avea ochii uscați. Se gîndea la Jacques de La Palice, la prima lor noapte de dragoste, cînd el descoperise pe sînul ei însemnul stăpînului. Se străduise să-i cicatrizeze rănile din suflet, fiind întotdeauna tandru cu ea. Astăzi, semnul acela o ardea, pentru că, odată cu Loraline,

pierise însuși sensul vieții ei. Se întrebă dacă mai avea dreptul de a rămîne iubita lui. O voce din ea strigă: „da“. Da, ca să devină mai puternică decît ar putea fi vreodată François de Chazeron. Da, ca să uite.

Theophrastus se trezise dis-de-dimineată, ca un hoț, ca să plece înainte să-i bată cămătarii la ușă. N-o mai văzuse pe Albérie de o săptămînă, iar pe fiica lui, de cînd se născuse. Își spusese că trecerea timpului îi va potoli durerea și speranța. Dar acum simțea că niciodată nu se va mai simți bine. Era vremea să plece la drum, să-și reia viața de pribeag, să se pună în slujba celorlalți și să folosească acea comoară de cunoștințe pe care i-o lăsase Loraline. Apoi – atunci cînd François de Chazeron nu se va mai feri, cînd va uita de labirintul subteran care se întindea sub picioarele lui –, se va întoarce să-și ia fetița, așa cum îi făgăduise iubitei ei, așa cum își făgăduise sieși. Se va întoarce.

Cobori pe vîrfuri în sala mare a hanului, știind că hangiul i-ar fi prezentat o notă pe care n-ar fi putut s-o plătească, își scoase fără zgomot măgarul din grajd și încălecă. Avea inima grea.

Ezită o clipă, gîndindu-se încotro s-o apuce. I-ar fi plăcut să-i facă o vizită prietenului său Michel de Nostre-Dame, dar se răzgîndi. Băiatul îl avertizase, își aminti el acum. Îi spusese să nu se ducă la Thiers. Dacă i-ar fi povestit lui Michel ce i se întîmplase, băiatul s-ar fi simțit vinovat că n-a insistat mai energic și n-a reușit să-l convingă să renunțe la acest drum. Theophrastus intuia că pe Michel îl așteaptă un viitor mareț. Nu voia să strice nimic. Se va duce la el mai tîrziu, după ce tristețea i se va fi potolit. Cînd se va simți în stare să rîdă împreună cu el. I-o va prezenta pe micuța Marie.

Dădu pîteni măgarului și porni pe drumul mare. Cu puțin înainte de a coti pe drumeagul care ducea către Elveția lui natală, trebui să se tragă la marginea drumului. O trăsură cu perdelele trase trecu în galop. Theophrastus își spuse,

surîzînd trist, că măcar exista pe lume o persoană căreia nu-i era atît de greu cum îi era lui să părăsească meleagurile acelea. Apoi își aținti privirea asupra frîului, ca să nu se mai uite înapoi.

Pe vîrful colinei, o lupoaică sură, cu o blană sclipitoare, privea, sfîșiată, cum se despart aceste două destine. Cînd nu se mai zări decît un punct la orizont, Cythar își trecu limba aspră peste botul ei, făcînd să i se balanseze cruciulița de aur prinsă de un lînțîșor pe care-îl purta la gît.

Abia atunci, lupoaica începu să urle.